

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEGACY OF GODS
BOOK SIX

GOD of WAR

RINA KENT

SAVAŞ TANRISI

TANRILARIN MIRASI SERISI KITAP 6

RINA KENT

God of War Copyright © 2024 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

[Rina Kent Kitapları](#)

[Okuma Sırası](#)

Bir dönemin sonuna

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

God of War, bir sonraki duyuruya kadar *Legacy of Gods* serisinin ve *Rinaverse*'in sonunu işaret ediyor. Bu şimdiye kadar yazdığım en acı-tatlı kitap oldu. Tüm süreç boyunca heyecanlıydım, ancak bu yoğun karakterlere veda etme düşüncesiyle bir parça üzüntü hissetmekten kendimi alamadım.

Eli ve Ava kalbimi ve ruhumu tüketti ve umarım onların yolculuğunu okuduğunuzda siz de aynısını yaşarsınız.

God of War tamamen bağımsız bir kitaptır. Ancak, bu hikaye serinin önceki dört kitabının zaman çizelgesinden sonra yer aldığından, bazı olayları bozabilir.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

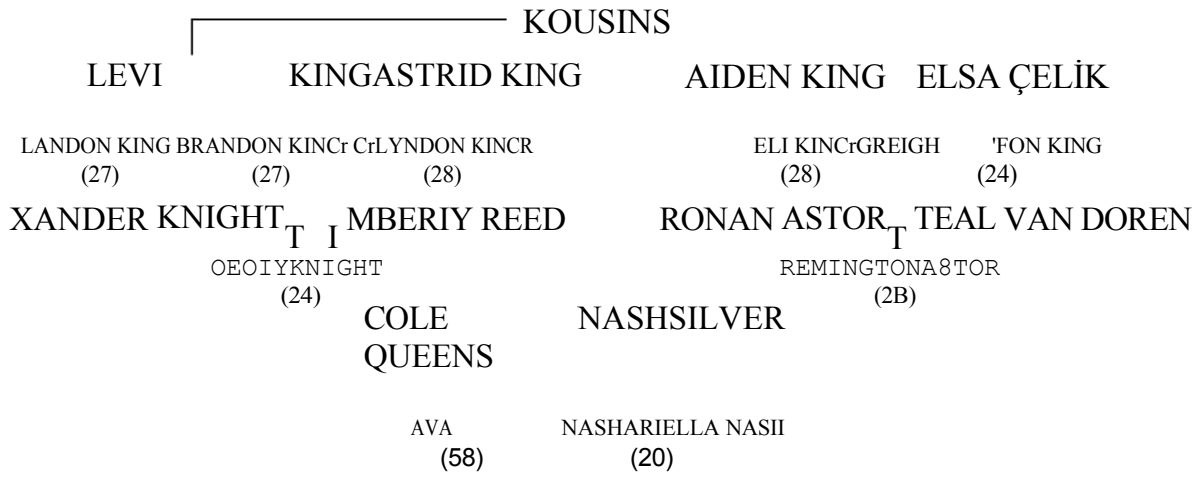
Bu kitap diğerk kitaplarım kadar karanlık değıl, ancak hassas konular içeriyor. Güvenliğiniz için bunları aşağıda listeleyeceğim, ancak herhangi bir tetikleyiciniz yoksa, olay örgüsü için spoiler vereceğinden aşağıdaki paragrafı atlamaktan çekinmeyin.

God of War depresyon, anksiyete, fğ durumları ve dissosiyatif amnezi gibi akıl sağlığı sorunları içermektedir. Bir intihar girişimi, bozulmuş zihinsel durum ve şiddetin sayfa içi açıklamaları vardır. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

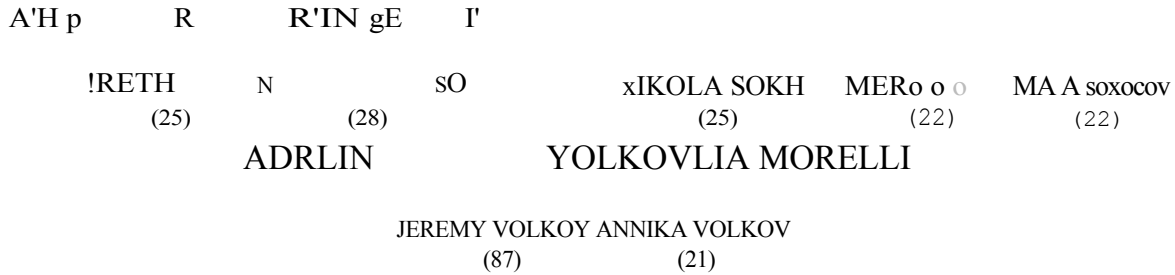
TANRILAR AĞACININ MIRASI

ROYALELITEI7NIYERSITY

KRAL ÜNİVERSİTESİ

KIZ KARDEŞLER

BLURB

Kötü adama aşık oldum.

Bu olay ben cahil bir kızken oldu.

Ama o acımasızca kalbimi kırdı ve onu bir kavanoza hapsedti. O zamandan beri, ömrümün sonuna kadar ondan nefret etmeye yemin ettim. Eli King vahşi bir şeytan olabilir, ama ben onun yolundan çekildim.

Ve lig.

Ta ki hastanede uyanıp onu elimi tutarken bulana kadar.

Bana hayatımı sonsuza dek değiştirecek sözleri söyledi. "İki yıl önce evlendik, Bayan King."

Ben de kendimi bu evliliğin içine nasıl attığımı araştırmaya koyuldum.

Meğer anılarım bugünümden daha karanlıkmış.

Kasırgaya hazır olduğumu sanıyordum.

I düşündüm I olabilir sap onun ruhsuz
gözler ve Soğuk omuz.

Yanlış düşünmüşüm.

Hiçbir şey kocamı durduramaz.

Etrafımızı saran sırlar değil.

Aramızdaki nefret değil.

Ben bile.

OYUN LİSTESİ

Don't Fear the Reaper - Baltic House Orchestra
Breathe - Lo Spirit
Zaman - MISSIO
BLEAK - Michael Aldag
Beni Daha Çok
Seviyorum - Lauv
Misery - Unlike Pluto
Medium - Micheal Dae
Nothing's New - Rio Romeo
Escapism - RAYE & 070 Shake
Blind Spot - Saint Chaos
PARALYZED - Death and All His Friends
You Make Me Feel Like It's Halloween - Muse
Broken Smile - Lil Peep
Goddess - Xana
Half My Heart - Grandson
Feel Something - Jaymes Young
Church - Chase Atlantic
Spell It Out - You Met At Six

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

T Yüksek sesli müzik eşliğinde sallanırken içkinin, piyasadaki en son uyuşturucunun ve coşku hissinin kötü bir karışımı içimden akıp gidiyor.

İşte, ben iyiyim.

Kayıp akraba ruhların ve boş kabukların ortasına karıştığımda kendimi yabancı hissetmiyorum.

Baskı yok. Kayıp potansiyel
yok. Rahatsız edici görüntüler
yok.

Hiçbir şey.

Tam sevdiğim gibi.

Duble tekilayı ağzıma götürüyorum ve yarısını höpürdeterek içiyorum. Acı tat dilime oturuyor ve ağzımı kaplayan kalıcı bir tat bırakıyor. Ama aynı zamanda bir heyecan ve umursamaz bir vazgeçiş duygusu da getiriyor. Yanık boğazımdan aşağı akıyor ve mideme pompaladığım uğursuz dozdaki sakinleştiricinin üzerine rahatsız edici bir şekilde yerleşiyor.

Benim çözümüm mü? Daha fazla alkol, uyuşturucu ve elime ne geçerse bulmak.

Herhangi bir şey. Kafamı dolduran son görüntülerin baskısını hafifletecek herhangi bir şey.

Bulanık kulüplerde bulanık seslerle bulanık yüzler.

İhtiyacım olan son şey, ruh halimi ya da son zamanlarda içine düştüğüm durumu hatırlatmak.

Bu yüzden bunu halının altına süpürmeyi ve her şey harikaymış gibi davranmayı seçiyorum.

Normal.

Arkadaşlarım bu etkinlik için Kuzey Londra'daki bu gelecek vaat eden kulübü seçtiler. Grunge, tuğla duvarlar mavinin farklı tonlarının güzel bir karışımıyla parlıyor.

Alt kattaki devasa salonu dolduran insan kalabalığının üzerinde mor lazer ışınları parlıyor. Üst katta bir VIP odamız var, ancak aşağı inmek ve kirlenmek her zaman eğlencelidir.

Ne kadar kirli olursa o kadar iyi.

Yarısı dolu tekila bardağını dudaklarıma götürmüştüm ki sütlü şeftali tırnaklı ince bir el bardağı kapıp uzanamayacağım bir yere koydu. Küfür etmek üzereydim ki gözlerim onun sakın yeşil gözleriyle buluştu. Anında bir parça yargılama ve bol miktarda koşulsuz sevgiyle çarpıldım.

"Cecy!" Müziğin üzerine bağıriyorum, sesim şaşırtıcı derecede ayık çıkıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Pastel-turuncu renkte, spagetti askılı güzel bir elbise giyiyor. Gümüş rengi saçları zarif bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü her zamankinden daha fazla parlıyor.

Her zaman kot pantolon ve tişört giyen bir kızken şimdi rahatça elbise giyiyor olmasını özlemiyorum.

Ya da hafif bir makyaj yapmış olması.

Güzel görünmek istiyor. Kendini daha çok seviyor.

Ve utanç verici bir şekilde, bu benim yaptığım ya da katkıda bulunduğum bir şey yüzünden değil. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamam çok uzun sürdü. Durumumu suçlayabilirim ama bu bir mazeret değil. Hayatımız boyunca yanımda olmuşken olmaz.

"Yeterince içtin Ava."

"Sen neden bahsediyorsun? Daha başlamadım bile." Bardağa uzanıyorum ama o arkasından tutuyor.

"Aklından bile geçirme." Dirseğimi tutuyor ve beni mutlu bir şekilde iç içe olduğum kalabalığın ortasından çekmeye başlıyor. Hepsi soru yağmuruna tutuldu.

Ava, geri dönecek misin?

İbiza gezisinde bize katılacak mısın,

Ava? Senin için son dedikoduları getirdim, Ava.

Ava, Ava, Ava.

İlgiyi, aç bakışları, her hevesimi, her ihtiyacımı, her talebimi tatmin etmeye yönelik dayanılmaz ihtiyacı seviyorum.

Onlara öpücükler gönderiyorum ve isimlerini zar zor hatırladığım birkaç çocuğa göz kırpıyorum.

Hepsi savunma mekanizmamın bir parçası. Cazibem, görünüşüm, popülerliğim.

Ben ne olursa olsun onlar istiyorum Ben için ol.

A Flört. A Sosyal kelebek. İşe yaramaz bir dahi.

Ne olursa. Her şeyi.

Dikkatlerine el koyduğum sürece. Benim için fark etmez.

Dikkat, boşluğu uzak tutar.

Daha da önemlisi, şamatalı iltifatlar ve pek de masum olmayan dokunuşlar karanlık düşünceleri uzaklaştırır.

Geçici olarak bile.

En iyi arkadaşım Cecily, elindeki tekila shot'ını bir masanın üzerine bırakıyor ve benimle birlikte kalabalığın içinde ilerlemeye devam ediyor.

Elini çekiştirip onu durduruyorum ve kollarımı boynuna dolayarak yüksek sesli kulüp müziği eşliğinde sallanıyorum. "Hadi, dans edelim!"

"Bu benim sahnem değil Ava."

"Lütfen, Cecy. Benim için mi?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve onu döndürüyorum.

İç çekiyor ve yavaşça hareket ediyor, hiçbir şekilde benim enerjimle eşleşmiyor. Kalçalarımı oynatıyorum ve pembeliğimin parıltısı

Elbisem parlayan ışıkları yakalıyor. Eteğim o kadar kısa ki, arkamdaki insanlar kışımı en ön sıradan görüyor olmalı.

Bazıları yuhalıyor ve ben de onlara öpücükler gönderiyorum, kahkahalarla başımı arkaya atıyorum, sarhoşluğa kapılıyorum. Çılgınlığa.

Hiçlik.

Birkaç adam etrafımızı sarıyor ve Cecily geriliyor, elleri koruyucu bir şekilde belime geliyor.

Daha önce bu ince değişikliği hafife alırdım ama artık almıyorum. Bu kez, oğul veren arıları yoldan iten, sonra da arkadaşımı tuvaletlere giden bir koridora sürükleyen benim.

Karanlık duvarlar Londra'nın grunge neon tabelalarıyla süslenmiş, kırmızı aydınlatma ise loş mekâna sıcak bir parıltı yayıyor.

Kaos arkamızda süzülüyor, müzik bir kademe alçalıyor ve Cecily duvara yaslanırken bir nefes bırakıyor.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye soruyor yavaşça, neredeyse umutla. "Bunun tam cevabını biliyorsun."

Yanağını çimdikliyorum.

"Sen git. Bu sahnelerden hoşlanmadığını biliyorum."

"Yarı sarhoşken seni burada yalnız bırakmamın imkânı yok Ava. Bu kulüp kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde ve tekinsiz bir hava yayıyor. Neden buraya kadar geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Her zamanki Soho mekanlarından farklı bir şey. Ben maceradan yanayım."

"Bunun uluslararası çello yarışmasına son katılımınızla ilgili olmadığına emin misiniz?"

Hayali bir acı göğsümü sıkıştırıyor ama en iyi gülümsememi takınıyorum. "Hayır. Belki de klasik müzik için yaratılmamışımdır ve DJ'liğe geçmeliyim. Zaten çok daha eğlenceli."

"Ava..." Bir grup sarhoş kızın kıkırdayarak ve sallanarak aramızdan tuvalet kuyruğuna doğru ilerlemesiyle bölündü.

Cecily elimi kendi elinin içine aldı. "Biraz abur cubur alıp *Bridget Jones'un Günlüğü'nü* tekrar izlemek ister misin?"

"Senin erkek arkadaşın yok mu, bilmiyorum, New York'a birlikte uçmak?"

Belki de tuzlu oluyorum, ama buna hakkım olmadığını biliyorum. Cecily'nin her zaman ruh ikizim olduğunu düşünmüşümdür. Benim insanım. Kız kardeşim. Her zaman yanımda olan tek kişi.

Ama bu ona ne kadar bağımlı olduğumu fark etmeden önceydi. Ona ne kadar rahatsızlık verdiğimi. Tüm aptal sarhoş maceralarım o ilgilendi. Beni güvende ve akli başında tuttu, hastalandığımda alnımı sildi, sonra da beni uyuttu. Saçmalıklarımı dinledi ve hiç şikâyet etmeden alanını işgal etmeme izin verdi.

O hayatının aşkını bulduktan ve o da benim onun tüm iyi niyetini alıp karşılığında hiçbir şey vermediğimi söyledikten sonra ondan nefret ettim.

Ben de ondan nefret etmenin mantıklı olduğunu düşündüm. En iyi arkadaşımı alıyordu ve kimse benim en iyi arkadaşımı hak etmiyordu. Ama hayır, Jeremy'ye katlanamamamın asıl nedeni bana başından beri görmeyi reddettiğim gerçeği söylemesiydi.

O haklıydı. Cecily'ye çok bağımlı oldum. Çok yapışkan. Çok çocukça. Destansı boyutlarda bir karmaşa. Ama beni bir arada tutmak Cecily'nin sorumluluğu değil.

İşte bu yüzden, erkek arkadaşıyla Amerika'ya taşınacağını söylediğinde, içim içimi yese de çenemi kapalı tuttum.

Az önce bir hata yaptım. Alkolü suçluyorum.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp öyle sert ısırıyorum ki kan fişkırmamasına şaşıyorum.

"Yani sonuçta senin için sorun değil mi?" Beni dikkatle izliyor. "Biliyordum. Sinir krizi geçirmediğine şaşırdım."

"Şaka yapıyorum," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Sen git hayatını yaşa, Cecy."

"Birkaç hafta daha kalabilirim."

"Hayır. Benim yüzümden hayatını durdurma."

"Sen bir yük değilsin." Omuzlarımı sıkıyor. "Senin için endişeleniyorum. Gerçekten ama *gerçekten endişeleniyorum*. O kadar çok içiyorsun ki, bu noktada neredeyse bir bağımlılık. İlaçlarını düzenli olarak almıyorsun ve sık sık bu yıkıcı kalıplara giriyorsun."

"Buna eğlenmek denir."

"Yabancılardan garip haplar almak eğlenceli değil. İntihara meyillidir."

"Onlar yabancı değil. Onlar arkadaş."

"İyi olanlar değil." İç çekiyor. "Endişelenen tek kişi ben değilim Ava. Annen ve baban da endişeli. Yarışma salonundan ayrıldığından beri onlarla konuşmadığın doğru mu?" "Mesaj attım." Sesim takılıyor ve yutkunuyorum, sonra

Gerginliği azaltmak için derin nefes verin. "Ve bunun yeterli olduğuna inanıyor musun?"

"Şimdilik." Babam ve annemle konuşup da yıkılmamak için kendime güvenemiyorum. Üç günde üç panik atak geçirdim. Sarmalda olduğumu ve büyük bir krizin yaklaştığını biliyorum ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok.

En azından Cecy, sonunda hak ettiği mutluluğu buldu. Eğer sorunun ne olduğunu anlarsa, Amerika'ya gitmeyecek ve ben de artık ona engel olamam.

"İlaçlarımı zamanında alacağım ve içkiyi azaltacağım. Söz veriyorum." Gözlerimdeki bariz yalanları görmemesi için başımı omzuna yaslıyorum. "Ama sadece beni her gün en az üç saat FaceTime'dan ararsan."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." İsteksizce kendimi itiyorum ve çenemi karşımızdaki yöne doğru uzatıyorum. "Şimdi adamına git ve dans pistinde etrafımızı saran adamları öldürmeden önce sihrini yap."

Gözleri parlıyor ve sonra tüm vücudu uzun boylu, iri yarı, kolları dövmelele dolu bir adama doğru yöneliyor. Onunkine tamamen zıt bir kişilik. Ve bir dakika, adam New York'ta yaşayan *gerçek* bir Rus mafya prensi.

Jeremy mesafesini koruyordu ama en başından beri bizi takip ediyordu. Her yerde. Eminim Cecily'ye yapışmamasının tek sebebi Cecily'nin ondan benimle biraz yalnız kalmak istemesiydi.

Odanın diğer ucunda durmasına rağmen tüm dikkati onun üzerinde. Koyu renk gözleri onunkilerle buluşuyor ve o bir saniyelik kısacık sürede, insanların kaçmasına neden olan bir üne sahip korkunç bir orospu çocuğu görmüyorum. Arkadaşımı, onun onu sevdiği kadar öfkeyle seven bir adam görüyorum. Sırf onu korumak için dünyayı yerle bir edebilecek bir adam.

"Seni bırakmamızı ister misin?" diye soruyor, bakışlarını bariz bir çabayla ondan ayırarak.

"Ben sürdüm."

"Ama sen sarhoşsun."

"Sadece yarım kadeh içmiştim ve bitiremeden elimden aldın. Tamamen ayığım."

"Hayır, değilsin."

"Bir Uber

çağırayım."

"Bu pek güvenli değil."

"Babamın şoföründen beni al m a s ı n ı isteyeceğim. Bu yeterince güvenli mi?"

"Sanırım. Seni eve götürmemizi tercih ederim." "İyi olacağım."

"Emin misin?"

"Jeremy vaktini almaya cüret ettiğim için benden biraz daha nefret etmeden git."

"Ne zamandan beri onun senin hakkında ne düşündüğünü umursuyorsun?"

"Sevmiyorum. Seni önemsiyorum ve sen o dangalağı seviyorsun, bu yüzden ona katlanmak zorundayım."

O verir Ben a hızlı Sarıl. "Sevgiler Sen. Hadi. İzle

Bridget Jones'un Günlüğü yarın, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Eve döndüğünde bana mesaj at."

"Tamam anne." Selam veriyorum.

Jeremy'ye doğru ilerlemeden önce başını hafifçe sallıyor. Cecily bana son bir kez bakıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor ve ya kalmayı ya da beni bir büyükanne gibi erkenden eve gitmeye zorlamayı düşündüğünü görebiliyorum.

En iyi gülümsememi taklit edip ona öpücükler gönderiyorum. O fikrini değiştiremeden Jeremy bir dağ gibi önünde beliriyor. Eli ince bir sahiplenmeyle kızın sırtının alt kısmına kayıyor ve ağzına beni unutturan hızlı ama tutkulu bir öpücük bırakıyor.

Ama sadece bir anlığına, çünkü adam onu kulüpten çıkarırken bana bakmaya devam ediyor ve istenmeyen ilgiyi savuşturuyor.

O bunların hepsini ve daha fazlasını hak ediyor. Dünyada mutluluğu ve sadece o yanındayken neşelenen bir erkeği hak eden biri varsa, o da Cecily'dir.

Sahip olduğu şeyi biraz kıskanıyorum ama yine de böyle bir şeyi elde etmek için birinin onun kadar özverili ve temiz kalpli olması gerekir.

Masum, belki.

Zihinsel olarak daha

az hasta. Daha

normal.

Bu yüzden onun sahip olduğu şeyi, tüm arkadaşlarımla sahip olduğu şeyi ummak bile benim için anlamsız.

Yoldan geçen bir adamın elinden bir bardak kapıyorum, içiyorum ve neredeyse öksürüyorum.

Viski. Vay be.

Yine de terbiyem var. Bu yüzden parmağımı öpüyorum ve dans pistine geri dönerken teşekkür etmek için ağzına koyuyorum.

Bir saat daha.

Sonrasında gelecek boşlukla yüzleşmeye hazır değilim.

Yeterince sarhoş olursam, biraz unutabilirim. Biraz kaçabilirim.

Biraz yaşa.

Kısa sürede etrafım bir grup insanla çevrildi. Bazıları sanat okulundan arkadaşlarım ya da sınıf arkadaşlarım. Diğerleri yeni yüzler.

Bana sorarsanız, ne kadar çok o kadar iyi.

Üniversiteden tatile geldik ve bu bizim son yılımız. Cecy çoktan mezun oldu ve Royal Elite Üniversitesi'nde onsuz olmak hiç eğlenceli değil. Eğer tekrar ailemin evinde yaşamaktan ve beni tüm çıplaklığıyla, acı verici detaylarıyla görmelerine izin vermekten kesinlikle korkmasaydım, Londra'daki bir üniversiteye transfer olurdum.

Ama neyse.

Neyse ki buraya düşünmek için gelmedim.

Parmaklarımı uzun sarı saçlarımın arasına sokuyorum, müzikle şehvetli bir şekilde sallanırken çıplak sırtımı ortaya çıkarmak için saç tellerimi kaldırıyorum.

Sıcak eller yan taraflarımdaki açıkta kalan tene uzanıyor ve ben onları şakacı bir şekilde itiyorum.

"Bakabilirsin ama dokunamazsın Ollie," diye sesleniyorum müziğin üzerine.

Duyduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse umursadığını da sanmıyorum çünkü göğüs dekolteme bakmaya devam ediyor, uzun bacaklarımı, çıplak omuzlarımı ve açgözlü gözlerinin ulaşabildiği her yeri pervasızca gözleriyle beceriyor.

Naçizane fikrime göre mükemmel bir elbise.

Boynuma bağlanan ip, minik mikro mini etekle birlikte onu da yerinde tutuyor. Yılan gibi kayışlar stiletolarımdan yukarı fırlıyor ve göz alıcı ışıltılı pembeyle bacaklarımı sarıyor.

Oliver benimle aynı ritimde dans ederken, her hareketimi, kirpiklerimin her vuruşunu yansıtarak, "Bana daha önce borçlusun, aşkım," diyor.

"Oh?" Utangaç davranıyorum.

"Ne kadar?" "Pahalıyım."

"Benim güven fonumdan daha pahalı değil, Ollie." Parmaklarımı çenesinin altında gezdiriyorum, burun delikleri açılırken krom pembesi tırnaklarımla teninde izler bırakıyorum. "Ayrıca, ikimiz de senin parayı bir para birimi olarak düşünmediğini biliyoruz."

"Doğru mu
düşündüm?"

"Muhtemelen mi?"

Oliver klasik anlamda yakışıklı; kare bir yüzü, açık ela gözleri ve kum sarısı saçları var. Birkaç gece önce beni bıraktığında onu kuru kuru becerdiğime eminim.

Onu tatminsiz bıraktığım için mutlu değildi, ama daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor, bu yüzden belki havamda olursam daha ileri giderim.

Ben kalçalarını oynattıkça Ollie inliyor. "Beni öldürüyorsun, Ava." "Biliyorum." Gülüyorum, ses yüksek sesli müzik tarafından yutuluyor bir aksaklıkta ölmeden önce.

Bir bakış.

Hayır. Bir parlama.

Soğuk, hesapçı ve tamamen yıkıcı gözler beni rehin aldı.

Daha önce milyonlarca kez olduğu gibi.

Ve tüm o zamanlarda olduğu gibi, endişem bir nebze bile azalmadı. Aksine, farkındalığım çok daha cüretkar hale geldi. Boğucu.

Kendini tamamen görünür kılmazsa beni nereden izlediğini anlamak imkansız. Ancak onu görsem de görmesem de varlığının son derece bilincindeyim.

Bir parazit gibi. Ya da daha doğrusu, tek odağı ben olan yüksek teknolojili bir güvenlik kamerası.

Sırtımdan aşağı ter damlıyor ve tenim birkaç kat ısınıyor.

İçgüdüsel olarak elimi Ollie'nin yüzünden çekiyorum ve kulübün köşelerini ararken hareketlerim yavaşlıyor. Her zaman bir gölge gibi, karanlığın efendisi ve efendisi gibi gizlendiği yer orasıdır.

Lanet bir hayalet.

Onu görüyorum. Ve keşke görmeseydim.

Eli King barın yanında duruyor, kayıtsızca arkasına yaslanmış, bir eli içkisini yudumlarken diğerini ütülenmiş siyah pantolonunun içine sokmuş. Her zaman siyah bir şeyler giyer. Uzak bir kaledeki gotik bir dük gibi. Drakula'nın bir adım ötesinde ve Şeytan'ın favori öğretmeni. Keskin çene çizgisine, yüksek elmacık kemiklerine ve aşağılık karakterine uyuyor.

Gıcır gıcır beyaz gömleği geniş omuzlarını ve zayıf, kaslı vücudunu öne çıkarıyor. Manşetleri hafifçe kıvrılmış, bu kulüpteki herkesi satın alabilecek kadar pahalı bir Patek Philippe saati ortaya çıkarıyor. Biliyorum çünkü o saati ben almıştım. O kadar çok para harcadığım için babamla da papaz oldum. Yedi yıl önce nineme beni İsviçre'ye götürmesi için yalvardım, emekli bir saat ustasıyla tanıştık ve o özel baskıyı yapmayı kabul etmesi için haftalarca yalvarmak zorunda kaldım.

Gerçi Eli bu bilgiyi bilmiyor. Bunu ona Elsa Teyze'nin vermesini sağladım ve benden geldiğini asla söylememesi için yemin ettirdim. Bu yüzden annesinin yirminci yaş günü hediyesi olduğunu sanıyor ve muhtemelen bu yüzden hep takıyor.

Gölgelere, kaosa, gürültüye ve bizi ayıran sayısız insana rağmen onu net bir şekilde görüyorum. Hem de çok net. Sanki dünya saydam ve ortasındaki tek somut varlık o.

Eli King, bu kelimenin ne anlama geldiğini anladığımdan beri benim lanetim oldu.

Düşmanım.

Benim cazibeme karşı bağışıklığı olan tek adam.

Aksine, onları soğuk bir kayıtsızlıkla görmezden geliyor. Şu anda olduğu gibi.

Gözleri dipsiz bir karanlık yayıyor ve fırtınalı gri renkleri asla öfkelenmiyor ya da isyan etmiyor. Kalbimi paramparça ettiği ve üzerinde tepindiği gün karşılaştığım soğukluktan asla sapmıyor.

"Arkayı dön ve tatsız varlığını gözümün önünden kaldır, ben de seni duymamış gibi yapayım."

utanç verici itiraflar."

Aradan geçen yıllara rağmen sözleri hala canımı yakıyor. Zamanın her şeyi iyileştirdiğini söyleyen kişi belli ki Eli King ile hiç tanışmamış.

İyileşmeyi reddeden enfeksiyonlu bir yaradan daha kötü ve sonu olmayan bir savaştan daha acımasız.

Öte yandan, benim tarafımdan yapılan bu korkunç muhakeme hatası ona karşı olan hislerimi tersine çevirdi. Eskiden kördüm, ama şimdi ondan nefret ediyorum.

Onu kızdırmak istiyorum.

Sırf gününü mahvetmek ve özenle bir araya getirilmiş hayatını mahvetmek için ondan herhangi bir duyguyu çekip çıkarmak.

O beni izliyor ve ben de ona bakıyorum, tereddütsüz, o buz gibi bakışla yakılsam da, parçalara ayrılıp paramparça olsam da, o hıyarın önünde asla geri adım atmayacağım.

Muhteşem başarısızlıklarım ve muhtemelen içki kokteyli sayesinde bu gece kendimi özellikle intihara meyilli hissederek Ollie'nin ellerini tutup tekrar çıplak yanlarıma koyuyorum.

Tenim alev almıyor. Ter içinde kalmıyorum ya da gizemli erotizmin sarsıcı hissini yaşamıyorum.

Ama yeterince iyi.

Kollarım Ollie'nin boynuna dolanıyor ve ritimden daha yavaş, kışkırtıcı bir şekilde, kalçalarımı sallayarak, göğüslerimi çıkararak dans ediyorum. Müzik vücudumda nabız gibi atıyor, bas göğsümde yankılanıyor ve kalbimin bir kaos ve isyan senfonisi içinde atmasına neden oluyor.

Eli'nin gözlerinin verdiği his zehirli bir iksir gibi içimde dönüp duruyor, gerçeklikten geçici bir kaçış ve sahte bir mutluluk hissi vaat eden bir karışım.

Ollie hareketlerime uyuyor, dokunuyor, okşuyor ve kendini tamamen kaptırıyor ama benim dikkatim onun üzerinde değil. Bara yaslanmış, gözleri hala uzakta ve gösterimden hiç etkilenmemiş olan ikilemle göz temasını hiç kesmiyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup yukarı çekiyorum, alt dudagımı ısırarak onun siyah ruhuna bakıyorum.

"Siktir git," diyorum.

Sonra, ancak o zaman bir tepki gösteriyor. İçkisinden cömert bir yudum almadan önce dudagının kenarı çok eğlenceli, sadist bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Scotch. Malt. Sek.

Onunla ilgili tüm bu detayları bilmekten nefret ediyorum. Keşke hafıza kaybına uğrasaydım da onu, en sevdiği içkiyi, kıyafet seçimlerini ve tüm kötücül kişiliğini unutabilseydim.

Ollie bana neredeyse aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyor. Ud ve misk kokusu beni neredeyse boğuyor, ama buna katlanıyorum ve işaret parmağımı sakallı yanağında gezdirerek tüm dikkatimi ona vermeye zorluyorum.

Eli'a imzaladığı şovu vermek.

Bana karşı hiçbir ilgisi olmadığı apaçık ortadayken neden beni rahat bırakmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama onun oyununu oynamazsam lanetleneceğim.

En azından bugün.

Çoğu zaman ondan vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Ne? Ben her zaman sarhoş değilim, ve Eli söz konusu olduğunda, cesaretim

-ya da düşüncesiz aptallık- büyük ölçüde damarlarımda pompalanan alkol ve uyuşturucu seviyesine bağlıdır.

Başımı kaldırıyorum ama onun bardaki yerini boş bulunca hareketlerim yavaşlıyor. Tuhaf, ezici bir hayal kırıklığı göğsümde buruşuyor ve bundan içimdeki her şeyle nefret ediyorum.

O adamdan nefret ettiğimden daha beter.

Telefonum sütyenimin içinde titriyor ve sarsılıyorum, sonra kontrol etmek için Ollie'den ayrılıyorum.

ARIELLA

Ara beni. Bu bir ACİL durum!

Ollie'nin ve diğerlerinin itirazlarına aldırmadan dans pistinden fırlayıp bu gece kiraladığım VIP odasının merdivenlerini tırmanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kapıyı kapattım.

Kırmızı suni deri kanepeler ve siyah duvarlarla dolu köhne mekânı adımlıyorum.

Küçük kız kardeşim birkaç saniye içinde cevap veriyor. "Ava!"

"Ne..." Yutkunuyorum. "Neyin var? Annem ve babam iyi mi?"

"İyiler."

"Büyükanne ve büyükbaba?"

"Akdeniz'deki son gemi seyahatlerinde en iyi hayatlarını yaşıyorlar."

"Tamam... o zaman acil durum nedir?"

"Beni araman için en iyi yolun bu olduğunu düşündüm."

Uzun, acı dolu bir nefes veriyorum ve kanepenin kenarına yaslanıyorum. "Ari, seni küçük pislik, ödümü kopardın."

"Oh, lütfen. Daha önceki yarışmada ödümüzü kopardıktan sonra bizi hayalete çevirdiğinden daha fazla değil."

"Seni hayalet gibi görmedim. Ayrıca, bu... hiçbir şeydi."

"Ancak hiçbir şey beş dakika boyunca notanın ortasında donup kalmak ve sonra da sahneden fırlamak anlamına gelmiyorsa."

"Bir engelim vardı." *Duyuların.*

Varoluşun. O anda tam anlamıyla ben olmaktan çıktım.

"Ve bu konuda bizimle konuşamadınız mı?"

"Yani bana acıyacak mısın?"

"Biz de seni destekleriz, salak. Annem ve babam senin için endişeleniyor. Ben de senin için endişeleniyorum."

Dudağımın kenarını ısıriyorum. Neden böyle olmayı ve sevdiğim herkesi ruhsal durumum hakkında endişelendirmeyi başarıyorum?

"Yarın akşamdan kalmalığım geçtikten sonra konuşuruz. Anneme ve babama şu anda iyi olduğumu ve bir sonraki yarışma için antrenman yapmakla meşgul olduğumu söyleyebilir misin?"

"Tabii. Yalan söylediğim için ne kadar para alıyorum?" "Sürtük, lütfen. Yalan söylemeyi seviyorsun."

"Daha fazla para almayı seviyorum." Küçük bir psikopat gibi gülümsediğini hayal edebiliyorum. "Bana Remi'nin bu haftaki programını söyleyen de ödeşsek nasıl olur?"

"Ari... sen benim küçük kız kardeşimsin ve seni seviyorum ama bir erkek seninle ilgilenmediğinde bunu anlamalı ve yoluna devam etmelisin."

"Eli'nin ilgisiz ayaklarının dibinde bir su birikintisine düşerken seni durdurmadı."

Saçlarıma dokunuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ve onu unuttum, hatta biraz daha fazlasını. Aslında, O-Adı-Söylenmeyen'den nefret ediyorum."

"Olması gerektiği gibi, kardeşim."

"Belki sen de aynısını yapabilirsin?"

"Hayır. Eli duygusuzdur ve içinde insani duygulardan eser yoktur. Benim Remi'm farklı. O sevimli, centilmen ve her kadının hayalindeki erkek. Sadece hayatının aşkını görmek için biraz itilmeye ihtiyacı var. Yani beni."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Sadece yüzüğüm parmağına takıldıktan sonra."

"Tanrım. On sekiz yaşında evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Onu on bir yaşından beri seviyorum. Bana sorarsanız bu yedi yıl çok geç."

"Aman Tanrım."

"Konumuza dönecek olursak, bana o programı getirecek misin Ava?"

"Hayır."

"Annem ve babam gerçek cevaplar için seni sorguya çektiklerinde desteğimi kaybetmeye değer mi? Çok iyi düşün kardeşim."

"Ugh, sen küçük bir sürtüksün."

"Güzel kaltak kız kardeşime çekmişim. Muah ha ha."

Tam ona birkaç renkli isim takacaktım ki arkamdan kapının açıldığını duydum. "Bana bir saniye ver, Ollie..."

Yüzümü kapıya döndüğümde sözlerim kesiliyor ve bir anda o gözlerin derinliklerine hapsoluyorum.

Soğuk. Kayıtsız. Fırtınalı.

Sertçe yutkunuyorum, kardeşimin duyup duymamasını umursamıyorum. "Seninle sonra konuşuruz."

"Sadece benim için bir programınız varsa. Byee."

Telefonu kapatıyor ve ani tıklama sesi neredeyse tüylerimi diken diken ediyor. Gerçi bunun Ari'yle hiçbir ilgisi yok ve her şey boyu ve genişliğiyle tüm çıkışı kapatan adamla ilgili.

Omuzlarımı geriye doğru iterek doğruluyorum ama onları gevşetmek kesinlikle imkânsız.

"Bu hoşnutsuzluğu neye borçluyum?"

Sesimin bu kadar sıkıcı olmasından gurur duyuyorum. Onun kadar soğuk ve kayıtsız ses çıkarmak için çok pratik yapmak gerekti.

Eli kendini kapıdan itiyor ve artık çıkışımı engellemese de, varlığı bir saniyeden kısa bir süre içinde hislerimi alt üst ediyor.

Zorlayıcı. Göz korkutucu. Boğucu.

Bakışlarımı ondan alamıyorum, çünkü biliyorum ki tek bir yanlış adım atacak ve benim için oyun bitecek.

Aptalca bir hareket ve zar zor bir araya getirdiğim ruhumdan bir parça daha koparacağım.

"Asıl soru şu." Yumuşak, derin sesi sıcak tenime bir kırbaç gibi dokunuyor. "Bana bu hoşnutsuzluğu borçlu olacak ne yaptın, Ava?"

A Uzun zaman önce, daha genç ve aptalken, bu adama bir tanrıymış gibi bakardım.

Dokunulabilir tek tanrı. Yakından ve kişisel olarak görebildiğim. Herhangi bir ödül ve ceza sisteminden korkmadan ibadet edebileceğim bir tanrı.

Büyüklenmecilik gözlerimin önünde paramparça olana kadar dini bir fanatiğin ve çılgın bir köktencinin adanmışlığına sahiptim.

Tanrı hiçbir zaman bir tanrı olmadı. O daha çok bir şeytana benziyor. Günahkâr, baştan çıkarıcı ve yıkıcı.

Şimdi, dinlerini terk eden insanların neden en çok dinlerini aşağıladıklarını anlıyorum. Neden sabote ettiklerini, lekelediklerini ve belirsiz çevrimiçi forumlarda nefret dolu sözler yazdıklarını tamamen anlıyorum.

Hak etmeyen bir tanrıya adanmışlığınızı verdiğinizde ve o da sizi mahvettiğinde, bir zamanlar ona tapan o aptal versiyonunuzdan nefret etmemek için ondan nefret etmek zorunda kalırsınız.

O tanrıyı aşık bir köpek yavrusu gibi takip ettiğimde ve kırk yılda bir bana baktığında, heyecandan neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Şanslıydım ki

Kızların ayaklarına kapandığı bir adamdan tanınma şekli, ama yaklaşan tek kişi bendim.

Şimdi, ne olduğunu görüyorum. Kayıtsızlık.

Eli'nin buz gibi bakışlarına soğukkanlı bakışlarımla karşılık veriyorum. "Ah, özür dilerim. Az önce yaptığım herhangi bir şeyle ilgili olarak senin fikirlerini önemsediğimi mi ima ettin?"

Sessizce, yumuşakça, neredeyse ürkütücü bir şekilde yaklaşıyor. Ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum.

Boyunun uzun olmasından nefret ediyorum ve ben kısa falan değilim.

Eli çoğu insana tepeden bakmak için yaratılmış ve bunu da bir tutam kibir ve sağlıksız dozda umursamazlıkla çok iyi yapıyor.

Başkalarına, ayakkabısının altındaki toz zerresine bile değmeyeceklerini hissettiren bir tarzı var.

Yakışıklı bir yüzü olduğunu fark ettim. Ailesi sayesinde ve kendisinin hiçbir katkısı olmadan üstün genlerle doğmuş. İnsanların durup gülünç derecede keskin çeneye, mükemmel orantılı yüksek elmacık kemiklerine ve şaşırtıcı derecede dolgun dudaklara bakmasına neden olan bir yüz.

Ancak Eli'nin en dikkat çekici özelliği her zaman o gizemli gözler olmuştur.

İnsanlar gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söyler, ama onlara ne kadar uzun süre bakarsanız bakın, ne düşündüğünü söylemek imkansızdır. O kadar derine inerler ki bir zamanlar ben de onların arasına çekilmiştim. Onları anlayan tek kişi olmak için savaştım, çırpındım ve özlem duydum.

Neyse ki artık o sersemlikten kurtuldum ve onun şeytani planları umurumda bile değil.

Birkaç adım ötede duruyor ama bu, duyularımı onun kokusuyla doldurmaya yetiyor, ince ve erkeksi bir şey ve kesinlikle onun için özel olarak yapılmış, çünkü bunu başka hiçbir yerde koklamadım.

"Belli ki benim fikirlerimi umursamıyorsun."

"Açıkça." Ellerimin zihinsel durumumu ele vermesini

engellemek için kollarımı kavuşturuyorum. Eğer öğrendiğim
bir şey varsa

Eli ile ilgili olarak, onun usta bir manip lat r ve insanların zayıflıklarını onlara karşı kullanmaktan çekinmeyen bir avcı olduğunu söyleyebilirim. Potansiyel kontrol kaybı anlarıyla onları mahvediyor. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar onları kesinlikle mahvediyor.

"Ama benim önümde amatörce  ovlar yapacak kadar  nemsiyorsun." Derin sesindeki hafif e im beni hazırlıksız yakalıyor.

"G ne  olduğuna ve dünyanın senin etrafında d nd   ne inanıyor olabilirsin, balonunu patlatmak istemem ama hayır, yaptığım hiçbir gösteri senin için değil."

"Bir fahi e gibi davrandığın süre boyunca bana bakarken bile mi?"

Tahriklere kapılmayı reddederek gülümsemeye zorluyorum. "Beni bilirsin. Hayranlarıma ilgi göstermeyi severim."

Dudaklarının k  sesine bir kıvrım dokunuyor. "Yani  imdi ben de hayranlarından biri miyim?"

"Belli ki. Yoksa bir aptal gibi pe imde dolanmazdın.  zg n m, tipim değilsin."

"Dizlerimin  zerine çöküp yalvaraca ım kısım bu mu?" "Korkarım bu yeterli olmayacak."

" i ek ve bir kutu çikolata göndersem nasıl olur?"

"Orijinal değil. Daha sıkı dene."

"Eğer yastı ıma a larsam?"

"Sadece bizzat şahit olursam." "Yani bir  ansım var. Harika."

Bıkkın bir i   eki le aptalca ileri geri konuşmaya bir son veriyorum. Beni spor olsun diye sinirlendirdi i zamanki bariz e lencesinden nefret ediyorum. Ama daha da nefret ettiğim şey, her seferinde buna kanmam.

"Ne istiyorsun, Eli?"

"Senden mi? Hiçbir  ey."

"Yine de intikamcı bir hayalet gibi pe imi bırakmıyorsun."

"Daha çok  u yaramazlardan biri gibi sadece gülmek için seni seviyorum." "Haha.

  te, güldüm.   imiz bitti mi?"

"Korkmuş olman gerekiyordu."

"Oh, bekle." Ellerimi havaya kaldırıp yüzümü siper ederek korku filmi izliyormuş gibi yapıyorum. "Çok korkuyorum. Çok korkuyorum. Beni bu B filmi sahnesinden çıkar. Bu gece senin için yeterli mi?"

"Kayışın düşmüş." Göğsümü işaret ediyor.

İçgüdüsel olarak bir elimi üzerine atıyorum, sonra aşağı bakıyorum ve kayışın mükemmel bir şekilde yerinde olduğunu görüyorum.

Daha önceki kızgınlık seviyelerinin üzerine bir parça kızgınlık ekleniyor ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Olmadı mı? Benim hatam." Sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Ama yine de striptizci gibi giyinmemiş olsaydın bu konuda endişelenmene gerek kalmazdı."

"Hakkımdaki düşüncelerinle ilgili herhangi bir sikim olduğunda arayacağım."

"Çok komiksin."

"Ve güzel ve popüler. Ne demek istiyorsun?" "Hayalperest de. Görünüşe göre."

"Hayır. Bunu sana bırakıyorum." Bir elimi kalçama koydum. "Şimdi izin verirseniz, zamanımı geçirmem gereken daha iyi insanlar var."

Başım dik, bu talihsiz karşılaşmayı da öncekilerin yanına koymaya hazır bir şekilde yanından geçip gidiyorum.

"Bugün kendini aptal durumuna düşürdüğünü duydum. Yine."

Aniden durup yüzümü ona döndüğümde topuklarım yere vuruyor. Birdenbire susadım. Alkol için.

Ya da boğazımın arkasındaki sıkıcı ağrıyı dindirebilecek herhangi bir şey.

Kollarımı kavuşturup en alaycı sesimi takınıyorum. "Dur bakalım, asker. Takipçi eğilimlerini biraz yavaşlatır mısın?"

"Bana küstahlık etmeye çalışma bile, Ava. Bu sefer ne oldu?"

Hapların mı bozuldu?"

"Canın cehenneme,"

diye hırlıyorum.

"Arkadaşlık ettiğin eziklerden CYBE kapmakla ilgilenmiyorum."

"Onlar senin seks arkadaşlarından daha kötü değiller."

"Benim seks arkadaşlarım her zaman test edilir, senin karıştığın uyuşturucu bağımlılarının aksine. Ve konuyu değiştirmeye çalışma. Bu sefer neden kaçtın? Ne gördün? Ya da görmedin?"

Dudaklarım aralanıyor ve ona bir uzaylıymış gibi bakıyorum. O ne biliyor? *Nasıl biliyor?*

Hiç mantıklı değil.

Elbette, ailelerimiz yakın olduğu ve annesi benim vaftiz annem olduğu için durumumun farkında. Ama herkes gibi o da bunun depresyon, anksiyete ve hafif bir psikoz vakası olduğunu düşünüyor olmalı. İlaçları anlayabilir ve takipçi alışkanlıklarını göz önünde bulundurarak alkol ve ara sıra uyuşturucuyu da anlayabilir.

Ama hepsi bu.

Beni içten içe yiyip bitiren şeyi bilmesine imkan yok.

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerini kısıyor. Gri.

Fırtınalı. Hesapçı.

Beni konuşmaya ikna etmek için bir plan yaptığını görebiliyorum, ama bu işe yaramasa bile, beni zorlayacağından eminim. Tekmelesem ve çılgılık atsam bile.

Özellikle de tekme atıp bağırırsam.

"Konuş, Ava. Başa çıkamayacağını ikimizin de bildiği nahoş yöntemlere başvurmak zorunda bırakma beni."

Elbisemin altından bir sıcaklık sızıyor ve odanın sıcaklığı aniden yükseliyor. Boğazım kuruyor ve yutkunmak son derece zorlaşıyor.

"Benim için bu kadar endişelendiğini bilmiyordum." Ona en tatlı gülümsememi gösterdim. "Çok duygulandım."

"Endişeli mi? Daha çok utandım."

"Yaptıklarından utanman için umursaman gerekirdi ve ikimiz de biliyoruz ki bu duygu senin

cephanelik."

"Annemde var. Beni aradı ve senin, tırnak içinde söylüyorum, 'endişeli ruh halini' sordu."

Eli hakkında en nefret ettiğim şey annesinin Elsa King olması. Aka benim vaftiz annem ve annemden sonra ikinci anne figürü.

Bazen düşünceli, yeşil bayraklı bir kadının bu şeytanı doğurduğuna inanamıyorum. Anne karnındayken bir parazit gibi onu yemediğine şaşırıyorum.

"Elsa Teyze'yle kendim konuşacağım. Sen bu işe karışma."

"Ancak böyle rezil olmayı bırakırsan. Ailen için bir utanç kaynağı haline geliyorsun. Eminim eski başbakan dedeniz, dedikodu dergilerinde yayınlanırsa skandal yaşam tarzınızı onaylamayacaktır."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

"Dokunduğun için teşekkürler Endişe. Sen olabilir istiyorum için dur olmak hayatıma çok takıntılısın. "Çaresizlik sana yakışmıyor." "Sana daha çok yakıştığı için mi?" Dudakları yine o sinir bozucu şekilde eğildi ve içimdeki her şeyi

Tokatla gitsin.

"İşin bittiyse..." Çıkışa doğru yürümeye başlıyorum ama o önüme geçerek ışığı, kapıyı ve oksijenimi engelliyor.

Eli bana ilk ve son kez dört yıl önce, on yedi yaşımdayken dokundu ve doğum günümü en utanç verici felakete dönüştürerek sona erdirdi.

O zamandan beri, asla yapmaz. Kazara bile. Ama bu onun sıcaklığının beni sarmasını ve kokusunun tüm duyularımı istila etmesini engellemiyor.

Soğuk bir piç için fazla sıcak.

"Evine git, Ava."

"Ne zamandan beri bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

"Belli ki düşünemiyorsun. Kimseyi eve götürme. Araba kullanmayın. Siyah bir taksiye bin ve git."

"Beni kendin götürmeyi teklif etmeyecek misin?"

Mükemmel bir kaş kaldırıyor. "Teklifi kabul eder misin?"

"Hayır."

"Peki bunu yapmanın amacı ne?" "Beni şımartmak, belki?"

"Başkaları tarafından çok fazla şımartılıyorsun. Listeye girmeyi planlamıyorum."

"Bu konuda herhangi bir liste yapmayacaksınız."

"Tartışılır." Yaklaşıyor, sert sesi derinleşirken vücut ısısı beni karanlık, tehditkâr bir bulut gibi sarıyor. "Şimdi, git."

"Cevabım hayır."

"İnadına mı?"

"Sen benim koruyucum değilsin."

"Eğer geceleri daha rahat uyuyacaksan böyle devam edelim." "Bu da ne demek şimdi?"

"Evine git," diyor tekrar ve sonra gitmek için dönüyor. Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Tek başına."

Orada öfkeyle d u r u r k e n ona orta parmağımı çevirme dürtüsüne direniyorum, vücudum sıcak ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, odadaki çirkin halıya dökülmediğine şaşıyorum.

Durumum o kadar karışık ki kendimi tekrar toparlamak için biraz zaman ayırmam gerekiyor.

On dakika sonra, dans pistine geri dönmenin yolunu buldum.

Eli'nin ve kesinlikle yerine getirilmeyecek emirlerinin canı cehenneme.

Kendimi girdap gibi dönen bir coşku girdabına, beni hedonistik bir mutluluk diyarına götüren maddelerin ve duyguların karışımına bırakıyorum. Kayıp ruhların ve içi boş kabukların arasında teselli ve kabul buluyorum, diğer her şeyin arka planda kaybolmasını sağlayan bir aidiyet duygusu.

Bir kadeh daha içiyorum, neredeyse düşene kadar dans ediyorum, sonra da Ollie ve birkaç kişiyle birlikte parti sonrasına katılmayı kabul ediyorum.

Siktir et Eli'ı.

Çellonun canı cehenneme.

Lanet kafamı sikeyim.

Dışarı çıktığımızda saat sabahın birini geçiyordu.

Araba kullanmamalıyım, ama arkadaşımız Raj'ın evi on dakika kadar uzakta ve bu saatte yollar boş, o yüzden sorun olmaz.

Ayrıca, içkimi oldukça iyi tutarım, yani o kadar sarhoş bile değilim. Sadece dünyayı pembe gözlüklerle görecektir kadar sarhoşum, en sevdiğim renk gibi.

Tökezleyerek arabama bindim ve diğerlerine gitmelerini söyledim.

Ollie beni götürmeyi teklif etti ama gülümseyerek reddettim.

Otoparktan çıkmadan önce Cecily'ye evde olduğuma dair mesaj atıyorum, dünya çapında bir yalancı gibi. Ama hala dışarıda olduğumu bilirse uyuyamayacağı için.

Cecy ve ailemin bilmediği şey, gereksiz yere yalnız zaman geçirme fikrini reddettiğim.

Tanrım. Birkaç hafta içinde mezun olacağıma inanamıyorum. Üniversitenin bana sunduğu tampon olmadan ne yapacağım?

Dışarıda başka arkadaş grupları oluşturmak mı? Bin bir kulübe mi katılacaksınız?

Onlar her şeyi anlamadan önce ailemin yörüngesinden çıkmam gerekiyor.

İç çekerek, makyajımı tazelerken tüm bu düşünceleri zihinsel dolabımın arkasına itiyorum.

Telefonum titriyor ve Eli'dan mesaj geldiğini görünce donup kalıyorum.

TIN MAN

Eve mi gidiyorsun?

BEN

Yeni telefon. Bu da kim?

Bulduğunuz yer eve dönüş yolunda olsa iyi olur.

Tahmin et 100 sterlin için neredeyim.

Öpücük işareti yaparken bir selfie çekip gönderiyorum, sonra telefonumu sessize alıp otoparktan çıkıyorum. Neredeyse

ama arabamın kamerası beni tam zamanında kurtardı.

Oops.

GPS'i takip ediyorum ve arabaya müzik alması için sesli komut veriyorum. Bach'ın Re minör ello Süiti No. 2 arabayı dolduruyor ve radyo düğmesine basıp pop müzik dinlerken rahatsız edici bir ses çıkarıyorum.

Klasik müzik ve ben resmi olarak boşanıyoruz.

Geçen yıl bir başka yarışmayı kazanma konusundaki son başarısız girişimimden sonra söylediğim şey buydu. Ya da daha çok, katılmak.

Yine de bu yıl geri döndüm. Sadece kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmek için.

Ne gördünüz? Ya da görmediğın?

Eli'nin az önceki sözleri tüylerimi diken diken etti.

Bilemezdi, değil mi?

Kimse bilmiyor-

Farları olmayan bir arabanın beni takip ettiğini fark ettiğimde dikiz aynama bakıyorum.

Ne zamandır orada?

Önüme bakıyorum ama yol temiz.

Kahretsin.

Tamam.

Odaklanmak için başımı sallıyorum ve hız limitinin biraz üzerine çıkarak hızlanıyorum.

Araba hızıma uyuyor ve kalbim korkutucu bir ritimle dört nala atmaya başlıyor. Telefonuma polisi araması için sesli komut veriyorum.

Böyle durumlarda asla çok dikkatli olamazsınız. Fazla düşünüyor olsam bile.

Bir kavşağā geldim ve bir araba hızla geçerken frene bastım. Tanrım. BİR BMW. Hiç şaşırmadım.

Biri arabayı kaldırırken şüpheli araba arkamda durdu.

"Metropolitan Polisi Acil Durum Departmanı, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni takip eden farları olmayan garip bir araba var," diyorum gaza tekrar basıp arabayı ani bir hızla ileri iterken. Lastikler gıcırdarken bedenim geriye doğru savruluyor.

"Sakin olmanızı istiyorum bayan. İsminizi alabilir miyim?"

"Ava... Ava Nash."

"Sana Ava diyebilir miyim?" "Evet."

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin Ava?"

"Tam olarak bilmiyorum. M25 yakınlarında, bekle." GPS'e bir göz atıyorum ve bir sonraki duyduğum şey, parlak ışıkları beni kör etmeden önce bir kamyonun kornasının yüksek, dayanılmaz sesi.

Frene basarken direksiyonu çevirebildiğim kadar sert çeviriyorum. Döne döne giderken arabam savruluyor ve ardından kulaklarımda mide bulandırıcı bir çarpışma yankılanıyor.

Gördüğüm son şey, beni her yerde takip eden gözler. Karanlık. Soğuk. Yıkıcı.

A Acı tat kuru boğazımın arkasına yapışıyor.
Öksürüyorum ama boğuluyorum, ses ciğerlerimi
uzun, işkenceli kabartılarla terk ediyor.

Karanlık, iç karartıcı bir sonlulukla etrafımda
cisimleşiyor ve fiziksel bedenime dair her türlü hissi
tamamen kaybediyorum.

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Etrafım zifiri karanlığa gömülüyor.

Karanlık ellerin dalları beni kavrarken başım da aynı şeyi
yapıyor.

Karnımda boğuk bir ses sıkışıyor ve panik atağın sıkı
ilmiği boğazımı sarıyor.

Hayır

.

Hayır

.

Hayır

.

Hayı

r.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve yavaşça, neredeyse
ağır çekim bir gerçek suç belgeseli gibi, gerçekliğin grenli
renkleri beni içine çekiyor.

Önce yüzüme takılı oksijen maskesine vuran hafif buğu,

ardından parlak beyaz duvarlar geliyor.

Karanlık, çevresel görüşümde yılan gibi bir hareketle geri çekiliyor ve onunla birlikte farkındalığım da geri geliyor.

Bipleyen bir makine.

Hastane ve nane esansiyel yağı kokusu.

Fiziksel bedenimin kademeli olarak gerçekliğe dönüşü.

Benim adım Ava Nash. Yirmi bir yaşımdayım. Klasik müzik dinlemeyi ve skandal romanlar okumayı seviyorum. Dandik romantik komedileri ya da gerçek suç belgesellerini izlerim, ikisi arasında bir şey yok. Pembe renge takıntılıyım, günlerce şeker yiyebilirim, tuzlu karamelli patlamış mısıra doyamam ve içinde çilek olduğu sürece smoothie'lerle hayatta kalabilirim.

Nöbetlerimi her aldığımda olduğu gibi, kendime öğrettiğim olağan mantrayı tekrarlıyorum. Bu benim varlığımı gölgeli versiyonuma kanıtlama girişimim.

Tüm dünyayı unutmuş gibi görünen ve uzun süreler boyunca korkutucu bir hissizliğe yenik düşen versiyon.

Sisin kalıntıları temizlenirken düzenli bir şekilde nefes alıyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum. Burada olduğumdan emin olmak için edindiğim bir alışkanlık. Şu anda.

Diğer benliğim ayak parmaklarımı oynatacak kapasiteye sahip değil. Bir keresinde evimizin güvenlik kamerası görüntülerini izlemiştim. O durumdayken robotik görünüyorum, çok katı, çok duygusuz.

Çok kayıp.

Vücudumun hissi küçük artışlarla geri dönüyor ve işte o zaman sağ elimin sıcak olduğunu hissediyorum.

Çok sıcak.

Başımı yana eğmeye çalışıyorum ve yastığın hışırtısı sessiz alanı dolduruyor.

"Ava?"

Derin, sert notalar sisli beynime nüfuz ediyor ve düzgün nefes almayı hatırlamakta zorlanıyorum.

Eli yatağımın başucundaki sandalyeden bana bakarken elimi iki elinin arasında tutuyor.

Çoktan uyandığımı sanmıştım.

Bu da başka bir bölüm mü, yoksa daha kötüsu bir kabus mu?

Yutkunuyorum ama top boğazımı daraltıyor. Ayak parmaklarımı tekrar oynatıyorum ve evet, hala hareket ediyor. Bu gerçek.

Nasıl...

Eli'nin acımasızca yakışıklı yüzüne, sanki etrafımdaki tuhaf varlığının cevaplarıyla patlayacakmış gibi bakıyorum.

Nedense onu daha önce gördüğümde daha yaşlı görünüyor. Hafif kirli sakalları sert çene çizgisini kaplıyor ve saçları daha uzun, dağınık ve parmakla taranmış. Biraz da yorgun görünüyor, dudaklarının rengi yok, sanki üşütmüş gibi.

Bekle.

Saçlar birkaç saat içinde uzayabilir mi? Bir günde mi?

İki mi?

Gözlerimi kısarak son olan şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Ollie, Raj ve diğerleriyle bir parti sonrası partisine gidiyordum ama sonra... Ben...

Farları olmayan bir araba.

999'u arıyorum.

Kör edici

ışıklar. Bir

kamyon.

Bir kaza.

Fırtınalı, sert, ruhsuz gözler.

şu anda bana sabitlenmiş olan aynı gözler. "Ava?

Beni duyabiliyor musun?"

Sesinin sert tınısı beni neredeyse ikinci ve daha belirgin bir panik atağa sürüklüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve makineler çıldırıyor. Sesindeki sahte endişe notasından daha çılgınca.

Nefesinin altında küfrediyor ve yüzümü okşarken başımın üstündeki bir şeyi itiyor.

"Nefes al, Ava. Siktir, hadi güzelim. Nefes al."

Aslında bir anlığına paniklemeyi bıraktım çünkü ne...?
Neler oluyor?

Bana 'güzelim' dedi ve bana dokunuyor. Aslına bakarsan, uyandığımdan beri bana dokunuyor.

Eli bana hiç dokunmaz.

Gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, nefes alışım o kadar yavaşlıyor. Onlar farklı. Ama nasıl? Neden?

"İşte bu kadar. Aferin kızıma."

Kalbim kendi kendine çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Makineler daha yüksek sesle bipliyor ve dünyam eksenleri üzerinde eğiliyor.

Eli az önce bana iyi kız mı dedi?

Eli King mi?

Oh.

Ne de olsa bu bir rüya olmalı. Umalım da göğsüme bir mızrak sapladığı ve kanım değerli ayakkabılarına sıçrarken manyak gibi güldüğü bir kâbusa dönüşmesin.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime gerçeğe dönmeyi vasiyet ediyorum. Bu benim garip rüyalarımın standartlarına göre bile çok acımasız.

"Ava... aç şu gözlerini. Bana bak."

Ona bakıyorum ve hemen pişman oluyorum. Kasvetli gri gözleri bir kasırga kadar öfkeli ve lanet olası bir şeytan kadar baştan çıkarıcı.

"İyi misin?"

Sözleri yüz ifadesiyle uyuşmuyor. Sesi endişeli geliyor ama sıkılmış görünüyor. Soğuk. Kayıtsız.

Alıştığım Eli ve hepimizin bildiği ve nefret ettiği Teneke Adam gibi.

Bu taklitçinin defolup gitmesi ya da en azından gerçek Eli gibi alaycı ve dayanılmaz derecede iğneleyici konuşmak için daha fazla çaba göstermesi gerekiyor. Trustpilot'ta beş üzerinden iki. Daha fazla taklit becerisi kullanabilir.

Maskeyi yüzümden beklemediğim bir kolaylıkla çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, o kazadan sonra, hem de bir kamyonla, ölmeyi ya da en azından ömür boyu felç kalmayı bekliyordum. İçinde

En iyi ihtimalle birkaç kırık kemikle kurtulurdum. Kendime, ellerime bakıyorum ve ayak parmaklarımı tekrar hareket ettiriyorum.

Hiçbir şey.

Bundan yara almadan kurtulmamın imkanı yoktu.

Dur bakalım. Kaza bir rüya mıydı?

Yine de, eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, bahse girerim ki şu anki durum gerçek rüyadır, diğeri değil.

Belki de ölmüşümdür ve bu iyiliksever bir meleğin bana yaşarken sahip olamadığım rüya gibi bir deneyimi yaşatma çabasıdır.

Zekice. Yirmi bir yaşında öldü. Ne büyük bir potansiyel kaybı.

Ama belki de son zamanlarda hayatımda olup biten onca saçmalık düşünüldüğünde bu iyi bir sonuçtur. Ya da en yakınımıdaki insanlara yüklediğim yükü.

Oturmaya başladım, sonra durakladım. Eli bana yardım ediyor ve rahat edebilmem için arkama bir yastık koyuyor.

Belki de ben sakatım ve o da bana sempati duyuyordur? Gerçi bunu yapmıyor.

Eğer sempati Eli'yle bir ara sokakta karşılaşılsaydı, kendini gözünden bıçaklardı ve o da üzerine basıp yoluna devam ederdi.

Yüzüme dokunuyorum ve normal dokuyu hissediyorum. Bandaj yok. Hmm. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı şaşırdım.

"Burada ne yapıyorsun Eli?" Sesim alçak, boğuk, biraz tuhaf geliyor, sanki günlerdir çığlık atıyormuşum gibi.

Eli boyuna göre yükseliyor, siyah gömleği ve gri pantolonuyla heybetli görünüyor. Tanrısal varlığı ve ne zaman onun yanında olsam içime dolan korkutucu his, başka bir olgunun yanında sönük kalıyor.

Gözleri.

Hayatımda ilk kez bu kadar büyüyorlar. Grinin daha açık bir tonu, bulutlu bir yaz gününe çok yakınlar.

"Tekrar söyle." Yavaşça konuşuyor.

"Burada ne yapıyorsun Eli?" Kızgınlık sesime yansıyor ve yutkunmak zorunda kalıyorum.

Rahatsızlık.

O cevap veremedi, kapıdan içeri giren babam ve annemin gölgesini yakalıyorum. İkisinin de elinde kahve fincanları var ve sessiz bir tonda konuşuyorlar.

Sanırım 'yine' ve 'artık yapılamaz' cümlelerini duyuyorum. Kulak misafiri olmak için duruşumu düzeltiyorum ama ikisi de başlarını kaldırıp beni görünce duruyorlar.

İçimi bir parça tedirginlikle karışık bir rahatlık duygusu kaplıyor. Eyvahlar olsun. Yarışmadan sonra onlardan olabildiğince uzak durdum, ancak farları olmayan garip bir araba bizi bu pek de göz alıcı olmayan sahneye getirdi.

"Merhaba, anne, baba..." Suçlu bir sesle söylüyorum ve bana hayaletmişim gibi şaşkınlıkla baktıklarında sözümü kesiyorum.

Bir terslik var.

İkisi de yıpranmış görünüyor, sanki onları son gördüğümünden bu yana beş yıl yaşlanmış gibiler. Babam Cole Nash, en derli toplu adam ve en sevgi dolu baba olmasına rağmen şu anda bir şeylerin kıyısında gibi görünüyor. Bana her zaman baharı ve pırıl pırıl egzotik suları hatırlatan güzel yeşil gözleri yarı ölü gibi görünüyor.

O da kilo verdi.

Annem daha da kötü. Bana miras bıraktığı her zamanki parlak sarı saçları artık mat ve alışılmadık bir şekilde at kuyruğu şeklinde toplanmış. Cildi soluk beyaz ve yüzü bitkin görünüyor.

Silver Queens Nash bu dünyada ünlü biri. Bunun nedeni büyükbabamın eski bir başbakan, büyükannemin eski bir siyasetçi ya da babamın bir iş adamı olması değil. Farklı hayır kurumlarına başkanlık ettiği ve dünyamızı daha iyi bir yer haline getirmek için son derece sıkı çalıştığı için.

Empati kurmayı, sempati duymayı, ayrıcalığının farkında olmayı ve bunu başkalarına yardım etmek için nasıl kullanacağını ondan öğrendim.

Sevgi, aile ve iletişim konusundaki yüksek standartlarımın ardında ailem var.

Bana ve Ari'ye değerimizi, biz bu terimi anlayacak yaşa gelmeden çok önce öğrettiler.

Bu yüzden onların ruhsuz gözlerinin ardındaki nedenin ben olduğumu hissetmek beni öldürüyor.

"Ava, tatlım..." Annem kollarını bana doluyor ve beni neredeyse ezecek bir sarılmayla sıkıyor.

"O..." Babamın hesapçı bakışlarının Eli'ye kaydığını görebiliyorum. Babam başını sallamadan önce aralarında karşılıklı anlayış dolu bir bakış geçiyor ve dudaklarından kırık bir iç çekiş dökülüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Babam Eli'ı hiç sevmezdi. Ve *asla* demek istiyorum.

On iki yaşından beri ona küçük psikopat diyor ve bu yüzden Aiden Amca'yla -Eli'nin babası- sık sık büyük tartışmalara giriyor.

Ona aptalca aşık olduğumda ondan daha da nefret etti ve sanki o bir ateş kıvılcımıymış ve ben de benzinle doldurulmuş bir evmişim gibi bu baş belasından uzak durmam için beni uyardı.

Eli hakkında ne zaman kötü konuşsam bana coşkuyla katılan tek kişinin o olduğunu söyleyebilirim. Dolayısıyla 'hapishane kaçkını' ve 'ayrıcalıklı suçlu' dediği kişiyle aynı fikirde olması en hafif tabirle tuhaf.

Ne de olsa bu bir rüya.

Annem geri çekiliyor ama dokunuşu gerçeküstü gelmiyor. Onun sıcaklığını hissedebiliyor ve en sevdiği kiraz parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bu o. Benim annem.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor, saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor.

Babam onun yanına oturuyor ve ben önce onlara, sonra da onların arkasında bir duvar gibi duran, iki eli cebinde ve gözlerinde hesapçı bir bakışla Eli'ye bakıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Baba. Neler oluyor? Ari nerede?" "Ari sana kıyafet getirmeye gitti." Baba vuruşları

Elimi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır..." Eli yine dikkatimi dağıtıyor, duraklıyorum, yutkunuyorum ve sonra inliyorum. "Cidden, o neden burada? Bekle. Onu sen de görebiliyorsun, değil mi? Anne? Babam?"

Annem arkasına bir göz atıyor ve kaşlarını çatarak bana döndüğünde kalbim öyle hızlı çarpıyor ki neredeyse kusacağım.

Yine mi hayal gücüm?

Hayır.

Lütfen hayır.

"Eli başka nerede olabilir ki?" Annem şaşkın bir ifadeyle soruyor.

"Bütün gece senin yanında kalsa iyi olurdu." Babamın Eli'ye duyduğu nefret yüzeye çıkıyor ve bir nefes veriyorum.

Tamam. Şimdi biraz daha normal. Babamın Eli'nın geceyi benim yanımda geçirmesini istemesi dışında.

Ya da ilk etapta burada olduğunu.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun, tatlım?" Annem soruyor.

Birdenbire odayı gergin bir örtü kaplar.

Üç çift göz sessiz bir beklenti içinde kafatasıma saplanıyor.

Bir kıza baskı yapmanın yolu.

"Um, evet. Kazadan önce 999'u aradım çünkü biri beni takip ediyordu." Eli'dan gelen ince bir cık cık *sesini* duyunca sözümü kesiyorum, sonra da gözlerimi ona dikiyorum.

"Evin içinde seni takip eden biri mi vardı?" Babam garip bir dikkatle soruyor.

"Merdivenlerden düştüğünde orada başka biri var mıydı?" Annem öyle diyor.

"Merdivenler... merdiven yoktu. Bu bir..."

Eli başını salladığında dudaklarım birbirine yapışıyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Kafan karışıksa sorun değil," diyor babam. "Son zamanlarda çok baskı altındaydın, bu yüzden şimdilik bırakalım. İyi olmana sevindik."

Başımı sallıyorum ama kafa karışıklığım daha önce görülmemiş bir seviyeye ulaşıyor. Cecy'yle bu konuyu konuşurken çok zor günler geçireceğim.

"Telefonum nerede?" Anneme sordum. "Cecy'yi aramak istiyorum." "Amerika'dan geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama gelecek haftaya kadar gitmeyecekti."

"Yaklaşık bir aydır burada değil Ava," diyor annem, sesi yumuşak ama yüzü biraz daha solgun.

Ne? İmkânı yok. Birkaç saat önce beraberdik.

Eli -ya da babam- gibi birinin işe almakta ısrar edeceği özel bir ekip gibi görünen birkaç doktor ve hemşire içeri girdiğinde itirazlarım karşılıksız kalıyor.

"Nasıl hissediyorsunuz Bayan King?" diye soruyor doktor ve ben etrafımda Elsa-Eli'nin annesini arıyorum. Ya da belki Astrid Teyze-Eli'nin teyzesi. Ya da Eli'nin büyükannesini. Tanıdığım tek Bayan King'ler onlar.

Hiçbirini bulamıyorum ve bakışlarımı sahte bir sempatiyle beni izleyen beyaz saçlı doktora çeviriyorum.

"Bayan King?" diye tekrarlıyor.

"Kiminle konuşuyor?" Özellikle kimseye fısıldamıyorum. "Elsa Teyze buralarda mı?"

"Seninle konuşuyor Ava," diyor Eli dudaklarını zalimce eğerek. "İki yıl önce evlendik, hatırladın mı?"

M Çenem neredeyse yere çarpıyor ve ağzım sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre açık kalıyor.

Etrafımı saran sayısız yüze bakıp şakayı arıyorum. *"Seni yakaladım. "Bunun olacağını tahmin edemedin, değil mi?"*

İkisi de gelmiyor.

"Bayan King?" diye soruyor doktor altın çerçeveli gözlüklerini düzeltirken.

Kalbim sıkışıyor ve aralıklarla rahatsız edici bir acıyla çarpıyor.

Bir sorun olmalı. Benim Bayan King olmamın ya da Eli ile iki yıl önce evlenmemin imkanı yok.

İki yıl önce lanet bir depresyonun içinde debeleniyordum. Ondan iki yıl önce benimle alay etti, dalga geçti ve küçük düşürdü.

Bana bir daha asla sevmemem gerektiğini öğretti.

On dokuz yaşımdayken onunla evlenmem mümkün değildi, yoksa babam buna izin vermezdi.

Annemle babamın endişeli bakışları arasında boğulup sönmeden önce gergin bir kahkaha patlatıyorum,

Doktorlardan sempatik bakışlar ve şeytanın kendisinden soğuk bir bakış.

"İyiymi," diyorum her zamanki neşeli enerjimle. "Neredeyse beni oraya götürüyordun. Bu sefer seni kızdıracak ne yaptım bilmiyorum, her zaman yanında olmaktan büyük keyif aldığın düşünülürse, ama sanırım çok ileri gittin."

Eli'nin gözleri biraz daha kısılıyor ve sanırım çenesinde bir kasın kasıldığını fark ediyorum.

"Bayan King," diyor etkileyici bakımlı doktor. "Bize hangi yılda olduğumuzu söyleyerek başlayabilir misiniz?"

"Ava. Adım Ava. Bana Bayan....that demeyi kes!" Şak diye söyledim.

"Sorun yok." Annem omzumu okşuyor. "Rahatlamaya çalış, tatlım."

Parmaklarımın çarşafın içinde sıkıştığını ve avuçlarımın acıdığını fark ediyorum. Yavaşça serbest bırakıyorum ve tırnaklarımı kısa ve çıplak bulduğumda kaşlarımı çatıyorum. On beş yaşımdan beri tırnaklarımda ve ayak tırnaklarımda hep pembenin bir tonu vardı.

Onları çıplak tutmam imkansız.

Hastaneye yatırıldığımda hastane ojelerimi mi çıkardı? Bu önemsiz ve oldukça tuhaf görünüyor.

"Tüm bunların sona ermesini istiyorum." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor. "O hıyarla evli değilim ve kesinlikle Bayan falan da değilim. Tanrı aşkına, daha yirmi bir yaşındayım."

Odadaki ani gerginlik yüzüme tokat gibi çarpıyor ve annemle babamın yüz ifadesindeki korku notunu yakalayınca donup kalıyorum.

"Ne?" Kulaklarıma dehşet dolu bir ses geliyor. "Neyin var?" Eli'nin Antarktika'nın donmuş manzaralarına rakip olabilecek bakışları üzerime düşüyor. "Birkaç ay önce yirmi üç yaşına girdin.

ve iki yılı aşkın süredir evliyiz, Ava."

Başımı salladığımı fark ediyorum ve annemle babamın bakışlarını incelerken kendimi durmaya zorluyorum. "Yalan söylüyor, değil mi? Anne...? Baba...?"

Küçüklüğümden beri babamın evimizin içinde ve dışında

büyük bir figür olduğunu bilirim. Evimizi doldurabilecek bir adam.

Ama yine de anneme bir kraliçe, Ari ve bana da prensesleri gibi davranan bir ufuk.

Bu yüzden onun başını eğdiğini görmek içimde bir acıya yol açıyor. Çünkü onun ve annemin mükemmel ailesindeki tek rahatsızlık ve utanç notasının ben olduğumu *biliyorum*. Karmaşık bir şekilde örülmüş hayatındaki siyah mürekkep sıçraması.

Ari normal ama yaramaz bir kız. Ben anormalim. Kusurlu bir beyin ve ciddi bir psikoz vakasıyla doğduğum için bazen etrafta yumurta kabuklarının üzerinde yürümeleri gereken kişi.

Onlarla birlikte yaşarken, beni gözetim altında tutabildikleri ve hatalı beynimden daha çok nefret ettiğim ilaçları almam için beni ikna edebildikleri zaman iyiydi.

Ama üniversite geldi ve sanırım vazgeçtiler. Ya da belki de "İlaçlarını alıyor musun?" gibi alışılmışın dışında bir soru sorduklarında mesafemi koruyarak onları buna zorladım.

Gerçeği söylemek yerine evet derdim. O piçleri en sevdiğim alkol ve uyuşturucu kokteyli ile değiştiriyordum.

Şimdi, annem başını sallarken o endişenin küllerinden doğduğunu görebiliyorum.

Bu bir yalan değil.

Eli bu maskeli baloyu sahneleyecek ve hatta bunun için tüm tıbbi ekibi kiralayacak kadar sinsiyse, ailem bana asla ihanet etmez.

Bakışlarım, hayatım boyunca beni rahatsız eden o gözlere takılıyor.

Fırtınalı. Buzlu. Gizemli.

Ve gerçeklik bana rahatsız edici kabuslarımdan daha kötü çarpıyor.

İki yıl boyunca hayatıma dair tüm hatıralarımı kaybettim.

Ve bir şekilde, bir şekilde, bir şekilde, kendimi hayal edilebilecek en kötü belaya sokmayı başardım.

Eli King ile evleniyorum.

Bu da e n i n d e sonunda uyanacağım başka bir kabus, değil mi?

YANI BU BİR KABUS DEĞİL.

Başımı Cecily'nin omzundan kaldırıyorum ve yüzüne bakıyorum. Saçları artık daha kısa, güzel ve dalgalı. Daha olgun görünüyor; gözleri farklı parlıyor.

Mutluyum.

Onun böyle görüldüğünü fark ettim. Mutluyum.

Yine de onu rahatsız eden bir şey var ve bunun benimle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum.

Cecy ve Ari geldikten sonra, kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım olduğu bahanesiyle Eli'yi kovmayı başardım.

Kız kardeşimin tarzı da değişti. Eskiden Şeytan'ın en sevdiği yardımcılarının gardırobuna rakip olabilecek özenti kıyafetler giyerdi, ama şu anda sevimli puantiyeli bir elbise ve siyah Prada botlar giyiyor.

Kase kesim siyah saçları onu sevimli ama muhteşem bir tehdit gibi gösteriyor.

Yirmi yaşında olduğuna inanamıyorum. Yirmi.

Sadece hayatımın iki yılını değil, onun ve değer verdiğim herkesin hayatını kaybetmiş olma ihtimali damarlarımı huzursuzlukla dolduruyor.

Ben Cecy'den uzaklaşırken, Ari botlarından sıyrılıp hastane yatağında bağdaş kurarak oturuyor ve gece yarısı gizemlerindeki çaylak dedektifler gibi beni izliyor.

"Biraz cilt bakımına ihtiyacın var."

"Endişen için teşekkürler, küçük pislik."

"Her zaman." Saçlarını savuruyor ama saklamaya çalıştığı acıyı görebiliyorum. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

Cecily başını sallayınca duraklar ve dudağını ısırır.
Aralarına bakıyorum, kendimi müthiş bir yabancı gibi hissediyorum.

Başkasının derisine bürünmüş bir sahtekâr. "Neler oluyor?"

Cecily derin bir iç çeker. "Duyduklarımızdan sonra başına kötü bir şey geleceğini düşündük, biliyorsun."

"Bilmiyorum. Ne?"

"Sen merdivenlerden düştükten sonra," diyor Cecily.

"Gerçekten kendini merdivenlerden aşağı mı attın?" Ari, cehennemden beter kız kardeşimden duymaya alışık olmadığım hassas bir sesle soruyor.

"Ne... hayır mı? Bilmiyorum. Bunu hatırlamıyorum. Son partiden sonra hiçbir şey hatırlamıyorum..."

Dün gece demeden önce sözümü kesiyorum, çünkü durumun böyle olmadığı, bir tür dissosiyatif seçici amneziden muzdarip olduğumdan şüphelenen doktorum tarafından da doğrulandı.

Sebebin ne olduğunu ya da destekleyici bir ortamda olmak dışında kayıp anıları nasıl geri getirebileceğimi bilemiyorum.

Bu da bir çözümü olmadığını söylemek için çok fazla kelime demek.

Kulüpteki o geceye ve öncesine dair anılarımın kristal berraklığında olması, ancak her nasılsa son iki yıldaki hayatım hakkında hiçbir fikrim olmaması mantıklı değil.

Takvimi kontrol ettim. O gecedan bu yana tam iki yıl üç ay geçmiş.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye soruyor kız kardeşim. "Son iki yıldır falan hatırlamıyorum."

"Bizi tamamen unutmadığına sevindim." "Asla."

Dudakları titriyor ve ben gözlerinin ne sakladığını göremeden başka tarafa bakıyor.

"Cecy." Ellerini tutuyorum. "Bu doğru değil, değil mi? Bana bunun doğru olmadığını söyleyecek kişi sen olmalısın. Birbirimizi en son o nefret ettiğin karanlık kulüpte, Jeremy'nin sana karşı ereksiyon halinde olduğu ve seninle birlikte olan herkese karşı kana susamış olduğu sırada gördük.

Bilirsin, o adam için her zamanki gibi. Senden sonra gideceğime söz verdim ve sen Amerika'ya gitmeden önce *Bridget Jones'un Günlüğü'nü* izlemek üzere anlaştık. Ve sen..." Ari'ye bakıyorum. "Babam ve anneme arka çıkmam karşılığında Remi hakkında bilgi almak için bana şantaj yaptın."

"Bu iki yıl önceydi Ava." Cecily'nin sesindeki sempati beni neredeyse yok ediyor ve Ariella'nın yüzündeki nadir empati de yardımcı olmuyor.

Arkadaşımın elini bırakmaya başlıyorum ve parmaklarım büyük bir kayaya değince duraklıyorum.

O kadar büyük bir pırlanta yüzük takıyor ki, yüzerken taksa boğulma tehlikesi geçirebilir. Elini ileri geri çeviriyorum, ağzım bir *O* harfi oluşturuyor. "Cecy, sen... sen *nişanlandın* mı? Ne zaman? Nasıl? Nerede?"

"Bir yıl önce." Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bir adada."

"Aman Tanrım. Senin için çok heyecanlıyım! Bana *her şeyi* anlat." "Şey, Jeremy aradı sen için Tavsiye ve sen "Ne kadar büyük düşünürsen düşün, daha büyük düşün Jeremy. Cecy'ye ona layık bir evlenme teklifi yapsan iyi olur. O da bana nişan hediyesi olarak koca bir ada aldı.

ve bana evlenme teklif etti."

Onaylarcasına başımı salladım. "Kulağa doğru geliyor. Bana sorarsanız, daha büyük olabilirdi."

"Ava! Büyüklerden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ama sen daha fazlasını *hak* ediyorsun, Cecy." Sesim alçalıyor. "Bunların hiçbirini hatırlamadığıma inanamıyorum."

"Hey..." Saçımı okşuyor. "Düğünde benim baş nedimem olacaksın. Bu daha önemli."

"Evet!" Duraklıyorum, bedenim yabancı hissediyor, sanki beynim kendimi içine itilmiş bulduğum gerçekliğe uymuyor.

"Başka ne kaçırdım?"

"Şey," diye başlıyor Cecy. "Kill ve Glyn bu yıl izin aldılar ve dünyayı turluyorlar, sırt çantalarıyla geziyorlar ve tamamen

medeniyetten kopmuşlar. Yaklaşık üç aydır seyahatteler. Onlar da nişanlı."

"Oh lanet olsun. Bunu da mı kaçırdım? Başka kimler nişanlı?" "Anni ve Creigh. Lan ve Mia. Bran ve Niko. Onlar da

Jeremy ve benden önce evleniyorlar çünkü Niko'nun acelesi var. Açıkçası, bugünlerde kaçarak evlenirlerse hiç şaşırmam. Niko kesinlikle bu seçeneği öne sürüyor ve her gün bunu gündeme getiriyor ama Bran ailelerinin ve arkadaşlarının orada olmasını istiyor."

Sözleri beni bir ok gibi vurdu. Tüm bunların hiç hatırlamadığım bir zamanda yaşanmış olması içimi burkuyor.

Neden?

Neden hayatımın koca iki yılını unuttum?

Arkadaşlarım için önemli anları nasıl silebilirim?

Creighton Eli'nin küçük kardeşi ve

Bence kral kardeşler. Landon ve Brandon onun kuzenleri. Bran bir melek ve benim favori kralım. Lan pisliğin teki ve narsist bir psikopat ama yine de kendisinden yaşça büyük pislik kuzeninden çok daha iyi bir arkadaş.

Esas olarak Teneke Adam'ın zırhını yok etmeme yardım ettiği için.

"Herkes şimdi nerede yaşıyor? Sanırım üniversiteden mezun oldular ve hayatlarına devam ettiler?"

"Evet, şey. Jeremy, Niko, Bran ve ben New York'ta yaşıyoruz. Lan ve Mia da oradalar çünkü Lan MBA yapıyor ama evlendikten sonra Londra'ya geri dönecekler. Creigh ve Anni de buraya geri dönüyorlar ama şu anda New York'ta onun ve Jeremy'nin ailesiyle vakit geçiriyorlar. Aiden Amca, Creigh'in King Enterprises'daki rolünü almak istememesinden pek hoşlanmıyor. Tüm yük Eli'nin omuzlarına biniyor."

"Peki ya Lan?"

"Sıkıcı kurumsal işler için tanrısal sanatsal yeteneğini feda etmeden önce birkaç yıl daha heykel yapmaya devam etmek istiyor. Bildiğiniz gibi Bran asla

ailesinin iş tarafıyla ilgili bir şey yapmak istemedi, bu yüzden geriye sadece Eli kaldı. O da ailesinin anne tarafından gelen şirketle ilgileniyor. Diyelim ki bugünlerde Eli olmak pek eğlenceli değil."

Yine de ben uyandıktan sonra iki gün boyunca buradaydı. Ailem etraftayken bile. Şimdi bile, odamın dışında bir yerlerde onun varlığını hissedebiliyorum.

Neden?

Bu başka bir oyun mu?

Eğer öyleyse, kurallar değişmiş olmalı, çünkü hiçbirini tanımıyorum.

Birbirimizin hayatlarının dışında kalarak birbirimizi kızdırmamız gerekiyordu. Ama şimdi...ne?

Evli misiniz? Eli ve ben mi?

Buna inanmak hâlâ çok zor.

Ari dilini tıkırdatıyor. "Remi'me karşı büyük bir hıyarlık yapıyor ve Steel Corporation'da onu çok çalıştırıyor. Arkanı kollasa iyi olur, sana söylüyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Sakin bana nişanlı olduğunu da söyleme?" "Ne yazık ki hayır. Remi hâlâ aptalın teki ama o benim

Aptal, bu yüzden ona isim takamazsın. Ben sadece Bunu yapabilecek biri. Her neyse, ölmeden önce bir ara bana bir yüzük verir."

"Ondan hala hoşlanıyor musun?"

"Saçmalama, Ava. Ondan hoşlanmıyorum. Onu seviyorum. Bu arada o da beni seviyor."

"Bunu biliyor mu?"

"Kalbinin derinliklerinde öyle." Sırıttıyor.

"Nasıl emin olabiliyorsun? Ve hayır, yanılsama cevap olamaz, Ari."

"Ben hayal görmüyorum. *Sen hayal görüyorsun.*"

"Uh-huh." Tanrım. En azından bir şey değişmemiş.

"Bana bunu yapma." Kızgınlık yüzeye çıkıyor onun sesiyle. "Hâlâ bekâr olduğunu düşünecek kadar hayalperest olan sensin."

"Ari!" Cecily azarlıyor.

"Ne? Herkesin tavsiyesine rağmen evlendi ve babamı kızdırdı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Bu konuda." Yastığıma yaslanıyorum. "Yanlış olan bir şey var. İkiniz de biliyorsunuz ki o adı lazım değil asla isteyerek evlenmem. O piçten *nefret* ediyorum."

Ari çenesini kaldırıyor. "Görünüşe göre yeterli değil, çünkü kimsenin kararınıza müdahale etmesine izin verilmediğini söylemişsiniz."

"Bunu *ben mi* söyledim?"

"Babama."

"Asla olmaz."

"Ve annem, büyükannem, büyükbabam ve ben."

"Ve ben," diyor Cecily mırıldanarak.

"Ve babam bana izin verdi?"

"Başlangıçta değildi," diyor Ari. "Çok kızgındı, sana söylüyorum. Sanki onu daha önce hiç görmemiştim. Gecenin bir yarısı arabayla King'lerin evine gitti ve Eli'yi neredeyse havuzlarında boğuyordu. Eğer Aiden Amca orada olmasaydı, şu anda Eli'nin mezarı başında ağlıyor olurdun. Ama bu olaya ve onu bir golf sopasıyla kovalamak ve onu dövmeleleri için haydutlar göndermek de dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere diğer pek çok olaya rağmen, yine de kıpırdamadınız. Üzülmedin bile. Soğuktun."

Cecily başını tekrar Ari'ye sallar. "Soğuk değildi. Bir şeyler yaşıyordu."

"Onu savunmayı bırak, Cecy. Neredeyse ailemizi parçalıyordu, tamam mı?"

"Ari!" Cecily diyor.

"Ne?" Ben de aynı anda söyledim. Ari suçlu görünüyor.

"Önemli bir şey değil." "Söyle bana. Şimdi."

"Annem ve babam bu aptal evlilik yüzünden kavga ediyorlardı. Babam Eli'yle ancak onun cesedini çiğnedikten sonra evlenebileceğini ve kararının kesin olduğunu söyledi. Annem de

İlk başta onu sakinleştirdi, ama Eli'ye şiddet uygulayıp fikrini değiştirmeyi reddedince, annem ayak diredi ve ona senin hayatını dikte edemeyeceğini söyledi. Annem seni aldı ve o sakinleşene kadar yaklaşık iki haftalığına taşraya gitti. O zamandan nefret ederdim."

Söylemiyor ama söylemediği sözlerinde bunu duyabiliyorum.

O da benden nefret ediyordu. Her zaman mükemmel bir çift olarak gördüğümüz anne ve babamızın arasını açtığım için.

Tek başıma neredeyse onları ayırıyordum.

En büyük korkum gözlerimin önünde, içi boş gözleri ve pullu, bulanık yüz hatları olan karanlık bir canavar şeklinde cisimleşiyor.

Ne yaptım ben?

"Peki sonra ne oldu?"

"Ava, belki de dinlenmen gerekiyordur." Cecily omzumu okşuyor, her zaman barış yanlısı olmuştur ama şu anda Ari'nin acımasız dürüstlüğüne ihtiyacım var.

Kız kardeşim iç çekerken bana verdi. "Hâlâ evlenmeyi kabul etmedi. Dürüst olmak gerekirse şimdi bile kabul ettiğini sanmıyorum. Özellikle de sen onun yerine Eli'nin yasal vasin olmasını istedikten sonra. Babam neredeyse seninle koridorda yürümeyecekti ve onun yerine büyükbabam bunu yapmayı teklif etti ama babam son anda fikrini değiştirdi. Hâlâ kızgındı ve sen ona sarılıp özür dilerken ağlıyordun. Onu kızdırmak istemediğini ama bunu yapmak istediğini söylemiştin."

"Bu hiç mantıklı değil. Babama asla karşı gelmem, özellikle de o psikopat Eli için."

"Ama sen çoktan yaptın." Ari somurtuyor.

"Cecy." Arkadaşımla yüzleştim. "Sana ne demiştim? Bu karakter dışı kararın arkasında bir neden olmalı."

"Sen ve Eli dışında kimse bilmiyor."

"Ama sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana bir şey söylemiş olmalıyım.

Herhangi bir şey?"

Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bana sırrını açmak istemediğin için biraz incindim, ama bunun

benim için olduğunu söyledin.

sake. Bu her ne demekse."

"Dinle, ya içime bir şey girdiyse? Yani, bir kaza geçirdim ve bir hayalet içime girip Eli'yi arzulamış olabilir, ki bu o kadar da uzak bir ihtimal değil çünkü Eli her türlü ilgiyi üzerine çekiyor. Şimdi normale döndüm, bu yüzden son iki yıla dair hiçbir şey hatırlamıyorum." Kendimden memnun bir şekilde gülüyorum. "Bu çok mantıklı, sizce de öyle değil mi kızlar?"

Onlar katılmıyor, belli ki bu senaryoyu benim kadar komik bulmuyorlar.

"Peki." Ağır bir iç çekiyorum. "Düğün fotoğraflarını görebilir miyim?"

"Elbette." Cecily bir süre telefonunda gezindikten sonra bana 'Ava'nın Düğünü' başlıklı bir albüm gösteriyor.

İlk fotoğrafta elimde pembe laleler ve yıldız çiçeklerinden oluşan bir buket tutuyorum. Seçim için on üzerinden on. Düğün çiçeklerimi on iki yaşımdayken seçtiğimi düşünürsek, doğal olarak onaylıyorum.

Benim elbisem şampanya pembesi straplez bir elbise, korsesinde muhteşem elmaslar var ve Disney prenseslerinin elbiselerine taş çıkartacak devasa bir tül ve dantel eteği var. Benimki daha göz alıcı, pembe mücevherler kumaşa özenle ve ustalıkla dikilmiş.

"Elie Saab," diye fısıldadım.

"Bunun için sinir krizi geçirdin." Ari sırtıtıyor.

"Eğlenceliydi."

"Olması gerektiği gibi." Geçmişteki benliğimle aynı fikirde olarak başımı sallıyorum. En azından bu kısım doğru görünüyor ve tamamen ele geçirilmiş bir versiyonumun yapacağı bir şey değil. On altı yaşımdan beri Elie'nin gelinlik tasarımcım olmasını istiyordum.

Resmin detaylarını yutuyorum. Saçlarım zarif bir şekilde toplanmış ve göz alıcı duvağım bir halı gibi yere düşüyor. Ellerim küçük, ışıltılı mücevherlerle süslü dantelli eldivenlerle kaplı. Detaylar. Ah, kalbim. Rüya elbisem.

Boynumda pembe elmas bir kolye ve ona uygun bir yüzük var.

"Pembe elmaslar..." Fısıldıyorum.

"Eli's düğün hediye." Cecily Gülümsüyor. "O var sen tüm set, türünün tek örneği."

"Yüzüğüm nerede?" Çıplak elimi gösteriyorum.

"Muhtemelen Eli ile birlikte." Ari bir omzunu kaldırıyor.

"Belki de hastaneye yattığında çıkarmışlardır."

Doğru olmayan bir şeyler var. Bunun çıplak elimle mi yoksa yüzüğün yokluğunun garip hissettirmesiyle mi ilgili olduğundan emin değilim.

Kötü garip.

Tehlikeli garip mi?

Bu nasıl bir düşünce?

Kızlarla çektiğim fotoğraflara bakıyorum. Cecy, Ari, Glyn ve Anni çok seksi görünüyorlardı. Özellikle de parlak altın rengi elbisesi ve yumuşak yüz hatlarıyla Cecy. Ama ben önyargılıyım.

Benim, kızların, birbirlerinin omuzlarını tutan Lan ve Bran'in ve Creigh'e gülerken Remi'nin poker suratını koruduğu bir resim var.

Bekarlığa veda partimi ya da onlara yaptırdığım tüm o saçmalıkları hatırlamadığıma inanamıyorum.

Eli ve benim fotoğrafıma ulaştığımda içimi bir titreme kaplıyor. İkimiz de kameraya bakarken eldivenli elim onun bükülmüş kolunun arasından geçiyor.

Özel dikim siyah smokiniyle ağız sulandıracak kadar şık görünüyor. Mükemmel papyon. Geniş omuzlar. Zarif hatlar. Tıraşlı yüz. İnatçı, set dudaklar.

Fırtınalı, soğuk, soğuk gözler.

Fotoğrafta gözlerim benimkilerle buluşuyor. Garip görünüyorum.

Farklı. Neredeyse tanımadığım bir versiyonum gibi.

Ben de ürkütücü bir netlikle soğuk göründüğümü fark ediyorum.

Müstakil. Kayıtsız.

Eli'dan böyle şeyler görmeye alışkın olsam da hiç böyle olmamıştım. Onun alaycı, kaba ve iğrenç derecede incitici sözleriyle karşı karşıya kaldığımda bile. Onun yanıdayken soğukkanlı davranmış olabilirim ama bu sadece gerçek hislerimi gizlemek için bir kamuflajdı.

Belalı biri gibi davranmam acıya karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyordu. Bana birkaç kez zarar verebilirdi ve verdi de.

Kameraya bakışım tam da onunla yüz yüze geldiğimde yüz ifademin nasıl olmasını istediğime benziyor.

Adamla evleniyorum ve aniden ona korkunç bir şekilde benziyorum. Bu ne tür bir büyücülük?

Eli ve benim yüz yüze olduğumuz bir fotoğrafa ilerliyorum. Bir eli kalçamda, diğeri çenemi kaldırıyor. Arkadaşlarımız sevgilileriyle birlikte etrafımızı sarmışlar. Killian Glyn'e önden sarılıyor, Jeremy Cecily'yi belinden tutmuş yanında tutuyor, Anni Creigh'in devasa bedenine tırmanıyor, Lan Mia'nın canına okuyor, Nikolai Bran'e arkadan sarılmış, çenesini omzuna dayamış ve Ari yüzünü iki avucunun arasına almış, kameraya sırtırken onu iten Remi'ye kalp gözleriyle bakıyor.

Tüm bu kaosu ortasında odaklanabildiğim tek şey Eli'ye nasıl baktığım. Gözlerimdeki korku mu? Trepidation?

Bunu çözmek için şeytanın kendisiyle evlenmem gerektiğine karar vermem için ne gibi bir saçmalık oldu?

Bir şeyler olmalı.

"Cecy... Ari... en son hatırladığım o gece, kazadan sonra ne oldu? Ölümcül şekilde yaralandım mı? Başımı mı vurdum?"

Her ikisinin de alnında bir çatık belirir.

"Ne kazası?" Cecily yavaşça sorar.

"Jeremy ile kulüpten ayrıldığın gece. Sana eve gidiyorum diye mesaj attığımda aslında bir parti sonrası partiye gidiyordum. Beni takip eden tuhaf biri vardı, ben de polisi aradım ve sonra sanırım bana bir kamyon çarptı ya da yolun kenarına itildim."

Cecily duraksıyor, kıpırdanıyor, ağzını açıyor, sonra duruyor. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

"Kaza falan olmadı Ava," diye mırıldanıyor.

"Evet," diyor Ari. "O gece eve geç döndün. Ertesi sabah seni gördüm ve iyiydin."

"Hayır, polisi aradım, ben-" Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve birdenbire bir şimşek çakıyor.

Uzun, acımasız parmaklar yüzümü sıkarken, parlayan öfke beni tamamen sarıyor. "Lanet olası çeneni kapalı tutacaksın Ava, yoksa Tanrı yardımcım olsun, çeneni senin için dikerim."

Kapı açıldı ve o gözlerle karşılaşınca irkildim. Beni tehdit eden aynı gözlerle. Hayır, beni *dehşete düşürmüştü*. Parmaklarının çenemi sertçe kavrayışını ve o anda içimden geçen titremeyi hâlâ hissedebiliyorum.

Eli benim kocam, ama içimden bir ses bu evliliğin daha çok bir hapis hayatı olduğunu söylüyor. Beni kontrol etmesinin bir yolu. Söz verdiği gibi ağzımı kapatacak.

Ama ne hakkında?

"Doktor taburcu olmanıza onay verdi." Özel dikim siyah pantolonu ve gıcır gıcır mavi gömleğiyle içeri giriyor, manşetleri tertemiz, saçları geriye atılmış ve boğucu bir duruşu var. Yersiz olan tek şey, sanki bakım yapmaya vakit bulamamış gibi yanaklarını kaplayan hafif kirli sakal.

"Hazırlanır mısın?" diyor. "Bütün gün bekleyemem."

"Ne için bütün gün?" Sesli bir endişeyle soruyorum.

"Sizi eve götürmek için Bayan King."

Mayatınız iyi takip edilmiş çizgiler ve kusursuz bir şekilde birbirine bağlanmış desenler üzerine kurulmuştur.

Ben bir mantık, strateji ve en önemlisi kontrol adamıyım - her ne kadar ikincisine genellikle manik saplantının baştan çıkarıcı tadı eşlik etse de.

Bazıları benim sosyopat olduğumu söyleyebilir. Komplo boşluklarının ve belirsiz sonuçların mükemmel bir temsili. Gri olamayacak kadar siyah. Siyah olamayacak kadar gri.

Çoğu insan için bir muammadan başka bir şey değilim, ki ben de tam olarak böyle olmasını tercih ediyorum.

Babam bana insanların sizi anlayamadıklarında sizden korktuklarını öğretti. Size saygı duyarlar, en ufak bir ilginize yaltaklanırlar ve otoritenizin ağırlığı altında ezilirler.

Bu yüzden mümkün olduğunca gözlerden uzak kalmayı kendime görev edindim. Dünyanın en büyük iki imparatorluğunun en büyük varisi, tüm önemli hesaplara göre bir gizemdir.

Yakışıklı bir gizem.

Günah kadar baştan çıkarıcı bir gizem. Yine de bir gizem.

Dış görünüşümü ve toplum içinde benimsemeyi seçtiğim kişiliğimi görüyorlar, ancak çok geç olana kadar kimse ne planladığımı anlayamıyor.

Yine de bu ayrıntılar ilgilerini azaltmadı. Hiç de değil.

Nereye gitsem başları döndürürüm. Erkekler cazibeme, karizmama ve işleri halletme yeteneğime gıpta ediyor. Bu dünyada isteyip de elde edemediğim hiçbir şey olmadı.

Tek bir şey bile.

Eğer onlara doğru bakarsam kadınlar dizlerinin üzerine çöker.

Sanki özel üretim çantasına işemişim ve kıymetli duvağının eteğine basmışım gibi bana ters ters bakan kişi hariç hepsi. Düşün günümüzde.

Şaka yapmıyorum. Kazara duvağına bastığımda Ava bana ters ters baktı.

"Elie'ye kirli varlığıyla dokunma," dedi beni iterken.

Onu dirseğinden yakaladım, parmaklarım giderek sıkılaştı. "Elie de kim lan?"

"Tasarımcı," diye yanıtladı sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi.

Şimdi de eve gideceğimizi duyurduktan sonra aynı saygısızlıkla karşılaşıyorum. Sevgili babası bir gece daha gözetim altında tutulması gerektiği konusunda ısrar etmeseydi ve doktoru bu gülünç taleple ikna etmeseydi dün *yapmamız* gereken bir şeydi.

Baba ve kızı kör bir katırın inatçılığını ve sarhoş bir politikacının mantıklı düşüncesini paylaşıyor.

Tükettiğim yasadışı ağrı kesicilere rağmen karnımda donuk bir ağrı zonkluyor. Elimi cebime sokup alyansımı iki kez yuvarlıyorum ve bir kadın suretindeki baş ağrısına bakıyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye ilan ediyor, çenesi yukarıda, kolları çapraz, lanet olası zamanım olmayan bir kavga için hazırlanıyor.

"Siz benim karımsınız ve ben nereye gidersem oraya gideceksiniz Bayan King."

Yutkunuyor, soluk boğazı hareketle birlikte yukarı aşağı çalışıyor, ta ki tükürüğün şeffaf derisinden aşağıya doğru indiğini neredeyse görebileyim.

"Bana öyle demeyi kes."

"Sana ne diyorum?" Hastane odasına girdim, onu ve o gün için seçtiği yardımcılarını kalabalıklaştırdım. "Bayan King?"

"Kes şunu," diye tersliyor.

"Giyinirsen bunu düşünebilirim."

"Hey." Ariella, ciddi takip eğilimleri olan ve hapis cezasını bekleyen bir kaçık, ayağa kalkıyor ve göğsünü şişiriyor, bu en iyi ihtimalle komik çünkü omuzlarıma bile ulaşmıyor. "İnsanlara hizmetçileriymiş ve sen de onların efendisi ve kurtarıcısıymışsın gibi emir vermeyi bırak."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu hâlâ kız kardeşinle mi ilgili?" "Yaptığın her şeyle ilgili."

"Şimdi de hukuk müşaviri mi oldunuz?"

"Sadece sana karşı gelmek söz konusu olduğunda. Her neyse, Ava yeni gerçekliğine alışana kadar bir süre annem ve babamla kalmalı. Unuttuysan söyleyeyim, hafızasını kaybetti ve seninle evlendiğini hatırlamıyor."

"Ama o beni hatırlıyor." Bakışlarımin beni bir parazitin dikkatiyle izleyen Ava'ya kaymasına izin veriyorum.

Belki bir hayalet.

Yoksa hayalet ben miyim?

Ne de olsa benimle ilgili son anısı, kulüpte benden nefret ettiği o geceydi.

Evliliğimiz boyunca da öyle oldu, yani bu önemli bir sorun değil.

Uygun ya da uygunsuz, bakış açınıza göre değişir, Ava bizim evliliğimizden önceki tüm anılarını silmişti.

neredeyse yok olmasına neden olan son olaya kadar.

İyi haber şu ki, bunun nasıl olduğunu öğrenmedi ve öğrenmeyecek.

Kötü haber şu ki, bunu kolay kolay kabul etmeyecek ve gerçeği öğrenmek için dişiyle tırnağıyla mücadele edecektir.

Cecily, her durumu bir şekilde sakinleştirmeyi başaran dostane bir ses tonuyla, "Hâlâ evliliğimizi hatırlamıyor," diyor.

Ama bu değil.

Ayrıca Cecily, Ava'nın tam bir insan enkazı olmasının nedenlerinden biri. Ve onu daha kötü yapmasa da, daha iyi olmasına da katkıda bulunmadı. Cecily'nin kör bir ana tavuk gibi sürekli onu yatıştırmaya ve şımartmaya çalışması beni her zaman rahatsız etmiştir.

Jeremy'ye mesaj atsam iyi olacak, böylece onu buradan olabildiğince çabuk uzaklaştırabilir. İkimizi de bekleyen baş ağrısından kurtarır.

"Ailenle gitmek ister misin? Bu akıllıca bir şey mi?" Karıma soruyorum ve o da başını sallamaya başlıyor ama sonra duruyor.

Dışarıdan tüm konuşmalarını dinliyordum. Ve evet, Ariella benimle ve üstün takip becerilerimle karşılaştırıldığında sadece bir amatör, ama konudan sapıyorum.

Delinin Ava'ya ailesinin içine ettiği pisliği anlattığını duydum ve hatırlamasa bile Ava'nın sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyordum. Ayrıca dün gece Silver Teyze ve Cole -bana oğlum demediği sürece o adama amca demiyorum; beni küçük polise şikayet et- ilaçları ve yeni terapisti hakkında tartışırken uyuyor numarası yapıyordu.

Bana sorarsanız, onun yasal vasisi olduğum ve ikisinin de artık tedavi seçenekleri konusunda söz sahibi olmadığı düşünülürse, tamamen anlamsız bir konuşma.

Onun da söz hakkı yok.

Onlar konuşurken Ava arkasını döndü ama ben onun çarşafı nasıl sıktığını ve yastığın içine nasıl saklandığını gördüm. Ve

Dünyadan saklanma konusunda uzman olsa da benden kaçamaz.

Ben ne onun ilgisini çekmek için yanıp tutuşan gevşek penisli kalın bir sikiciyim ne de onun ışıltılı pembe parıltılı sunağında ibadet eden biriyim.

O benim ne velinimetim ne de sahibim. Ancak o benim karım. Benim malım.

Ayağa kalkarken nadir görülen bir sakinlik yüz hatlarını kaplıyor. Hastanenin sade önlüğü onu bir patates çuvalının çirkinliğiyle yutuyor ama yine de zahmetsizce zarif görünmeyi başarıyor.

Elbisenin yakası omzundan kayıyor ve işaretlenmek, sahiplenilmek, kıpkırmızı olmak için yalvaran kremisi teni ortaya çıkıyor.

Bakışlarımı neredeyse benim yüzümden ölmek üzere olduğu için soluk beyaz olan yüzüne sürüklüyorum. Parlak sarı saçları kaygan dalgalar halinde sırtına dökülüyor ve her zaman olduğu gibi parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce biraz sallıyor, sonra da bir şeyle uğraşmaya hazır olduğunda yaptığı gibi derme çatma bir topuz yapıyor.

Hep küçük şeyler. Çenesinin çıkıntısı, kalçalarının nazik hareketi, saçını bağlama şekli.

Yine de bu küçük şeyler onun burada olduğunu kanıtlamaya yetiyor. Tam karşımda.

Merdivenlerin dibinde değil.

Kan gölünün içinde değil.

Ölmemiş.

"Hazırlanacağım," diyor duygusuzca.

"Onunla geri mi dönüyorsun?" Ariella fısıltıyla bağılıyor.

"Ama neden? Seni eve bırakabilirim."

Ava'nın evinin artık benim evim olduğunu düzeltmeden önce - bunu yüksek sesle kabul edeceğinden değil - Ariella'yı el sallayarak uzaklaştırıyor. "Gerek yok."

Sesindeki notayı sevmedim. Bu kaderine boyun eğmek değil. Sonuna kadar onunla savaşmaya niyetli.

İroni.

Gülümseme dürtüsüne direniyorum. Yine de Ava'yı uysallığından dolayı hiç sevmedim. Hayatımda çok fazla istekli insan oldu. Değişiklik olsun diye bir mücadeleyle karşılaşmak ferahlatıcı.

Her fırsatta.

Her kelime için.

Evet, bazen boynunu kırmayı düşünüyorum ama o boyun kırılmayacak kadar güzel.

Sanki öldürücü bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıp gözlerini kısıyor.

Tüm niyet ve amaçlar için, Ava her erkeğin ıslak rüyasıdır. Bir şekilde masum bir komşu kızı olarak da geçebilecek bir modelin yüzüne sahip. En sevdiği renk olan pembe gül goncası dudaklar. Kuzey Denizi'nin derinliklerine ve bir tutulma sırasında gökyüzünün çukurluğuna rakip olan büyük, müdahaleci mavi gözler. Sikişmek için yaratılmış bir vücut. Ve onu öldürecek bir tavır -ve neredeyse sayısız kez öldürdü.

Bu güzel kafayı bunca zaman yerinde tutma konusundaki kusursuz kararlılığımı alkışlama fırsatını değerlendirmek isterim.

Onun kışkırtıcı varlığında sakın kalmak büyük bir kontrol ve öz disiplin gerektirir.

Yine de adil olmak gerekirse, kıvılcımı kaybettiğinden beri uzun zaman geçti, bu yüzden onu geri görmek hoş bir değişiklik.

Şimdilik.

Bir elini kalçasına götürüyor. "Biraz mahremiyet?" "Evli bir çift arasında mahremiyet olmaz."

"Evet, bu senin versiyonun olabilir ama kesinlikle benim değil. Git başımdan."

Kararlılığımı alkışlamak da neydi? Evet, aslında karımı öldüremem. Bildiğim kadarıyla neredeyse tüm ülkelerde bu ağır bir suç.

"On beş dakikanız var."

"On beş dakikada makyajımı bile yapamıyorum!" "On beş, Ava." O kapıyı fırlatmadan ben kapıyı kapatıyorum. Bana bir şey söyledi.

Makyaja ihtiyaçı yok, Tanrı aşkına.

Ama yine de, kendisi hakkında her zaman garip bir kavramı vardı.

Aşağılık duygusu ve bulanık düşüncelerle dolu bir kavram - ve yakın zamana kadar son derece yıkıcı eylemler.

Beş yıldızlı bir otele rakip olabilecek zarif özel kliniğin koridorunda yürüyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

"Efendim," diyor Henderson, kendi deyimiyle güvenilir özel asistanım, ilk zil sesinden sonra cevap veriyor.

"10 dakika içinde arabayı hazırla." "Zaten dışarıda bekliyor."

"Evdeki her şeyi hallettin mi?" "Evet, efendim."

"Eğer ben ya da daha kötüsü Ava bulmaması gereken bir şey bulursa, gün doğmadan kelleni uçururum."

"Bu sonla ilgili mutlak umursamazlığımı göz önünde bulundurarak, sizi temin ederim ki her şey tertemiz olacak."

"Anlat bana."

"Silinmiş güvenlik kamerası görüntüleri. Tamamen yeni bir güvenlik sistemi kurduk. Kıyafetler atıldı ve birebir kopyalarıyla değiştirildi. Tehlikeli ortam abluka altına alındı. Sam ve ben hariç tüm hizmetçiler, bahçıvanlar ve personel değiştirildi."

"Eğer sen ya da Sam beni hayal kırıklığına uğratırsanız, kaderinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Çivi ya da giyotin. Seçme özgürlüğümüz var."

"Fikrimi değiştirdim. Artık kaderini seçme lüksüne sahip değilsin."

"Not edildi," diyor aynı duygusuz ses tonuyla.

Ben mükemmel bir karakter yargıcından başka bir şey değilim, bu yüzden Henderson tasarıya uyuyor. Onu babamın personelinden çalmış olabilirim ve bunun için hala kin tutuyor olabilir. Ama insanların beni tercih etmesi benim suçum değil.

onun şirketi üzerinde. Gerçi o, kuruntulu bir ihtiyar gibi size aksini söyleyecektir.

Ayrıca Henderson'ın babamın sıkıcı girişimcilik çabalarının sunabileceğinden daha fazla uyarana ihtiyacı var ve ben de ona karanlık eğilimlerini tatmin etmesi için çeşitli yollar sunuyorum.

Burada birkaç kaybolma sahnesi, orada bir kayıt silme ve o en iyi hayatını yaşıyor.

Onu sıkıcı bir varoluştan kurtardım. Bir şey değil.

"Efendim?"

"Evet?"

"Dinlenmen gerekiyor. Son birkaç gündür kendini çok zorluyorsun ve bu da iyileşmeni olumsuz etkiliyor."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Eğer ailem ya da daha kötüsü dedelerim bu konuda bir şey duyarsa..."

"Yapmayacaklar."

Kapı arkamdan açılıyor ve ben arkamı dönmeden telefonu kapatıyorum, gelenin Ava olmadığını çok iyi biliyorum.

Sırf sinirimi bozmak için geç kalır. Beni kızdırmak onun en sevdiği spor ve çileden çıkarıcı varlığının merkezi.

Bana ters ters bakan fişek gibi kız kardeşiyle karşı karşıyayım.

Tam boyuma yükselip kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin için ne yapabilirim, sapık?"

"Bunu ustanın söylemesi komik."

"Kıskançlık yapma." Başının üstünü okşuyorum ve o da elimi itiyor.

"Bana hâlâ bir açıklama borçlusun

Eli." "Ne hakkında?"

"Benimle taşak geçme." İlk görevine çıkan çaylak bir dedektif gibi etrafımızı inceliyor ve eğiliyor.

"Merdivenlerden düşmeden önce ne oldu?"

"Sana söylemiştim. Bu bir kazaydı."

"İkimiz de öyle olmadığını çok iyi biliyoruz," diye tıslıyor nefesinin altından. "Neden gerçeği saklıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bunu babamın işi yapmalı mıyım?"

"Sadece işleri daha da karmaşıklaştırmak istiyorsan. Çeneni kapalı tut, kötü alışkanlıklarına devam et ve bu işi bana bırak."

"Geçen sefer de aynı şeyi söylemiştiniz ama şimdi hastanelik oldu. Tekrar. Bunu daha kaç kez saklayabilirsin ki herkes onun-"

Elimi ağzına kapattım. "Kapa çeneni, Ariella. Bir daha bundan bahsetme, yoksa yemin ederim, eğer bir sorumluluk olduğunu kanıtlarsan, gelecekteki planlar hakkında seni karanlıkta tutarım."

Elimi itiyor, çenesi titriyor. "Endişeliyim, tamam mı? Bunun onu son görüşüm olduğunu sanıyordum."

"Olmayacak. Ben burada olduğum sürece olmayacak."

"Kontrolcü davranarak bunu kanıtlama konusunda kötü bir iş çıkarıyorsun. Bundan nefret ettiğini biliyorsun."

"Hatırlamıyor. Böylesi daha iyi." "Ya hatırlarsa?"

"Ben hallederim."

"Sözlerinize inanacak güveni nereden bulduğunuzu bilmiyorum ama sizi içtenlikle alkışlıyorum."

"Teşekkürler."

"Her şeyi öğrendiğinde ikimizden de nefret edecek."

"İçinde olmak istediğim bir pozisyon, ancak aynı şeyi senin için söyleyebileceğimden şüphe etmeye başlıyorum."

"Onun için her şeyi yaparım."

"Güzel. Çeneni kapalı tutarak başla. En sevdiğin hobinle uğraş. Gerekirse ortadan kaybol."

"Önce istediğimi ver." Avucunu bana doğru uzattı. "Remi'nin programı."

"Ailenin evine gitmesini önerdiğinde bu hakkını kaybettin." Onu bir kenara bırakıp Ava'nın odasına gidiyorum.

"Seni adi otuzbirci!" diye bağırıyor arkamdan ve ben onun öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzünü ve zihninde bana ettiği küfürleri hayal edebiliyorum.

Pazar gününe kadar.

Ama Ariella ya da satranç tahtamda oynadığı kasvetli rol umurumda değil.

Karımı eve götürme vakti geldi.

Ve bu sefer, onu orada tut.

An saat sonra, merdivenlerden düşmekten birkaç yara bere ve hiçbir hatıra olmadan kurtulmuş olarak hastanenin dışına çıktım.

Oh, ve bana çok kızgın bir Eli eşlik ediyor.

Bu da onun varsayılan ayarı olarak tanımlanabilir.

Gecikme için kendini suçlayabilir, umurumda değil.

Bir kız on beş dakikada hazırlanamaz ve hazırlanabilseydim bile şeytanı bir iki basamak aşağı indirme fırsatını kaçırmazdım.

Onunla evlenerek korkunç bir hata yapmış olabilirim.

-Beyin hasarı teorime sadık kalıyorum, çok teşekkür ederim
-Ama o benim koruyucum değil.

"Seninle gelmemin tek nedeni cevaplara ihtiyacım olması," diyorum Mercedes'in önünde durduğumda, kapıyı açık tutan kumral saçlı kısa boylu adama bakarak onun olduğunu tahmin ediyorum.

Eli, sıcak nefesi kulağıma değene kadar arkama yaslanıyor. O kadar yakın ki, boyu benimkinden kısa ve kokusu uyuşturucudan daha kötü bir şekilde doğrudan kafama vuruyor.

"Siz ne dersiniz Bayan King," diye fısıldıyor derin bir ses tonuyla.

Kaskatı kesiliyorum, derinden gelen bir kızgınlık ve tehlikeli bir farkındalıkla tüylerim diken diken oluyor.

Harika. Hafıza kaybına rağmen o aptal kısım değişmedi.

Onun yörüngesinden kaçmak için umutsuz, biraz da beceriksiz bir girişimle arka koltuğa kayıyorum. Eli başımı çarpmamı engellemek için elini arabanın tavanına koyuyor.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Az önce koruyucu bir beyefendi olmaya mı çalışıyordu yoksa aynı derecede saçma bir şey mi?

Biri sahtekar polisi arasın ve bu adamın gerçekliğini kontrol ettirsin.

Dışarıdan bakıldığında, üst sınıf bir kopya gibi aynı görünüyor, ama bu adamda bir şeyler değişmiş.

Evet, o hâlâ Şeytan'a taş çıkartacak kadar küstah bir Eli, ama artık farklı.

Sadece, parmağımı koyamıyorum.

Geçmişte Aiden Amca'yla birlikte gördüğümü sandığım sarışın adam saygılı bir baş hareketiyle kapımı kapatıyor. Eli arabanın etrafında dönüyor, ceketinin düğmelerini açıyor ve yanıma oturuyor.

Birdenbire alan onun devasa varlığıyla cüceleşiyor ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Belli ki şansım yaver gitmiyor, çünkü her nefes alışımda onu içime çekmeyi başarıyor ve nefes verişlerimde onu dışarı atmaya başaramıyorum.

Yasak ayartma ve yaklaşan felaket gibi kokuyor.

İlahi ama tamamen yanlış.

Onunla aynı mekânı paylaşmak benim için hiç de iyi bir şey değil ve kararlılığım için büyük bir sınav sayılabilir ama iki yıl önce başıma gelen her ne haltsa ardındaki gerçeği ortaya çıkarmayı planlıyorsam buna katlanmak zorundayım.

Onunla kendi isteğimle evlendiğime ama sonra mantıksız bir şekilde en yakınlarımı bu olaydan uzak tuttuğuma inanmayı reddediyorum.

Cecy'ye söylemememin imkanı yok. Her zaman her konuda açıklayıcı oldum ve o benim hakkımda annemden ya da Ari'den daha çok şey biliyor. O benim insanım. Sırdaşım.

Ona neden bu göz alıcı Teneke Adam'la evlenmekte ısrar ettiğimi söylemediysem, bir şeyler dönüyor demektir.

Ve görünüşe göre, Eli gerçeği bilen tek kişi.

Ama bunu ona açıklamak biraz zor olacak. Bu yüzden en iyi şansım önce kendimi yeni çevreme alıştırmak.

Şoförü ve yolcu koltuğunda oturan kısa boylu adamı inceliyorum, sonra da telefonunu karıştıran Eli'ı.

Parmaklarım bardak tutucusunun benim tarafımda duran pembe kombucha içeceğini kavırıyor ve bir yudum alıyorum. Garip köpüklü tat boğazımı yakıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Ama hey, beni sakinleştiriyor ve en azından kutu güzel bir pembe, yani bu benim kitabımda bir kazanç.

Eli'nın bu markayı sevdiğimi nereden bildiğini merak ediyorum. Ama yine de, iki yıllık evlilikten sonra hiçbir şey bilmemesi garip olurdu.

Ve hayır, hala evli olduğum fikrine alışamadım. Eli ile.

Eğer on yedi yaşındaki halime bu konuda yazsaydım ve "Tahmin et ne oldu? Ben Eli ile evliyim" deseydim, muhtemelen felç geçirirdi. Saf, aptal bir sürtüktü.

"Yüzüğüm nerede?" Dalgınca sordum.

Eli hâlâ telefonuna bakarken ceketinin içine uzanır ve binlerce ışık gibi parlayan kocaman pembe bir elmas yüzük çıkarır.

Cecily'nin bana gösterdiği sayısız fotoğrafta gördüğüm yüzük. Meğer evliliğimize dair 3.523 fotoğrafın olduğu bir klasörüm de varmış. Adı "*Düğünüm ft Teneke Adam*."

Dürüst olmak gerekirse bunu satın alıyorum. Kendimi bu ismi verirken görüyorum. Diğer seçenekler ise *Benim Düğünüm ve O-Kim-Söylüyor-Be-Adı Yok* ya da *Ben Evlendim. O sadece resimler için burada.*

Eli yüzüğü havada tutuyor, benim a l m a m ı bekliyor. Hala bana bakmıyor.

Kombucha şişesini bardak tutucusuna sıkıştırıyorum, öfkem taşan köpük kadar hızlı alevleniyor. "Eğer gerçekten kocamsan, bana lanet alyansımı verirken yüzüme bak."

Başını kaldırıyor, fırtınalı gözlerinde bir öfke parıltısı belirliyor. Farklı koşullar altında, muhtemelen kaçır ya da sinerdim.

Farklı koşullar altında, Eli ile kapalı bir alana girmeme asla izin vermezdim. Bu sadece bela aramaktır.

Ancak şu anda bir çıkış yolu göremiyorum.

Anılarım olmadan hissettiğim kafa karışıklığına ve kayba odaklanmak yerine, bu enerjiyi ona yönlendiriyorum.

"Ağzından çıkana dikkat et." Derin ve sert bir tonda konuşuyor.

Rakibinin gözünü korkutmak için sözlerini ölçülü bir şekilde kullanıyor. Etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama her şeyden çok kızgınım.

"Bunu benimle evlenmeden önce düşünmeliydin." "Her gün sorguladığım bir karar."

"Ben de öyle, kesinlikle."

"Elbette," diye tekrarlıyor karanlık bir eğlenceyle. "Yıllardır bana deli gibi aşık olman ve sonra da seninle evlenmem için bana yalvarman dışında."

Yanaklarımın ısındığını ve muhtemelen parlak pembeye dönüştüğünü hissedebiliyorum ve ilk kez en sevdiğim rengin hayranı değilim.

"Ben mi? Sana *yalvarmak mı*? Aklını kaçırmış olmalısın." "Senin varlığına tahammül ettiğim için mi aklımı kaçırdım? Evet." "Benimle evlenmen için sana yalvarmadım."

"Bu teklif gecesini hatırladığın anlamına mı geliyor?"

"Benim hatırlamıyor olmam senin de hatırlayabileceğin anlamına gelmez.

Saçma sapan konuşuyorsun. Neden en nefret ettiğim insana benimle evlenmesi için yalvarayım ki? Ne çaresizim ne de intihara meyilliyim."

Gözlerinden şimşek gibi hızlı bir şekilde anlaşılmaz bir şey geçiyor ve sonra eski hallerine dönüyorlar

-Yani okunamayan gri bir bulut. "Ve yine de en çok nefret ettiğin kişiyle evlendin. İroni."

"Korku."

"Gerçek, Bayan King."

"Bana öyle demeyi *kes*."

"Ama öylesiniz. Elimizde evlilik cüzdanı ve Bunu kanıtlamak için tören." Elimi tutuyor ve yüzüğü hiçbir sabır ya da yumuşaklık göstermeden kabaca parmağıma geçiriyor.

Ama yine de, şeytanın vücudunda nazik bir kemik yoktur.

Yüzüğe bakıyorum ve nedense bana tanıdık geliyor. Rahatlatıcı.

Bu ne kadar rahatsız edici bir düşünce?

O bölgeden uzak durmayı seçerek kollarımı kavuşturuyorum. "Peki, bunu geri alabilecek bir şey var. Buna boşanma deniyor ve ben boşanmak istiyorum."

Zalim dudaklarından bir kahkaha patlaması kopuyor ve araba keskin bir şekilde durmadan önce korkunç bir alt tonla doluyor. "Boşanma olmayacak, Bayan King."

"Bunu talep ediyorum." "Talep reddedildi."

"Evliliğimin durumuna karar vermek için her türlü hakka sahibim ve bunun sona ermesini istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede."

"Evliliğimiz." "Ne?"

"Sen dedi ve durum . *senin* Evlilik, ama Bu *bizim* Evlilik, Bayan King."

"Birbirimize katlanamadığımızı düşünürsek, evliliğimizin bir anomali olduğu açık. Bu saçma düğünü kabul ederken aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum ama artık ele geçirilmiş değilim ve doğru olanı yapmak istiyorum. Lütfen ve teşekkür ederim."

"Ele geçirilmiş..." kelimeyi yavaşça tekrarlıyor, sanki tadına bakmak, parçalara ayırmak, muhtemelen çoğu zaman bilmeden ve pişmanlık duymadan kırdığı sayısız kalp gibi parçalara ayırmak için dilinin üzerinde bekletiyormuş gibi. "'Kabul ediyorum' dediğinde ele geçirildiğine inanıyor musun?"

"Bu saçma kararın başka bir açıklaması yok." "İlginç."
Tekrar telefonuna odaklanır, tamamen ve beni etkili bir şekilde siliyor.

Bu hıyarın tansiyonumu yükseltme konusunda doktorası var. Eğer hala o hastane makinelerine bağlı olsaydım, gökyüzüne kadar bipliyor olurlardı.

"Seninle konuşuyorum," diye mırıldandım. "Konuşmuyorum."

Telefonu elinden kapıyorum ve pencereden dışarı atmayı düşünüyorum. Ama bu beni hem dramatik hem de düşüncesiz gösterecekti - Eli'nın boğazıma tıkmaya bayıldığı iki tanımlama.

Nefes alış verişimi düzenledim ve telefonu kucağıma bıraktım. "Boşanmak istediğimi söyledim."

"Ben de sana alamayacaksın dedim."

"Seni mahkemeye vereceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Bahse girmek ister misin?"

"Zayıf düşünce sürecinizin yanı sıra paranızı ve zamanınızı kaybetme havasıdaysanız, elbette. Hayatınızda bir kez olsun fevri davranmayı bırakıp mantıklı bir şekilde düşünmenizi öneririm."

"Bu en mantıklı çözüm. Aramızda kaybolmuş bir aşk yok, Eli. Benimle neden evlendin ki?"

"Dediğim gibi, yalvardın."

"Diyelim ki yaptım, bu arada bu kesinlikle doğru değil.
Az önce evet mi dedin?"

"Yalvarmaya karşı her zaman zaafım olmuştur." Gözleri ölümcül bir parıltıyla parlıyor ve ben yutkunuyorum, aniden kavrulmuş hissediyorum.

"Ciddi ol," diye nefes veriyorum.

"Ben çok ciddiym. Boşanma fikrini aklından çıkar. Ne kadar erken olursa o kadar iyi." Telefonuna uzanıyor, ama ben onu uzanamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Çok bakımlıyım." "Tam istediğim gibi."

"Son derece pahalı zevklerim var."

"İyi ki eski paradan geliyorum ve birkaç ülkenin GSYİH'sini gölgede bırakacak kadar zenginim."

"Seni delirteceğim."

"Yeni bir şey yok."

"Senden

hoşlanmıyorum."

"Çünkü beni seviyorsun."

"Rüyada görürsün. Ben senin liginin çok dışındayım." "İstersem seni geri çekebilirim."

Öfkeden kuduruyorum. Parmaklarım telefonu onun aptal ve muhteşem suratına fırlatıp her şeyi mahvetme isteğiyle karıncalanıyor.

"İşimiz bitti mi?" diye soruyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Hayır. Bu evliliğin neden olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Çünkü bu ikimiz için de faydalı. Şimdi anlamsız dramatiği bırakın."

"Bu ikimiz için de ne anlamda faydalı?"

Öfkeli bir iç çekiş salıveriyor. "İmajım için bir eşe ihtiyacım vardı ve senin de ailenin yörüngesinden güvenli bir şekilde çıkmak ve kendine zarar veren doğanı, pervasız davranışlarını ve endişe verici zihinsel çöküşlerini gizlemek için bir kocaya ihtiyacın vardı. Bu soruna cevap oldu mu?"

Ben nutkum tutulmuş bir halde ona bakarken telefonu gevşek parmaklarımdan çekip alıyor.

İçi boş, acı bir tat midemin dibine çöküyor ve mide bulantısı boğazımdan yukarı tırmanıyor.

İşlerin yolunda gitmediğini biliyordum ama kafamdaki saatli bombayı durdurmak için şeytanla bir anlaşma yapacağımı düşünmemiştim.

Evliliğim, tıpkı hayatım gibi, büyük bir utanç verici sahtekarlık.

YOLCULUĞUN GERİ KALANI GERGIN BİR SESSİZLİK İÇİNDE GEÇTİ. ELİ ASLA

aptal telefonundan kafasını kaldırıyor ve ben ondan başka her şeye bakıyorum.

Tanıdık ama bir o kadar da tuhaf Londra sokakları. Muhtemelen her şeyi duyduğunu geç de olsa fark ettiğim şoför ve yardımcısı, hayatımda neler olup bittiğine dair utanç verici farkındalığım da dahil.

İki yıl geçti ve hâlâ üniversitedeki son yılımdaki gibi dağınık.

Cecy ve Ari'ye göre, Eli ile mezun olduğum yaz evlenmişim ve o zamandan beri pek bir şey yapmamışım.

Bu onların benim hala hatırladığım gibi berbat biri olduğumu ima etme yoluydu. Sahneden kaçtığım yarışmadan beri hiçbir yarışmaya katılmadım. Herhangi bir orkestra ya da etkinlik için sözleşme ya da davet almadım. Müzik sahnesinden sönmekte olan bir yıldız gibi sessizce çekildim.

Ve böylece yeteneğimi ateşe verdim ve kocaman bir çöp kutusuna dönüşürken bol miktarda alkolün içinde boğuldum.

Harika.

Görünüşe göre hala bazen çalışıyorum ama tek dinleyicim ben olduktan sonra ne anlamı var ki?

Araba durduğunda ve kapım açıldığında otomatik pilottaydım. Mülkün asfalt girişine adımımı attım ve

Aniden durduğumda Jimmy Choo topuklar gıcırtı çıkarıyor.

Önümde duran büyük Edward dönemi binası, kendine özgü tuğla yapısı ve devasa pencereleriyle heybetli görünüyor, geniş bir bahçe ve çok sayıda pembe iç mekan bitkisiyle süslenmiş bir sera ile çevrili.

Ama beni durduran şey bu değil. Yemin ederim bu evi bir keresinde rüyamda görmüştüm. Muhteşem pembe serasına kadar.

Ancak, buraya daha önce hiç gelmemiştim. Yani, son iki yılı hatırlamıyorum, yani daha önce buradaydım ama unutmuşum. Bu yüzden mi tanıdık geliyor?

"Evin sizin onayınızı aldığını varsayıyorum."

Eli'nin sert sesi bana o kadar yakın geliyor ki irkiliyorum, duyularım kısa devre yapıyor. Ona bakarken boğazımı temizliyorum. "Bunu ne zaman aldın?"

"Ailem her zaman buna sahipti. Büyükbabam Jonathan'ın ikimize de düğün hediyesiydi."

"Ama bundan önce buraya hiç gelmemiştim?"

"Hayır." Elini sırtıma koyarak beni ileri doğru itiyor. Titremeye direniyorum ama trajik bir şekilde anlamsız.

Parmaklarının yumuşak pembe Ralph Lauren elbisemde neredeyse delikler açtığını hissedebiliyorum.

Girişte durduğumuzda, hayatımda hiç görmediğim kadar bakımlı, kusursuz bir şekilde sunulan personel tarafından karşılandık.

Asyalı yüz hatları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle kısa boylu, zayıf bir kadın onlardan önce geliyor.

"Sam!" Haykırıyorum.

Her zamanki soğuk yüzü nadiren de olsa küçük bir gülümsemeye dönüşür. "İyi olmanıza sevindim, Bayan-"

Ona sarıldığımda cümlesini bile bitirmemişti. Burada gördüğüm tek tanıdık yüzün o olmasıyla ya da sonunda bir şeylerin mantıklı gelmesiyle ilgili olabilir.

"İşte, işte." Sırtımı mekanik bir şekilde sıvazlıyor, hareketleri Eli'nin var olmayan ahlakından daha sert.

Onun dadısı olmasına şaşmamalı. Ya da eski dadısı ya da her neyse. "Çok soğuksun." Geri itiyorum ve onu çekiyorum

Yanak. "Biraz rahatla."

Dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Tüm rahatlatıcı şeyleri size bıraktım, Bayan King."

"Ben Ava. İğneleme miydi o?" Başımı diğer personele doğru eğiyorum. "Onun etrafında olmak çok eğlenceli olmalı, haksız mıyım?"

Hiçbiri hareket etmiyor ya da beni tanımıyor bile.

"Sam'in klonlarını seçmesine izin verdin, değil mi?" Eli'a ters ters baktım.

Duvara yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, kişisel palyaçosunu izleyen bir kraldan daha eğlenmiş görünüyor.

"Sizin için her şeyi yaparım Bayan King."

Beni sürüklediği tuzağa düşmemek ve hiç tanımadığım bu insanlara berbat biri olduğumu kanıtlamamak için dişlerimi sıkıyorum. "Bu atmosfer berbat. Kesinlikle hayranı değilim."

"Buna alışacaksın."

"Ya da işleri değiştirebiliriz. Sam, seni seviyorum ama bir sakinleştirici hapa ve gülümsemeye düzgün bir girişe ihtiyacın var. Başbakanın yaptığı gibi bir personel değişikliğine ne dersin?"

"Reddetmek zorundayım."

"Ama neden? Yardım etmeme izin verirsen çok eğlenceli olacak."

"Şüphelerim var."

"Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?" Surat astım.

"Henderson durumunuz hakkında beni zaten bilgilendirdi, bu yüzden kendimi yeniden tanıtacağım." Daha önce söylediklerimi tamamen görmezden geliyor. "Ben evin yöneticisiyim ve Bay King'in yemeklerini pişiriyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen bana sormaktan çekinmeyin."

"Henderson?" Ben soruyorum.

Arabanın yanında duran sarışın adamı işaret ediyor.

"Leonardo Henderson," diyor anlamlı bir ses tonuyla.

"Ben Bay King'in özel asistanıyım." "Ne kadar özel?"

Ben soruyorum.

Eli homurdanarak, "O sadece bir asistan," diyor.

"Özel asistanı tercih ederim. Gizemli ve havalı görünüyor." Leonardo'ya sırtıyıyorum, o da bana gülümsüyor.

"Seni odana götüreyim," diyor Sam.

"Ben yaparım." Eli yanıma kaydı. "Sen görevlerine devam edebilirsin."

Başını sallıyor, dönüyor ve ardından mini-mes'lerinden oluşan bir orduyla oradan ayrılıyor.

"Kendi dünya egemenliği kölelerini bulmak için İngiltere ve Avrupa'nın tamamını taradı," diye mırıldandım. "Bu görev değişikliği konusunu sonra konuşuruz Sam!"

Beni tanımıyor bile.

Ne heyecan ama. Sadece Eli ile değil, aynı zamanda onun en sadık yardımcısı ve canavar doğasını seven ve besleyen kadınla da uğraşmak zorundayım.

Sam'i sevsem de, çoğunlukla Elsa Teyze onu sevdiği için, benim hoşuma gitmeyecek kadar soğuk ve tutucu.

Eli'ye ters ters baktım. "Bu bir ceza gibi mi?"

"İnanın bana, sizi cezalandırdığımda bunu hissedeceksiniz Bayan King."

Beni endişe verici bir hiperventilasyon durumunda bırakarak merdivenlere doğru vals yapıyor. Bir elimi göğsüme vurarak kalp atışlarımın yavaşlamasını ve tamamen karmakarışık olmaktan çıkmasını diliyorum.

Bu da neyin nesi?

Benimle flört mü ediyordu yoksa beni tehdit mi ediyordu?

Her neyse, bu yüzden kendimi sıcak hissetmemeliyim.

Kısmen başka seçeneğim olmadığı için, kısmen de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğu için onu takip ediyorum.

Oturma alanının dekoruna bir göz atıyorum ve pembe tablolar, kanepeler ve hatta pembe-beyaz bir halı görünce

duraklıyorum.

Eli ve Sam süslememe izin verdi mi?

Eli'nin en sevdiği renk ruhunun rengi olan siyah olduğundan ve Sam'in parlak renklere alerjisi olduğundan ve tüm pembeyi gördüğünde ciddi bir mide bulantısı geçireceğinden emin olduğum için bana izin vermek zorundaydılar.

Üst kattaki oturma alanında ayrıca büyük bir şampanya pembesi kanepe bulunmaktadır. Yüksek platform tavandan devasa bir pembe kristal avize sarkmaktadır ve salonlar sanatsal pembe tablolarla doludur.

Lezzet için on üzerinden on. Bu benim, yani tabii ki mükemmel.

Başım bir duvara çarpıyor ve ancak sarhoş edici kokuyu içime çektiğimde ve sıcaklığın saldırısına uğradığımda bunun aslında Eli'nin göğsü olduğunu anlıyorum.

Tertemiz zevkimle o kadar meşguldüm ki bir an yalnız olmadığımı unuttum. Ve piç kesinlikle aniden durdu ve bilerek arkasını döndü.

Ona ters ters bakıyorum. O gülümsüyor.

Daha sert bakıyorum. Sırtışı genişliyor.

"Vay canına, Bayan King. Daha yeni döndük ve şimdiden kendinizi kollarıma mı atıyorsunuz? Kendinize hakim olur musunuz?"

Sarsılarak uzaklaşıyorum. "Bu bir *kazaydı*." "Birçoğundan biri."

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Bir pislik olmak, başlangıç için."

"Şimdi de sikimden bahsediyoruz. O kadar çaresiz, ha?"

"Bana dokunmana izin vermeden önce cehennem donacak, Eli." "Yalan söylerken çok sevimli görünüyorsun. Ayrıca..."

O

Kıvrık işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor, soğuk gözlerini ruhuma dikeyiyor. "Sana zaten dokundum. Eğer seni becermek istersem, eğilip alacaksın."

"Yalan söyle." Çenem titrediği için fısıltım zar zor duyuluyor. "Bahse girmek ister misin?"

"Hafızamı kaybettiğim için benimle dalga geçiyorsun. Seninle asla yatmam."

"İşin içinde uyku yoktu. Etkilenmediğimi söylemeliyim, ama size yeniden yapmanız için bir şans verebilirim."

"Siktir git."

Odam olduğunu tahmin ettiğim yere girip kapıyı suratına çarpıyorum.

Beni karşılayan görkemli pembe prenses odasını takdir edecek enerjim bile kalmadı. Kapıya yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Eli yüzünden bir daha asla ağlamayacağıma dair kendime söz verdiğimi çok net hatırlıyorum.

Bir daha *asla*.

Ve ardından bir gözyaşı daha, bir gözyaşı daha ve bir gözyaşı daha.

Çünkü I farkına varmak ile kırma netlik o

Bir anlamı olduğunu düşündüğüm bir parçamın yasını tutuyorum.

Sadece aşk için vazgeçmek istediğim bir şeyi gümüş tepside şeytana sundum.

Ne halt ettim ben?

"D Dokunma ona!"

Sam'in yıkıcı elini, o elini çekmeden güzel yıldız çiçeğimi en sevdiği efendisinden daha soğukkanlı bir şekilde öldürüyor.

"O zaman bunu düzgün yapmalısın." Bana en az bir dilde cinayet anlamına geldiğinden emin olduğum o her zamanki boş ifadesini takınıyor, sonra seradaki eski koltuğa oturup kucağına tığ işi ipliğini yerleştiriyor.

"Doğru yapıyorum." Sapı kesip dikkatlice saksıya gömdüm, ardından sipariş ettiğimiz toprakla kapladım.

"Bu çiçekler bir hafta içinde ölecek. Belki de bu işi profesyonellere bırakmalısınız."

"Oyunbozanlık etmeyi bırak. Yaptığım her şeyi onaylamıyorsan neden buradasın?" Eldivenli elimi kalçamın üzerine koyuyorum. Her şey pembe; eldivenlerim, ayakkabılarım ve omuzları açık Armani elbisem.

"Yapacak bir şeyim yok."

"Pish posh. Günlerdir beni takip ediyorsun Sam."

Bir cerrah hassasiyetiyle tığ işi yapıyor ve ne kadar gizemli olduğunu düşünürsek

Önceki hayatında öyle biri olup olmadığına şaşırdım.

Sam hakkında bildiğim tek şey, benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir King ailesiyle birlikte olduğu ve Asyalı özelliklere sahip olmasına rağmen Asyalı adı, aksanı ya da kökenine dair herhangi bir işaret vermediği. Bu bilgiyi kesinlikle vermiyor. Duruma göre farklı kişilere farklı cevaplar verdiğini duydum. Çince, Japonca, Korece ve Filipince hepsi konuşmaya dahil oldu.

Şirin botumla ayağını dürtüyorum. "Seninle konuşuyorum. Eli sana bana bakıcılık yapmanı falan mı emrediyor?" "Ya da başka bir şey."

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer o pislik benim müdürüm olduğunu düşünüyorsa, ben-"

Sözümü yarıda kesiyorum çünkü efendisini kötüleme cüretini gösterdiğim için bana ters ters bakıyor. Ayrıca o kadar öfkeliyim ki cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

Daha önce bu evlilikle ilgili herhangi bir yanılgım olduysa, çoktan unuttum. Ya da, daha doğrusu, doğrulandı.

Buraya geldikten bir gün sonra Eli beni yeni terapistimle tanıştırdı, Dr. Blaine adında ciddi bir kadın. Görünüşe göre doktorum değişmiş ve içimden bir ses bunun tamamen onun işi olduğunu söylüyor. Önceki psikiyatristim Dr. Wright'ı sorduğumda Henderson onun ülke dışında olduğunu söyledi.

Daha fazla araştırmadım, çünkü utanmıştım. Eli'nin benim ruhsal durumumdan haberdar olması bir şeydi, ama bunu denetlemesi tamamen farklı bir şeydi.

Psikozum ve sürekli zihinsel çöküşlerim ve füğ nöbetlerim nedeniyle, yasal olarak bir banka hesabı açmak, fonlara erişmek ve herhangi bir idari süreç dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tüm önemli kararları denetleyebilecek ve onaylayabilecek bir vasiye sahip olmam gerekiyor.

Bu kısım beni her zaman rahatsız etmiş olsa da, babam bana asla sahibimmiş gibi hissettirmedi ve bana daha fazlasını verdi.

Benim gibi çoğu hastanın hayal edebileceğinden daha özgürdü. Aslında, kısmen ailem bana mümkün olduğunca normal bir hayat sunmayı amaçladığı için, bana karşı çok anlayışlı davrandı ve hiçbir zaman ayak parmaklarımın ucuna basmadı.

Ama gerçek şu ki, ben normal değilim.

Eli'nin bunu tüm ayrıntılarıyla bildiğini ve tedavi programlarımı onaylama konusunda tam kontrole sahip olduğunu öğrenmek beni kötü bir ruh haline soktu.

Neyse ki, sonrasında bir hafta boyunca beni tamamen görmezden geldiği için onunla yüzleşmek zorunda kalmadım. Şoförü beni terapistimle önceden onaylanmış bir seansa, onlarla yaşamam için ısrar eden ama benim reddettiğim ailemi ziyarete, Cecily ile takılmaya ve onun ailesini ziyaret etmeye götürdü.

Diyelim ki onunla yaşamaktansa annesi ve babasıyla yaşamayı tercih ederim.

Elsa Teyze beni şımarttı, aşçıya sevdiğim tüm tatlıları yaptırdı ve hayatımdan iki yıllık bir parçayı kaybetmeme rağmen hiçbir şey değişmemiş gibi hissetmemi sağladı. Aiden Amca, babama karşı nasıl bir milyon dolarlık bir bahis kazandığını ve babamı kızdırmaktan başka bir sebep olmaksızın benim ve Eli'nin bir numaralı destekçisi olduğunu övünerek anlattı.

Dürüst olmak gerekirse, babamla kayınpederim arasındaki husumetten uzak duruyorum. Annem ve kayıinvalidem iyi anlaştığı için mutluyum. Aslında dün Ari'yle birlikte üçümüz bir spa günü geçirdik ve kendimizi şımartıp her şeyden konuştuk.

Hafıza kaybına yakalandığımdan beri ilk kez rahatlamış ve mutlu olmuştum ama bu sadece eve dönüp Eli'nin kapalı ofis kapısı ve sanki vebalı biriymişim gibi beni sürekli görmezden gelmesiyle karşılaşana kadardı.

Bana sadece başını sallayarak bakıyor, sanki ben ona yükmüşüm gibi.

Kimse kafasına silah dayayıp onu benimle evlenmeye zorlamadı. Ayrıca, bana ihtiyacı olan o, muhtemelen

onun haydut imajını parlatmak.

Kendi içimde bir karmaşa yaşıyor olabilirim ama sosyal bir kelebeğin timsaliyim ve medyanın sevgilisiyim. Yani, tabii ki, ben bir değerim.

"Hey, Sam." Lale tohumlarını bir tabağa koyduktan sonra parmaklıyorum. Bir amatör olarak onları yetiştirmeye kalkışmamam söylenmişti ama bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmadım ve her zaman meydan okumaya hazırım.

"Evet?"

"Alkolü benden daha ne kadar saklayacaksın?" "Hayır fikir ne sen konuşmak hakkında."

Onun gözler vardır

ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir ipucu vermeyen tığ işine odaklandı. Belki de Cadılar Bayramı kostümü için bir cadı pelerini - pardon, günlük kıyafetleri kastetmiştim.

"Evde bir damla bile alkol olmadığını fark etmediğimi sanmayın."

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Ve bu bir sorun çünkü?" Gözlerini benimkilere dikmiş, huysuz bir çocukmuşum gibi beni sıkıştırıyor.

Ben de gözlerimi kısıyorum. "Biraz gevšemem lazım. Bilirsiniz, ortada olmayan bir kocayla yaşadığımı düşünürsek."

"Senin 'Bu sabah şeytanın yüzünü görmediğim için çok mutluyum' dediğini sanıyordum. Günümü güzelleştirdi. Bunu kutlamalıyım."

"Ben gardırobun içindeyken beni mi dinliyordun?"

"Giysilerinizi almak için oradaydım ve siz de düşüncelerinizi duymamı sağladınız. Ben de ona sizin istediğiniz gibi tekrarladım hanımefendi."

Yanaklarım ısınıyor ve usulca homurdanıyorum. Eğer Eli beni delirtmiyorsa, onun kıymetli Sam'i kesinlikle delirtecek.

"Ne var biliyor musunuz? Unut gitsin. Cadı meclisine giriş biletinizi alırken iyi eğlenceler."

Eldivenlerimi çıkarıp ayaklarımın dibindeki kutuya atıyorum, sonra da seradan çıkmak için dönüyorum.

Henderson buranın benim fikrim olduğunu söyledi ama nedenini bilmiyorum. Evet, pembe ve bahçecilik becerilerimi geliştirebiliyorum ama önlüğümün ve ayakkabılarımdan sıyrılırken, buranın amacının hayattaki tek tutkumu öldürmeme izin vermek olabileceğini fark ediyorum.

Müzik.

Sanki yıllardır çelloma dokunmamışım gibi hissediyorum. "Nereye gidiyorsun?" Sam soruyor.

"Dışarı. Ve müdürüm gibi davranmayı kes!"

Topuklarında kristal mücevherler olan şirin ayakkabılarımı giydim. Altı inç. Beni durdurmaya çalışan herkesin kışına sokulmaya hazır.

Eve gidip üzerimi değiştirirken, daracık gümüş rengi bir elbise giyerken, ayakkabılarımla uyumlu bir çanta alırken ve büyük araba garajına doğru yürürken adımlarım kararlı.

Cecy hala şehirde olmasına rağmen geçen hafta boyunca ağırdan almaya çalıştım ve şimdi dün gittiği için biraz kalbim kırıldı çünkü aptal nişanlısı bir hafta boyunca onsuz başa çıkamıyor.

Ne bebek ama.

Her neyse, onlara merdivenden düşüşümü herkesten saklamalarını söyledim çünkü onları endişelendirmek istemiyordum.

Şimdi bundan büyük pişmanlık duyuyorum çünkü tek gerçek arkadaşım küçük kız kardeşim, o da babam ona ters ters baksa bile onu ispiyonlayacak. Tam bir baba kızı.

Oh, ve Sam.

Bir kulüpte cadı pelerini giyerek dans ederkenki görüntüsüne gülümsüyorum.

Piyasada asla göremeyeceğiniz bir düzine arabayla dolu garajı görünce duraksıyorum. Spor, lüks ve... ah, kalbim! Yumuşak pembe özel üretim bir Mercedes!

Ayaklarım beni güzelliğe götürüyor ve birkaç fotoğraf çekiyorum ve sonra seçkin bayana sarılırken birkaç selfie çekiyorum.

"Sen de kendini burada yabancı hissediyor musun kardeşim?" Arabayı okşadım. "Merak etme, seni kurtaracağım."

Belki bunu ailemin evine götürebilirim. Eli o kadar çok arabası varken bir tanesinin kaybını fark etmeyecektir. Ayrıca, genelde arabayla dolaşır, bahse girerim buraya hiç gelmez.

"Sizi ben götüreceğim Bayan King."

Henderson'ın hayaletinin bir anda ortaya çıkmasıyla irkildim. Birdenbire ortaya çıktığı onca zamanı düşününce, adamın sessiz tavrına ve unutulmaya yüz tutmuş varlığına alışmış olmam gerekirdi.

"Sende ve Sam'de yerimi belli eden takip cihazları var mı?" Ona bakıyorum. "Çünkü bu ürkütücü olmaya başladı."

"Lütfen beni takip edin." "Ben kendim sürerim."

"Bay King bunu onaylamazdı."

"O zaman Bay King'inize gidin ve aracıları kullanmak yerine bana kendisinin söylemesini isteyin. Dinleyeceğimden değil."

Anahtar dolabına doğru yürüyorum, Mercedes'in anahtarını alıyorum, sonra içeri girip kirli beyaz iç mekanın birkaç fotoğrafını çekiyorum. Tatmin olduktan sonra arabayı çalıştırıp vitese takıyorum ama garaj kapısına yaklaştığımda kapı kapalı kalıyor.

Dişlerimi sıkarak camımı indiriyorum ve Henderson'a bakıyorum. "Aç şunu."

Şık ve rahat takım elbisesi içinde, kravatsız, iki elini önünde kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyor. "Eğer dışarı çıkabilerseniz, sizi götüreceğim."

"Kendim yapacağımı söyledim."

"Korkarım araba kullanmanıza izin verilmiyor." "Dur tahmin edeyim. Bay King'in emri mi?"

Bir kez başını sallıyor.

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak ve bunu başaramayarak telefonumu çıkardım ve 'Teneke Adam' başlıklı numarayı çevirdim.

Telefonu açar açmaz, "Henderson'a söyle şu lanet garaj kapısını açsın," diyorum.

"Size de merhaba Bayan King." Sesindeki tembel eğlence beni çok sinirlendiriyor.

Son bir haftadır zihnim darmadağın olmuşken ne cüretle umursamaz davranır? Başımı yastığa her koyduğumda, onu evin diğer tarafında, çıplak ya da yarı çıplak ya da kim bilir ne yaparken düşünüyorum.

Ne zaman uyusam rüyamda onun telefonda iş konuştuğunu ve çekilmez bir otokrat olduğunu görüyorum.

Söz konusu o olunca gözden ırak olan gönülden de ırak olur diye bir şey yok. Hatta tam tersi. Sanki gizemli filmlerdeki gibi gizli bir mektup ya da geçit bulacakmışım gibi kendimi ofisini karıştırırken buluyorum.

Ne yazık ki bulabildiğim tek şey iş ve sıkıcı bir ofis kütüphanesi. Evdeki kütüphane eğlenceli ama. Muhtemelen baharatlı kitaplarımla doldurduğum içindir.

Derin nefes alarak, "Kapıyı aç, Eli." dedim.

"Bırak Henderson seni götürsün."

"Yani Sam içeride bakıcılık yaparken Henderson da dışarıda bana bakıcılık yapsın."

"Bunu sen mi çözdün?"

"Çok çaba sarf etmeme gerek kalmadı."

"O kadar da aptal değilmişsin. Etkilendim."

"Seni daha çok etkileyecek şey, topuğumun suratında olması, amcık. Ben senin karınım, evcil hayvanın değil. Sakın beni kontrol etmeye kalkma yoksa sonuç hoşuna gitmez."

"Denemeni görmek isterim."

"Garajı açacak mısın?"

"Henderson'ın sürmesine izin vermezsen açmam."

Hoşça kal demeden telefonu kapatıyor. Ona bir düzine renkli isimle binlerce kez küfrediyorum.

Duygularımı kontrol etmezsem bu piç beni erken mezara gönderecek.

Ne var biliyor musun? Onunla uğraşacak havamdayım.

Arabadan çıktım. "Hey, Henderson. Eli'nin en sevdiği araba hangisi?"

"Pembe Mercedes."

"Ciddi ol."

"Ben her zaman ciddiylimdir."

Gözlerimi kısıyorum. Muhtemelen planımı sezdi ve onu sabote etmeye çalışıyor. "İkinci favori?"

Kaygan siyah bir Bugatti canavarını işaret ediyor. Şimdi, bu daha mantıklı.

Gülümseyerek ekranda anahtarı arıyorum, sonra sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Bayan King, kapı açılmadığı için bunun bir anlamı yok."

"Peki, ya açılır ya da..." Motoru hafifçe çeviriyorum. Titreşimin gücüyle titriyor. Tanrım. Bu şey seks oyuncağı olarak kullanılabilir.

"Hanımefendi!"

Gaza olabildiğince sert bastım. Tüm vücudum koltuğa yaslanıyor ve bu canavarın gücünü gerçekten ama *gerçekten* hafife almışım çünkü beni doğruca garaj kapısına doğru gönderiyor.

Evet, arabasını parçalamak istiyordum ama bu sırada ölmek istemiyordum. Frene bastım ama neyse ki garaj kapısı açıldı.

Yine de tampona çarptım ama arabasına zarar verdiğimi düşünürsek bu bir kazanç.

Ön kapı da ben çarpmadan önce açılıyor. İyi oldu. Henderson ve değerli patronu ciddi olduğumu bilmeli.

Müziği patlatıp sokaklarda uçarken nefes alışım daha rahat. Merhaba, hız cezası.

Ama en azından hastanede uyandığımdan beri ilk kez yalnızım. Profesyonel bebek bakıcıları olmadan düzgün nefes alabiliyorum.

Bir fincan kahve içmek için durduktan sonra, dahil olduğum grup sohbetlerinde birkaç mesaj atıyorum. Anında, insanlar bana yaltaklanıyor

Görünüşe göre aylardır ortalıkta yokmuşum.

SELAM, YABANCI.

Aman Tanrım, yaşıyor.

Seni aylardır görmüyoruz, aşkım!

NE OLUYOR BE? HAYATIMDAN ÇEKILMEMİN İMKANI YOK.

Aylardır sosyal çevremdeyim. Eli piçi, değil mi? Son iki yıldır ne haltlar karıştırıyordu?

Üç toplantıya davet edildim, bu yüzden üniversite ekibimle Mayfair'de sadece üyelere açık bir kulüpte buluşmayı tercih ettim.

Telefonum çalıyor, 'Teneke Adam' yazıyor. Ignore'a bastım ve kendimi küçük hissettiğim için onun kartını kullanarak kulüpteki herkese birer içki ısmarladım. Elleriindeki en iyi likörden üç tur olsun. Ayrıca beyefendilere pahalı purolar alıyorum çünkü neden olmasın?

Havyar mı? Evet, lütfen.

Garson bana üç yüz bin sterlin veriyor. Ona otuz bin bahşış veriyorum.

Seçkin kulüplerdeki tüm profesyoneller gibi soğukkanlı kalmaya çalışıyor ama gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

"Emin misiniz, bayan?"

"Kocam çok cömerttir." Siyah kartı içine yerleştirirken elini okşuyorum.

"Ava!"

Tanıdık bir yüze bakıp gülümseyerek arkamı dönüyorum. Adımı söyleyen Gemma bana doğru koşuyor, kaygan çilek sarısı saçları ışıkların altında parlıyor. Cılız kolunu benimkiyle birleştiriyor ve sivri tırnaklarını etime geçiriyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Sen de öyle. Parıltılara bayıldım, Gem."

"Ah, teşekkürler. Çok fazla olacaklarını düşünmüştüm."

"Hiçbir şey çok fazla değil, kardeşim." En büyük masada oturmuş, yemeklerini yudumlayan arkadaş grubumuza el sallıyorum.

umutsuzca içtiğim martiniler ve burunlarındaki kola izlerini silmeleri.

En sevdiğim akılsız varoluş.

"Merhaba çocuklar. Beni özlediniz mi?" Bir çekim yapıyormuş gibi poz verip sarılmaları ve öpücükleri kabul ediyorum.

Oturduğumda bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Gülümsemeleri, karşılamaları ve... her şey tuhaf görünüyor.

Kabul ediyorum, onları aylarca hayaletimde yaşattım ve dürüst olmak gerekirse, onlar darbe arkadaşları. Onlar bayılana kadar kaçan arkadaşlar. Cecy ve benim çocukluk arkadaşlarım kadar samimi ya da ilgili değiller. Bu yüzden şimdi bu grubu tercih ediyorum.

Beni gerçekten tanımıyorlar ve doksanlı yıllardaki bir rock yıldızı kadar pervasız olmamı engellemiyorlar.

Ayrıca kaçış aradığım için kendimi suçlu hissettirmiyorlar. Gemma muhtemelen grubun en akli başında olanı ve muhtemelen babası hükümetin düşünce kuruluşlarının önemli bir üyesi olduğu ve herhangi bir skandalı göze alamadığı için asla aşırıya kaçmıyor.

Gerçekte, ben de yapamam, ama bir şeyler hissetmek için çaresizim.

Herhangi bir şey.

Hayatta olduğuma inanmaya devam ettiğim sürece, alışılmışın dışındaki seçeneklere açığım.

"Hayat nasıl gidiyor?" İçki şişesine uzanırken neşeli ses tonumla soruyorum. Gemma son anda kapıyor ve benimki hariç herkesin bardağını dolduruyor.

"Hey, kaba." Gülüp geçiyorum ve Zee'nin bardağını kapıyorum ve sanki bebeğini öldürmüşüm gibi irkiliyor. "Sakin ol, bir tane daha söyleyeceğim. Hesap benden."

Zee'nin koyu tenli parmakları bardağın etrafını sarıyor ve gereğinden fazla güç kullanarak bardağı kapıyor. Alkol elime ve masaya dökülüyor.

"Tanrım." Güldüm, elimi sildim. "Ne zamandan beri cimri oldun sen?"

"Bizimle içemezsin Ava," diyor bir korku notuyla... korku mu? Hayır. Panik mi?

"Neden olmasın? Tabii ki yapabilirim. Sırası olan var mı?" Hepsi başını sallar.

"Tamam, bu garip. Bu arada burunlarınız size karşı tanıklık ediyor."

"Sadece..." Gemma tırnaklarını birbirine geçirerek başlıyor.

Hepimiz devlet/yatılı okul bebekleriyiz. Ve farklı etnik kökenlere sahip olsak da, aynı lüks beyaz yakalı, vakıf fonu yetiştirme tarzını paylaşıyoruz.

Dış sığ, içi kırık. Ya da, bazılarının durumunda, kesinlikle içi boş.

Ben birazım. Bazıları benim.

Gemma, "Sadece yakın zamanda bir kaza geçirdiğinizi duyduk," diye söze başlar. Sonsuza dek arabulucu, büyük harfle *P ile* insanları memnun eden.

"Ben iyiyim." Bardağına uzanıyorum ama o usulca uzanamayacağı bir yerde tutuyor.

"Gemma hafızanı kaybettiğini söyledi," diye belirtiyor Raj, politikacı olma yolunda ilerleyen biri olarak.

"Sadece iki yıl. Hiçbir şeyi değiştirmez."

Arkasına yaslanıp nargile içen, uzun boylu, zeytin tenli ve koyu renk sakallı Ahmed, "Artık aynı çevrelerde koşmuyoruz," diyor açık açık.

"Med!" Gemma onu azarlar.

"Ne?" Nargile dumanını burnundan üflüyor. "Hiçbirimiz onun psikopat kocasıyla uğraşmak istemiyoruz."

"Eli seni tehdit mi etti?" Sesim her kelimede titriyor.

"Tam olarak değil," diye başlıyor Gemma.

Raj, "Bizimle içki içmene veya kullanmana izin verirken ailelerimizi, yatırım fonlarımızı ve geleceğimizi tehdit etti" diyor.

"Ve şuradaki iyi kız Gemma hariç hepimize karşı suçlayıcı kanıtlar tuttuğundan emin oldu." Zee parmaklarını arkadaşımıza doğru şıklatıyor.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Aylardır takılmamamızın sebebi o mu?"

"Hayır. Hepsi sendin," diyor Raj acı acı. "Görünüşe göre artık bizim için çok büyüksün."

"Ben... öyle mi dedim?"

"Kesinlikle."

"Hadi ama. Sizi önemsemişimi biliyorsunuz." Durakladım. "Bekle. Ollie nerede?"

Gemma gülümsemeden önce masayı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. "Güney Amerika'yı dolaşıyor."

Ahmed, etrafımızdaki kaos ve gevezelikten duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Nefesimi üfledim. "Gem, kulüpten sonra Raj'ın evine gittiğimiz o geceyi hatırlıyor musun? İki yıl önce? Mezuniyetten önce?"

"Oh, evet." Gülümsüyor. "Zee ve Sailor onun İran halısının her yerine kustular ve o da çok öfkелendi."

"Başarabildim mi?"

"Hayır. Sanırım eve gittiniz."

"Başka bir şey mi oldu?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne gibi bir şey?"

Bir kaza.

Ama bunu tekrar söylemiyorum, çünkü görünüşe göre hepsi benim hayal gücümmüş. Hatırladığım son şey bir halüsinasyon.

İçime bir panik dalgası yayıldı. Eğer o gün ve yarışma sırasında zaman kaybettiysem, başka ne kaybettim?

Gem'in teyit ettiğine göre, kulüp ve parti sonrası gerçekleşti, peki ya aradaki zaman? Eğer bir kaza olmadıysa, o zaman ne oldu?

Yoldan geçen bir garsonun tepsisinden bir içki alıyorum, sonra da bunu kim sipariş ettiyse en iyi likörlerinden bir şişe vermesini söylüyorum.

Flüt dudaklarıma değmeden önce, sert bir el benimkini kaplıyor ve bardağı parmaklarımdan nazikçe alıyor.

Onu görmeden önce kokusunu alabiliyorum ve başımı kaldırdığımda Eli dikkatle sakladığı öfkesiyle bana bakıyor. Gözleri loş ışık altında koyu gri renkte parlıyor ve siyah takım elbisesi ona korkutucu, uğursuz bir hava veriyor.

"Gözümün önünden bir dakika bile ayrılmadınız ve şimdiden ortalığı kasıp kavurmaya başladınız Bayan King."

Bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Hepsi şansınız sayesinde, Bay King."

Gemma tatlı bir ses tonuyla, "Ava sadece manzara değişikliği istedi," diyor. Saçlarını kulağının arkasına atıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Bir kıta öteden herkes onun flört ettiğini anlayabilir.

Arkadaşının kocasıyla.

Sadece kağıt üzerinde, ama bunu bilmiyorlar.

Evet, Eli göğsümde yanan bu ateş bir yana, ilgime bile değmeyen sinir bozucu bir piç kurusu ama bunun tek nedeni bana saygısızlık ediyor olması.

Gemma, dini liderlerden daha iyi ahlaka sahip iyi kız, yüzümün önünde kocamla flört etmeyi ahlaksızlık olarak görmüyor.

Tabii bunun büyük bir aldatmaca olduğunu bilmiyorsa? Ya da adam onu cesaretlendirdi? Seks yaptılar mı?

Ateş, Pompei'yi yok eden volkandan daha sıcak ve daha vahşi yanıyor.

Önce ona sonra Eli'a tatlı tatlı gülümsüyorum. "Benim adıma konuşmana gerek yok, Gem. Kocam ve ben *mükemmel* iletişim kurarız."

O da sırtıyor. "Kesinlikle. Bu yüzden bu akşam bir randevumuz olduğu için izinli olması gerekiyor."

"Öyle mi? Aklımdan çıkmış olmalı, *sevgilim*."

"Unutkanlığın bayıldığım birçok şeyden biri
senin hakkında,

güzelim." Dick.

"Önce sen git *bebeğim*," diyorum sahte bir ses tonuyla.

"Ben
seninle iyi olacağım."

"Birlikte gidiyoruz, *tatlım*."

"Bensiz nefes alamıyor musun *tatlım*?"

"Kesinlikle ölüyorum," diyor ve bana elini uzatıyor ve ben bakmaya devam ettiğimde, hafif sert sesi diğer tüm sesleri bastırıyor. "Israr ediyorum."

İsteksizce alıyorum ama ayağa kalktığımda Gemma'nın içkisini alıp dudaklarıma götürüyorum.

"Bunu yapmak istemezsin." Gizlediği öfke dikiş yerlerinden patlar.

"Yoksa *ne olur*?" Bardağın kenarından ona ters ters bakıyorum.

Birdenbire, kaotik, yüz­süz bir kalabalığın ortasında sadece biz varmışız gibi hissettik.

"Yoksa bedelini ödersin. İçkiyi yere bırak. Şimdi."

Kibirli emir bunu yapar. Gemma'nın kapıdan girdiğinden beri yapmak için can attığı gibi Majesteleri'nin önünde diz çökmemi bekliyor ama belli ki son zamanlarda sorunlu beynimle tanışmamış.

Şeytanla göz teması kurarak, içkiyi tek seferde yudumlar­ken dudaklarımda muzaffer bir gülümsemenin belirmesine izin verdim.

Martini.

Gözleri boğazımdan aşağı akan likörden daha sıcak.

"Madem ısrar ediyorsun." Bardağın paramparça olarak yere düşmesine izin verdim.

Bundan hoşlanmıyor. Hem de hiç hoşlanmıyor. Ve bir an için, onu kızdırmanın gözlerindeki soğukluğa değip değmeyeceğini merak ediyorum. Uğursuz ve korkunç bir şeyin vaadi.

Dünya ayakları­mın altından kayıp gittiğinde irkildim.

Eli beni kollarında gelin gibi taşıyor ve herkesin dikkatinin üzerimizde olmasını umursamadan kapıdan çıkıp gidiyor.

"Beni yere bırak," diye tısladım.

"Kapa o lanet çeneni, Ava." Ses tonundaki öfke fermuarımı çekmeme neden oluyor.

Bu adamla evli olduğum süre boyunca kesinlikle,
kesinlikle ve en ufak bir şüphe duymadan kafamı vurdum.

Ya da başka I olmazdı. olmak Yani
korkunç bir şekilde heyecanlı at
Gözlerindeki tehlike vaadi.

"L Gitmeme izin ver, lanet olsun!"
Karımı öldüremem.

Ben de onu kilitleyemem.

Bu düşünceler kafamı bir ilahi gibi dolduruyor. Her ne kadar baskıyla karşılaştığımda buz küpü olmakla gurur duysam da, bir kadın donmuş dış görünüşümde bir delik açabiliyor, siyah ruhumu oyabiliyor ve lanet olası bir isyan başlatabiliyor.

"Eli!" diye fısıldıyor, sonra da bize doğru dönen kameralara gülümsüyor.

Narin elleri boynuma dolanıyor ve dünyaya göz kamaştırıcı gülümsemelerini sunsa da ensemdeki tüyleri çekiyor, tırnakları acı vermek niyetiyle derime batıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve o sırıtıyor. "Oh, özür dilerim. Acıyor mu *tatlım*?"

"Bu gösterinin bedelini nasıl ödeyeceğinden daha fazla değil, *sevgilim*."

Gözleri parlak, sarhoş edici ve kesinlikle açgözlü bir maviyle parlıyor. Bir sonraki duyuruya kadar en sevdiğim renk.

"Beni yere bırak. Beni utandırıyorsun."

"Kendinizi utandırma çabalarınızdan daha fazlası değil, Bayan King."

Onu bir patates çuvalı gibi yolcu koltuğuna atmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum ve olmadığım bir beyefendi gibi onu özenle bırakıyorum.

Ama yine de, karışık sinyaller karşısında gözlerindeki şaşkınlık buna değer.

Ben de sürücü koltuğuna geçip eğildim. Ava deriyi geriye doğru itiyor, gıcırtı arabayı dolduruyor ve dış dünyayı bastırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, göğsü hızla yükselip alçalıyor, dolgun göğüsleri yumuşak çekirdekli bir şovun alaycılığıyla gömleğime sürtünüyor.

Aletim onun küçüklüğünü ve onu fethetmenin ne kadar kolay olacağını fark etti.

Ona sahip ol.

İlk ve son kez.

Ancak beynim bunun onu 'olaydan' önce içinde bulunduğu karmaşa dolu duruma geri itmekten farklı olmayacağını kabul ediyor.

Aslında burada olmamam gerekirdi ama damarıma basmak zorunda kaldı. Elinde değil.

"Ne yaptığımı sanıyorsunuz Bayan King?"

Yüzüm onunkine o kadar yakın ki, ağzıma karşı sığ nefes alışını hissediyorum ve çenesindeki hafif titremeyi ve yastık gibi dudaklarının ayrılışını izliyorum.

Saç çizgisinin yakınındaki küçük yara izini ve geniş gözlerindeki orman yeşili benekleri bile yakalıyorum.

İki küçük elini göğsüme vuruyor ve ben lanet olası bir hırıltıyı bastırıyorum.

Lanet olsun.

Bu kadın çevremde var ve damarlarımda akan her bir kontrol zerresini parçalamak istiyorum.

"Dokunma bana." Alçak ama sert sesi arabayı dolduruyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı."

"Ama yine de elleri üzerimde olan sensin. Bana karşı koyamıyorsun, ha?"

"İstediğin gibi olsun, pislik." Beni iterken sözleri sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Ya da en azından dener.

Hayatımın geri kalanında var olacağım yerin burası olduğuna karar verirsem, tam olarak burada olacağım ve onun bu kararı değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

İçimde kazığa bağlanıp yakılması gereken, alışılmadık derecede pervasız bir yanımda bu fikri cazip buluyor.

Tehlikeli bir şekilde.

Emniyet kemerini göğsünün üzerinden çekiyorum, elbisenin göğüslerini ve kıvrımlarını nasıl sardığına bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

Onu bu şekilde görmeye hakkı olmayan bir grup şerefsizin önünde sergilediği lanet bir elbise.

Acaba Henderson tüm kulübü ve içindeki herkesi havaya uçurup sonra da bunu bir şekilde uzaylıların üzerine yıkacak kadar Süpermen mi?

Emniyet kemerini yerine oturtup koltuğuma çekiliyorum, boğazıma ekşi bir şeyler takılıyor.

Ava rahat bir nefes alıyor ama ben kulüpten uzaklaşırken o da kollarını ve bacaklarını kavuşturuyor. "Neden beni takip ettin?"

"Alabama çarptın ve neredeyse kaza yapıyordun, tanımadığın insanlar için küçük bir servet harcadın ve sefil alkolik günlerini yeniden yaratmaya çalışıyordun. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Sana çok bakımlı olduğumu söylemiştim. Hoşuna gittiğini söylemiştin." "Çok bakımlı olmakla ve utanç kaynağı olan şımarık bir velet."

Gözlerinin, yanan lavdan iki küre gibi çevresel görüşümde parladığını görebiliyorum. "Kimse seni benimle evlenmeye zorlamadı. Eğer davranışlarımdan hoşlanmıyorsan, boşanalım."

Bunu bir hafta içinde ikinci kez talep ediyor ve yemin ederim bir daha söylerse onu hapse atabilirim.

"Böylece işe yaramaz, boş hayatınızın artıklarını toplayabilir, üfleme partilerine katılabilir ve vücudunuzu karaciğer yetmezliğine yol açacak kadar alkolle doldurabilirsiniz?"

"Hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Artık ilgilendiriyor. Alış buna."

"Seni uyarıyorum Eli. Beni kontrol edemezsin. Beni ne kadar zorlarsan, o kadar çok isyan ederim."

"Sen isyan ettikçe, ben daha da çekilmez oluyorum."

"Sen *her zaman çekilmezsin*."

Buna itiraz edemem.

Ona bir bakış attığımda, sadece egzotik şeyleri, yani beni görmek için yaratılmış gözleriyle yüzümde delikler açtığını görüyorum. "O zaman korkunç, çirkin davranışları bir kademe yukarı çıkaracağım. Buna katlanıp katlanamayacağın başka bir hikâye."

"Bana hiçbir şey yapamazsın."

"Bu teoriyi test etmeye cesaretin var mı?"

Uzun bir nefes alıp o güzel ağzını kapatmadan ve pencereden dışarı bakmadan önce dudaklarının büzüldüğünü görüyorum.

Sessizlik her zaman benim bir özelliğim, tabiri caizse güçlü bir tercihim olmuştur. Doğru kullanıldığında bir beceri ve zor zamanlarda kullanılabilecek bir avantajdır.

Ancak Ava'nın sessizliği her zaman can sıkıcı, kesinlikle çıldırtıcı bir deneyim olmuştur. Çölün ortasında bir vahaya ulaşıp da onun bir serap olduğunu fark etmek gibi.

"Ne istiyorsun Eli?" Camdan dışarı bakmaya devam ederken yumuşak sesi arabayı dolduruyor.

"Biraz huzur ve sessizlik harika olurdu."

"Benden. Benden ne istiyorsun?" "Düzgün davranmak tatmin edici bir başlangıç olur."

Başını bana doğru çeviriyor ve uzun, kıvrık ve simli kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Peki ben nasılım

Tam olarak bunu mu yapmam gerekiyordu? Kuklanıza dönüşmek mi? Ayaklarına kapanmak mı?"

"Kendinizi yanlış kalabalıktan uzak tutmak ve öfke nöbetlerinden kaçınmak yeterlidir."

"Aw. Ama bunlar benim en sevdiğim eğlenceler. Bilirsiniz, alıntı yapıyorum, tembelim, sığım ve mankafa beynimi kullanmaktansa bir servet harcamayı tercih ederim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Peki tam olarak kimden alıntı yapıyorsun?"

"Seni pislik. Ben de hafıza kaybı olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Hastalıkta ve sağlıkta, Bayan King."

"Senden nefret ediyorum."

"Elbette."

"Eğer mücadele etmiyordıysam ve ailemi bu işe bulaştırdığım için kendimi suçlu hissetmeseydim, asla seninle kalmazdım."

"Ne şanslıyım."

"Eğer yeniden yapabilseydim, senin dışında herhangi bir adamla evlenirdim."

"İyi ki asla yeniden yapamayacaksın." Durup ona kadar sayıyorum, kazara kafasına vurmamak için kullanmam gereken bir yöntem. İşim bittiğinde ona bakıyorum -ya da muhtemelen ters ters bakıyorum.

Şu anda tamamen bana dönük ve eğer gözler öldürebilseydi, şimdiye kadar soğukkanlılıkla öldürülmüş, parçalara ayrılmış ve Thames Nehri'ne atılmış olurdum.

Yola bakıyorum çünkü bizi korkunç bir kazaya uğratmayacağıma dair kendime güvenemiyorum. "Neyle mücadele ediyorsun?"

"Ne?"

"Mücadele etmiyordıysam benimle kalmazdım demiştin. Peki neyle mücadele ediyorsun?"

"Alo? Hayatımın iki yılını kaybettiğimi unuttun mu?"

"Ve?"

"Artık terapistim sen misin?"

"Dene bakalım."

"Yani gelecekte bunu bana karşı mı kullanacaksın? Pas geçmek zorundayım."

"Ben bunu hiç yapmadım." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Seni kontrol etmemi istemediğini söylememiş miydin? Eğer bu konuda bir çözüm bulacak ve orta yolu bulacaksak, benimle iletişim kurman gerekecek."

"Gözlerini dikip bakmanın iletişimin alametifarikası olduğunu düşünen kişi söylüyor bunu."

"Olabilirler. Şimdi, sırf kavga etmek için kavga etmeyi bırak ve bana aklında ne olduğunu söyle."

Bir ton parıltılı pembe tırnaklarına bakıyor. "O gece orada mıydın?"

"Hangi gece?"

"Hatırladığım son gece. VIP odasında tanışmıştık ve sen çok keyifliydin."

"Her zamanki gibi bir zevk demek istiyorsun."

"Doğal olarak." Destansı bir tiyatro gösterisiyle gözlerini deviriyor. "O geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet, neden?"

"Ben... kulüpten ayrıldığımı çok net hatırlıyorum ve Raj'ın evine doğru gidiyordum ama farları olmayan garip bir araba beni takip ediyordu. Met Polisini aradım ve yemin ederim... Yemin ederim bir kaza geçirdim."

Direksiyona bir kez vuruyorum. "Ama?"

"Ama Cecy, Ari, annem ve hatta Gemma böyle bir şey olmadığını söyledi. Her zamanki gibi eve gittim. Kaza falan olmadı."

"Sorun ne o zaman?"

"Sorun nedir? Eğer bu doğru değilse, o zaman bende korkunç bir sorun var demektir."

"Evet. Buna alkol deniyor."

"Alkol size bütün bir senaryoyu hayal ettirmez."

"Uyuşturucu yapar. O gece bir iki fırt çekmiştin. değil mi?"

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, birkaç atım boyunca titreyerek nefes alıyor. "Beni dışarı kadar takip ettin mi?"

"Neden olsun ki?"

"Beni eve gitmem için tehdit ettin. Ayrıca, o dönemde hayatımı çekilmez hale getirmek için her yolu denedin."

"Yaptım, ha?"

"Hâlâ biliyorsun. Gerçekten beni takip etmedin mi?" "Ya ettiysem?"

"Ne..." diye devam ediyor ve yutkunuyor. "Beni ne yaparken gördün?"

"Yolun kenarında durdun, muhtemelen nerede olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş ya da kafan iyiydi. Seni evine bıraktım."

"Yaptın mı?"

"Ya bunu yapacaktım ya da seni kaçırılmaya, saldırıya uğramaya ve öldürülmeye terk edecektim. Özellikle bu sırayla değil. Bir fikre kapılmadan önce, bunu annem için yaptım."

Yüz ifadesi sayısız havai fişek gibi parlıyor. Hay sikeyim. Yüzündeki masumiyet göğsüme saplanıyor.

İyi ki orada bir şeyim yok. "Eve gittiğime emin misin?"

Başımı salladım.

"Tanrı'ya şükür." Kelimeler alçak sesle fısıldanıyor. Yüksek sesle söylenmek istendiğini sanmıyorum.

Biz varmak at ve ev ve I dur ve araba at girişte. "İçeri girin. İyi akşamlar."

Elini kapı koluna koyarak durdu. "Neden içeri gelmiyorsun?"

"Başka işlerim var."

"Yani sen dışarı çıkıp eğlenebiliyorsun ama ben eğlenemiyorum öyle mi?"

"Bizim eğlence anlayışımız farklı. Sen içmek için dışarı çıkıyorsun. Ben ise senin pahalı zevklerini karşılayacak parayı kazanmak için dışarı çıkıyorum."

"O halde." Sosyal çevresi kadar sahte olduğunu bildiğim tatlı tatlı gülümsüyor. "Korkunç bir akşam dilerim."

Kapıyı çarparak kapatırken ve kalçalarını vahşice ama tamamen baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak girişe doğru fırlarken neredeyse lanet kapıyı menteşelerinden sökecekti.

O içeri girdikten uzun süre sonra kendimi kapıyı izlerken yakaladığımda içinde bulunduğum hayalden kafamı silkeliyorum.

Ona kadar say.

Onun tavrını sikip atamazsın. Henüz değil. Kendine gel.

Henderson ve Sam'e bir mesaj göndererek, onu gözlerinin önünden ayırırlarsa infaz edileceklerini hatırlattım.

Sam bir başparmak yukarı emojisiyle yanıt veriyor ve Henderson da benim mesajıma bir başparmak yukarı ile karşılık veriyor.

Bir avuç duygusuz serseri.

En sevdiğim insan tipi.

"EFSANEVİ VARLIĞINIZLA BİZİ ONURLANDIRMANIZ NE GÜZEL."

Yoldan geçen birinden bir kadeh şampanya alırken babama gülümsüyorum. "Ayakta alkışlamaya gerek yok, sevgili babacığım."

Bu onu eğlendirmiyor. Hem de hiç.

Ama yine de babam benim kusursuz cazibeme karşı yüzde yüz kurşun geçirmez ve benim saçmalıklarımı olağanüstü yorucu, yeterince yaratıcı ve büyük ölçüde baş ağrısına neden olan buluyor.

"Toplantının ortasında neden ayrıldığınızı açıklayabilir misiniz?"

"Acil bir durum." Bu, türünün tek örneği bir arabanın hasar görmesine, gülünç bir içki faturasına ve boğmak için birkaç ibuprofen içmek zorunda kaldığım bir migrene neden oldu. Tüm bunlar pembe, parıltılı ve benim ölümümü bekleyen sinir bozucu bir kadın yüzünden oldu.

Etrafımızdaki erkeklere kısa bir bakış attım. Centilmenler kulübü. Doğal olarak, burada tanıştığım da

Ergenliğe girdiğimde babam ve büyükbabam imparatorlukları için mükemmel bir varis olacağıma karar verdiler.

Öyleyim.

Kuzenim Landon'ın size söylediği hiçbir şeye inanmayın. O benim rakibim ya da meslektaşım değil.

Kesinlikle iddia ettiği gibi en iyi Kral torunu değil. Büyüdüğünde benim gibi olmak için daha çok çalışması gerekecek.

Etrafımızdaki erkekler, havasız Ralph Lauren blazer ceketler giyerek, puro içerek ve en son vergi yasalarını ve paralarını kralın hazinesinden uzak tutmanın yollarını tartışarak çemberler halinde kaynaşıyorlar.

Eski para, karanlık duvar kağıdından, içinde debelenmekten keyif aldığım bir koku gibi yayılıyor.

Babam, annemin ona aldığı koyu kahverengi takım elbisenin içinde şık bir şekilde benim alanıma giriyor. Bana sorarsanız adamı çok şımartıyor ama onu seviyor.

Kimseye faydası olmayan işe yaramaz bir duygu. Beni üretmek dışında, ama ben herkesin varlığı için bir mucizeyim.

"Eğer rolünüzü ciddiye almaya niyetiniz yoksa, lütfen annenizin yanına defolun ve King Enterprises'da iş yapmak için yetişkinleri yalnız bırakın." Sakince söylediği sözler ne bir tehdit ne de bir iğneleme. Sadece bir açıklama.

Onun bir klonu olduğum için -aynı simsiyah saçlar, yapı, buz gibi gri gözler ve insanların zekasına ya da zekasızlığına karşı derin bir saygısızlık- beni daha fazla şımartacağını düşünebilirdim.

Ama yine de muhtemelen ondan daha yakışıklı olduğum için kıskanıyordur. Ne de olsa annemin genlerini taşıyorum ve o kadının liginin altında. Sadece söylüyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki CFO olduğumdan beri şirkete en fazla kârı ben getirdim ve benim rakamlarımı sadece sen ve Levi Amca geçebildiniz. O yüzden sen

Benimle gurur duyuyor ve işleri kendi istediğim gibi yapabilmem için yakın zamanda Amca'yla birlikte istifa etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Eğer yönteminiz çocuklarına tasma takarak ve onları ifşa etmek, hapsetmek ya da öldürtmekle tehdit ederek olası ortaklarınızı kendinizden uzaklaştırmaksa, o zaman pas geçmek zorundayım."

Vay, vay.

O biliyor.

Büyükbabam CEO'luktan ayrılıp onursal başkan olduktan sonra babam onun yerini aldı. Amcam COO ve açıkçası onun babamdan daha erken istifa etmesini bekliyorum çünkü o geniş ailesinin şirketini tercih ediyor ve hiçbir zaman babam ya da dedem kadar acımasız bir iş adamı olmadı.

Her şeyi kendi istediğim gibi yapabilmek için ikisinin de gitmesine ihtiyacım var. Ben savaşmadıkça ikisinin de bana vermeyeceği bir şey.

Ve savaşacağım.

Şampanyadan bir yudum alır gibi yapıyorum, sözlerimi ölçüyorum -ironik bir şekilde, bana öğrettiği bir özellik-sonra gülümsüyorum. "Sevilmekle nefret edilmek arasında bir seçim yapman gerekiyorsa, nefret edilmek daha iyidir."

"İşi büyütmemiz gerekiyorsa hayır. Ve burası Roma İmparatorluğu değil."

"Ben hallederim."

Karanlık, alaycı bir kaş kaldırıyor. "Şimdi yapacak mısın?" "Güven bana, baba." Omzunu sıkıyorum.

"Senin yıkıcı yöntemlerine güvenmiyorum."

"Kesinlikle gerekli olmadıkça kullanılmayacaklar."

Başını sallıyor, gözlerine gizemli bir bakış yerleşiyor. "Eğer odaklanmaz ve oyununu hızlandırmazsan, Landon senin pozisyonunun peşine düşecek."

"O hıyar hayatında bir işletme dersi bile almamış ve heykel yontmaktan ve tüm halkın kendisine tapınmak için bir tarikat kurması gereken köylüler olduğunu iddia etmekten daha çok memnun. Benim için nasıl bir tehdit olabilir ki?"

"Harvard'da MBA yapıyor. İkimiz de biliyoruz ki yıldırım gibi geçecek ve buraya geri dönecek.

Levi'ye ve babama kendini kanıtlamak için bile olsa, senin tahtına talip olacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Son zamanlarda uğraşmak zorunda kaldığım berbat saçmalıklar listesine eklenecek bir başka komplikasyon daha.

Akıl sağlığım için, mavi gözlü, pembe takıntılı, tek bir bakışıyla beni erekte eden küçük bir fingirdemi suçluyorum.

"Bu konuda tamamen yanlış bir yol izliyorsun," diyor babam bana kesin bir dille.

Her ne kadar ona büyük saygı duysam da, sanki her şeyi çözmüş gibi bana yönelttiği o bilmiş bakıştan cidden nefret ediyorum.

"Güldür beni," diyorum duygusuzca. "Bu iş kararlarıyla mı ilgili?"

"Bu daha çok konsantrasyonunuzu kaybetme nedeninizle ilgili."

"Ne ima ettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evlilik bir şaka, bir bahis ya da devasa egonuzu şişirmenin bir yolu değildir."

"Sonuncusunu en iyisinden aldım." Ona göz kırpıyorum.

Gülümsemiyor. "Karıyla bir rekabet içinde olduğunu düşündüğün an, zaten kaybetmişsindir evlat."

"Bir yarış içinde değiliz." Ne zaman aynı odada olsak bir şekilde ortaya çıkan ateşli ileri geri konuşmalar dışında.

"Sana daha önce ne demiştim?" Omzumu sıkma sırası onda. "Kadınların alana ihtiyacı vardır. Bunun bir yanılsama olması ya da istediğin zaman buna el koyabilmen önemli değil. Önemli olan jesttir."

"Ava o boşluğu alır, alkolle boğar, burnunu beyaz tozla doldurur, sonra da manyak gibi gülerken arabasını uçurumdan aşağı sürerdi. Onun disipline ihtiyacı var, boşluğa *değil*."

"Seni uyarmadığımı söyleme." Elini bıraktı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Ne?" Onu dürtüyorum. "Eve, annene dönmek için sabırsızlanıyor musun?" "Bazılarımız eşlerini gerçekten özleyo. Ben kesinlikle

Bu maskaralık yüzünden şirketini terk etti." "Oh, drama," diye kestirip atıyorum.

Sözünün eri olan babam bir buçuk saat içinde tanışma faslını bitirir, iki iş anlaşması yapar ve iki içkisini bitirir.

Sonra o aramızdan ayrıldı ve sonuçlarıyla beni baş başa bıraktı.

Beni evden mümkün olduğunca uzak tutacak her fırsat için minnettarım.

Varlığımın baş belasının etrafında ona dokunmadan var olmak giderek zorlaşıyor.

Bana sorarsanız, bu da işkencenin yenilikçi bir biçimi sayılabilir.

Eve vardığımda saat gece yarısını biraz geçmişti.

İçeri girip eşikte duraklıyorum ve bunun tek nedeni Sam ve Henderson'ın merdivenlerin yanında dururken yüzlerinde beliren endişeli ifadeler değil.

Ya da başka personel olmaması.

Üst kattan gelen çello sesi, mekânı tekinsiz bir kıyamet gibi dolduruyor.

"Ne sikime beni aramadın?" Henderson'a bağıriyorum, kulaklarım bu lanet sestten dolayı diken diken oluyor.

"Açtım. Telefonu açmıyordun," diye yanıtlıyor. "Ne zamandır?"

"Bir saat," diyor Sam.

"İlaçlarını düzenli alıyor mu? Bir gün bile aksatmadın mı?"

Başını sallıyor. "Her sabah çilekli ve muzlu smoothie'siyle birlikte, gece dozunu da her zamanki gibi bir bardak sütle alıyor."

"Siktir." Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kapısının önünde duruyorum. Çelloyu en son duyduğum andaki görüntüler aklıma geliyor ve hepsi de unutulmaz bir gülümseme, bir çıglık ve bir sürü kanla sona eriyor.

Bir, iki, üç...

Kontrol altında.

Dört, beş, altı.

Hatırlamıyor. Yedi, sekiz,
dokuz.

Saat 10'da kapıyı açtım ve girişte durdum.

Karım yatakta oturuyor, sırtı kapıya dönük bir şekilde pencereye bakıyor. Bebek pambesi saten bir elbise giymiş, askıları solgun omuzlarından sarkıyor ve saçlarını dağınık bir topuzla bağlamış.

Hüzünlü ve kesinlikle ölümcül ses, bir kıyamet şarkısı gibi kulaklarıma nüfuz ediyor.

Bir robot gibi durmadan çalarken neredeyse çellonun her tarafını sarmış durumda.

Ona doğru yavaşça, hatta dikkatlice yürüyorum.

"Ava?" Cevap yok.

Beklediğimden değil.

Onun yanında duruyorum ve omzuma ezici bir ağırlık çöküyor ve var olmayan lanet kalbime saplanıyor.

Uzun, korkunç bir ritim boyunca oynamaya devam ediyor, gözleri kaybolmuş, ifadesi sessiz.

Yüzü kapalı.

Bana aynı boş gözlerle bakıyor, mavi değil.

Buz.

Yine o yabancı.

Ava'yı ele geçiren ve ardında bu içi boş varlığı bırakan iblis.

Başarısız varoluş ve küçülen varlığın metamorfozu.

Uzun zaman olmadı. Bu kadar erken nöbet geçirmemeli.

Ve hayır, Dr. Blaine'in alternatif seçeneğini kabul etmemin imkanı yok.

Parmaklarım yüzünde geziniyor, yanağının üzerinde kayıyor ve dudaklarına dokunuyor. Dokunuşumun altında titriyorlar ve o kadar ağır nefes alıyor ki, dilimde nefes verişinin tadını alabiliyorum.

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor ve ardından tuhaf bir kızarma geliyor.

Gözleri genişlerken yay tellerin üzerinde durur. "Ne yapıyorsun burada? Defol, sapık!"

Lanet olsun.

İçimden bir yaşam telaşı geçiyor ve boynumdaki ilmek yavaşça gevşiyor.

Yabancı değil. Benim lanet karım.

AVA

ON YEDİ YAŞ

T Damarlarımda heyecan dalgaları dolaşıyor ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, kimsenin beni kuşatan korku davullarını duymamasına şaşıyorum.

Standart gülümsememi takınarak ve en iyi davranışımı sergileyerek davetlilerin arasından sıyrılıyorum. Burada bir *merhaba*, orada bir *nasılsın*?

Ne yazık ki, söyledikleri hiçbir şeyi kaydetmiyorum. Hayır.

gevezelikler, boş söz alışverişleri ya da sahte kibar doğum günü tebrikleri.

Dizlerimin üzerinde duran kocaman tül eteğimi karıştırıyorum ve her küçük kristal mücevherin yerinde olduğundan emin olmak için ısıltılı parıltılı üstümü kontrol ediyorum.

Bu gece her şey mükemmel olmalı.

Her şeyi.

"Mutlu Yıllar!" iki kadın sesi aynı anda çığlık atıyor.

Arkamı dönüp benden sırasıyla bir yaş büyük ve aynı yaşta olan Cecily ve Glyn'e sarılırken çığlık atıyorum.

"Ah, teşekkürler, hanım evlatları!" Arkadaşları tarafından karşılanmak için geri çekiliyorum. Glyn'in kardeşleri Lan ve Bran, bizden dört yaş büyük ikizler. Aynı görünüşü paylaşıyor olabilirler ama

daha farklı olamazlardı. Bran şık ve zarif bir çocuk gibi giyiniyor. Sıkıştırılmış haki pantolon, polo tişört ve omuzlarına dökülen bir kazak. Gözleri sıcak mavi, nazik ve misafirperver.

Öte yandan Lan, bir seri katile rakip olabilir - şu seksi olanlardan birine. Karanlık, prenslere özgü bir çekiciliği var ve kot pantolon giymiş, blazer ceketini de ona farklı bir hava katıyor.

Bran bana sanki onun değerli küçük kız kardeşiymişim gibi sarılıyor ve keşke benim de hayatımda onun gibi bir kardeşim olsaydı diyorum. Cecy ve ben her zaman Glyn'in onunla DNA'sını paylaştığı için çok şanslı olduğumu söyleriz.

"Tebrikler," diyor Lan. "Bir prenses gibi mi yoksa özentili bir grunge keşi gibi mi görünmen gerektiğini anlayamıyorum."

"Tebrik etmekle yetinebilirdin, Lan." Bran burnunu sıkıyor.

"Bunun neresi eğlenceli küçük kardeşim?"

Onunla tartışma isteğime direniyorum, çünkü hiçbir şeyin bugünkü ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim. Geceyi sarsıcı bir patlamayla bitireceğim ve serserilerle uğraşacak vaktim yok.

"İltifatın için teşekkürler, Lan." Ona sarılıyorum ve sonra beş inçlik stiletolarımla ayak parmağına basıyorum. Bir iniltiyi bastırıyor ve ben de sırtarak onu bırakıyorum.

Yani evet, kelimelerle savaşmıyor olabilirim ama hâlâ bir hayalet kadar intikamcıyım.

"Ava!" Kız kardeşim koşarak geliyor, simli siyah bir üst, şort ve file çorap giymiş. Koyu renk saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış, kedi gözü makyajını daha da belirginleştirmiş. "Bakın kimi buldum!"

İlgisiz Remi'yi arkasından sürüklüyor. Uzun boylu, yakışıklı ve aristokrat kanı kokuyor - bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi kısmen İngiliz, kısmen Fransız. Lan ve Bran'in yaşlarında, üniversiteye gitmiş ve ortaokul çocuklarıyla takılmanın kendisine yakışmadığını düşünüyor.

Bir araya gelmemizin tek nedeni ailelerimizin Londra'da birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa mensup olması. Aynı

evi paylaşıyoruz.

aynı vergi dilimi ve Avrupa'nın dört bir yanındaki farklı korunaklı mülklerde lüks tatiller.

Ebeveynlerimiz okuldan beri en iyi arkadaşlarken birbirimizden kaçmamız neredeyse imkansız, bu yüzden birbirimizden ayrılmıyoruz. Bir çeşit ölüm kalım meselesi.

"Bırak beni, köylü." Remi, Ari'yi iter ve sanki pis bir şeye dokunmuş gibi elini gömleğine siler.

Ancak çok geçmeden, Lan ve Bran'in arkasında uzanan Creighton'ı görünce gülümsüyor, sonra da bir kolunu onun omzuna doluyor. Açıkçası şimdiye kadar onu fark etmemiştim. Sessizdi, karides yerken ölümüne sıkılmış gibi görünüyordu.

"Creigh!" Ciyaklayarak ona hızlıca sarılıyorum ve o da karides eliyle bana sarılıp elbisemi mahvetmeden önce ayrılıyorum.

Cecily'nin yaşlarında ve daha da önemlisi, onun kuzeni ve Eli'nin küçük kardeşi.

Ama hiçbir fiziksel özelliği paylaşmıyorlar. Eli'nin çoğunlukla babasına benzediği yerde, Creigh farklı görünüyor. Teni daha bronz, yüz şekli daha uzun ve ortaçağ prensi tarzında yakışıklı.

Aileye yakın olmayanlar Creigh'in evlatlık olduğunun farkında değil. Muhtemelen Elsa Teyze ve Aiden Amca ona Eli'den farklı davranmadıkları içindir.

Ve çünkü Eli her zaman ona sarılmak, onunla yüzmek ve her fırsatta dikkatini çekmek için yarışmak için onu rahatsız ediyor. Ancak Creigh son derece sessizdir ve dürtüldüğünde bile neredeyse hiç konuşmaz.

Eli'nin gözlerinde Creigh olmak.

Ama kardeşe uygun olmayan bir kadın versiyonu gibi.

"İşte." Remi kollarını açar. "Benimkine sarılmana izin vereceğim

Lordum, bugün sizin doğum gününüz. Bu onurun keyfini sürebilirsiniz."

Gözlerimi deviriyorum ve ona sarılıyorum. "Daha çok onur duymuşsun gibi."

"Küfür etme. Doğum günün için iyi bir başlangıç değil."

"Bana sorarsanız tuhaf bir doğum günü." Lan, davetlilerin tamamını küçümsediğini gizleme zahmetine girmeden etrafına bir göz atıyor. "Ne tür bir on yedi yaşındaki çocuk anne babasının da olduğu bir parti verir? On altıncı yüzyılda bir sosyeteye takdim kızı falan mı olmaya çalışıyorsun? Bu durumda kıyafetleriniz hoş karşılanmaz ve bir skandala neden olur."

"Onları burada ağırlamanın eğlenceli olacağını ve sonra gidebileceğimizi düşündüm. Kıyafetlerim de gayet iyi."

Belki de eteğim dizlerimin üzerinde duruyor ve biraz fazla kısa. Ama güzel uzun bacaklarım var ve varlığımı göstermek için her fırsatı değerlendirmeliyim. Özellikle de bugün. "Elsa Teyze ve Aiden Amca gelsin, Cray Cray?" Gizlenemeyen bir heyecanla soruyorum.

Remi başını dramatik bir şekilde sallayarak, "Sadece Eli'nin gelip gelmediğini sor ve rol yapmayı bırak," der.

"Onu sormuyorum..."

"Ama ne zaman etrafta olsa ona kalp gözüyle bakmaktan memnunsun?" Lan gereksiz yere malzeme tedarik ediyor.

"Ben...değilim."

Glyn yüzünü buruşturur. "Gerçekten de öyle."

"Glyn!" Kolumu en iyi arkadaşımınkiyle birleştiriyorum. "Cecy, onlara bunun doğru olmadığını söyle."

"Boktan bir durumdayken gerçekleri saklamayı bırak. Bugün ona aşk acısı çeken bir salak gibi itirafta bulunacaksın," diyor Remi.

"Bu yüzden ailesini davet ettiniz. Annesi onu yanında getirmezse gelmeyeceğini biliyordun," diyor Lan.

Cecy'ye bakıyorum, gözlerim neredeyse dışarı fırlayacak. "Sen... onlara söyledin mi?"

"Yemin ederim yapmadım." Remi'ye doğru bir parmak sallıyor. "Biz Fransa'nın güneyindeyken kulak misafiri oldu ve küçük grup sohbetlerinde her şeyi patlattı."

Kalbim
düşüyor.
Cildim
sürünüyor.

Sanırım kusacağım.

Konuşurken sesim yabancı geliyor. "*Eli'nin de* içinde olduğu grup sohbeti mi?"

Bran bana sempatik bir gülümseme sunuyor ve bir kez başını sallıyor.

"Oh Tanrım." Cecily'nin karşısında neredeyse bayılıyordum.

"Çok ileri gittin Remi." Yine onu işaret ediyor. "Bu sırrı paylaşmaya hiç hakkın yoktu."

"Sürtük, lütfen. Bu noktada, kraliyet ailesinden yerel teslimat ofisine kadar herkes onun küçük aşkını biliyor."

Lan hınzır bir gülümsemeye, "Eli de dahil," diyor. "O sadece senin varlığın onun umurunda bile değilmiş gibi davranmayı tercih ediyor."

"Lan!" Bran azarlıyor. "Kaba olmaya gerek yok."

"Remi'nin mesajına hiçbir şekilde tepki vermedi."

Creigh ilk kez konuşuyor.

"Ya da Lan ve Remi onu günlerce kışkırttığında," diye ekliyor Bran. "Yani belki de düşündüğün kadar kötü değildir."

Bran ve Creigh'in beni daha iyi hissettirmeye çalıştıklarını biliyorum ama bu hiç de teselli edici değil. Belki de tepki vermemesinin nedeni gerçekten umursamamasıdır. Kayıtsızlık ilgiden daha kötüdür.

"İkinizin de kafası mı güzel?" Lan huffs. "En kötüsü de bu. Ava'ya ayakkabısının üzerindeki bir toz zerresinden başka bir şey değilmiş gibi davranmasından hiçbir farkı yok, zaten hayatı boyunca yaptığından daha fazlasını yapıyor. Tavsiyemi istiyorsan, planladığın şeyi yapma Ava. Sonunda kalbi kırılacak olan tek kişi sensin."

"Onu rahat bırakın." Cecy bana sarıldı ve omuzlarımdaki titremeleri okşadı. "Burası senin yerin değil ve kimse senden tavsiye istemedi."

"Onu şelale gözyaşlarından ve yaklaşan terapist ziyaretinden kurtarmaya çalışıyorum. Ama sen bilirsin. Her zaman haklı olduğum halde kimsenin beni dinlememesi benim suçum değil."

"Evet, Ava." Remi, Ari'nin elini bir sivrisinekmiş gibi pazusundan uzaklaştırırken dikkatini benden ayırmıyor. "Yirmi üç yaşında ve Casanova'dan daha çok kadın tavlıyor, ama o eziğın aksine, bunun için hiç çalışmıyor ve ona bağı kadınlarla hiç dikkat etmiyor. Aynı kadınla ikiden fazla yatmıyor ve kafasına vurulsa bile isimlerini hatırlamıyor. Gerçekten onlardan biri olmak istiyor musunuz?"

"Hayır. Ben istisna olacağım."

"Ne istisnası? Senin varlığından bile haberi yok." "Bu... çünkü reşit değıldim. Beni bir çocuk olarak görmedi. kadın."

"Flaş haber, hâlâ bilmiyor," diyor Lan. "Sen ve Ari onun gözünde aynısınız."

Neredeyse on dört yaşında. Ben çok daha büyüğüm ve İngiltere'de rıza yaşını kesinlikle geçtim. On iki yaşımdan ve hormonlarımla gelişmeye başlamasından beri Eli'ye aşkıttım. Sırf onu görebilmek için sürekli Elsa Teyze'yi ziyaret ederdim, o beni fark etmese bile. Beni kuzeni Glyn'den farklı görmese bile.

Sorun değıldi. Yaş farkının benim lehime işlemediğini ve on sekiz yaşındaki birinin on iki yaşındaki birine asla bakmayacağını biliyorum.

Bu yüzden büyümek ve yetişkin gibi görünmek için tam beş yıl bekledim. Çocukluk dönemini tamamen geride bırakmak için pelüş hayvanlarla uyumayı bile bıraktım.

"Bu doğıru değıl!" Ben de öyle dedim.

"Eli sana nasıl davranıyor, Ari?" Remi ona sorar.

Küçük bir psikopat gibi sırtıyor çünkü adam sonunda ilk kez ona bakıyor. "Bana bir kova şeker aldı ve bunu kız kardeşimle paylaşmamı söyledi."

"Demek istediğim, bayanlar ve baylar." Remi mikrofonu bırakma hareketi yapar.

Cecily, "Yetişkinler şeker yer," diyor.

"Onun kafasına saçma sapan fikirler sokmayı ve bir anda paramparça olacak egosunu şişirmeyi bırakın.

Eli ile konuşuyor." Lan sıkılmış gibi görünüyor. "O benim kuzenim ama küçük kızların kırık kalplerini bir kavanozda toplayan ve sonra onları şeytanlarına kurban eden duygusuz bir pislik. Kavanozdaki kalplerden olma Ava."

RUH HALİM GÜNÜN GERİ KALANINDA DAHA DA KÖTÜYE GIDIYOR.

Partiye. Elsa Teyze ve Aiden Amca'ya selam verdikten sonra Eli'yi görmeden ya da ona rastlamadan oradan ayrılıyorum.

Burada olduğunu biliyorum. Onu havada hissedebiliyorum.

Eli'nin bir özelliği de isterse kendini görünmez yapabilmesi. Ama genelde bu bende işe yaramaz. Her zaman onun ve üzerimdeki dayanılmaz etkisinin farkındaydım.

Bir ay önce dikkatlice yazdığım ve o zamandan beri ezberlediğim bir mektupla ona itiraf etmeye niyetlendim. Saklamak için Chanel çantamda sakladım ama şimdi çocukların söylediklerini duyunca - hatta Bran ve Creigh bile itiraf etmenin iyi bir fikir olmadığını kesin bir dille söylediler - onu yakmak istiyorum.

Zarif kağıdı, metalik yazıları ve parıltılı kalpleriyle. Hepsi pembe.

Saflık yapıyorum. Ben onun tanrısal çevresinde bulunmasına izin verilmeyen küçük bir kızım.

Belki birkaç yıl daha beklersem daha iyi bir şansım olur.

Annemin yardım kuruluşlarından birinin asistanıyla birlikte havuzun kenarında durduğunu gördüğümde düşüncelerim dağılıyor. Kylie, bronzlaşmış zeytin rengi teni, parlak kahverengi gözleri, çok olgun bir vücudu ve yüzü olan uzun bacaklı bir esmer.

Adam her zamanki poker suratıyla onu dinlerken, kadının eli adamın kolunda.

Ne tür bir ifade takındığı önemli değil. Eli her zaman keskin yüz hatlarına sahip bir tanrı olmuştur ve öyle de kalacaktır.

Kalbimi ikiye bölebilir ve gözleri bakan herkesi büyüler.

Koyu gri pantolon, İtalyan mokasenleri ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyor.

Saçlarının yanları küt kesilmiş, ortası ise parmaklarımı gezdirmek için can attığım güzel bir karmaşa içinde geriye atılmış.

Sadece bir kere.

Ama ona dokunmama izin vermek şöyle dursun, yaklaşmama bile asla izin vermiyor.

Ondan tam olarak ne zaman bu kadar güçlü bir şekilde hoşlanmaya başladığımı tam olarak kestiremesem de, büyürken her zaman bir gözdağı duygusu hissettiğimi biliyorum. Çoğunlukla sert oynadığı ve saçımı çekmekten, prenses dantelli elbiselerime basmaktan ya da ışıltılı ayakkabılarımı kirletmekten çekinmediği için.

Ergenliğe girene kadar, o etrafımdayken korkum yanaklarımın ısınmasına dönüşmedi.

Eli'ye olan gerçek aşkım on iki yaşlarındayken onu polo oynarken gördüğümde başladı. Atın üstünde kesinlikle görkemli görünüyordu. Görkemli, yakışıklı ve çok çekiciydi.

Sonra beni bir topun elinden kurtardı ve ben de ona aşık oldum. Gerçek benliğine ve kış günü gözlerinin ardında sakladıklarına erişmeme izin vermesi için ona yaklaşmayı arzuladım.

Onun istisnası olmak istedim.

Ama onun için çoğunlukla görünmezdim.

Hatta Yine de Ben de olmuştur kullanarak benim özel Elsa Teyze ile olan ilişkisini mümkün olduğunca ziyaret etmeye çalışsa da Lan, Bran ve Remi ile birlikte yatılı bir üniversiteye taşındığından beri bu anlamsız. Şimdi Kylie'nin kendisine dokunmasına izin veriyor, kirpiklerini kırıştırırken tabut tırnakları ön kolunda bir çizgi izliyor ve muhtemelen konuşuyor içinde o nefes nefese ton o gerekir olmak seksi zamanlar için ayrılmış.

Belki de daha sonra yapacakları şey budur.

Bunu düşünme. Bunu düşünme.

Onu kucakladığı, öptüğü ve becerdiği görüntüsünü kafamdan kovuyorum. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi.

Aramızda altı yaş olması ya da ben Cecy ile çizgi filmler hakkında tartışırken onun ergenliğe girmiş olması bizim suçumuz değil. Aslında, ben çocukken benden hoşlansaydı tamamen garip olurdu.

Hâlâ çocuk olduğumu düşünmesi berbat bir şey ama yatıp kalktığı için onu suçlamıyorum.

Tek tesellim hiç ilişki yaşamamış olması ve onu aynı kadınla üç kez görmemiş olmam. Remi'nin bahsettiği gibi, aynı kızla ikiden fazla yatmıyor.

Onun bitmek bilmeyen kadın maceralarında başka bir istatistik olmayacağını düşündüren nedir?

Benim ona aşık olduğum gibi onun da bana kolayca aşık olacağını, benim onun için en iyi seçenek olduğumu göreceğini ve beni sonsuza dek el üstünde tutacağını düşünürdüm.

Açıkçası, bu içimdeki umutsuz romantik.

Gerçekçi olmak gerekirse, Eli'nin insanların gururunu ve isteklerini kırmaktan çekinmeyen zalim bir adam olduğunu biliyorum. Ama bu onun cazibesinin bir parçası.

Ayrıca, halkı olarak gördüğü birkaç kişiye, yani anne babası, Creigh ve hatta Lan, Bran ve Glyn'e karşı sıcak davranabiliyor.

Sadece listeye eklenmek istiyorum. Ki bu çok fazla bir şey değil.

Onu izlemek için bir sütunun arkasına saklanıyorum ve Ari'nin sapık alışkanlıklarını nereden aldığını ürkerek fark ediyorum.

Eli hâlâ Kylie'yle konuşuyor ya da Kylie konuşuyor, o ise çok az ilgiyle, kibarca başını sallayarak ve Kylie'nin verdiği işaretlerin tam tersini yaparak dinliyor.

Gözlerim onun kolundaki eline, kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaşma şekline takılıyor. Şehvetli bir kahkahayla geri çekiliyor. Dudakları küçük bir gülümsemeyle çekiliyor.

Neden ona gülümsüyor?

Bir parça kıskançlık tenimi yakıyor ve duygularım dikiş yerlerinden patlıyor.

Ne var biliyor musun?

Birkaç yaş daha büyüyene ve beni nihayet bir yetişkin olarak görene kadar bekleyebilmemin imkanı yok. Şansımı denemek zorundayım.

Babamın dediği gibi, hiç denemezseniz her zaman başarısız olursunuz.

Gerçi gri gözlü, efsanevi yakışıklı prenze olan takıntımı bilse Eli'nin boynunu kıracağı kesin.

Benden altı yaş büyük olan.

Ama yaş sadece bir sayı. Küçüklüğümden beri ondan hoşlandığımı biliyordum. Başlangıçta, çok havalı ve yakışıklı olduğu ve okuduğum her masal prensinin yüzü olduğu için olduğunu düşündüm.

Büyüdükçe aşık olduğum her çocuğu, aktörü ve müzisyeni onunla kıyaslamaya başladım.

Bu arada hepsi de benim Eli'min eline su dökemedi.

Lan ve Remi'nin söylediği gibi umutsuz bir aşk ya da Cecy'nin bana hatırlatmayı sevdiği gibi sağlıklı bir saplantı değil.

Bu kader.

Aksi takdirde, evren onu yoluma çıkarmazdı.

Omuzlarımı geriye iterek ona ve Kylie'ye doğru yürüyorum, işinde iyi olduğunu bilmesem onu Mama's NGO'dan kovdurmayı düşünürdüm.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve ben yaklaştıkça o daha da göz kamaştırıcı oluyor. Ne kadar güzel olduğu için zor nefes alıyorum. Uzun, karanlık, erkeksi ve gizemli bulutlu geceler gibi kokuyor.

Çok yapılı, kaslı ama hantal değil. Baştan aşağı bir prens.

"Merhaba, böldüğüm için özür dilerim," diyorum her zamanki neşeli ses tonumla ve Eli'nin pazusuna dokunuyorum, gerginliği hissetmemeye çalışarak

Kaslar. "Elsa Teyze seni soruyor."

Belli belirsiz ama elimin altından kayıyor, geri çekiliyor ve Kylie'ye bir gülümseme sunuyor. "Seninle konuşmak çok güzeldi."

"Umarım yakında tekrar yapabiliriz?" "Umarım."

Bana gülümsüyor, muhtemelen beni bir tehdit olarak görmüyor ve ben de ona plastik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Ancak ona odaklanma kapasitem yok çünkü Eli çoktan uzaklaştı.

İnce topuklu ayakkabılarıma takılmamaya dikkat ederek koşuyorum ve onun uzun adımlarına yetişiyorum.

"Havuzun yanında değil," diyorum, annem ve diğer arkadaşlarımla anneleriyle birlikte olduğunu ve muhtemelen kocalarıyla ilgili hikayeler paylaştıklarını biliyorum.

Bakışları gri ve gizemli bir şekilde bana kayıyor ve kıvrınmamak için insanüstü bir çaba sarf etmek gerekiyor.

Neden beni zahmetsizce dengesizleştirebiliyor? Umarım onun ilgisinden bu kadar etkilenmeyeceğim bir gün olur. Hem korkutucu derecede heyecan verici hem de düpedüz yorucu.

Bir kaşını kaldırıyor. "Nerede o zaman?"

"Beni takip edin."

Hiçbir şey söylemiyor ama ben onu arka bahçeye götürürken birkaç adım arkamdan yürüyor. Bazı insanlar sigara içmek ve sohbet etmek için dışarıda. Çoğu ortaokuldan arkadaşlarım.

Sınıf arkadaşlarımdan bazılarına el sallayarak, "Şurada, dışarıda," diyorum neşeli ses tonumla.

"Mutlu yıllar, pembe prenses!" Vance diyor ve bana bir öpücük atıyor.

Yakalamış gibi yapıp cebime koyuyorum. "Teşekkürler, V!"

Eli'ye bir bakış atıyorum ama o bu konuşmayı duymamış gibi görünüyor.

Göğsüme bir hayal kırıklığı dikenini batıyor ama reddedilme duygusunu görmezden geliyorum. Onu hâlâ gizli silahımla vuramadım.

Annemin pembe çiçekler ve güllerle süslememe yardım ettiği küçük seraya varana kadar yürümeye devam ederken arkamızdaki kaos azalıyor.

Gecelerimi onu gizli yerime getirmenin hayalini kurarak, günlerimi ise geleceğimize dair planlarımla Cecily'nin kulaklarını kanatarak geçirdim.

Benim ve Eli'nin yanı.

Üç çocuk, iki köpek ve üç kedi.

Sanki yeri tahmin etmiş gibi adımlarını atıyor, rengarenk çiçeklerle dolu bir yatağın yanında duruyor ve ellerini ceplerine sokarken bana bakıyor.

Simsiyah gözlerindeki yansımamı yakaladığımda tenimin altında bir sıcaklık bulanıklığı belirliyor.

Konuştuğunda, sert sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bunun arkasındaki amaç ne?"

"Elsa Teyze'nin burada olmadığını biliyordun."

"Kısmen, buraya gelirken onu Kim Teyze ile içerken gördüğüm için."

Yüzümü buruşturuyorum ama bunu bir gülümsemeyle gizliyorum. "Bana mutlu yıllar dilemeyecek misin?"

"Doğum günün kutlu olsun. Annem senin yaşındaki çocukların seveceğini düşündüğü hediye getirdi."

"Ben çocuk değilim. On yedi yaşındayım." "Oradaki *genç* *yanıldığını* kanıtlıyor." "Rıza yaşı on altıdır."

"Bilgi için teşekkürler. Eğer beni bu yüzden buraya getirdiyseniz..." Benden kaçmaya başladı ama ben önünde durdum ve kollarımı açtım.

"Söylemem gereken bir şey var."

"Duymakla ilgilenmiyorum." Soğuk ve kayıtsız sesi, derimin altına bir cam parçası girmiş gibi hissettiriyor.

Ama buraya kadar geldim. Şimdi geri adım atamam. "Bana sadece on dakika ver."

"Hayır."

"Beş dakika. Sadece beş dakika."

Bana ilk kez bakıyor, *gerçekten bakıyor*, içime bakıp beni görünmez olarak sınıflandırmak yerine. Bakışları ısınmış tenimde bir delik açıyor ve nefeslerim parçalanıyor ve ciğerlerim yanıyor.

"Cevabım hayır Ava. Kendini zahmetten kurtar ve kendi yaşındaki çocuklarla kutlama yapmaya geri dön."

Ben çocuk *değilim*.

Çocuk olduğumu söylemeyi kes. Kes şunu.

Ona doğru atılıyorum, ne kadar çocuk olmadığımı kanıtlamaya hazırım. Saçlarını tutup parmaklarımı her zaman hayal ettiğim gibi saçlarında gezdirirken ve dudaklarımı onunkilere yapıştırırken sert göğsü benimkine yapıyor.

Her zaman hayalini kurduğum ilk öpücüğüm onunla olacaktı.

Benim ilk her şeyim onun. Sadece onun.

Dudaklarında güçlü nane ve biraz alkol tadı var. Tadı benim sonsuzluğum gibi, bana zihinsel hasarlı olduğumu unutturacak adam.

Birleştiğimiz yerde ateşli bir patlama başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor, mideme iniyor, parmaklarımı, dudaklarımı, tüm varlığımı sarsıyor.

Nefes alamıyorum ve bir anlığına da olsa nefes almak istemiyorum.

İlk başta dudakları kıpırdamıyor ve ben ağzımı onunkine sürtmeye, yalamaya ve okşamaya devam ediyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Videolar izlememe ve cansız nesneler üzerinde pratik yapmama rağmen, hiçbir şey beni bu anın saf yoğunluğuna hazırlayamazdı.

Sonunda dudakları kıpırdadı ve ben de artık burada güvenle ölebilirim.

Alt dudağını okşaması sert, acımasız ve beni nefes almaya zorluyor, ama sonra aniden değişiyor.

Dişlerini alt dudağıma geçirip sertçe ısırduğında tenimde acı patlıyor. Eli ensemden yukarı kayıyor, saçlarımı sertçe kavırıyor ve beni geri çekerken dilimde metalik bir tat patlıyor.

Kan dilimi kaplarken nefes nefese kalıyorum, dudağım zonkluyor ve kafa derim yanıyor. Ama bu baskı sadece bir saniye sürüyor, sonra beni bırakıyor ve gotik bir vampir gibi dudaklarındaki kanı siliyor.

"Neden...?" Fısıldıyorum.

"Dokunmaman gereken şeylere dokunduğunda böyle olur Ava. Yaralanırsın."

Başımı sallıyorum, çenem titriyor. "Ben sadece... Ben sadece çocuk olmadığımı kanıtlamak istedim. I..." Ona doğru bir adım atıyorum ve sonra bir adım daha atıyorum, kalbimi donuk acıya rağmen koluma takıyorum. "Senden hoşlanıyorum Eli. Her zaman sevdim."

"Ve ben bilmiyorum."

Üç basit kelime neredeyse tüm dünyamı paramparça ediyordu. Saf kalbimde dikenler büyürken ayakta kalmaya, bulanık görüşümle ona bakmaya çabalıyorum. İçine hayat üflediği kalbimden şu anda hayat çekiliyor.

"Çocuk olduğum için mi? Gelecek yıl on sekiz yaşında olacağım-" "Çünkü sen ya da senin ışıltılı halin umurumda bile değil, tamamen idealist duygular. Arkanızı dönün ve tatsız varlığını gözümün önünden kaldırın, ben de utanç verici itiraflarınızı duymamış gibi yapayım."

Ben böyle bir şey yapmadığımda, parçalanmış gururumun parçalarını aramakla meşgulken, o etrafımda dolaşıyor.

"Bu benim ilk ve son uyarım. Bir daha böyle aptalca bir şeye kalkışırsan seni mahvederim."

Ve sonra beni paramparça olmuş bir hayal, kırık bir kalp ve aşka karşı derin, ezici bir nefretle bırakarak çekip gidiyor.

Ve onu.

TEli bana baktıkça gerginlik boynuma dolanıyor ve zehirli bir yılan gibi beni sıkıyor.

Daha önce de onun tarafından ölümcül bir şekilde zehirlenmişim; hem acı verici hem de geri döndürülemezdi. Onun yörüngesinden kaçmak için tüm kararlılığımı göstermem gerekti.

O piç için uykusuz geceler ve değerli gözyaşları harcadım ve ondan kaçmak için tamamen bir zihniyet değişikliği benimsemem gerekti.

Saf kalbime o kadar acımasızca bastığı günden sonra ölmek istediğimi düşündüm.

Aptalca, gerçekten, şimdi düşündüğümde.

Ama o anda her şey kara bir dumana dönüştü ve kendimi o kadar mutsuz hissettim ki ölümümü planlamayı düşündüm.

Bu karanlık düşüncelere dalmadan önce Creigh beni serada bulduğu için çok minnettarım. Tek kelime etmeden bir saat boyunca omzunda ağlamama izin verdi ve bana sağladığı teselliği asla unutmayacağım.

Zalim kardeşi yerine ona aşık olmamam tam bir trajedi, ama yine de insan

sadece kalplerinin taleplerini dikte ederler.

Ona yazdığım pembe mektubu en yakın çöp kutusuna attım ve Eli'nin kanlı öpücüğünü temizlemek için Vance'i öptüm.

Cecily daha aptalca bir şey yapmadan önce beni durdurdu, sırf inadına adamla sevişmek gibi. Arkadaşımla yatağıma kıvrıldık ve ben uyuyana kadar içerken o da benim gevezeliklerimi, ağlamalarımı ve adama ettiğim küfürleri dinledi.

Dürüst olmak gerekirse, Creigh ve Cecy olmasaydı, hayatım o gece hayal edilebilecek en utanç verici şekilde sona ererdi.

Bu seçeneği düşünecek kadar saf olduğumu düşünmek bile sinirlerimi bozuyor.

Hayır, zihinsel olarak en sağlıklı insan ben değilim ama etrafımda beni seven ve takdir eden insanlar var ve ben de onlara odaklanmak z o r u n d a y d ı m .

Bu yüzden takip eden yılları, tüm bu hayranlık ve sevgiyi sıcak kanlı nefrete dönüştürerek onu unutmaya çalışarak geçirdim. Çok işe yaradı.

Hâlâ tıklar tıklar işliyor.

Üniversiteye girdikten sonra tatsız varlığını yoluma çıkarması dışında. Bilin diye söylüyorum, bunu sadece Cecy, Glyn ve diğer arkadaşlarımla birlikte olmak için yaptım. Benim ona vermeyi tercih ettiğim isimle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Tek bir parça bile.

Yine de nereye gidersem gideyim, ya fiziksel olarak, gölgelerde gizlenen karanlık bir lord gibi ya da başkaları aracılığıyla sanal olarak oradaydı. İnsanın kurtulamadığı lanet bir parazit gibiydi.

Hayali kazamdan önceki o gece, emirlerini sıraladığı ve sanki hâlâ ona her baktığında nefesi kesilen aptal Ava'ymışım gibi emirlerine uymamı beklediği birçok geceden biriydi.

Bütün ilişkilerimi mahvetti. Gerçi öyle demek biraz abartı olur çünkü biz daha çıkmadan erkekleri korkutup kaçırdı.

doğru düzgün çıkmaya bile başlamadım.

Okuldaki James beni terk etti çünkü çok bakımlıydım. Daha sonra Lan'dan Eli'nin Oxford'a başvurusunu ve babasının beyefendiler kulübündeki yerini tehdit ettiğini öğrendim.

Harry benim zevklerimin onun beğenisine göre çok pahalı olduğunu söyledi, oysa ben o zavallıdan tek kuruş bile istemedim. Görünüşe göre Eli, ailesinin işini neredeyse iflasa sürüklemek için sinsi yollarla çalıştı.

En sevdiğim Marco, beni öptükten sonra ilk uçakla İtalya'ya geri gönderildi. Konuştuğumuz gibi İngiltere'ye girişi yasaklandı.

Bu, başlatmaya çalıştığım olası bir kaçamağın ortadan kaldırılmasından bahsetmiyor.

Görünüşe göre, saf duygularımı itiraf ederek kudretli Eli King'i gücendirmişim, o da hayatımı mahvetmeye koyuldu.

Ne kadar yaramazlık yaparsam, beni o kadar sert eziyor.

Benim tepkim ne kadar güçlüyse, onun sonuçları da o kadar acımasız oluyor.

Bana kulüplere gitmememi söyledi. Ben de gittim. Beni yarısından kara listeye aldırıldı.

Bana dikkat çekmek için yarışmayı ve kolaycı olmayı bırakmamı söyledi. Bu beni çıldırttı ve yıkıcı oldu. O gece bulabildiğim her erkekle dans ettim. Kıçımı ovaladığım adamlar mı? Evet, o adamın nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Umarım daha belirsiz bir yere değil de Amerika'ya geri gönderilmiştir.

Misillemelerim işe yaramadı ve sadece Eli'nin çirkin tarafını kışkırtmayı başardı. Tüm yanları çirkin, ama psikotik gaddarlıkla hayatta kalan daha ölümcül bir yanı var.

Bu beni durdurmadı. Tasarımcı ayakkabısının altında ezmek için sabırsızlandığı bir hamamböceğiymişim gibi bana ters ters baktığında da. Ya da arkadaşlarım bana bela aradığımı söylediğinde.

Cecily bile artık bunu özgürlüğüm için yapmadığımı söyledi. Flört ettiğim erkeklerin hiçbirinden hoşlanmıyordum bile. Bir ilişki içinde olmak istemiyordum. Ve küçük kızımın büyük bir ev, çocuklar ve birden fazla evcil hayvan hayali çoktan yıkılmıştı. Yani ona göre, bunu sadece ilgi çekmek için yapıyordum. Özellikle de *onun* ilgisini.

Ben yapmadım.

Onun benimle uğraştığı gibi ben de onunla uğraşmayı seviyordum. Bazen, kafam çok bunaldığında, buna değmeyeceğini düşündüm ve ondan uzak durmayı seçtim.

Ancak çoğu zaman kendi zehirimle karşılık verirdim.

Üniversiteye başladıktan sonra yaşadığı tüm ilişkileri ya da durumları gizlice sabote ettiğime bahse girebilirsiniz. Kişisel olarak değil. Ben amatör değilim, çok teşekkür ederim. Hevesli aktrisler tuttum ve olası kız arkadaşlarının onun bir ya da iki kızı hamile bıraktığını ve hayatından çıkardığı babasız çocuklardan oluşan bir ordu doğurduğunu düşünmelerini sağlamak için tüm senaryoları uydurdum.

Sinir bozucu bir şekilde, bazı kızlar onunla birlikte olmak için o kadar çaresizdi ki, bu ahlaki ikilemi umursamadılar. Bu yüzden büyük silahları çekip Lan'dan yardım istemek zorunda kaldım.

O psikopatın üzerimde kurduğu baskıdan utanmalıyım. Eğer isterse, beni her türlü küçük suçtan hapse attırabilir. Ama hiç pişman değilim. Bir psikopatla savaşmak için bir psikopata ihtiyacım vardı.

Lan ve ben Eli'a karşı bir takımız. O katılıyor çünkü kaos yaratmayı nefes almaktan daha çok seviyor. Ben ise kendimi bu davaya adadım çünkü artık o pisliğe karşı kaybedemem.

Eli benimle uğraşıp karşılığında kolay bir hayat elde edemez. Ailem bana iki kat daha sert karşılık vermeyi ve asla geri adım atmamayı öğretti.

Bu yüzden bu tepede öleceğim, lütfen ve teşekkürler. Ya da daha önce böyle düşünmüştüm.

Artık Eli'nin soyadını taşıdığım ve onunla aynı mekânı paylaşmak zorunda kaldığım için her şey paramparça oluyor.

Ciğerlerim oksijensiz kalıp onun kokusuyla dolarken başımı kaldırıp ona bakıyorum. İstemediğim onun buz gibi gözlerine, trajik derecede yakışıklı yüzüne ve keskin hatlarına hapsoluyorum.

Ve böyle anlarda, kanlı ellerim ve yontulmuş tırnaklarımla eski benden geriye kalanları ezmek zorunda kalıyorum.

Çello çalmak artık geçerli bir kaçış yolu bile değil. Tekrar elime almak büyük cesaret ve çaba gerektirdi ve şaşırtıcı bir şekilde, sanki çalmayı hiç bırakmamışım gibi işe yaradı. Kısa sürede müziğin içinde kayboldum ve etrafımı unuttum.

Ta ki alanıma girip bana sahipmiş gibi yüzüme dokunana kadar.

Parmakları tenimde öyle yakıcı bir yanık bıraktı ki, alevler içinde kalmadığıma şaşıyorum.

"Çık dışarı." Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

Kısmen şaşırdığım için. Yakınımda olmak istemediğini sanıyordum, bu yüzden benden vebadan kaçır gibi kaçırıyordu. Kısmen de gözlerindeki gizemli bakışı anlamadığım için.

Hastalıklı öfke, garip bir rahatlama duygusuyla karıştı.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, bu duygular onun müstahkem duvarlarının arkasına çekiliyor. Yatağın kenarına oturduğunda gözlerim açılıyor. Yanımda.

Çıplak koluma değen sıcaklığın yalamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"Ben yaptım."

"O zaman neden hala buradasın?"

"Dinleyeceğimi hiç söylemedim. Ayrıca..." Dudakları alaycı bir sırıtıyla kalkıyor. "Hayatındaki yokluğumdan yakındığını duydum, ben de seni varlığımla onurlandırmaya karar verdim."

O ispiyoncu Sam.

"Onur duydum," diyorum üçüncü bir dünya savaşına işaret edecek kadar ısırarak.

Eli sırtlıyor. "Biliyorum. Göğüslerinin üzerine düşmemeye çalış."

"Varlığınızın beni gözyaşlarına boğduğunu düşünürsek, gayet iyi idare edeceğim. Şimdi pratik yapmam lazım. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Avuçlarının üzerine yaslanmış, o karanlık bakışlarıyla beni izliyor.

"Git artık. Kışt." "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Beni itiyorsun."

"Bunun oynama yeteneğinizi nasıl engelleyeceğini anlamıyorum."

Ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Çelloyla yeni kurduğum bağı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Yayı elime alıp yavaş bir nota çalmaya başlıyorum ve sonra kızgın bir şeyler çalmaya karar veriyorum ki mesajı alsın.

Çello her zaman benim mükemmel çıkış noktam olmuştur. Ta ki onu sağlıksız bir bağımlılık olan alkol ve uyuşturucuyla değiştirene kadar.

Belki de çellomun benimle yeniden konuşmasının nedeni bir süredir ayık olmamdır.

Bach'ın 3 numaralı Çello Süiti'nin altıncı bölümünü içimdeki tüm yoğunlukla çalışıyorum. Tüm bu süre boyunca Eli'ı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama tehlikeli bir şekilde onun farkındayım.

Bakışları -ya da parıltısı- neredeyse kafamın arkasında bir delik açıyor. Sıcaklığı beni sarıyor, nefesimi alıyor ve havayı yıkıcı bir enerjiyle dolduruyor.

Son notaya geldiğimde, yanımdan yavaş bir alkış geliyor. Yırtık vücudunda tek bir nazik kemik bile bulunmayan zalim, duygusuz kocama bakarken çenem neredeyse yere çarpıyor.

Alay etmesini, umursamamasını ya da her zamanki gibi beni aşağılamaya çalışmasını bekliyorum ama tek bulduğum küçük bir gülümseme ve o ölü gözlerde tuhaf

bir parıltı.

Bir an için onun bir sahtekar olduğunu düşündüm.

Ayrıca, neden gözlerim kamaştı?

Göğsümdeki şey bu kadar yüksek sesle atmayı bıraksa iyi olur yoksa onu sonsuza dek oyacağım.

Eli ağzını açıyor ve vuruş için gururumu okşuyorum ama sonra derin sesi boşluğu dolduruyor. "Etkileyici. Söylemeliyim ki, öfke onu daha unutulmaz kılıyor."

"İğneleme mi bu?"

"Seni iltifatlarla başa çıkamayan biri olarak görmemiştim. Mümkün olan her fırsatta iltifat istiyor gibisin."

"Seni insanlara iltifat eden biri olarak düşünmemiştim."

"İnsanlara değil. Sen."

Ben daha sözlerini anlamlandıramadan ayağa kalkıyor. Parmakları yanağımda geziniyor ve çenemi tutmadan önce tüylerimi diken diken ediyor. Her zamanki umursamazlığıyla bana bakıyor ve yüzümü o kadar dikkatle, o kadar sevgiyle inceliyor ki, bu sahneyi dışarıdan izliyor olsaydım, evli bir çift arasındaki şefkatle karıştırdım.

Dokunuşu yakıyor ama yoğun bakışları beni donduruyor.

Sanki bir şey arıyor gibi. Neyi, bilmiyorum.

Sonunda beni serbest bıraktı. "İyi uykular, Bayan King."

Eli sert ve ölçülü adımlarla dışarı çıktı. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve beni sürekli bir kafa karışıklığı ve dayanılmaz bir sıcaklık içinde bırakıyor.

Şimdi ne tür bir oyun oynuyoruz? Çünkü kimse beni yeni kurallardan haberdar etmedi.

Beni hor görmesi gerekiyordu, peki bu ani değişiklik de neyin nesi?

ERTESİ SABAH, ELİ'Yİ EVDE BULDUĞUMDA ŞAŞIRDIM.

Mutfak.

Genellikle sabah onda uyandığımda evden çıkmış oluyor ve akşam geç saatlerde geri geliyor,

Normalde odama çekildikten sonra her zamanki uykusuzluk savaşımları veriyorum.

Dün gece tamamen kaybettiğim bir savaşı çünkü ancak sabahın dördünde falan uyuyabildim.

Odama dönmeyi ve o bir yerlere gidene kadar ortadan kaybolmayı düşünüyorum ama bu ondan kaçtığım anlamına gelir.

Ona herhangi bir fikir vermeden önce ölmeyi tercih ederim.

"Günaydın Sam." Smoothie'mi alırken yaşlı kadına gülümsüyorum ve onun acıyan varlığını tamamen görmezden geliyorum.

Yan tarafta koca bir yemek odası olmasına rağmen, o oturuyor. at ve mutfak Masa, okuma gelen a eski moda bir lord gibi fiziksel gazete okuyor ve kahvesini yudumluyordu.

Gıcır gıcır beyaz gömlek, koyu mavi ütülü pantolon ve kolunda benim saatim.

Evet. Hala her zamanki gibi mükemmel.

"Size de günaydın Bayan King," diyor başını gazetesinden kaldırmadan. "Sonunda bize katılmanız ne güzel. Siz gelmeden önce borsanın kapanacağını sanıyordum."

"İyi ki kendi yatırım portföyümle ilgilenmiyorum." Sam'in karşısına geçiyorum, o da çayını yudumluyor ve duygularını belli etmeden konuşmaları izliyor. "Ben seraya gidiyorum. Göze batan varlık ortadan kalktığında beni ara, Sam."

Eli sonunda gazetesinin üstünden bana bakıyor. Şampanya pembesi kadife eteğimi fark edince duraksıyor. Kıçımın biraz altında duruyor, ince kıvrımlarımın etrafında geriliyor.

Bakışları beyaz muslin bluzumdan aşağı iniyor, çıplak bacaklarımı ve sevimli tavşan terliklerimi görmeden önce göğüslerimde duraklıyor. Bir an için, iri damarlı ellerinin çıplak bedenimde bir desen çizdiğini, herkesin görebileceği şekilde yaktığını ve işaretlediğini hissedebiliyorum.

Seks ve Eli hakkında düşünmeyi bırak.

Dikkatini tekrar yüzüme kaydırdı. "Otur."

"Pas."

"Sana daha az hoş bir sandalye bulmadan önce otur kışının üstüne."

"Yine de pas. Bon appétit." Ona sahte bir öpücük veriyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Onun yörüngesinden çıkamadan, iki güçlü el beni belimden tutup kaldırıyor ve Eli beni sert bir yüzeye iterken çığlık atıyorum.

Kucağında

. Ne-

Smoothie, mideme bir ağırlık gibi yerleşmeden önce bardağın içinde çalkalanıyor.

Gergin pazusu beni çevreliyor. Göğsü, kalçaları ve kutsal... kahretsin. Kışıma bastıran ereksiyonu mu?

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesim bir rahibeden daha dehşetli çıkıyor.

"Sana söz verdiğim daha az hoş sandalyeyi bulmak." "Bırakın beni."

"Bunu bana meydan okumadan önce düşünmeliydin. Savaşlarınızı nasıl seçeceğinizi öğrenmelisiniz, Bayan King." Sesi o kadar yakın ki sözlerinin tadını alabiliyorum ve bacaklarım ayrılıp kalçalarım ortaya çıkarken göğsünün gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

Mikro mini etek kesinlikle en iyi seçim değildi.

Bacaklarımdan yukarı çıkıyor, iç çamaşırımı göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Onu aşağı çekme dürtüsüne karşı koyuyorum, çünkü bu beni şeytanın önünde uysal gösterecekti.

"Sandalyeye oturacağım."

"Şansını kaçırdın." Gazetesini çevirip açıyor ve tam önümde olmasına rağmen kelimeler bulanıklaşıyor.

Sam'e bakıyorum, acınası bir şekilde bana yardım etmesini istiyorum, ama lanet kadın sırtı bize dönük bir şekilde tezgâhta peçete katlamakla meşgul.

Etkilenmiş gibi görünmeyi reddederek smoothie'mi höpürdetiyor ve kıvranıyorum. Tanrım. Onun ereksiyonunu görmezden gelmek fiziksel olarak imkansız.

"Bugün herhangi bir hisse senedi yatırımdan kazanç elde ettin mi?" Tırnaklarımı inceleyerek soruyorum.

"Elbette."

"Bu altımda gerçekleşen kutlamayı açıklıyor."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Nasıl yani?"

"Kendinizi zenginleştirmek ve dünya nüfusunu fakirleştirmek sizi tahrik eden tek şey. Para fetişizmi için bir parafili var mı?"

"Savurganlık konusunda uzman olduğun için sana sormalıyım. Ayrıca"-gazeteyi katlıyor ve kolunu karnıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor, ta ki siki kışımın çatlağına, eteğimin kenarının çıplak kalçalarımın buluştuğu yere yerleşene kadar-"kucağımda oturan şey para değil."

Pipet dudaklarımdan düşerken içime bir havai fişek patlaması gibi sıcaklık yayılıyor. Göz kamaştırıcı gözlerine bakarken ağzımdakileri yutmak son derece zor.

Bir şehvet kıvılcımı bana bakıyor, görünmez parmaklarıyla boğazımı sıkıyor ve derimin altını yalıyor.

Hayır.

"Yürek parçalayıcı bir hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim." Yeterince tutarlı konuştuğum için şükrederek yanağını okşuyorum. "Sorun değil. Sıradanlıkta utanılacak bir şey yok."

Odanın diğer tarafından yumuşak bir homurtu geliyor ve Sam'in güldüğüne yemin edebilirim ama dönüp bakamıyorum çünkü bu raundu ben kazanıyorum.

Eli'nin poker suratıyla karşılaştım. "Öyle mi?" "Evet. Daha iyiydi." Yalandan esnedim. "Şüpheli."

"Ah. Acıdı mı?"

"Kayıtsız."

"*Şüpheli*." Sırıtiyorum, ama belimi sıkıca kavrayıp beni ereksiyonunda aşağı yukarı kaydırıldığında sırtışıım sönüyor.

Aman Tanrım.

Aleti şişiyor, kalınlaşıyor ve tam kalçalarımın arasına yerleşene kadar uzuyor.

Bacaklarımı sıkma ya da lanet eteği aşağı çekme dürtüsüne direniyorum.

"Şu anda oldukça etkilenmiş görünüyorsun." Karanlık sözleri alçak bir fısıltıyla kulağımın kabuğuna iniyor.

"Pek sayılmaz."

"Ağzınız sulanıyor, Bayan King."

"Daha çok öfkeliyim."

"Sikimi kuru kuru becermeye çalışacak kadar mı?" Sözleri alçaldı, enseme keskin karıncalanmalar ortaya çıkardı.

"Bu sefil koşullar altında rahat etmeye çalışıyorum."

Diğer elini sırtımdan yukarı kaydırıyor, muslin gömleğin üzerinde bir volkan patlatıyor ve parmakları enseme sıyırdığında alt dudağımı ısırıyorum.

Eli atkuyruğumdan tutup saçlarımı avuçluyor ve başımı geriye doğru çekerek göğsüne yaslayıp bana bakmasını sağlıyor. Her kelimesinde dudakları neredeyse benimkilere değiyor. "Yeterince rahat mısınız, Bayan King?"

Nefes almayı kesiyorum, çünkü ağzımı açarsam dudaklarım onunkilere degecek. Bu savaşı kimin kazanacağını görmem için beni cesaretlendiren parçamın bir uçurumdan aşağı atılması gerekiyor.

Tanıdık bir ses "Bu gösteri için çok erken değil mi?" diye anons etmeden önce arkamızdan sanki bir bodrum katından bize ulaşıyormuş gibi bir hareket geliyor.

Eli isteksizce saçımı bıraktığında, uzaylı halimden sıyrılıp doğruluyorum, kesinlikle sinirli görünüyor.

Gözlerim önce Creigh'e takılıyor, sonra mor bir tulum giymiş, saç bandı ve küpeleriyle uyumlu daha küçük bir kız arkasından kayıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Anni!"

"Ava!!"

Ayı gibi sarılmak için Eli'yi ittim. Anni'yle üniversitede tanışmış olsam da hemen kaynaştık. O benim pembemin moru ve arkadaşlarım arasında prenses gibi görünme takıntısı olan tek kişi. Her zaman.

Ayrıldığımızda uzun kahverengi saçlarını ve kıvırdığı bukleleri okşuyorum. "Yeni saç kesimine bayıldım!"

"Eteğine bayıldım!"

Tekrar sarıldık. "Seni özledim, Anni."

"Ben de seni özledim, müstakbel kayınbirader." Doğru.

Artık öyleyiz.

İsteksizce gitmesine izin verdim ve kollarımı Creigh'e doladım. "Merhaba, sen."

Kucaklaşmaya zar zor karşılık verirken geri çekilir ve Eli onu kucaklamaya başlar. "Ne hoş bir sürpriz, küçük kardeşim."

Creigh onu itiyor. Şimdi bir şekilde farklı görünüyor. Sanırım Anni'nin ateş topu gibi parlayan ışığı sayesinde daha mutlu. Anni hayatına girdiğinden beri değişmiş bir adam.

Aleyhlerine olan tüm olasılıklara rağmen onu daha iyiye doğru değiştirdi.

Ari, Anni'nin rol modeli gibi olduğunu çünkü başlangıçta kendisiyle hiç ilgilenmeyen ve hatta onu sinir bozucu bulan bir adamı elde ettiğini söylüyor. Ondan notlar alıyor.

Ben değil.

Belli ki başarısız olduğum için.

Creigh kardeşine, "Geleceğimizi biliyordun," der.

"Öğleden sonra. Sana çay saati gibi mi geliyor?" "Her zaman çay saatidir."

"Felaket zamanlaman üzerinde çalışmalısın."

Creigh'in dudaklarında nadir görülen bir gülümseme beliriyor. "Sevgili yaşlı ağabeyimi suçlamalıyım."

Eli Creigh'i yumruklamayı düşünüyor gibi görünüyor, ama sonra bir kolunu omuzlarına doluyor ve onu sarsıyor

Kabaca. "Seni ne kadar *özlediğimi* söyledim mi?"

"Değil içinde ve geçmiş..." Creigh
kontroller onun İzle. "On saat."

"Kötü zamanlamanız nedeniyle bunu gelecek ay tekrar söyleyeceğim."

"O kadar uzun süre hayatta kalacağını sanmıyorum."
Creigh bana gülümsüyor. "Anni seninle vakit geçirmek istedi. Bize katılmak ister misin?"

"Kesinlikle!"

"Hayır," diye bitiriyor Eli.

Ona ters ters baktım. "Onlarla çıkacağım."

"O etekle olmaz."

"Bu tamamen kabul edilebilir."

"Yatak odası için. Fark etmediyseniz, sokaklarda çocuklar var."

"Güzel Tabii ki Bu değil ne sen
endişeli "Creigh nefesinin altında
mırıldanıyor.

Eli onu yanından dürtüyor. "Bugün alışılmadık derecede konuşkansın, küçük kardeşim."

O da onu dürtüyor. "Sadece senin için, sevgili kardeşim."

Eli'nın soğuk gözleri bana doğru buz gibi dikenler gönderiyor. "Ya değişirsin ya da dışarı çıkmazsın."

Sırf bu yüzden ona karşı çıkmak istiyorum ama birkaç arkadaş ve rutin bir değişikliğe gerçekten ihtiyacım var. Gerçek arkadaşlara, yerleşik hıyar tarafından kolayca tehdit edilen sahte arkadaşlara değil.

Ona bir yanıt vermeyerek yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum.

Buna çok pişman olacak.

Gecikmiş bir intikam için mükemmel bir planım var.

Anni ve ben bütün sabahı Bond Street'te alışveriş yaparak, elimize geçen tüm seçkin güzelliklere hayran kalarak ve birbirimizin özgüvenini artırarak geçiriyoruz çatıdan.

Creigh tüm bu süre boyunca sıkıntıdan patlıyor ve bunu sürekli onaylamayan iç çekişleriyle ve "Daha bitirmedin mi?" sözleriyle bize belli ediyor. Tavrı ancak Annı prova odasından, minyon kıvrımlarını saran mor spagetti askılı bir elbise giyerek çıktığında değişiyor.

O zaman kesinlikle sıkılmıyor ve gözlerindeki ateşli, karanlık bakışa bakılırsa, onu o anda soymamasına şaşıyorum.

Ateşli bir kimyadan bahsediyoruz. Benim asla sahip olamayacağım türden.

Bu sabahki ve hatta dün geceki görüntüleri görmezden geliyorum çünkü bu kimyaya sahip olmak için yanlış insan tipi. Bir zamanlar fantezim kara bir şövalye tarafından kaçırılmaktı ama şimdi normal bir beyaz atlı prensim olsun istiyorum, çok teşekkür ederim.

Ayrıca, Eli bana dokunduğunda birkaç kez nefesimin kesildiğinden eminim, yani bu bir tehlikeden çok

eğlenceli bir şey. İşte bu yüzden bugün arkadaşlarımla üçüncü tekeri olmaktan memnunum. Eli'nin yörüngesinden ve kendi kafamdan kaçmak için her şeyi denemeye hazırım.

Arabayı alışveriş torbalarıyla doldurduktan sonra Creigh bizi Güney Ken'de ünlü bir şefe ait bir suşi mekânına götürüyor.

Restoran alt katta yer alıyor ve bize renkli Japon duvar sanatının karşısındaki en iyi masalarını verdiler. Siyah bir ejderhanın etrafında sürünen sakura çiçeklerinin parlak pembesi beni kendimden geçiriyor.

Ben de üçümüzün selfie'sini çekiyorum, sonra da Creigh'e Anni ve benim poz verip öpüşürken bir düzine fotoğrafımızı çektiriyorum. Beş dakika sonra sıkıldı ve bizi tekrar oturup sipariş vermeye zorladı.

Aiden Amca'nın buranın bir kısmına sahip olduğu ve yönetimini farklı bir şirkete devrettiği kesin. Creigh'in içeri girmek için sadece ismini vermesi yeterliyken, normalde insanların yer kapmak için aylar öncesinden rezervasyon yaptırması gerekir.

Kral ismi her kapıyı açabilse de Creigh bunu pek kullanmıyor. Ancak kardeşi, insanları önünde diz çökmeye zorlamak için mümkün olan her fırsatta bu ismi kullanıyor.

Ama yine de, o şeytanın para kazanma konusunda iğrenç derecede müthiş bir duygusu var. Onun duygusuz doğasıyla idare etmek zorunda kalabiliriz.

"Evet." Yuzu suyumdan bir yudum alıyorum ve karşımda oturan Creigh ve Anni'ye gülümsüyorum. "Londra'da ne kadar kalacaksınız?"

"Belki bir hafta." Anni yemek çubuklarıyla sashimilerinden bir kısmını topluyor ve Creigh'in önündeki tabağa koyuyor, o da suşilerinden bir kısmını onunla paylaşıyor.

"Bu kadar tatlı olmayı bırakın. Bayılıyorum çocuklar."

Sırıttırıyor ve kızarıyor, sonra ağzını yemekle doldurmaya çalışıyor.

Creigh kaşlarını kaldırır. "Alış buna."

"Yani şimdi konuşabiliyor musun?"

"Sadece Annika'm söz konusu olduğunda."

"Creigh," diye ciyaklıyor, sonra hızla onun ağzını öpüyor. Görünüşe göre, bu onun için yeterli değil, çünkü alt dudağını kendi dudağının arasına sıkıştırıyor ve kadın onu zar zor itmeyi başarıyor.

"Kendine bir oda bul." Surat astım. "Bazılarımız çöl kadar kuru bir hayat yaşıyor, biliyorsun."

"Eli etraftayken mi?" Anni bir lokma yedikten sonra soruyor.

"Özellikle de etrafta adı olmayan o varken." Ekmeklerime kaşlarımı çatıyorum.

Anni gülüyor. "Ona yine böyle mi hitap ediyorsun? Ondan sonra bıraktın sanıyordum..."

Sözünü kesiyor ve sanırım Creigh'in kolunun masanın altında hareket ettiğini görüyorum.

"Neyden sonra?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor ama biraz zoraki. "Onunla evlendikten sonra."

"Şimdi daha kötü." Durdurmak için ağzımı pipetimle dolduruyorum

Her şeyi ağzımdan kaçırmak istemiyorum. Eli ile olan anlaşmamı kimsenin bilmediğinden oldukça eminim ve ne kadar geçerli olsalar da sorularıyla yüzleşmeye hazır değilim.

Ayrıca, içimden bir ses bana anlattığı hikayenin büyük bir kısmının eksik olduğunu söylüyor. Onun sözüne inanmam için cehennemde soğuk bir gün olması gerek. Gerçeği bulmaktan vazgeçmemiş olsam da, bunu dikkatlice yapmam gerektiğini biliyorum.

Kocam entrikacı, manipülatif bir sosyopattır. Burnumu sokmamam gereken yerlere soktuğumu hissederse, gerçeği öğrenmek için mevcut tüm yolları kapatabilir.

Bu yüzden bunu dikkatli yapmalıyım.

"Ama takip edebildiğin için memnun değil misin-" Anni boğazını temizliyor. "Yani sahte profiller falan yaratmak yerine onun hareketlerini bizzat *takip edebildiğiniz için*?"

Neredeyse suyumda boğuluyordum.

"Anni!" "Creigh biliyor," diyor özür dileyerek. "Herkes biliyor," diye tedarik ediyor. "Kardeşin de dahil mi?"

"Herkes," diye telaffuz ediyor.

"O pislik Landon izleri örtmekte berbat. Beş üzerinden iki, bir daha kullanmam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Dürüst olmak gerekirse, planlarını gizleme konusunda berbat olan sensin," diyor Creigh. "Saklanma konusunda çok kötüsün.

onun etrafındaki

duygularınız." "Beni sinirlendiriyor." "Uh-huh."

"Öyle ve şu anda onun enerjisini yönlendiriyorsun ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Ona biraz mantıklı konuş, Anni."

"Haksız değil."

"Buna inanamıyorum." Nefesim kesildi. "Bugünlerde arkadaşlık öldü."

"Böyle yapma." Anni ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Sadece senin için endişeleniyoruz."

Harika.

Arkadaşlarımın her biri, muhtemelen bir Japon balığını izlemek için güvenemeyecekleri bir pislik olduğumu düşünüyor.

"Ben iyiyim." Elini okşadım ve geri çektim. "Şimdi bana unuttuğum zamanlarla ilgili hikâyeler anlat. Onun hayatını benimkinden daha fazla mı cehenneme çevirdim?"

"Kilometrelerce uzakta," diyor Creighton, sesi alışılmadık bir şekilde koyulaşarak.

Anni onun pazusunu çimdikliyor. "Ona karşılık verdiğini kastetti." "Güzel. Ne tür şeyler yaptım?"

"Bilirsin işte. Şu ve bu." "Ne gibi?"

Sashimi'sini normalden daha uzun süre çiğniyor ve hatta mor renkli mocktail'inden bir yudum, sonra bir yudum daha alıyor.

Creigh bunun yerine, "Yaptığınız maskaralıkları biliyorsunuz," diyor. "Bunları sana hatırlatmamıza ihtiyacın yok."

"Yani tüm kız arkadaşlarını kaçırdım ve tasarım ayakkabı odasında küçük bir yangın mı başlattım?"

"Onun gibi bir şey," diyor Anni. "Gerçi siz ayrıcalıklısiniz, yani kız arkadaşınız yoktu. Sadece hayranlarınız vardı."

Zaferle karışık sıcak, bulanık bir his içime işliyor. "Ve onları kaldırıma mı attım?"

Başını sallıyor.

"Geçen gün arabasını çarptım ve yabancılara küçük bir servet harcadım."

Bu sefer gülüyor. "Senden daha azını beklemezdim."

"Bu onun da en sevdiği araba. Tamir ettirdikten sonra, arabanın her tarafını çizmeyi düşünüyorum ve boyası bittiğinde arabayı bir uçurumdan aşağı atıp ağır çekimde filme alacağım."

"Badass." Kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Daha çok aptalca," dedi Creigh en kötü yardımcı gibi. "Bu çocukça girişimlerin Eli'yi daha iyiye götüreceğine inanıyorsan, geçmişten hiçbir şey öğrenmemişsin demektir."

"Bırak biraz stres atsın, Creigh." Onun omzunu okşuyor. "Son iki yılı hatırlamıyor."

"Bu sana şımarık bir velet gibi davranman için yeşil ışık yakmıyor Ava."

Yutkunuyorum, sözleri beni olması gerekenden daha fazla incitiyor. "Creigh!" Anni azarlıyor.

"Bugün onun enerjisini çok fazla kullanıyorsun, Cray Cray. Eğer azarlanmak isteseydim, onunla kalırdım."

"Sadece kaybolduğunu ve bunun anlaşılabilir olduğunu söylüyorum." Sesi yumuşuyor - Creigh'in yapabildiği kadar yumuşuyor. "Ama bu durumu çözmeye yanlış yoldan gidiyorsun. Son birkaç yıldır, ne zaman sorun çıkarsa, on kat daha kötü misilleme yapmayı kendine görev edindi. Sence de farklı bir taktik denemenin zamanı gelmedi mi, özellikle de düğümü attıktan sonra?"

Başka bir yol bilmediğimi söylemeden önce dudaklarımı büzüyorum. Son birkaç etkileşimin beni terk etmesine yardımcı olmuyor

Bir yığın kafa karışıklığı ve hastalıklı bir özlemle.

Ne için, bilmiyorum.

"Düğümler çözülebilir," diye mırıldanıyorum onun yerine.

Creigh başını sallamadan önce bir süre beni izliyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Onunla evlenmek istediğini söylemiştin," diyor Anni.

"İnsanlar her zaman fikirlerini değiştirir. Eğer bu oyunun dışında kalmak istediğimi düşünürsem, geri çekilebilirim."

Creigh lokmalar arasında, "Bunun Eli için sadece bir oyun olduğunu düşünüyorsanız fena halde yanılıyorsunuz," diyor.

"Her zaman oyun oynar, adil olmadığını da eklemeliyim. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

"Kesinlikle yapabilirsin, ama ikimiz de sonuçlarıyla başa çıkamayacağımızı biliyoruz."

Ona ters ters bakarken suşimi bıçaklıyorum ve en kötüsü de hiçbir geri dönüş yapamıyorum çünkü o haklı.

Eli ile olan savaşlarımın bir amacı ya da hedefi yok. Sanki bir yerlerde bir liman bulmayı umarak havada süzülüyorum.

"Ee, Ava. Grup sohbetinde çello çalıştığını söylemiştin," diye konuyu değiştiriyor Anni. "Herhangi bir yarışmaya katılmayı düşünüyor musun?"

"Hayır. Sadece kendi başıma eğleniyorum." Eğer kendime tekrar baskı yaparsam, çello ile yeni kurduğum bağı kaybedeceğim.

Ve gerçeklikle.

Muhtemelen bu yüzden ilaçlarımı düzenli olarak alıyorum ve şansım varken bile içki sipariş etmedim.

Buradayım ve mümkün olduğunca uzun süre burada kalmak istiyorum.

Dr. Blaine hafıza kaybımın zihinsel durumumla zorla bağlantılı olmadığını söyledi ama ben bundan oldukça şüpheliyim.

"Eğlenmene sevindim." Anni gülümsüyor, sonra Creigh'e yaltaklanmaya ve yemeğini paylaşmaya geri dönüyor.

Üçüncü teker berbat.

Neyse ki kısa süre sonra hâlâ burada olduğumu fark

ettiler, daha doğrusu Anni fark etti. Creigh tüm dünyayı kapatmış gibi görünüyor.

O buralarda. Hayattan, bale gösterilerinden ve Creigh'in Princeton'daki MBA'inden bahsediyoruz, ki Creigh sırf Amerika'da onunla birlikte olabilmek için bu işin peşinden koşuyor.

Tüm arkadaşlarımla hayatlarının nasıl ilerlediğini ve benim iki yıl öncesine takılıp kaldığımı duymak garip.

Hayır, çok daha kötü.

Ben sıkışmış birkaç yıllar Geri, içinde a
çamurlu Bataklık ölümcül duygular,
uyuşmuş farkındalık ve ani çöküşler. Bu ataklardan
birinin sinsice yaklaşıp beni sessiz beyaz bir bulutun içine
çekeceği düşüncesi her gün aklımdan çıkmıyor
ve gece. Kısmen bu yüzden uyumak istemiyorum.

Diğer kısmı ise vücudumu o kadar çok uykusuz bıraktım
ki, artık kendini yıkmayı reddediyor.

"Ava?"

Başımı kaldırıyorum ve tanıdık bir yüzle karşılaşınca
duraklıyorum. Şimdi daha uzun boylu, daha kaslı ama hâlâ
aynı adam. Parlak sarı saçlar, ışıltılı mavi gözler, yontulmuş
bir burun; Avrupalı bir prensin timsali.

"V?" Ben soruyorum.

"Beni hatırladığınız için onur duydum," diyor Vance göz
kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

"Tabii ki hatırlarım, seni aptal sersem, buraya gel."
Ayağa kalkıp ona sarılıyorum ve sonra yanımdakilere işaret
ediyorum. "Bunlar Creighton ve Annika, arkadaşlarım.
Vance okulun sevgilisi."

"En sevdiğin sevgili, pembe prenses?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Creighton ayağa kalkar ve başını pek de nazik olmayan bir
şekilde sallar. "Memnun oldum Vance. Ben Ava'nın
kayınbiraderiyim."

İğne.

Bugün Eli'dan para falan mı alıyor?

"Farkındayım. Bu ülkede hiç kimse ancak bir kraliyet
düğünüyle yarışabilecek o rezil evliliği kaçırmadı." Vance'in
samimi tonu değişmiyor, Creigh'in tavus kuşu davranışının
yanından geçip gitmesine izin veriyor.

İdeal bir dünyada, şu anda Vance gibi biriyle evli olurđum. Güzel, saygılı ve bana bir kraliçe gibi tapardı.

Onun yerine, bir psikopatla sıkışıp kaldım.

"Yanlış." Creigh onu serbest bırakır. "Biz kraliyet ailesinden çok daha zenginiz."

"Creigh!" Anni onun kolunu çektiştiriyor.

"Ben de öyle duydum." Vance mükemmel kibar gülümsemesini koruyor. "Size katılabilir miyim?"

"Elbette." Creigh ender rastlanan sık kafalı davranışını sergilemeden önce onu yanımdaki koltuğa oturtuyorum.

Vance yemek siparişi verirken ve ben de biraz daha yuzu suyu alırken bunun onu etkilemesine izin vermediği için minnettarım.

Görüşemediğimiz son birkaç yılı konuşuyoruz. Okuldan sonra Harvard'da okumaya gitmiş ve daha sonra ailesinin bir iş kolunu yönetmeye yardımcı olmak için Avustralya'ya gitmiş. şimdi Londra'ya dönmüş, bu restoranı ve Chelsea ve Belgravia'daki birkaç başka mekânı işleten şirketlerinin merkezinde çalışıyor.

Konuştuğu süre boyunca Anni ve ben dostça davranmaya çalışıyoruz ama Creigh kardeşinin şeytani ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor.

Creigh onunla alay etmeden ya da görünürde bir neden olmadan pasif agresif davranmadan Vance'in bir kelime söylemesi gerçekten zor.

"Çok iyi gidiyorsun." Gülümsüyorum.

"Senin kadar iyi değil tabii ki." Elimi işaret ediyor. "O yüzük körlük tehlikesi yaratıyor."

"Ve yine de görebiliyorsun. Görünüşe göre oyunumu geliştirmem gerekiyor." Eli'nın derin, karanlık sesi bir adrenalin iğnesi gibi derimin altına hücum ediyor.

Nabzım hızlanıyor ve yan tarafıma bakarken bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor.

İşte orada.

Piç kurusu.

Bir erkeksi güzellik vardır, bir de siyah takım elbiseli, pudra mavisi gömlekli, k t saçlı ve insanları ikiye bölecek kadar keskin bir çeneye sahip Eli vardır.

Ben insanım. İnsanlar benim.

Şeytanın a ız sulandıracak kadar cazip görünmesi trajik derecede adaletsiz. İnsanların ruhlarını satmalarına  aşmamalı.

Benimkini    kuru a satmaya çok yakla tım.

Büyük avucu saçlarımla altından enseme iniyor ve e ilip dudaklarını yana ıma de dirmeden önce şefkatli bir koca gibi oradaki deriyi ok uyor.

Nefesim kesiliyor ve a zının tenime de di i yerde ateşli bir sıcaklık patlıyor.

Tam boyuna yükseldiğinde y z mdaki kızarıklığın yayıldığını hissediyorum.

"Misafirin var, güzelim."

Halktan b i r i g i b i davrandığının farkında olsam da, bana ne zaman bu lakapla seslense içimi bir ürperti kaplıyor.

"Vance Elliot." Arkadaşım ayağa kalkıyor ve elini ba ımın üstündeki Eli'ye uzatıyor.

Eğer Creighton'ın gereksiz yere sert olduğunu d   nseydim, kocamın zavallı adamın kemiklerini sıkarak kırmasından korkardım.

"Eli King," diyor gözlerindeki karanlığa ihanet etmeyen bir ses tonuyla. "Görüyorum ki karıma eşlik ediyorsun."

"Tesadüfen tanıştık."

"Eminim. Hayatında pek çok tesadüf var."

"V eski bir arkadaş." Kalbimi kırdı ı gece de dahil olmak üzere sayısız kez kar ıla tđı kişi. Ama Eli'dan insanları hatırlamasını beklemek saçmalığın da ötesinde.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," diyor Vance her zamanki centilmen g l msesiyle.

Eli hiç vakit kaybetmeden, "Kesinlikle  ylesin," diyor.

"O halde ben gidiyorum." Vance ceketinin düğmelerini ilikliyor ve bana tekrar gülümsüyor. "Bir ara buluşalım Ava. Yabancılık çekme."

O gider ve garson hemen tabakları toplar.
O kaybolmadan önce ayağa kalkıyorum.

Eli ensemdeki kavrayışını sıkılaştırıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Oturlan yerine."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sonra herkesin içinde olduğumuzu bilerek ona dirsek atıyorum ve Vance'in peşinden koşuyorum.

Üst kata çıkan merdivenlerde ona yetişiyorum ve koluna dokunuyorum. Her zamanki sıcak ifadesiyle arkasını dönüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Eli için üzgünüm. O olabilir..."

"Bölgesel mi?"

"Ben de hıyar diyecektim." Gülümsüyorum. "Lütfen alınma, V."

"Beni kırmak için bundan daha fazlası gerekir.
Özellikle de s ö z konusu sen olduğunda."

"Bu beni çok mutlu etti."

"Sanırım kocanız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Yutkunuyorum. "Ben mutluyum."

"Artık gülümsemiyorsun bile."

"Gülümsüyorum."

"Eskisi kadar neşeli değil."

"Büyümek diye bir şey var. Berbat bir şey."

Elimi okşadı. "Ağlamak için bir omuza ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım pembe prenses."

"Kaba. Bayanlar ağlamaz."

"Teklifim hâlâ geçerli." Şans eseri arkama baktı.
"Kocan beni gözleriyle vurmadan önce gitmeli miyim?"

"Biliyor musun?" Kollarımı boynuna doladım. "Benimle bir oyun oynar mısın?"

"Her zaman."

Belki de bu, Eli'nın hayatında bir kez olsun kontrolünü kaybetmesini izleme şansımdır.

Sadece bir kez.

Benim

yüzümden.

Sanki onu öpecekmişim gibi başımı eğiyorum. Parmak uçlarıma bile doğru düzgün basamadan sert parmaklar belime saplanıyor ve beni nefessiz bırakan bir güçle geri çekiliyorum.

Sırtım Eli'nin sert göğsüne çarpıyor ve yemin ederim ki arkamda gürleyen hayvani nefesleri duyabiliyorum, ama konuştuğunda sinir bozucu, hayal kırıklığı yaratacak kadar sakın. "Bir şey mi unuttunuz, Bay Elliot?"

"Pek sayılmaz."

"Tekrar düşün, çünkü bir dahaki sefere karıma elini sürdüğünde ruhunun sefil bedenini terk ettiğini görebiliyorum."

"Saygısızlık etmek
istememedim." "Tam
tersine."

Vance duraksıyor, gözleri kısılıyor ama sonra bana başını sallayarak sessizce merdivenleri çıkıyor ve beni tehlikeli bir şekilde kaynayan Eli'in yanında bırakıyor.

Kocama bir bakış fırlatıyorum. Burun delikleri alevleniyor, gözleri kısılıyor ve yüzü derimi diken diken eden bir hızla kapanıyor.

Onu kızdırmak ve kışkırtmak için küçük bir oyun oynadığımın farkındayım, ama buna çok pişman olmaya başladım.

Dudaklarını kulağıma değdirip karanlık kelimelerle fısıldadığında sezgilerimin doğruluğu kanıtlandı: "Boku yediniz Bayan King."

W Şans eseri yoldan geçen bir garson dizlerinin üzerine çöküp o anda oradan geçtiği için Eli'den af dileyebilecekmiş gibi görünüyordu.

-Masamıza zarar görmeden kaçmayı başardım.

Çoğunlukla.

Tabii ağır kalbimi ve beni zar zor taşıyan titrek ayaklarımı saymazsam.

"Dünya savaşı olmadı mı?" Oturduğumda Creigh bardağını ağzına götürdü. "Şaşırdım."

"Çaykovski'm." Anni en sevdiği besteciyi Tanrı'nın yerine kullandıktan sonra yüzünü buruşturuyor. "Seni seviyorum Ava, ama oldukça... düşüncesiz olma eğilimindesin."

Creigh her zamanki poker suratıyla, "Aradığınız asıl kelime intihara meyilli," diyor.

"Ateşe benzin dökmeyi bırak."

Öfkelendim. "Bunu kendi başına gayet iyi yapıyorsun."

"Kardeşinin, kendisine *ait* olmadığını öğrenmesi gerekiyor.

Ben."

"Tekrar et." Eli'nin kaba sesi tehditkâr bir şekilde alçalıyor ve yanıma oturuyor, varlığı mevcut tüm havaya el koyuyor.

"Neyi tekrar edeyim?" Gülümsüyormuş gibi yapıp suyum yudumluyorum. "Sana sahip olmadığım kısmı."

"Yapamazsın." Sesim her zamanki gibi kendinden emin değil, muhtemelen Vance'le birlikte gitmeyen gerginlikten kaynaklanıyor.

"Anlıyorum." Bu iki kelimedede kaynayan öfke, bir zehir iğnesi gibi derimin altına sızıyor.

Creigh kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Kayıtlara geçsin," diye söze başladı. "Kendimi onun kayınbiraderi olarak tanıttım ve o alete sizin adınıza zor anlar yaşattım."

Eli su bardağını kardeşininkiyle tokuşturuyor. Başka koşullar altında homurdanırdım ama şu anda sanki onun görünmez elleriyle boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Eli, normal bir insan gibi yemek sipariş etmek yerine, ben her sashimi lokmasında boğulmaktan kıl payı kurtulurken kafamın tepesinde bir delik açmakla yetiniyor.

Anni ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama sonunda sadece Creigh ile konuşuyor. Ben istesem de konuşamam ve sevgili kocam da bugün uyanmış ve sessizliği seçmiş gibi görünüyor.

On beş dakika sonra, sinirlenmişim.

Hem dayanılmaz sessizlikten hem de bunun beni etkilemesine izin verdiğim gerçeğinden.

Eli'nın benim hakkımdaki düşünceleri kimin umurunda? Benden hoşlanmıyor, hiç hoşlanmadı ve hiç hoşlanmayacak, bunu açıkça ifade etti. Evliliğimiz sadece ikimizin de yararına olan bir iş anlaşması.

Onun mağara adamı davranışlarından bir anlam çıkaramıyorum ve çıkarmayacağım da, çünkü onun tek amacı benim mutluluğuma dair her türlü ihtimali ortadan kaldırmak.

Hâlâ aynı çileden çıkarıcı Teneke Adam ve metal dış görünüşünün içinde zerre kadar duygu yok.

Gülünç derecede yüklü atmosferden kaçmak için kendimi kadınlar tuvaletine atıyorum. Biri bir kibrit çaksa her yer alev alacak.

Bambu süslemeli kapılar, tavandan sarkan sakura çiçekleri ve altın renkli lavabolarla çevrili tuvalete girdiğimde çantamı mermer tezgâhın üzerine bırakıp aynadaki yansımama bakıyorum.

Bir an için iki yıl öncesine dönmüş gibi hissediyorum, ya da hatırladığım son şey bu olduğu için daha çok bir hafta kadar öncesine.

Sarhoş, uçmuş, amaçsız ve tamamen umutsuz.

Son ikisi hala orada, ama bir bakıma daha az göz alıcı alışkanlıklarımın ortadan kalkmasına şükrediyorum. Canım çok fazla alkol bile çekmiyor ve çektiğinde bile Eli bundan bir tiyatro oyunu çıkarmayı seviyor.

Evde bir damla bile alkol yok. Biliyorum çünkü etrafı araştırdım ve tahmin edin ne oldu? Bizim evimizle birlikte gelen şarap mahzeni mi? Alkol şişeleri yerine şeker kovalarıyla dolu.

Şikayet ettiğimden değil.

Nasıl temizlendiğimi merak ediyorum.

Ve temizlendiğimi biliyorum, çünkü hatırlayabildiğim son birkaç aydır -iki yıl öncesine kadar- her üç saatte bir alkol tüketmezsem büyük bir baş ağrısı çekiyordum. Alkolü kahve ve smoothie'lerimle karıştırır ve gecede yaklaşık bir varil tükettirdim.

Bağımlı olmadığım ve sadece teklif edildiğinde şımartıldığım için darbe daha kolaydı. Alkol farklı bir hikayeydi.

Bir ton tüketmekten hiçbir şey tüketmemeye geçmek zor olmalı. Cecy ve Ari, Eli'nın beni bu programa kaydettirdiğini söylediler ama üstü kapalı konuştular.

Sorun şu ki, kendimi herhangi bir şey için isteyerek hapse girerken hayal etmem imkansız.

Akıl hastanelerinden ve deli damgası yemekten korktuğum için değil.

Eli beni azgın bir alkolikten bu hale getirmeyi nasıl başardı? Çok kolay olmamış olmalı-

Kafamın içinde parazit benzeri bir ışık yanıyor ve banyo dönerken dengemi sağlamak için lavaboya tutunuyorum.

Gözlerimin önünde aynadaki eski grenli bir film gibi bir görüntü beliriyor.

LOŞ YATAK ODASINDA UZANIYORUM, PEMBE İPEK YORGAN PIRIL PIRIL PARLIYOR

başucu lambasının yumuşak ışıltısı altında. Karyola direklerine bağlı bileklerimi çekiştirirken, bacaklarımı sallarken ve dönen çarşaflara dolanırken, şeffaf beyaz geceliğim titreyen bedenime yapışıyor. Yatak, bükülmüş kumaşlar ve buruşmuş yastıklardan oluşan kaotik bir deniz.

İpek, sıcak tenime karşı pürüzsüz ve serin hissettirirken, sıkı ip etimi ısıtıyor. Bacaklarım çılgınca tekmeliyor, kaslarım geriliyor ve protesto için ağlıyor.

Havada gül yapraklarının ve çılgınca adrenalinin hafif kokusu, ter ve korkunun küf kokusuyla karışıyor. Ter boncukları tenimi kaplıyor ve saçlarım ensemin kenarlarına yapışıyor. Kalbimin gümbürtüleri o kadar yüksek ki kulaklarımla duyuyorum. Ancak tüm dikkatim üzerimde gezinen adamın üzerinde, gözleri sert.

Frosty.

Fırtınalı.

Bacakları belimin iki yanında, sonra parmakları yanaklarıma öyle sert giriyor ki çenemin kırılmak üzere olduğunu hissediyorum.

Titreyen, kuru dudaklarımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Aç şu lanet ağzını, Ava."

Başımı tekrar sallayıp kurtulmaya çalışıyorum ama ağzımı zorla açıyor ve sıkılı dişlerimin arasına bir şey sokuyor.

Isırırım.

Parmakları neredeyse boğazıma inene kadar daha derine dalıyor.

Öğürüyorum ve üzerime kusacağım korkusuyla yutkunuyorum.

Eli yatağın yanında boylu boyunca yükseliyor, parmaklarından kan damlıyor ve haliya doğru süzülüyor.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Mağlup bedenim yere yığılırken, buğulu gözlerim kıpkırmızı damlacıkları takip ediyor. Bir anlığına derim bir hiçlik bulutuna dönüşüyor ve kendi içimde yüzüyorum.

Sanki ben bir sahtekârmışım gibi. Burada olmaması gereken parazit bir varlık.

Ama buradayım ve müdürüme bakıyorum. Hayatımı paramparça eden, onları toplamamı engelleyen ve toplu katliama devam eden adama.

"Bırakın gideyim." Sesim alçak ve zayıf.

"Hayır," diye nefes alıyor gizlenemeyen bir karanlıkla.

"Lütfen..."

"Hayır."

"Hiç doycak mısın?"

Eli boğazıma dolanıyor ve sesi kulağımda titreşene kadar e ğ i l i y o r . "Asla."

KAPI AÇILDI VE ŞİMDİKİ ZAMANA GERİ DÖNDÜM,

Gözlerim rüyamda karşılaştığım aynı soğuklukla çarpışırken kocaman. Ya da belki bir anı.

Sadece hayal gücümün bir ürünü olamayacak kadar çiğ ve cesur hissettirdi.

Eli'nin bakışları beni boğazlamak ister gibi kararıyor. Ve muhtemelen başardı.

"Ne istiyorsun?" Soru dudaklarımdan zayıf bir fısıltıyla çıkıyor.

Kafamı işgal eden görüntüler -hatıralar- beni hâlâ iliklerime kadar sarsıyor. Hayatım boyunca tanıdığım Eli'yi göremiyorum.

O ne kalbimi kıran adam ne de üniversitede kedi-fare oyunu oynadığım adam.

Şu anda, beni bağlayan ve boğazıma soktuğu zehri yutmaya zorlayan bir adam görüyorum.

Bana sanki fethetmesi gereken bir görevmişim gibi bakan adam.

Belki de hafızamı kaybetmemin sebebi budur.

Belki de Eli hayatımı mahvetmekte çoktan başarılı oldu ve hikaye sona erdi. Ya da bu, karısının küvette ölü bulunduğu devam hikayesidir.

Kapıyı arkasından tıklatarak kapatıyor, ses bir lanet gibi etrafımızda yankılanıyor. Mermerin kenarını sıkıca kavırıyor, aynadan onun hareketlerini izliyorum.

Eli her zaman göz korkutucuydu, ama şimdi kollarını dirseklerine kadar kıvrıp kaslı ön kollarını ortaya çıkarırken bu durum on kat daha kötü.

Ceketini neden attığını ve bu ritüeli neden gerçekleştirdiğini bilmiyorum. Ama nedense bu görüntü beni tedirgin ediyor.

Karnımın alt kısmına sıcaklık doluyor ama arkamı dönüyorum, dik duruyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Ne istiyorum?" diye sorumu tekrarlıyor, hâlâ titizlikle kolunu sıvıyor. Eli ile ilgili her şey kesin, soğuk ve kararlı bir şekilde hesaplanmış.

Çok kontrollü, çok duygusuz ve yine de korkunç derecede dengesizleştirici bir cinsel enerji yayıyor. Denemeden bile.

"Bunu sana sorması gereken kişi benim, sence de öyle değil mi?" Bir adım öne çıkıyor.

İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum ve kığım mermer tezgâha çarpıyor. Soğuk şok, kıyafetlerimin bariyer görevi görmesine rağmen aşırı ısınmış tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Eli benden birkaç santim ötede duruyor, uzun boylu, kaslı ve heybetli. Nefesim kesiliyor ve titreyen dudaklarımla burnumdan nefes alıyorum.

Bu kadar rahatsız edici olmaya hakkı yok ama ilk kez Nan'in hikâyelerindeki canavar kadar korkunç görünüyor.

"Az önce yaptığınız küçük gösterinin arkasındaki anlamı açıklamak ister misiniz?"

"Ne dublörü?"

"Benim yanımda kollarını başka bir adamın boynuna dolaman."

"V benim arkadaşım." Sesimin baskı altında çatlamadığına şükrediyorum.

"Vance. Onun adı Vance."

"Son baktığımda, arkadaşlarıma ne isim vereceğimi siz belirlemiyordunuz.

Daha önce de belirttiğim gibi, bana sahip değilsin Eli."

Son cümle ağzımdan çıkar çıkmaz, yaptığım devasa hatanın farkına varıyorum.

Parmakları boğazımdan yukarı kayıyor ve boynuma dolanmadan önce tenimde bir karıncalanma savaşı bırakıyor.

Beni boğacak kadar güçlü değil, ama istesem bile hareket etmemi engellemek için doğru baskıyı uyguluyor.

Parmaklarının altında tenim zonkluyor ve nefesimi tutuyorum, açıkça nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Uyum sağlamaktan fazlasını yaptım. Anlamsız isyanlarınıza ve şımarık prenses davranışlarınıza izin verdim. Aldığınız her nefesle beni kışkırtma ve verdiğiniz her nefesle beni kızdırma girişimlerinizi görmezden geldim. Ağzınızdan çıkan her kelimeyle beni çileden çıkarmayı planladığınızda diğer tarafa baktım, ancak hoşgörümü eski iğrenç, dikkat çekici kalıplarınıza düşkünlük için yeşil ışık olarak yanlış anlıyor gibisiniz. Öyle *değil*. Sabrımı aptallıkla karıştırmamanızı tavsiye ederim. Az önceki gösteri, başka bir erkeğin benim olana dokunmasına son kez izin verişin olacak. Anlaştık mı?"

Tutuşu her kelimeyle birlikte sıkılaşıyor, yine de boğucu değil, ama her cümleyi bir yumrukla yönlendirecek kadar sarıyor.

Düşüncelerim muhtemelen bir intihar girişiminin zehirli bileşenleri, özellikle de ne kadar kızgın görüldüğü göz önüne alındığında. Ne kadar sakin ve soğukkanlı görüldüğü önemli değil. Onaylamamasının ve zorlukla gizlediği öfkesinin yüzeyin altında kaynadığını hissediyorum.

Ama beni tehdit etmeye nasıl cüret eder?

Bana yaptığı ve yapmaya devam ettiği onca şeyden sonra mı?

Ve savaş havasında olduğum için yüzleşmeyi seçiyorum.

"Ben senin değilim. Ayrıca..." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onun buz gibi gözlerine bakıyorum. "V bana dokunmadı. Ateşli ve rahatsız olan bendim ve ellerimi ondan uzak tutamadım."

Bir saniye birbirimizin gözlerinin içine bakarak geçti. İki... Üç... Dört...

Beşincide Eli belimi kabaca kavırıyor ve beni bir hareket bulanıklığı içinde çeviriyor. Beni aşağı iterken karnım tezgâhın kenarına çarpıyor.

Başım mermere yaslandığında kafam karışıyor, eli enseme bir ilmik gibi sarmış, beni hareketsiz tutuyor.

"Eli, sen ne-"

Diğer eliyle mini eteğimi belime kadar sıyırıp kıcımlı ve daha önce ıslanmasına neden olduğu için bu sabah değiştirmek zorunda kaldığım beyaz dantel külotumu ortaya çıkardığında, kelimelerim korku ve beklentiden oluşan ürkütücü bir sese takılıyor.

Kendi uyarılmışlığımın ve çiçekli parfümümle karışan Eli'nin kolonyasının kokusunu alıyorum. Duyularım onunla dolup taşıyor ve bedenim onun ellerinde, tamamen onun kontrolü altında bir piyon gibi hissediyor. Açıkta kalan kalçalarım beklentiyle karıncalanıyor ve aramızdaki heyecan verici enerji havuzuna ekleniyor.

Avuç içi kıcımların yanağını nazikçe, neredeyse sevgiyle okşuyor ve ben de içimden gelen yabancı sesi bastırıyorum.

Boğazım.

Bu piçten etkilenmemem gerekiyor ama bana dokunduğunda kendimi tutamıyorum. Bunu, bana her yaklaştığında uyandırdığı cinsel hayal kırıklığına bağlıyorum.

Ya da bu sabah sözümüz kesilmeden önce içimdeki o bedensel parçayı kışkırtma şekli.

Ona durmasını söyleme dürtüsü dilimin ucuna kadar geliyor ama kelimeleri söyleyemiyorum. Parmakları yavaş, işkenceli bir ritimle tenimde gezinirken olmaz. Karnımda keskin karıncalanmalar başlıyor ve ağrıyan amıma yayılıyor.

"Kime ait olduğunuz konusunda bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacınız var gibi görünüyor, Bayan King. Bu" -ben inleyene kadar kıcımın yanağını çimdikliyor, sonra sertçe tokatlıyor- "benim." Bir eliyle hâlâ kıcımı kavırıyor, enseme serbest bırakıyor ve bluzumun altına uzanıyor, buruşturup eteğinden kurtarıyor, sonra sutyenin altından göğsüme doğru ilerliyor ve meme ucumu acı verici, erotik bir çekişle sıkıyor. "Bu memeler de benim. Ama her şeyden önce." Kavrayışını kıcımdan kaydırıyor, külotumun üzerinden amımı avuçluyor ve parmağını şişmiş klitorisime vuruyor. "Bu amcık benim. Bir dahaki sefere onu başkasına sunduğunda, bunu hatırlamanı istiyorum."

Parmakları göğsümün kıvrımlarını izliyor, başparmağı hassas meme ucumun üzerinde gezinirken iç çamaşırlarımı klitorisime doğru sıkıştırıyor, sürtüyor, kumaşı pratik bir hassasiyetle yukarı, aşağı ve tekrar yukarı kaydırıyor. Tenimde bir kızarıklık patlak veriyor ve alttakini ısırmadan önce dudaklarım bir nefesle ayrılıyor.

Adama dayanamıyorum ama bana dokunuyor ve yalvarmaya çok yakınlım.

Meme ucumu tercih ettiğimden daha erken bırakıyor ve sonra eli gömleğimin altından kayboluyor ve parmaklarını saçlarımın etrafında yumruklayıp başımı yukarı çekiyor. Sıcak nefesi tenimin üzerinde dans ederken uyarılmışlığımın kokusu havayı dolduruyor.

"Bu manzarayı hatırlamanızı istiyorum, Bayan King." Diğer elinin orta ve yüzük parmaklarını ağzımın içine sokuyor. "Em. Beni ne kadar istediğini göster."

Ya da daha çok, dudaklarım onun uygun gördüğü şekilde kullanması için açık kalıyor. Ağzım beklentiyle sulanıyor, parmaklarını dilime sürüp beni onu yalamaya zorlarken yumuşak bir inilti kaçıyor içimden. Yoğun dokunuşu zevk kıvılcımlarını ateşliyor ve bir şeye ihtiyaç duyarak ona karşı eğiliyorum. Herhangi bir şeye.

Aynadaki yansımamı tanıyamıyorum.

Kıpkırmızı olmuş yüzüm, parmaklarını kaplayan tükürüğüm, kapüşonlu, şehvet dolu gözlerim ya da can havliyle tezgâhın kenarına tutunurken ellerimin titremesi değil.

İçimden bir ses bunu bırakmam gerektiğini söylüyor. Bittiğinde pişman olacağımı.

Ancak doğru ve yanlış, kayıtsızlığın büyüklüğü içinde bulanıklaşır. Hayır, kayıtsızlık değil. Pervasız bir dürtüsellik.

Akışına bırakma eğiliminin başımı belaya sokacağını hep biliyordum. Sadece bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.

Eli arkamda duruyor, savaşın tam ortasında bir Savaş Tanrısı gibi beliriyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, karanlık, buyurgan gözleri gözlerime dikilirken sıkıca kavriyor.

Dokunuşu hem şehvetli hem de şiddetli, beni nefessiz bırakan bir paradoks. Yoğun bakışları tüm kelimelerden daha ağır basıyor ve beni neredeyse deliliğin eşiğine getiriyor. Bu esrarengiz adamın pençesinde sıkışıp kaldığım için akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı.

Parmaklarını ağzımdan çekip iç çamaşırimdan ayırıyor ve ikisini de içime sokuyor. Kuvveti yüzünden öne doğru kayıyorum ve erotik yüzümü yakalayarak altın lavaboya bakıyorum.

Daha önce seks yaptığımızı söylediğini biliyorum ama hiç şu anki kadar dolu hissetmemiştim. Bu lezzetli, hafif acılı his içimde yeni bir heyecan uyandırıyor.

O kadar ıslağım ki, kalçalarım aldığım zevkin kanıtlarıyla

yapış yapış. Parmaklarının girip çıkması gürültülü ve erotik,

Kulaklarımda bir büyü gibi yankılanıyor.

"Dar amcığın kime ait olduğunu biliyor." Kaslı göğsü sırtımı kaplarken saçlarımı kavrayarak başımı eğiyor ve kulağıma sıcak kelimelerle fısıldıyor: "*Ben.*"

İçimdeki hassas bir noktayı ovaladığında gırtlaktan gelen bir inilti beni terk ediyor. Görüşüm dans ediyor ve başımı eğiyorum, bana bakan uzaylı versiyonuyla yüzleşemiyorum.

Eli tutuşunu sıkılaştırıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Lanet parmaklarıma boşaldığında yüzüne bakacaksın. Taktığınız yüzük dekoratif bir eşya değil Bayan King. Siz benim karımsınız. Benim malımsınız. Benim malımsınız. Artık rolünü doğru düzgün oynamanın zamanı geldi."

"Senin değil..." Zayıf kontrolümle savaşı kaybederken bile kelimeleri inliyorum. Parmaklarının üzerinde ileri geri sallanıyorum, zevkimin peşinden koşuyorum ve üzerimde tuttuğu her acı ve kontrolün tadını çıkarıyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Ağzıma o kadar yakın konuşuyor ki, her kelimesinde neredeyse beni öpüyor.

Dudaklarımı onunkilere mühürleme dürtüsü, karnımda biriken basınç kadar bunaltıcı. Ama kanayan dudakları ve kırık bir kalbi hatırlatması bana "Ben senin değilim, *kocacığım*" dedirtiyor.

Ve sonra düşünüyorum.

İçime işleyen orgazmın gücüyle bedenim titriyor. Amımdan başlıyor, karnımı parçalıyor ve ağırlaşmış gözlerime doğru genişliyor.

Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki Eli'nın beni vahşice kavraması olmasa yere düşecektim. Ben orgazm olurken o hâlâ parmaklarını içime sokuyor. Dokunuşu sert ve yüzü birkaç köyün katledilmesini emretmek üzere olan zalim bir savaş lordundan farksız.

İçim sıvılaşıyor ve kendimi o bakışın ve içindeki tehlikeli vaadin içine çekilmiş buluyorum.

Bu adam bana birden fazla şekilde zarar verebilir.

Yine de başparmağıyla klitorisimi okşayıp üçüncü bir parmak eklediğinde, oradayım, serbest düşüşe ve her şeye hazırım.

"Benim değil mi diyorsun?" Ürkütücü derecede sakin tonu beni alarma geçirmeli ama umursamayacak kadar azgınım, başka bir patlayıcı salınımaya çok yakınlım.

Biraz daha baskı için her şeyi yaparım.

"Mmm," diye sızlanıyorum.

Adamdan tüm varlığımla nefret etsem de, günahtan daha ateşli ve sinir bozucu bir şekilde basması gereken doğru düğmeleri biliyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor, klitorisimi okşarken içimdeki o noktaya vuruyor.

Göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar oluşuyor ve adrenalin patlaması neredeyse beni yutuyor. "Evet, evet, evet... tam orada..."

Şu an düpedüz yalvarıyorum ama umurumda değil.

Eğer Eli ile evli olma talihsizliğini yaşıyorsam, en azından temel ihtiyaçlarımı karşılayabilir.

"Burada mı?" diye eğlenen bir ses tonuyla soruyor ama kimseyi kandırmıyor. Kıçımda onun şişmiş sikini hissedebiliyorum ve biraz daha kıpırdanıyorum, ona sürtünüyorum ve örtülü göğüslerimi sürtünme için lavabonun kenarından kaydırıyorum.

"Evet, Tanrım. Daha fazla." İlkinden daha güçlü bir dalga beni ele geçirirken inliyorum. Orgazma hazırlanırken içim karıncalanıyor.

Ancak vuramadan önce Eli parmaklarını dışarı kaydırıyor ve iç çamaşırımı ağızdan kıvranan amıma doğru yırtıyor.

"Ne?" Ona doğru dönmeye çalışıyorum ama saçımı tutuşu beni yerimde tutuyor.

Vahşi, külotumun parçalarını parmaklarıyla ağzıma sokuyor ve beni tıka basa dolduruyor. "Onları yalayarak temizleyin, Bayan King. Son damlasına kadar yutmanızı istiyorum."

Dilim parmaklarımın etrafında tur atıyor, iç çamaşırım da işin içinde olunca biraz garip oluyor. Bunu nasıl ya da neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de ben yaptıktan sonra başladığı işi bitireceğini umduğum içindir.

Kendimi tattıkça yanaklarım ısınıyor. Eli'nin parmaklarında.

Tanrım. Bu çok boktan.

Ama bunu daha coşkulu bir şekilde yapıyorum, dilimi parmaklarının etrafında dolaştırıyorum ve gözlerine bakarken onları derinlemesine emiyorum. Sonra hızımı yavaşlatıyorum ve kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

Parmaklarını uzatırken çenesinde bir kas sıkıştı. "Flört etme."

İç çamaşırını tükürdüm ve kıcıımı onun ereksiyonunda yukarı ve aşağı kaydırdım. "Başladığın işi bitir."

"Bana meydan okuduğunda bu fırsatı kaybettin. Sadece iyi kızlar ödüllendirilir." İç çamaşırını tekrar ağzıma sokuyor, beni serbest bırakıyor ve telefonunu alıyor.

Bir banyo lavabosuna yaslanmış, eteğim belime kadar kıvrılmış, kıcıım havada ve iç çamaşırım ağzımı doldururken fotoğrafımı çekerken kafam karışıyor.

"Büyüleyici," diye fısıldıyor arkasını dönüp gözden kaybolmadan önce.

Beni tatminsiz, çileden çıkmış ve bu küçük bölümün her şeyi nasıl değiştirdiği konusunda dehşet içinde bıraktı.

13

ELI

LANDON

Çok ilginç bir şey öğrendim.

REMLINGTON

Ve? Açıklamadan önce bize yalvartacak mısın?

LANDON

Bu iyi bir başlangıç. Dizlerinin üstüne çök, köylü.

REMLINGTON

Bu kaltak, lordumun her anlamda ondan üstün olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Asil varlığımın önünde eğilmesi gereken sensin.

LANDON

Sahra'da mahsur kalıp kum yiyerek hayatta kalmayı tercih ederim.

CREIGHTON

@Lan.King, bu benim 'sevgili' kardeşimle ilgili olabilir mi?

ELI

Sevgili neden tırnak içinde?

REMLINGTON

Gözlerini deviren bir çocuk *GİF* Çünkü ciddi değil. BESBELLİ. Benim yavrum Creigh beni senden daha çok seviyor. Güven.

Geri kalanımız yetişkin işleri yapmakla meşgulken siz hayallerinizde debelenmeye devam edin.

REMYINGTON

Ne gibi?

Gerçek imparatorluklar kurmak.

REMYINGTON

Ve dünyayı daha kötü bir yer haline getiriyor.

Avrupa'nın dört bir yanına serpiştirdiğiniz olası yumurtlama alanlarından daha kötü değil.

REMYINGTON

Hey. Ben korunmaya inanırım, çok teşekkür ederim. I korumam gereken kontlar var. Ancak sen sadece aptalca bir güle ilgileniyorsun.

BRANDON

Kendine çok yükleniyorsun, değil mi @E.King? King Enterprises ve Steel Corporation konusunda ne kadar tutkulu olduğunuzu biliyorum, ancak bunun strese degeceğine inanmıyorum.

LANDON

@Bran.K İşte bu noktada sevgili kuzenimizle ayrışyorsunuz, kardeşim. Eli, kahvaltıda dünyanın yarısını yutmakla yetiniyor ve akşam yemeğinde diğer yarısını yemeyi planlıyor. Bu açgözlülük değil. Bu onun dayanılmaz derecede içindeki o kara deliği biraz Güç görüntüsü. Annesinin karnında bıraktığı yok olmuş ruhunu kamufle ediyor.

Benim. Psikopat terapist mi oldu? Müthiş bir ilerleme, Lan.
Yavaş alkış gif'i

REMYINGTON

O tamamen haksız değil, biliyorsun. Geri kalanımıza sizin kontrol manyağı versiyonunuz olmamız için baskı yapmayı bırakın.

Tembellik sana daha çok yakıştığı için mi?

BRANDON

Remi'nin annesi ve büyükanne/büyükbabası hâlâ şirketin bir parçası. Belki de onun üzerine fazla gitmemelisin.

REMYINGTON

Adamım benim. Teşekkür ederim! Sonunda biri söyledi.

Büyükanne ve büyükbabalarımız bu noktada sadece isim olarak oradalar.
Bütün yük annen ve benim üzerimde. Ya sen düzgünce yardım et ya da tatsız varlığını çevremden uzaklaştır.

LANDON

Birisi bu sabah sikini yalatmamış.

CREIGHTON

Daha da kötüsü. Karısı iki gün önce neredeyse ortaokul aşkını onun önünde öpüyordu. O zamandan beri tam bir neşe kaynağı.

Ortaokul aşkı değil.

CREIGHTON

İnkâr gerçekleri yok saymaz. Kardeşim stresliydi.

E.KING C.KING'I SOHBETTEN ÇIKARDI.

LORD.REMI C.KING'I SOHBETE EKLEDİ.

REMYINGTON

Vay canına. Kafasının kığında olmasına şaşmamalı, zor nefes alıyor. Ava yine ateşle mi oynuyor?

CREIGHTON

Bu noktada kendini benzinle ıslattığını söylemek yanlış olmaz.

Ne zamandan beri bu kadar konuşkansı, @C.King? Kız arkadaşınla defolup gitmen ve bizi istenmeyen varlığından kurtarman gerekmiyor mu?

REMYINGTON

Detaylar, @C.King?

BRANDON

Çirkinleşti mi?

CREIGHTON

Bizi restoranda mahsur bıraktıklarında sevişmenin tuvalette gerçekleştiğine eminim.

Öyle bir şey yok.

CREIGHTON

Lütfen. Orada yirmi dakika kaldınız ve gözlerinde o kadar çok cinayet planıyla geri döndü ki, onları gölün ötesinden bile görebilirdiniz.

LANDON

*En sevdiğim havai fişek Barbie.

Seninle işim bittiğinde karım en sevmediğın şey olacak.

LANDON

Konuştuğumuz gibi çizmelerimin içinde titriyorum. Brb, duygusal destek için annemi arayayım. Ayrıca, onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mihraba sürüklediğın söyleniyor, bu yüzden rol yapmayı bırakabilir ve her fırsatta ona karım demeyi bırakabilirsin.

BRANDON

Onu kışkırtmayı bırak, Lan.

LANDON

Sadece ben öldükten sonra. Yine de hepinize mezardan musallat olmanın yollarını düşündüm *yavaş sırtıma emoji*

REMINGTON

Mia gibi zarif birinin senin gibi bir kâfirle neden birlikte olduğunu anlamıyorum.

LANDON

Mükemmel ilişkimi kıskanmaya devam et.

CREIGHTON

Öğrendiğınız ilginç bilgi neydi, @Lan.King?

LANDON

Pek bir şey yok. Sadece son talihsiz 'kazasından' önce Barbie'nin başına ciddi bir şey gelmiş olabilir.

REMINGTON

Arsa kalınlaşıyor.

CREIGHTON

Yani kaza değil miydi?

LANDON

Eli olaya karışmadıysa buna sadece kaza diyebiliriz. Suç mahallinde açıkça bulunduğunu görünce, şüphelerim var.

BRANDON

Sadece seninle dalga geçiyor, değil mi @E.King?

CREIGHTON

Eli mı?

E.KING SOHBETTEN AYRILDI.

karımın bir dünya savaşının yıkıcı enerjisine ve plastik bir çiçeğin duygusal IQ'suna sahip olduğu sonucuna vardım.

Duygularım ve gelecek planlarım da dahil olmak üzere hayatımdaki tüm olaylara hakim bir adam olmakla gurur duysam da, pembe şifon bir etek ve krem rengi bir bluz kaçınılmaz olarak sarsıcı bir engelle karşılaştı.

"Ne giyiyorsun sen?" Mutfağıma girerken dişlerimi gıcırdatıyorum ve yuvarlak, dik meme uçlarını saran ve açıkta kalan göbek deliğinin hemen üzerinde duran materyale bakıyorum.

"Burberry." Ava başını bile kaldırmıyor, Sam'in tığ işine hayranmış gibi davranmayı tercih ediyor.

Eski dadımız tanınmaz haldeki işlerini toparlıyor ve her zamanki atışmalarımızdan kaçınmak için mutfaktan dışarı çıkıyor.

"Git üstünü değiştir. Personelin arasında tamamlanmamış kıyafetlerle dolaşamazsın."

"Hmm. Bir düşüneyim." Mükemmel manikürlü parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır diyeceğim."

Onu boğazlamamak için sandalyesinin kenarına tutunuyorum. Elim esniyor ve ona kadar sayıyorum.

Birkaç gün önce o özentili çocuğu neredeyse öptüğünde fena halde başarısız olan bir taktik. Eğer dudaklarını gerçekten onun yakınına koymuş olsaydı, Orta Çağ tarzı bir şekilde oracıkta kafası kesilirdi.

Gerçi onun ortadan kaybolup kaybolmayacağı değil, ne zaman ortadan kaybolacağı önemli. Gölgeyi ellerimi ailesinin şirketine çoktan uzattım ve hareket ettiği anda onu baltalayacağım.

Ava, berbat oyunculuğundan daha sahte olan ballı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bakışlarım dudaklarına kayıyor; dolgun, parlak ve baştan çıkarıcı. Onları saran görüntü

parmaklarımın arasında ruhumu emiyor, kafamın içinde yanıp sönüyor.

Sikimde boğulurken ilahi görünecekler.

Hayır.

Artık karımın dudaklarını ve amını hayal etmek yok. Ancak, dağınık, baştan çıkarıcı bir tat aldıktan sonra bunun zor olduğunu kanıtlıyor.

O zamandan beri düşündüğüm tek şey, onu en yakın yüzeye nasıl geri iteceğim ve vücudunu benimkiyle nasıl yeniden tanıştıracam. Onun dışındaki tüm erkekleri nasıl becereceğim.

Kafamda bu lanet görüntüler bir kez oluşuktan sonra, onları temizlemek imkansız oldu.

Bunun tehlikeli bir tetikleyici olabileceğinin tamamen farkında olmasına rağmen.

"Savaşlarını seçme konusunda ne demiştin?" O kadar sakın konuşuyorum ki, ben bile bu kaotik insan parçası tarafından tamamen rahatsız edilmediğime inanmaya başlıyorum.

"Bir gün. Bugün değil. Şimdi izin verirseniz Sam'den serada bana katılmasını isteyeceğim. Burası belli bir kişi yüzünden oldukça boğucu."

"Değişene kadar hiçbir yere gitmiyorsun Ava."

"Bahse var mısın?"

"Beni test etmek ister misin?" Elimi sandalyeden çıplak omzuna doğru kaydırıyorum.

Nemli tenine dokunduğumda elektrik çarpıyor, ya da belki de onu o kadar çok istediğim için dengem bozulmaya başladı.

Sürdüğü ve parmaklarımın üzerinde parçalandığı günden beri her türlü mavi topla acı çektiğimden bahsetmiyorum bile.

Elimi ensesinde, saçlarının altında birleştiriyorum ve kekeleyerek nefes alırken ona bakıyorum.

Başımı eğiyorum ve o titreyene kadar kulak memesini kemiriyorum. Başını yana çevirip narin boğazını ve nabız noktasını ortaya çıkardığında, onunla ziyafet çekmemek fiziksel bir işkence.

Ve onu.

Çünkü bir kez başladıktan sonra kendimi kontrol altında tutmamın hiçbir yolu yok. Benimle alay etmek için yapıldığına yemin ettiğim daracık kıyafetler ve minik pijamalarla etrafta dolaşmasını izlemek yeterince zor.

"Yaramazlık yaptığınızda ne olacağını size hatırlatmama gerek var mı Bayan King?"

Smoothie bardağını daha sıkı kavriyor, tırnakları o kadar sert batıyor ki kırılmamasına şaşıyorum.

"Yoksa seni tekrar kullanmam için bunu bilerek mi yapıyorsun?" Bu sefer yan tarafıma dirsek attı. Sertçe.

"Kendini övme. Senin vasatın altındaki performansını tekrarlamakla ilgilenmiyorum."

"Parmaklarımın üzerinde paramparça olan amcığın aksini iddia edecektir. Aslında, eğer eteğinin altına ulaşırsam, seni benim için damlarken bulacağım, karıcığım."

"Sen bilirsin." Sözleri alçak sesle, zar zor duyuluyor. "Bahse girmeye cesaretin var mı?"

"Seni benden birkaç kıta uzakta tutmak için bahse girmediğim sürece, ilgilenmiyorum."

Bir boğazın temizlenmesi karıma haddini bildirmemi ya da geçici de olsa bildirmeye çalışmamı engelliyor.

Sam geri dönmüştür ve kafasını yemek odasının girişinde duran Henderson'a doğru uzatır.

Tam boyuma yükseliyorum ve ceketimin düğmelerini ilikliyorum ama Ava'yı bırakmıyorum. O da temastan nefret ediyor gibi görünmüyor ya da belki de ensesini saran elimi unuttu.

"Görevi aldık, efendim."

"Ve bu beni rahatsız edecek kadar önemli mi?" Ses tonumdaki zehri saklamıyorum.

Ava bana yine dirsek attı. "Pislik gibi davranmayı bırak."

Sonra da güneşli gülümsemesini asistanıma yöneltiyor. "Teşekkür ederim, Leo."

"Benim için zevk, Bayan King."

"Adı Henderson," diyorum.

"Bu onun soyadı ve yirminci yüzyılda yaşamıyoruz," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, Leo sevimli bir takma isim."

Biraz gülümsüyor ama ben ona ters ters bakınca gülümsemesi hemen kayboluyor.

Belki de cinayet tehditlerimi hayata geçirmenin ve o zavallıyı güneş görmeyen bir yere gömmenin zamanı gelmiştir.

Henderson düşüncelerimi sezmiş gibi mektupları önümdeki masaya bırakıyor ve muhtemelen tabutunu cilalamak üzere geri çekiliyor.

Ava, benim ve evin faturalarını bir kenara koyarak onları gözden geçiriyor, ardından abonesi olduğu moda ve müzik dergilerini ve en büyük patronlarından biri olduğu düzinelerce orkestradan gelen postaları karıştırıyor.

Kadın orkestralara sanki hayır kurumuymuş gibi bağış yapıyor. Görünüşe göre, bazıları zor durumda ve bizimki gibi ailelerden gelen yüklü bağışlar olmadan halk için ucuz gösteriler yapmaya devam edemezler.

Tanıdık bir zarfın üzerinde duraklıyor, sonra dikkatle açıyor. Gözleri satırların üzerinde geziniyor ve okuduğu her kelimeyle parlıyor, bitirdiğinde ışıltılı bir maviye dönüşüyor.

Dudakları bir solukla aralanır. "Aman Tanrım."

"Haberler iyi mi?" Ben sessiz kaldığımda Sam soruyor. Kısmen mektubu omzunun üzerinden okuduğum için.

"En iyisi. Sanat vakfı STK'larından biri tarafından düzenlenen bir etkinlikte çalmam istendi."

"Ve bunu yapacak mısın? Hayır kurumlarının senin müzik yeteneğinin altında olduğunu sanıyordum."

Sanki başından beri orada olduğumu yeni fark etmiş gibi başını bana doğru çeviriyor. Varlığımı unutmanın kafirliği. Bu baş ağrısı kadından başka kimse bunu yapamaz.

Sadece bu da değil, bir de ters ters bakma cüretini gösteriyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Yarışmalar konusunda bu kadar züppe olduğun için bunun belli olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsünüz. Bir davanın parçası olduğum için şanslıyım."

Ayrıca, yarışmaları sadece bir şeyi kanıtlamak için yaptım." "Neymiş o?"

"Performans yeteneğim... Unut gitsin. Seninle bu konuyu neden konuştuğumu bilmiyorum." Ayağa kalkarken beni omuz silkiyor ama ruh hali hiç de bozulmamış görünüyor. "Pratik yapmaya ve yeni bir elbise almaya gitmeliyim! Bu çok heyecan verici."

Kalçalarındaki o nazik salınımla uzaklaşıyor, sonra arkasını dönüyor. "Pembe Mercedes'i kullanabilir miyim? Hayır dersen, yine de kullanırım."

"Ne zamandan beri arabalarımızı kullanmak için izin istiyorsun?" "*Sizin* arabalarınız."

"*Bizim.*"

"*Bizim diye bir şey yok.*" "Aynı fikirde değilim."

Gözlerini kısıyor ama anlaşılan moralini bozmaya hiç niyeti yok, çünkü başını sallıyor. "Teşekkürler."

"Ben de senin minnet duymaktan aciz olduğunu düşünüyordum."

"Beni pişman etme."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ama bir gülümseme kaçıyor olmalı, çünkü Ava bana meraklı bir dünya harikasıymışım gibi bakıyor.

Nerede olursa olsun sadece var olan biri.

Bu noktada gülünç derecede titiz bir takıntı ve en kötüsü de hiçbir şeyi değiştirmeye niyetim yok.

"Şoför arabada bekleyecek," diyorum. "Alışveriş için size eşlik edecek birini de çağırdım ama siz antrenman yaparken ya da canınız ne isterse o da size katılabilir."

İki kez göz kırpmıyor ve bu tamamen yabancı parçamı kışkırtan masumiyeti görüyorum.

Onu çalmayı, kafese koymayı ve hiçbir çıkış yolu bırakmamayı görev edinen kısım.

"Şirket kim? Umarım annem ve babam değildir?"

"Babanın hala evreler geçirdiğini düşünürsek beni bıçakla kovalamayı seviyorsa, buna hayır diyeceğim."

Başını geriye atıp gülüyor, neşeli sesi en sevdiği Bach müziği gibi etrafımızda yankılanıyor.

Büyülenmiş, büyülenmiş, altı yıldır ilk kez bana içtenlikle gülümsemesini izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için olduğum yerde çakılıp kalmış durumdayım.

Şimdiye kadar ya ters ters bakışlarının ya da sahte gülümsemelerinin öznesi oldum. Asla gülüşlerinin ve güneşli kişiliğinin ardındaki neden olmadım.

"Babanın bana karşı olan mantıksız nefreti bu kadar komik mi?" "Şey, senin karakterine güvenmiyor, ki ben bunu

yanlış bir şey yok. En azından bir şeyin değişmemiş olmasına sevindim."

"Pek çok şey değişmedi."

"Sanırım." Omuz silkiyor. "Peki benim için aradığınız gizemli şirket kim?"

Henderson yeniden ortaya çıkıyor, yanında uzun boylu kızıl bir kız var, güzel karımın aksine bacakları var ama kıvrımları yok.

Ama yine de, başka hiçbir kadın kıyaslanamaz.

"Umarım bölmüyorumdur." Bonneville, Wimbledon ya da at yarışı etkinliklerine uygun diz hizasındaki elbisesini silip süpürüyor.

Ava'nın gülümsemesi ona sarılmadan önce bir an için duraksıyor. "Gem, ne güzel bir sürpriz. Burada ne işin var?"

"Eli tarafından brunch'a davet edildim."

"Öyleydin, ha?" Ava çözemediğim gizemli bir bakışla aramıza bakıyor, ama son iki yıldır lanet bir kasaydı, bu yüzden tekrar konuştuğu için bile şanslıyım.

"Bayan Bonneville'in size eşlik edeceğini düşünmüştüm," diyorum.

"Lütfen bana Gem ya da Gemma de," diyor dişlek bir sırıtışla ve Ava az önce gözlerini mi devirdi?

"Seni yalnız bırakayım." Ava'yı belinden tutup yanağına bir öpücük bırakıyorum, tehlikeli bir şekilde ayırık dudaklarına yaklaşıyorum. "Uslu dur."

"Sadece sen yaparsan," diye zehirli bir ses tonuyla karşılık veriyor ve dönüp merdivenlere doğru yürüyor, daha doğrusu yürüyor.

Bonneville bana kibar bir gülümseme sunarken iğrenç bir iskelet eli koluma konuyor. "Merak etme. Ona göz kulak olacağım."

"Size böyle bir görev verdiğimi hatırlamıyorum Bayan Bonneville. Sadece iyi bir sporcu olun ve karımı elinizden g e l d i ğ i n c e eğlendirin."

"Evet... Yani, anlıyorum."

O bir koyun, ama Ava'nın eski ortodoks olmayan arkadaş grubundaki tek yararlı kişi ve istediğim her türlü bilgiyi vermekten çekinmiyor. Karımın tüm eski aşklarını etkili bir şekilde mahvedebilmemin nedeni o.

Bonneville'in bunu onu sikeceğimi umduğu için yaptığının farkındayım, ama ne yazık ki o ve diğer tüm kadınlar için, ben sadece karımın amıyla ilgileniyorum. Bu onu kullanmayacağım anlamına gelmiyor.

"Gem. Geliyor musun?" Ava merdivenlerin ortasında duruyor ve arkadaşına seslenmesine rağmen gözleri hançer gibi bana bakıyor.

Sanırım o gülümseyen bölüm tek seferlikti.

Bonneville beni gönülsüzce bırakıp karımın yanına gitmeden önce bana sırıtıyor. Bana son bir kez bakıyor ve Ava'nın bakışları o kadar vahşileşiyor ki, lazer çıkmamasına şaşıyorum.

"Onun nesi var şimdi?" Merdivenlerden yukarı kaybolduktan sonra kimseye özellikle sormuyorum.

"Söylemeliyim ki, bu kadar zeki biri için oldukça kalın kafalı olabiliyorsun," diyor Sam.

İçeride kalıp tığ işi yapması gerekiyordu ama şu anda kapının yanında duruyor ve başını sallıyor.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Henderson sert bir bakışla. İkisinin arasına bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor?" Sam iç geçiriyor, arkasını dönüyor ve gidiyor.

"Kusura bakmayın ama kimse evine bir yılan davet edip onun kendisini ısırmasını bekleyemez efendim."

"Bu Bonneville'le mi ilgili? O bir sinek kadar zararsızdır."

Poker suratı yerinde duruyor ama yargının asit gibi tenimi yaladığını hissedebiliyorum. "Her neyse, gitmeye hazırız."

Birlikte girişe doğru yürüyoruz ve ben alyansımı çıkarıyorum. "Landon'ın ne bildiğini öğrendin mi?"

"Tam olarak değil, ama bir şey biliyor."

"Neymiş o?"

"Henüz emin değilim ama bu evde yaşanan bazı olaylardan haberdar edildiğinden şüpheleniyorum."

"Senin ve Sam'in boynu giyotinin altında, bu yüzden intihara meyilli olamazsınız. Önceki personel?"

"Korkarım bundan daha karmaşık." "Ariella?"

"Kanıt olmadan suçlamalarda bulunmamayı tercih ederim."

Ceketimin düğmelerini açıyorum. "Landon'ı bana bırak. Onun sessizliğiyle ben ilgilenirim."

Ava'nın şu anda bu halde olması için ne kadar uğraştığımı kimse bilmeyecek. Kalıcı olmasa ve parçalara ayrılmaya mahkum olsa bile, o beni unutmadan önce bu evreyi mümkün olduğunca uzatmaktan mutluyum.

Tekrar.

Belki bu sefer iyi olur.

"İ çok geç olmadan çekilmeliyim."

Soyunma odasının uzunluğunu adımlıyorum. Yüzüncü kez, Fransız tül elbisemin yuvarlak eteği arkamda yerde sürükleniyordu.

Ari, iki yüzyıl boyunca bu mekândan geçmiş sanatçıların çerçeveli eski fotoğraflarını parmaklıyor. Böylesine başarısız olduğum bir ortamda bulunmamam gereken sanatçılar. "Bunu daha önce de yaptın. Yine yapabilirsin Ava."

"Eğer 'bunu daha önce yaptım' derken kendimi aptal yerine koyduğumu kastediyorsanız, tabii ki bunu daha önce de yaptım."

Siyah deri eteği ve beyaz bluzuyla bana doğru ilerliyor, sonra omuzlarımdan tutuyor. "İki yıl öncesinden farklısın. Son yarışmadan bu yana sadece birkaç hafta geçmiş gibi hissediyor olabilirsin ama yıllar geçti. İnsanlar unutuyor."

"Ben bilmiyorum."

"Bu senin için bir şans. Belki gençken kazandığın yarışmaları hatırlamaya çalışırsın?"

"Onlar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

"Olabilir. Ama bir tanrıça gibi görünüyordun, kardeşim. Çelloya her dokunduğunda hâlâ öyle görünüyorsun. Çaldığın zamanki kadar parladığını hiç görmemiştim."

Başımı sallarken titrek bir nefes alıyorum. "Tamam. Deneyeceğim." "Evet!"

"Annemle babamın bundan haberi yok, değil mi?" "Hayır. Baskı istemediğini söylemiştin."

"Evet. En azından çuvallarsam, buna tanık olan tek kişi sen olacaksın."

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin. Güven bana."

"Teşekkürler, küçük Ari. Burada olmana sevindim."

"Hayatta kaçırmazdım. Ve bilginiz olsun, artık küçük değilim. Yakında Remi'yle evleneceğim ve sen ve Eli daha buralara gelmeden güzel çocuklar dünyaya getireceğim."

"Misafirim ol." Canımı acıtan otomatik bir gülümseme yapııştırıyorum.

Şu anki karmakarışık halimde ihtiyacım olan son şey, bütün bir hafta boyunca evden uzak kalmakla kalmayıp Gemma'yı sanki sıkı dostmuşuz gibi bana doğru iten sevgili kocamı hatırlatmak.

Biraz mesafe yaratmak amacıyla ona etkinliğin tarihinin yarın olduğunu söyledim. Bugün hoş karşılanan bir misafir değil. Ayrıca, Eli'den her bahsettiğinde otomatik olarak gösterdiği kalp gözlerini kaçırmadım ve Sam de onu Eli'nin yatak odasının yakınında dolanırken yakaladı.

Sinir.

Ben bile onun yatak odasını hiç karıştırmadım, ama yine de birlikte olduğum kocamla aramda kaybolan bir aşk yok.

Ancak Gemma, fırsat verilirse onun yatağını ısıtmaktan ve metresi gibi davranmaktan mutluluk duyacaktır.

Belki de ona bu seçeneği sunmalıyım ki özgürlüğümü yeniden kazanabileyim ve takıntılı bir şekilde adamın varlığını ya da yokluğunu düşünmeyi bırakabileyim.

Ona dair gördüğüm tek ipucu Leo ya da Sam oldu. İkincisi bugün bana eşlik etti ve

öndeki masalardan birine oturup başarısızlığımı patronuna ayrıntılı olarak rapor edebilir.

Eli'nin davranışlarının artık ruh halimi etkilemesine gerek yok ama beni kontrol etmemesi, bana arkadaşlık teklif etmemesi ya da antrenmanların nasıl gittiğini sormaması ruh halimi olması gerekenden daha fazla bozuyor.

Ve hayır, sınırsız siyah kartı ve Sam'in duygusuz yüzü onun ilgisizliğinin yerini tutamaz.

Ari beni bırakıyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Gerçekten seni izlemeye gelmeyecek mi?"

"Neden yapsın ki? Daha önce hiç başlamadı ve şimdi de başlaması için bir neden yok."

"Ama yapmasını istiyorsun?"

"Kesinlikle olmaz. İsmi Lazım Değil'in varlığı ortamı bozmaktan başka bir işe yaramaz."

Yıpranmış suni deri kanepeye uzanıyor. "Hâlâ korkunç bir yalancısın."

"Değilim."

"Sen de öyle. Buraya geldiğimizden beri telefonunu kontrol ediyor ve kapıya bakıp duruyorsun."

"Bu Sam'le ilgili. Etrafında olmak eğlenceli değil ama harika bir dinleyici ve bu noktada yakın bir arkadaş. O olmadan bu evde hayatta kalamazdım."

"Uh-huh. Daha çok Sam'in patronu gibi."

Ona bir yastık fırlatıyorum ama o yakalıyor ve her şeyi bilen biri gibi kıkırdıyor. Kız kardeşimi sevsem de, şu anda onu boğmak istiyorum.

Aynı zamanda, her şey dağılıyormuş gibi görüldüğünde yanımda olduğu için ona minnettarım.

Çello mantıklı olan tek şey ve geçmişte onu terk etmeyi düşünmüş olsam da, bunu asla yapamazdım. Bu, ruhumun bir parçasını, tuhaf halüsinasyonlar ve kesin olarak mide bulandırıcı başa çıkma mekanizmalarıyla dolup taşmayan akıllı başında bir parçasını bir kenara atmaktan farksız olurdu. "Biliyorsun..." Ari, muhtemelen Sam'in yanında olmak üzere mekandaki yerini almaya hazır bir şekilde ayağa kalkarken

onun canını sıkıyor.

İlk defa kadın için üzülüyorum.

"Hmm?" Tırnaklarımı kontrol ediyorum, her ne kadar bir şeye takılmayacak kadar uzun olmadıklarından emin olsam da.

"Eli'yi arayıp korkunç bir koca olduğu ve karısını özel çabalarında desteklemediği için onu azarlayabilirim."

Yukarı bakıyorum. "Ve beni çaresiz mi göstereceksin?"

"Demek çaresizsin." Sırtışı Joker'inkiyle boy ölçüşebilirdi.

Ayağa kalktım, onu omuzlarından tuttum ve dışarı ittim. "Git buradan."

Ayaklarını bir asker gibi birbirine vuruyor ve selam veriyor. "Senin yanında savaşıcağım, kardeşim."

Kapıyı kapatıp ona yaslanırken gülmekten kendimi alamıyorum.

Kapı çalınca irkiliyorum ve Ari'ye ağzının payını vermeye hazır bir şekilde kapıyı çekiyorum. Onun yerine, bana gülümseyen küçük bir kadın buluyorum. "Vakit geldi hanımefendi."

Karnımda bir düzine düğüm oluşurken bile gülümsemeye karşılık veriyorum. "Hemen geliyorum."

İçim burkularak makyaj masasına doğru yürüyorum ve makyajımı kontrol ettikten sonra saçımı düzeltiyorum. Bir titreşim telefonumun masanın üzerinde dans etmesine neden oluyor.

Duraklıyorum, kocamdan gelen bir mesajla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

TIN MAN

Nefes al. Beş yaşından beri çello çalıyorsunuz. Neredeyse yirmi yıllık deneyiminizle, enstrümanı fethetmelisiniz, diğerlerini değil bir yol.

BEN

Biri beni tutsun. Kudretli Bay King şu anda cesaret verici sözler söylüyor mu?

Ben gerçekleri sunuyorum. Ve sizi tutabilecek tek kişi benim. Bu hizmeti sunacak kimse olmayacak.

Berbatsın.

Sen de bana öyle söylüyorsun. Konuya dönersek, orada kimsenin olmadığını hayal et. Sadece sen ve çellon.

Deneyeceğim.

Onlara neyden yapıldığınızı gösterin Bayan King.

Bir teknede boğulurken selam veren üç adamın GIF'i

Telefonumu makyaj masasının üzerine bırakıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle çıkıyorum. Nedense düğümler yavaş yavaş hafifliyor ve yok olmasalar da düzgün nefes alabiliyorum.

Neyse ki bu ne bir yarışma ne de bir resital. Keskin bir nefes alarak, beyaz ve kırmızı güllerle süslenmiş podyuma doğru yürüyorum ve çellomun uzandığı beyaz deri sandalyeye yaklaşıyorum.

Katılımcıların telaşı ve koşturması canlı kalıyor. Gecenin en çok ilgi çeken -ve muhtemel alay konusu- kişisi ben olduğum için hepsi sessizliğe bürünmüyor. Herkes yüksek masaların etrafında kaynaşıyor, içkilerini yudumluyor ve sohbet ediyor.

Yine de, mevcut insan sayısının çokluğu içimde bir gerginlik yaratıyor.

Yine de selam veriyorum ve ön masalardan birinin yanında duran Ari ve Sam'e gülümsüyorum. Kız kardeşim bana iki başparmak işareti yapıyor ve Sam de bana gülümsüyor, ki bunun için çaba sarf ettiğimi biliyorum çünkü bir seri katilinki kadar ürkütücü görünüyor.

Sandalyenin üzerine kayar ve nemli parmaklarımla çellonun boynunu kavrarken her yutkunma son derece kuru. Daha önce binlerce kez yapmış olmama rağmen mandalların ince ayarını yapıyorum.

Elim sertleşiyor ve duraklıyorum, çalmaya başlarsam tellerden birini koparacağımı çok iyi biliyorum. Kaçma ihtiyacı tek gözlü bir canavar gibi derimin altında atıyor.

Belki de kendimi tekrar aşağılanmaktan kurtarmalıyım-

Kalabalığı kontrol etmek için başımı kaldırıyorum ve Sam'in yanında duran iki adamı gördüğümde çelloya daha sıkı sarılarak duraklıyorum

ve Ari. Leo ve şaşırtıcı bir şekilde Eli.

Siyah takım elbisesi, çivili manşetleri ve sinirbilimciler -ve sanatçılar- tarafından incelenmesi gereken o okunmaz yakışıklı yüzüyle keskin görünüyor.

Her zamanki kayıtsız ifadesine rağmen, onun varlığı içimi rahatlatıyor.

Bana doğru bir kadeh şampanya kaldırıyor ve ben de sıkı bir gülümseme sunuyorum. Gülümsemek istemediğim için değil, kaslarım tam olarak işbirliği yapmadığı için.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp derin bir nefes alıyorum ve açtığımda Kodály'nin Solo Çello için Sonat'ının ilk enerjik notasına basıyorum. Tekniğe fazla odaklanmayı gerektirmeyen daha modern bir şey seçebilirdim ama hayatım boyunca klasik çello bağımlısı oldum.

Ben kendime meydan okumazsam kim okuyacak?

Allegronun tutkusu boşluğu doldururken nefesime odaklanıyorum. İkinci nota takip ediyor. Sonra üçüncü...

Kısa süre sonra çellonun kendi kendine çalmasına izin verdim, melankolik müzik iyileştirici bir merhem gibi içime yayıldı.

Bir anlığına, tüm gürültü ve insanlar yok oluyor. Sadece ben ve çellom. Hayatım boyunca hep olduğu gibi.

Ama zifiri karanlığın ortasında, buz gibi gri gözleri olan bir adamın çıldırtıcı muamması duruyor; uzun boylu, kıpırtısız, korkutucu.

Ve nedense onun varlığı içimde bir ürperti yaratıyor.

Bu insanların, yargıçların ya da eleştirmenlerin hiçbiri için oynamıyorum.

İlk defa kendim için oynuyorum.

Ancak, beni en parlak halimle görmesini istiyorum. Bana yaptığı her şeye bakıp pişman olmasını istiyorum.

Beni kaybettiğini fark etmesini istiyorum. Duygulara karşı katlanarak alerjisi olsa da, umarım bu biraz acıtır.

Ya da çok.

Ya da istila edilmiş yaralarımı dikmeme izin verecek kadar.

Sonatin bu gece çalacağım ilk ve tek bölümünün son notasına ateşli bir nefesle vuruyorum.

Dağınık alkışlar salonu doldurduktan sonra daha yüksek ve daha gürültülü bir sese dönüşüyor. Ari'nin önderliğinde alkışlayan ve "Bravo" diye bağıran insanlara yavaşça gözlerimi açıyorum.

Ama şimdi Eli onunla değil.

Saniyeler nceki i monologum, daha güçlü bir duygunun beni vurmasıyla yere düşüyor. Reddedilme.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarımın titremesini gizlemek için birkaç kez selam veriyorum.

Sahneden ayrılmak için doğrulduğumda, topuğum yerde kekeliyor ve dudaklarım aralanıyor.

Eli güzelce düzenlenmiş pembe çiçeklerden oluşan kocaman bir buket taşıyarak bana doğru yürüyor.

Gözlerimi iki kez kırpıştırıp kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum ama tek gördüğüm kocamın uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi yediği ve sonra bana çiçekleri uzattığı.

"İyi iş çıkardın." Soğuk, sert sesi havada bir ninni gibi taşınıyor.

"Sen kimsin ve benim zalim, duygusuz kocama ne yaptın?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Yapabiliyorken bu versiyonun tadını çıkarın."

"Kötü ikizin sohbete girmeden önce mi demek istiyorsun?" "Onun gibi bir şey." iekleri benim ve kamera flaşlarının farkındayım. "Senden hiç şüphe etmedim."

"Bu ikimizden biri yapar." Tüm etkilenmeme abalarımına rağmen yanaklarımın çiçeklerden daha koyu bir pembe tonunda kızardığını hissedebiliyorum. "Eve gidip biraz çorba içmeye, sonra da durmadan konuşarak Sam'in kulaklarını kanatmaya hazırım."

"Saçmalık. Bunu kutlamalıyız."

Kendimi toparlayana kadar dudaklarım bir dakika içinde ikinci kez aralanıyor. "Ben yarışma falan kazanmadım. Bu bir kutlama gerektirmiyor."

"Uzun bir aradan sonra ilk kez çello ile rahat ediyorsunuz, bunun yeterli bir sebep olduğuna inanıyorum."

"Ari bize katılacak mı?"

"Hayır. Konuştuğumuz gibi onu ailenin evine geri götürüyorum."

Elbette Leo, gevezelik etmeye devam eden hafif sinirli Ari'yi sürüklemeye çalışmaktadır.

Şaka yapmıyorum. Kız kardeşim ve ben bütün gece konuşabiliriz. İkimiz de bir konuşmayı bitirip susacak fiziksel yeteneğe sahip değiliz.

Gülümsüyorum. "Leo'nun ilkel ve düzgün kulaklarını tahammül edebileceğinden daha fazla küfürle kirlettiğine eminim."

"*Henderson* biraz gerçek dünya eğitimi alabilir." Bir elini sırtımın küçük kısmına koyup beni merdivenlerden aşağı indiriyor, dokunuşu kıyafetlerimde bir şok dalgası yaratıyor ve tenimi ısıtıyor. "On beş dakika içinde arabada görüşürüz?"

Ona bakarken çiçeklerden birini okşuyorum. "Bilmesem bana çıkma teklif ettiğini düşüneneğim."

Bana artık bir şekilde çok tanıdık gelen o gizemli gözlerle bakıyor. Çok çiğ. Yıllar önce Eli bir fikir, bir ilah ve saçma sapan bir putlaştırmaydı.

İlk defa gerçek gibi hissediyor. Dokunacak, koklayacak ve nefes alacak kadar yakın.

"Biriyle çıkmak *ister* misiniz,

Bayan King?" "Belki isterim."

"O zaman belki de dileğini gerçekleştiriyorumdur."

Beni koridorun girişinde serbest bırakıyor ve dokunuşunun eksikliği elektriklendiriyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama suskun kaldığımı fark edince kapatıyorum.

Soyunma odasına girer girmez çiçeklerin fotoğrafını çekmek için telefonumu elime alıyorum.

Sahneye çıktığım saatlerde Eli'dan gelen iki mesajı daha görünce duraksıyorum.

TIN MAN

Muhteşem görünüyorsun.

Karım pek çok sinir bozucu şeye sahip ama inkar edilemeyecek kadar da güzel.

Sıcaklık içime doğru süzülüp açgözlü parmaklarını bir ilmik gibi boynuma doladığında sandalyeye tutunuyorum.

O ne yapıyor?

Sertifikalı bir piçten bir flörte dönüşmek de neyin nesi?

Gerçek bir koca mı?

Bu benim son intikam planımın lehine değil.

Belki de o Ayrıca

Çizim bir şey

Kendini mi?

Beni sonsuza dek parçalara

ayırarak gibi mi?

Eğer durum buysa, yapacağım son şey olsa bile onu da kendimle birlikte cehennemin derinliklerine sürükleyeceğim.

Benim Telefon Titriyor tekrar ve I

tutun benim nefes ama kız kardeşimin adını

gördüğümde bırakıyorum.

ARI

O kabadayının seni şahsen tebrik edemedi beni kapı dışarı ettiğine inanamıyorum! Konuştuğumuz gibi performans videonu anneme ve babama gönderiyorum. Bomba gibiydin, hanım evladı! Seninle gurur duyuyorum!

BEN

Teşekkürler, Ari. Sana sahip olduğum için şanslıyım.

Tam tersi, aptal. Ayrıca, oraya geri dönüp kayınbiraderime bir iki ders vermeli miyim? Ama destek için Lan'ı da getireyim mi?

Rol yapmayı bırak. Eli'dan hoşlandığını ve ikinizin sürekli arkamdan konuştuğunuzu biliyorum.

Bunu nereden biliyorsun?

Duruyorum. Doğru ya. Nereden mi biliyorum? Kazadan önce Ari ne Eli'nın ne de Bran, Cecy ve Glyn dışında kimsenin yüz vermediği sinir bozucu küçük bir pislikti. Beni reddettikten sonra arabasında küçük bir yangın çıkarmak için Lan'la komplo kurduğunda onu asla Eli'dan hoşlanmakla suçlamazdım. Daha on dört

yaşındayken.

Doğrusu, böyle bir iddiada bulunmak için son birkaç yıl içinde bir şeyler hatırlamam gerekir.

Kız kardeşim de aynı sonuca varıyor.

Bir şey mi hatırlıyorsun?

Hayır, pek sayılmaz. Neden böyle düşündüğümden emin değilim. Bunu destekleyecek gerçek bir anım yok.

Bu iyi bir şey. Yavaş yavaş ilerlemene sevindim.

Ben de
öyle.

Seni seviyorum, Ava. Bunu biliyorsun, değil mi?

Ben de seni seviyorum, Ari.

Yine de senin için Eli'ı tekmeleyebilirim. Geri gelmemi ister misin?

Sorun değil. Sanırım evliliğimle doğru düzgün yüzleşmemin zamanı geldi.

I Yapma. söyle onu o ise Ben
Sonunda kabul etmek Bu sefil evliliği çok yanlış
nedenlerle yapıyorum.

Eli King'le işim bittiğinde, benimle evlendiğine pişman
olacak.

Tkocamı suçlayacağım son şey romantik olmaktır. Böyle bir göreve katlanabilmesi için duyguları olması gerekirdi ve dünya onun kalben Makyavelist, ruhen şeytan olduğunu biliyor.

Bu yüzden beni Londra Şehri'nin muhteşem gece manzarasına sahip zarif bir çatı Fransız restoranına götürdüğünde şaşkınlığımı hayal edin.

Koyu şarap kırmızısı tonlarındaki lüks kadife sandalyeler, narin danteller ve ışıltılı ipek masa örtüleriyle süslenmiş yuvarlak masaları çevreliyor. Göz alıcı loş ışıklar, zarif bir şekilde dekore edilmiş platformların üzerine romantik bir parıltı yayıyor. Yumuşak müzik havayı doldurarak zengin ve sofistike bir atmosfer yaratır.

Restorana girdiğimizde, memnun etmeye hevesli bir garsonu takip ederek başımızı çeviriyoruz. Sarışın kız Eli'nin elini sırtıma koymasından kesinlikle etkilenmiyor ve sahte kirpiklerini ona doğru savuruyor.

Numarasını peçetesinin altına ya da ceketinin içine koymuşsa hiç şaşırmam.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Yıllar geçti ama hala kızlar arasında sinir bozucu derecede popüler. Aslında, eğer koca bir eş ve parmağındaki yüzük çapkın davranışlarını caydırmıyorsa, karşı konulmazlığı muhtemelen çok daha kötüdür.

Onunla evli olabilirim ama onun üzerinde herhangi bir sahiplik hissim yok.

Bunu isteyeceğimden değil.

Muhtemelen saygısızlığa daha çok sinirleniyorum.

Eli yemeğimizin yanında alkolsüz şampanya sipariş etti. Garson gittikten sonra suyum yudumluyorum. "Daha az açık olamaz mısın?"

Peçetesini açarken ve kucağına yerleştirirken titiz bir özen gösteriyor. "Ne hakkında?"

"Beni alkolden uzak tutmaya çalışıyorsun. Sen de içebilirsin, biliyorsun."

"Ve seni günaha mı sokayım? Reddetmek zorundayım."

Sizin varlığınız en büyük ayartı, bu yüzden bir sorun göremiyorum.

I basın benim Dudaklar Birlikte,Öfkeli at

kendim için Bu düşüncüyü düşünmek bile.

Boğazımı temizleyerek bir parça tereyağlı ekmek kemiriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"O zamandan beri ne zaman yap sen ihtiyaç izin için sor bir şey var mı?"

"Doğru." Omuz silkiyorum. "Alkol sorunumdan nasıl kurtuldum?" "Alkol bağımlılığından demek istiyorsun."

"O kadar da ciddi değildi."

"Ayık olmaktan çok sarhoş olduğunuz için yeterince ciddiye."

"Evet, şey. Hepimiz bir sosyopatın zihinsel kapasitesine sahip değiliz. Beni yargılamana ihtiyacım yok. Sadece nasıl kurtulduğumu bilmek istiyorum. Rehabilitasyona girdim mi?"

"Kendinizi rehabilitasyona gönüllü olarak kabul edecek türde bir insan olduğunuza inanıyor musunuz?"

Dudaklarımı büzerken bıçağım ve ekmeğim havada asılı kalıyor. Benimle alay ediyor. Bunu gözlerindeki vahşi ilgiyle karışık eğlence tonundan anlayabiliyorum.

Ama onunla kavga edersem planımı uygulamam mümkün olmaz.

Ben de boğazını pençeleme isteğimi bastırmak için bir yudum su içiyorum. "Eğer rehabilitasyon değilse, o zaman neydi?"

"Daha az geleneksel bir yöntem."

"Beni bir yatağa bağlayıp ilaç almaya zorlamak gibi mi?"

Gözleri kısılıyor ve çenesinde bir kas kasılması yakaladığımı sanıyorum ama bu değişiklik o kadar kısa sürüyor ki, normal haline dönmeden önce farkına bile varmıyorum. "Bu da rüyalarından biri mi?"

"Daydream."

"Yine de bir rüya."

"Gerçek gibiydi."

"Ayrıca kendi boğazınızı kesmenin ve aynada ölümünüzü izlemenin gerçek olduğunu söylemişsiniz."

Ellerim titriyor ve ekmeği ve bıçağı tabağa bırakmak zorunda kalıyorum, göreceli sessizlikte yüksek sesle çınlıyor. "Bunu nasıl... nereden biliyorsun? Kimse bilmiyor."

"İstiyorum."

"Nasıl?"

"Bana söylemiştin."

"Buna inanmıyorum. Sana sırrımı açmamın imkanı yok."

"İki yılı aşkın süredir evliyiz Bayan King. Sizin hakkınızda düşündüğünüzden daha çok şey biliyorum."

"Seninle *asla bu* kadar mahrem bir şey paylaşmazdım."

"Şaşıracaksın." Çenesi tekrar gerilir ve
üzerinde ve isyan sahte Şampanya,
tadını çıkarmak o olarak Eğer
asırlık Fransız şarabı.

Ortalığı dağıtacağım k o r k u s u y l a mutfak
eşyalarımı tekrar elime alamıyorum.

Kimsenin benim o parçama erişmemesi gerekiyor. Terapistim bile üzücü halüsinasyonlarımın seyreltilmiş bir versiyonunu alıyor. Bunun bir nedeni de akıl hastanesine yatırılmanın beni çok korkutması.

Birdenbire her şeyin ne zaman başladığını hatırladım.

YAKLAŞIK ON ÜÇ YAŞINDAYKEN, KAZARA

Cotswolds'daki yazlık evimizde ailemi gizlice dinliyordum. Cecy ve Ari ile kestiriyor olmam gerekiyordu ama kız kardeşimin iğrenç horlaması yüzünden uyuyamadım.

Annemle babamın son kâbusum hakkında konuştuklarını duyduğumda içecek bir şeyler almaya gidiyordum. Her zamanki gibi her şeyden habersizmiş gibi davranıp gitmeliydim ama ayaklarım dondu kaldı ve kapının yanındaki yerimden ayrılamadım.

"Son zamanlarda daha sık kriz geçiriyor. Sanırım ona yardım etmeliyiz, Cole," diyor annem, bir fincan çay içerken ve mutfak adasında babamın karşısında dururken.

Babamın yüzünde perişan bir ifade var, sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, Ari birkaç ay önce ağaca tırmanırken düşüp kolunu kırdığında bile.

"Bir şey olmamasını umuyordum," diyor uzun Fransız pencerelerinden dışarıdaki gölete bakarak. "Şimdiye kadar bu acıdan kurtulacağımızı umuyordum ama hepsi boş bir hayalmiş. Ürememeliydim."

"Cole." Annem çay bardağını bırakıp kollarını onun beline arkadan doluyor ve çenesini onun omzuna yaslıyor. "Lütfen böyle söyleme. Ava ve Ari senden sonra hayatımda olan en güzel şeyler. Geleceğimizi onlarsız düşünmeyi reddediyorum."

"Ama göremiyor musun?" Elleri yumruk olmuş, parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Benim iğrenç genlerim yüzünden Ava

Acı çekiyor. Uyumaktan korkuyor, Silver. Biliyorum çünkü gözlerini kapattığında onu bekleyen şeyden kaçmak için yatma vaktinden çok sonra kitap okuyor ya da neşeli programlar izliyor."

Parmaklarım kapının pervazında titriyor. Korkutucu uyku düzenimi gizlemekte harika bir iş çıkardığımı sanıyordum ama görünen o ki babamı asla kandıramayacağım.

"Bu bir şey ifade etmiyor Cole." Annesi yanağından öper. "Birçok genç ergenlik döneminde alışılmadık bir hormon dalgalanması yaşar. Bu sadece bir dönem olabilir."

"Ya öyle değilse? Ya birkaç yıl sonra o kadına dönüşürse?"

"O zaman ona göre davranacağız. Annenizin hiç Destek ve yaptığı şeyi yapmasının bir nedeni de etrafındaki kimsenin ilgisizliğiydi. Ava *her zaman* bize sahip olacak, değil mi?"

"Kesinlikle." Babam arkasını dönüyor ve annemi sıkıca kucaklıyor.

O anda, iki farklı duygu bana çarptı.

Birincisi, babaannem hakkında bir kazada ölmesi dışında hiçbir şey bilmiyorum.

İki, aileme yük oluyorum.

Ari her şeyi alışılmışın dışında yapmayı seven vahşi biri olsa da, ailemi daha çok endişelendiren benim. Babamı suçlu hissettiren ve annemi cesur bir tavır sergilemeye zorlayan benim.

Ve en kötüsü de bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yok.

"AVA?"

I bak yukarı at Eli aracılığıyla benim bulanık vizyon, benim Kalbim dört nala atıyor, kulağымda bir vızıltı sekiyor.

"Neden ağlıyorsun?" Sesi yumuşaklık ve öfkenin garip bir karışımı. Beni benden alan keskin bir zıtlık.

O kadar insan varken, gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu bilemez. Alay etmesine ya da daha kötüsü

küçümsemesine dayanamadım.

Bu trajik yeterli o o kırıldı benim
Kalbim. Bu Ruhumu ya da ondan geriye
kalanları yok ederse felaket olur.

Nemi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve peçetemin
kenarıyla gözyaşımı silerken başımı kaldırıyorum.

"Gözlerime bir şey kaçtı," diyorum otomatik bir
gülümsemeyle.

"Yapma." Sesindeki sert uyarı içimde bir ürperti
uyandırıyor.

"Ne yapmayayım?"

"Benim önümde rol yapma. Her şey yolundaymış gibi
davranma."

"Bizim gibi bir çiftten beklenen de bu değil mi? Bir
numara, bir paravan ve her şeyin göz kamaştırıcı bir şekilde
mükemmel olduğu yanılsaması?"

Bifteğini minik parçalara böler ve onları titiz paralel
çizgiler halinde yerleştirir. Eli'de hafif bir OKB olduğundan
eminim. Ailesi de dahil olmak üzere başkaları tarafından
kullanılan hiçbir şeye dokunmaz.

Leo ve şoförü ne zaman onun yakınında olsalar eldiven
takıyorlar - gerçi Leo da muhtemelen herhangi bir şeye
dokunmayı önemsemiyor. Ve şimdi fark ettim ki Eli ne
zaman bir restorana gitse neredeyse hiçbir şey yemiyor.

Şu anda bile içmek ve et kesmekle yetiniyor ama tek bir
lokma bile yemedi.

Onu en son ne zaman bir şey yerken gördüğümü
hatırlamıyorum. Yemek zorunda olduğunu biliyorum ama
muhtemelen değerli eski dadısı Sam tarafından pişirilmediği
sürece hiçbir yiyeceğe dokunmaz, gerçi ben buna hiç şahit
olmadım. En azından hastanede uyandığımdan beri
hatırlamıyorum.

Yanlış hatırlamıyorsam ailesinin evinde iyi yemek
yerd. Ancak başka bir yerde içki dışında bir şey
tükettiğini hatırlamıyorum.

"Öyle olmak zorunda değil," diyor sonunda, dikkati hâlâ
yemediği orta pişmiş bifteğin üzerinde.

"Ne olması gerekmiyor?"

Başını kaldırıyor ve o koyu gri bakışıyla beni sabitliyor. "Sahte olmak zorunda değil, bir cephe ya da paravan."

Gülüyorum. Elimde değil. "Yani bana aşkını, çocuklarını ve sınırsız korumanı vermeye hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Zaten benim sınırsız korumama sahipsin. Eğer istediğin buysa sana çocuk da verebilirim. Ama aşk benim yapabileceğim bir şey değil. Sanırım sen de benden bunu istemezsin."

"Doğru tahmin ediyorsun." Sesim, boğazımın dibinde oluşan topun aksine, midemi daraltan duygularla dolup taşarken düzenli bir şekilde yuvarlanıyor.

Kalbimin çoktan iyileştiğini sanıyordum, ama o piçin birkaç kelimesi işe yaramaz organı çevreleyen dağınık dikişleri yırtmaya yetti.

'Aslında senden çocuk ve koruma dahil hiçbir şey istemiyorum' diye karşılık vermek dilimin ucuna geliyor ama onu iğrenç alkolsüz şampanyayla bastırıyorum.

Eğer bu intikamı düzgün bir şekilde başlatmak istiyorsam, onu kışkırtmaya ya da uzaklaştırmaya devam edemem.

Tüm uyarılarına rağmen ona aşık olduğuma inanması gerekiyor. Onu kendime bu kadar bağlamalı, benim için deli olmalı ve sonra ondan boşanıp hayatıma devam etmeliyim.

Tercihen bir psikiyatri koğuşunda değil.

Gerçi en başta bu hıyarla evlenmek bu yönde atılmış dev bir adımdı.

Kadehindeki şampanyayı çalkalıyor. "Yani sahte statüyü feshetmeyi kabul ediyorsun?"

"Davranışlarınız ikna edici olmaktan uzak olsa da bunu düşünmek zorundayım."

"Öyle mi? Bana sırılsıklam aşık olmanın sebebinin benim davranışlarım olduğunu sanıyordum."

"*Düşmek* geçmiş zaman. Artık aptal değilim." "Düzeltiyorum."

"Olması gerektiği gibi." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ayrıca, bir şeyi kabul etmemi istiyorsan, bana istediğimi vererek başlasan iyi edersin."

"Ne gibi?"

"Arkadaşlık."

"Birkaç saatte bir FaceTime yaptığınız Sam, Bonneville, Ariella ve Cecily var."

"Onlarla evli değilim, değil mi?"

"Ben yoğun bir programı olan meşgul bir adamım."

"Meşgul erkek diye bir şey yoktur. Sadece müsait olmayanlar vardır. Eğer bana zaman ayırmak isteseydin, yapardın."

"Tam olarak ne yapmak için zaman ayıracaksın?" "Başlangıç olarak bana düzgünce kur yapmak için."

Göğsüme buz gibi bir mızrak saplayan bir kahkaha atıyor. "Zaten evliyken neden sana kur yapmam gereksin ki?"

"Çünkü hatırlamıyorum ama ilk seferinde bana kur yapmadığına eminim. Her zamanki gibi zorla girmiş olmalısın."

Yüzü kayıtsız kalıyor ve şüphelerim gerçek oluyor. Zaten 'mantık evliliği' kısmına hiç inanmamıştım. Şimdi, bir şekilde baskı altında olduğuna eminim.

Sorun şu ki, Eli'nin neden beni onunla birlikte olmaya zorladığından emin değilim. Benden hoşlanmıyor bile.

Değil mi?

Eli'nin yüz ifadesi Antarktika kadar donuk bir şekilde, "İsmim seninkine iliştilmişken neden kur yapmak gibi saçma bir şey yapacağımı hala anlamıyorum" diyor.

"Çünkü ben öyle dedim, *Bay King*. İster kabul edin ister etmeyin." Muzaffer bir gülümsemeyle kadehimi onunkine tokuşturuyorum.

"Peki ya bırakırsam? Bu senin tüm geleneksel ve toplumsal yasalara göre benim karım olduğun gerçeğini değiştirir mi?"

"Hayır. Ama gerçekten istediğin şeye erişmeni engelleyecek." Kaşlarını kaldırıyor. "Peki neymiş o,

söylesene?"

Ayakkabımı masanın altından bacağına doğru kaydırıyorum ve aletini okşuyorum. Dokunuşumun altında ereksiyonu kalınlaşırken kan hücumu kulaklarımı doyuruyor.

"Biliyorsun," diyorum boğucu bir sesle.

"Dizlerinin üzerine çök ve sikimi yala, kabul edebilirim."

"Önce kabul et." Ayakkabımı ereksiyonuna bastırıyorum. "Ben de dizlerimin üzerine çöküp aletini emeyeceğim."

Bir sesi bastırıyor, lanet mi yoksa homurtu mu, emin değilim, ama ayağımı bırakmam için yeterli. İlk etapta ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki şeytanın ininde ateşle oynuyordum ve kendimi yangın tehlikesinden korumam gerekiyordu.

Ayağım onun yakınından kaybolur kaybolmaz, etkilenme hissim yok oluyor ve hayatım boyunca tanıdığım soğuk Roma heykeli ile karşılaşıyorum.

Baştan çıkarmayı denemek için çok fazla.

"Bu teklif ne kadar cazip olsa da." Bir parça eti ağzına götürüyor, sonra tabağı geri bırakıyor ve bıçağıyla eziyor. "Ben almayayım."

Dikenli bir sap kalbime batarken bile bir omzumu kaldırıyorum. "Senin kaybın. Başka birçok aday benim teklifimi kabul etmeye hazır."

Eli çatal-bıçağını tabağı bıraktığı anda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum - sakın bir şekilde, ekleyebilirim - ve hiçbir şey yemediği halde peçeteye ağzını siliyor. Her bir hareketi cinsel açıdan yüklü ve tehlikeli derecede çekici gösterme konusunda zahmetsiz bir yeteneği var.

"Uyarılarımı görmezden gelmek pek akıllıca değil, biliyorsun."

"Neden bahsettiğinden emin değilim."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Beni bir ilişkiyle tehdit etmek ya da daha kötüsü bunu önermek yapabileceğin en aptalca şey. Başka erkeklerin benim malıma dokunması konusunda sınırı çiziyorum. Anlaştık mı Bayan King?"

"Ben senin malın *değilim*."

"Ben ne dersem osun. O yola girmeyelim, çünkü seni ağlatmak istemem. Yine."

"Ben de beni ağlarken görmeyi sevdiğini sanıyordum."

"Beni istediğiniz gibi düşünün, ama gözyaşlarınız bana hiçbir şekilde neşe getirmiyor."

"Beni kandırabilirdin." Ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken ağzımı silip peçeteyi yere atıyorum. "Eğer beni tatmin etmeyi reddedersen, tatmin edecek bir adam bulurum."

Başım dik bir şekilde uzaklaşmayı planlamıştım, ama onun yanında olduğum anda Eli sarsılıyor, kolumu tutuyor ve beni göğsüne doğru **ç e k i y o r**.

Göğüslerim onun sert kaslarına yapıştığında vücudum şiddetli bir duygu volkanında patlıyor. Kokusu iliklerime kadar işlerken, tenime bir sıcaklık yayılıyor.

Öfkeli bir ateşin gölgelediği buz gibi bir soğuklukla bana bakıyor. Yüzüme ne kadar uzun süre bakarsa, eriyip yerde bir su birikintisine dönüşmediğime o kadar şaşıyorum.

Onun dokunuşunu ve ilgisini hissetmek çok fazla ve yine de bir parçam, aptalca bir intihara meyilli olan, daha fazlasını arzuluyor.

On yedi yaşımdan beri acı bir hap gibi yuttuğum reddedilmekten başka bir şey için.

Kontrolünü kaybettiği için.

Kimsenin bilmediği Eli için.

Ve bunu yapmanın en iyi yolunun onu başka bir adamla tehdit etmek olduğunu düşündüm. Onu harekete geçiren şey bu gibi görünüyor. OKB eğilimleri dışında.

Evet, asla bu tehditlere göre hareket etmem -hile yapmak, iğrenç- ama bu, bu olasılığı kendi yararına kullanmayacağım anlamına gelmez.

Onu tetikte tutmak falan.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bir daha asla yanıma başka bir erkek getirme."

"Seninle evlenmek aslında benim için neyin iyi olduğunu bilmediğimi kanıtladı."

"Ava..."

"Evet, *sevgilim*?"

Sıkı silah yasalarımız için açıklanamaz bir şekilde minnettarım, çünkü Eli'de bir tane olsaydı, beni gözlerimin ortasından vururdu.

"Yardımcı olabilir miyim? Tatlı, belki?" Garson kız plastik bir gülümseme ve kocama yönelttiği kalp gözleriyle geri döndü.

Acaba Lan'ın bir keresinde beni uyardığı gibi, onun sevme yeteneğine sahip olmadığını ve kırık kalpleri bir kavanozda biriktirdiğini bilseydi yine de onun kemiklerinin üzerine atlar mıydı?

İçlerinde en çok benimkinin parçalandığına eminim.

Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle isterdi. O ve Gemma gibi insanlar, beyinlerini sikip onlara güç ve prestij sağladığı sürece Teneke Adam'ı muhtemelen umursamazlar.

Son iki konuda yeterli donanıma sahip olduğum için bana önerdiği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum omuz silkerek. "Ben gidiyorum." "Peki ya siz, efendim?" Garson kız o kadar yaklaştı ki

her yerine sürtünmekten başka bir şey yapmadı. Profesyonellik binayı terk etti.

Çekip gitmeli ve onu kendi haline bırakmalıydım, ama yine de annem beni dokuz ay boyunca hafife alıyayım diye taşımadı.

Onun plastik gülümsemesine uygun bir gülümseme takınarak kolumu Eli'inkine doluyorum. "Gidiyoruz dediğim kısmı duymadın mı?"

"Ben seni..."

"Biz evliyiz, tabii ki birlikte gideceğiz, yoksa altın arama çabalarınız sırasında yüzüklerimizi kasten mi kaçırdınız? Seni kahvaltı niyetine yer ve hala daha fazlasını isteyebilir, bu yüzden onu piyasadan uzak tuttuğum için minnettar olmalısın. Bir şey değil..." İsim etiketindeki 'Hannah' kelimesini okuyormuş gibi yapıp "Anna" diye telaffuz ediyorum.

"Dışarıda bekliyorum *bebeğim*." Eli'ye tatlı gülümsememi gösteriyorum, kolunu okşuyorum ve Eli'nin her şeyi bilen sırtıtışını görmezden gelerek başım dik bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz bir ürpertiyle karşılaştım. Lanet olsun. Ceket getirmeliydim.

Telefonumu ve çantamı içeride unuttum, bu yüzden Leo'ya arabayı getirmesini söyleyemem. Harika.

Kendime sarılarak kollarımı ovuşturuyorum ve boş yan sokağı adımlıyorum.

Bölge, loş ışıklı lamba direkleri tarafından aydınlatılıyor ve ıslak kaldırıma parıltılı bir renk veriyor. Birleşik Krallık'taki sürekli sağanak yağış izlerini bırakmış ve geçen arabalar yolda küçük dalgalar yaratıyor. Bir rüzgâr esiyor ve sıcaklıktaki ani düşüşten ürperiyorum.

"Ava Nash?"

Durup arkamı dönüyorum, hastanede uyandığımdan beri kimse bana böyle seslenmediği için biraz şaşkınım.

Artık Bayan King sayılırım.

"Evet?"

Yaşlı kadının bitkin görünümünü gözlemliyorum. Yorgun gözlerinin ve ince dudaklarının etrafındaki derin çizgiler uzun bir yaşamın hikâyesini anlatıyor. Gri saç telleri, orijinal neşeli sarısından donuk, çamurlu bir yeşile dönüşmüş bir şapkanın altından dışarı bakıyor. Kumaş yıpranmış ve yıpranmış, yıllarca kullanıldığını ele veriyor. Kaba görünümüne rağmen, yıpranmış yüz hatlarından yayılan bir dayanıklılık hissi var.

Ve nedense, tanıdık geliyor? Eski bir dergide rastladığım grenli bir resim gibi.

Ama onu nereden tanıyorum?

"Seni tanıyor muyum?" Sessiz kaldığında tekrarlıyorum.

Kadın gözlerini kırpmadan çukur gözlerle beni incelemeye devam ediyor. Etrafıma bakıyorum, etrafta hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Arabalar. Soğuktan olmayan bir ürperti çıplak kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Üzgünüm, nakit param yok," diyorum gülümseyerek.
"Eğer bekleyebilirsiniz size bir yemek ısmarlayabilirim-"

"Senin parana ihtiyacım yok."

Sesi alışılmadık derecede kalın olduğu için fiziksel olarak sarsılıyorum. Muhtemelen uzun süredir sigara içiyor.

"O halde size nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum."
Durakladım. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Yaptığının bedelini ödeyeceksin, seni lağım faresi. Ben yapmadığım sürece yanına kâr kalacağını sanma."

"Pardon?"

Kapı sesi dikkatimi yabancı kadından uzaklaştırıyor. Arkama dönüp baktığımda Eli'nin çantamı ve telefonumu taşıdığını görüyorum ve ona hâlâ kızgın olsam da onun varlığıyla içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

"Eli, bu bayan beni başka biriyle karıştırıyor gibi görünüyor-" İnce havayı işaret ediyorum.

Önümde duran kadın ortadan kayboldu.

"Hayır..." Kalbim küt küt atarken fısıldıyorum.

Pelüş bir yün ceket çıplak omuzlarıma düşüyor, beni bir sıcaklık dalgası ve onun çekici kokusuyla kucaklıyor.

Ama bu beni, az önce koca bir kadını canlandırdığım gerçeğinden uzaklaştırmıyor.

Ve herhangi bir kadın değil.

Tanıdıklık kemiklerimin arasına bir ok gibi saplanıyor.

Annemle babamın anneannemle ilgili konuşmalarından sonra tüm aile albümlerimizi taradım ama babamla çekilmiş hiçbir fotoğrafına rastlamadım. Ben de interneti taradım. Bu da sonuç verdi çünkü anneannem ünlü bir korku-gerilim roman yazarıydı ve babam onun tüm telif haklarını çeşitli çocuk hayır kurumlarına bağışlıyordu.

Az önceki yaşlı kadın tanıdık geldi çünkü büyükannem yaşlansaydı tam olarak böyle görünürdü.

Aynı boş gözler. Aynı donuk ifade.
Ama öldüğünü biliyorum. Otuz yılı aşkın süredir ölü.
O zaman neden onun görüntüsünü canlandırayım ki?
"Neyin var?" Eli sanki bayılacağımı hissetmiş gibi bir kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor.

"Sen... az önce evsiz bir kadın gördün mü?" Kaşları birbirine değiyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Üzerinde kabarık bir ceket, yırtık bir etek ve yeşil gibi görünen ama aslında sarı olan bir şapka vardı ve..." Sözümü kesiyorum çünkü sesim her kelimedede paniğe dönüşüyor ve nefesim o kadar sıkışıyor ki nefes nefese kalıyorum.

"Hey," Eli yapacağını hiç düşünmediğim bir şey yapıyor ve kolumu rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.
"Sorun yok."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, tamam değil!" Panik kan dolaşımımı doldururken çığlık atıyorum. "Tanrım, hayır, hayır, lütfen, lütfen, lütfen."

"Ava...Ava..." Eli önümde duruyor, sert elleri omuzlarımı kavriyor ve yüzü bulanıklaşıyor. "Nefes al, hadi, nefes almanı istiyorum. Beni taklit et."

Derin bir nefes çekiyor ve ben de parçalanmış nefesimle onu takip ediyorum.

"O... o gerçektir, değil mi? Değil mi? Değil mi?" "Nefes ver, hadi."

"Doğru." Uzun bir nefes veriyorum. "O gerçek olmalı. Bu gerçek."

"Hepsi gerçek, güzel."

"Sen mi?" Bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırırken yüzüne dokunuyorum. "Sen gerçek misin yoksa tüm bunlar bir halüsinasyon mu?"

"Ben her zaman gerçeğim."

Yavaş yavaş nefes alışım normale dönüyor ama çok bitkinim, çok utaniyorum, destansı çöküşümden sonra onunla yüzleşemiyorum.

Gözlerimi kapatıp onun sıcak kucağına sarkıyorum, nedense düşmemi engelleyeceğini biliyorum.

Beni arabaya taşırken dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

Her zaman gerçek olduğunu söyledi, ama iç karartıcı bir düşünce akıl sağlığımın duvarlarına çarpıp duruyor.

Ne Eğer her şey o hala a figment
. benim Asi hayal gücü mü?

"T o ne yap I Owe Bu dokunmak kalpten kalbe hoşnutsuzluk?"

Evdeki ofisimde bulunan devasa monitörden kuzenime gözlerimi dikip var olmayan ruhuna bakıyorum.

Benimkinin bir adım altında, belki de üstünde.

Kimin daha üstün olduğunu kanıtlamak ikimizin de vazgeçemeyeceği bir yarış, ancak Landon'ın kaos soluduğu ve dünyanın alevler içinde kalmasını izlemek için ilk çocuğunu feda edebileceği bilinen bir gerçek.

Görünüş olarak birbirimize benziyoruz ve King genlerini paylaşıyoruz. Özellikle de insanların bilinçsizce titremesine neden olan düz burun ve donuk gözler.

Benzerlikler burada bitiyor.

Annesinden gelen kahverengi saçları ve babasından aldığı tek şey olan mavi gözleri onu benim daha iyi genlerimden ayırıyor.

Ayrıca sıradan gri tişörtü ve parmakla taranmış saçları düşünüldüğünde trajik bir şekilde benden daha az zarif. Parazitin King Enterprises'ın imajına uymaması için bir neden daha, eğer benim söz hakkım varsa.

Bacaklarımı masamın altına uzatıp bileklerimden kavuştururken dışarıdaki yağmur pıtırıları çift camlı pencerelerden kulaklarıma zar zor ulaşıyor. "Son zamanlarda sorun çıkarma planların. Belki de seni oturtup Hannibal Lecter'ın gerçek olmadığına dair talihsiz haberi vermem gerekiyordur."

"Beni temel dürtülerini kontrol edemeyen bir ezikle kıyaslayarak zekama hakaret etmeyin. Ayrıca, bana cazip makbuzlar sunulmasaydı hiçbir sorun çıkarmazdım."

"Görüyorum ki kaba Amerikalılarla tatil yapmak size kötü alışkanlıklar kazandırmış."

"Tatil yapmamak, güzel nişanlımı mutlu ederken kardeşini kızdırmak ve kardeşimin çıkarlarını gözetmek."

"Kulağa sıkıcı geliyor."

"Başka türlü olmazdı." Sırıttıyor. "Bran'in dikkatini çekip onu bilerek engellediğimde Nikolai'nin yüzünü görmelisin. Bu ilginç bir psikolojik gerilim filmi olabilir. Ama bu kadar çarpıcı maceralarım yeter, sevgili kuzenim. Haberleri duydun mu?"

"Nişanlınızın mafya ailesi tarafından öldürüleceğiniz hakkında mı? Tabut için yer ayırttım bile. Gözlerime birkaç damla damlatacağım ve seni toprağa indirirlerken gözyaşı döküyormuş gibi yapacağım."

"Ruslar beni seviyor, tıpkı benim tanrısal varlığımla karşılaşma şerefine nail olan herkes gibi. Bu konuda endişelenmeyin. Ancak endişelenmeniz gereken şey, yakın zamanda öğrendiğim bir haber. Ava'nın eski terapistinin bir şekilde, şans eseri, ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey."

"Oh?" Aynı pozisyonda kalıyorum, yüz kaslarım kıpırdamıyor.

"Ne talihsiz bir haber." Lan sempati duyuyormuş gibi yaparak başını sallıyor. "Zeki, profesyonel ve özellikle Barbie'yle çok yakın biriydi. Acaba bu trajik olaydan haberi var mıydı?"

"Ava. Karımın adı Ava."

"Bilgi için teşekkürler. Her neyse, Barbie en sevdiği Kral'dan hızlı bir telefon görüşmesi için hala uyanık mı?"

"En sevdiği Kral'la, evlendiği Kral'la aynı evi paylaştığını düşünürsek, sizin bu denklemin neresine girdiğinizi anlamıyorum."

Alaycı kahkahalar atıyor ve hatta iyi bir ölçü için dizini tokatlıyor. "Zahmetsizce komik oluyorsun, sevgili kuzenim. Bazen sözlerine gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum."

"İşin bittiyse." Fareye uzanıyorum, ama o bir elini kaldırıp eğiliyor.

Arkasında bir rüzgâr birkaç söğüt ağacına çarpıyor, yabani yaprakları devasa pencereyi tırmalıyor.

Görünüşe göre Mia Sokolov'a layık olduğunu kanıtladıktan sonra nişanlısının Rus büyükbabası tarafından şu anda ikamet ettiği malikane kendisine hediye edildi.

Potansiyel favori varis olarak daha fazla puan toplayabilmek için herkesin, özellikle de Büyükbaba Jonathan'ın boğazına tıkmaktan asla vazgeçmediği bir gerçek.

Şaka ona göre. Ben büyükannemin favorisiyim ve büyükbabam onun ayaklarına kapandığı için başka kimsenin şansı yok. Belki kuzenim Glyn hariç, o da her zaman büyükbabamın şımarık prensesi olmuştur.

"Oyun oynamıyorum, Eli. Barbie'nin acısını paylaşmamak için kendimi zor tutuyorum, bu yüzden bu sonuçtan rahatsız değilsen, beni yatıştırmaya çalışmanı öneririm. Bir lütfen ile başlayalım."

"Lütfen öl de cenaze planlarıma devam edebileyim."

"Ah. Benim için gözyaşı dökmeye hevesli olduğunu bilmiyordum. Ama bunu en azından altmış yıl daha erteleyelim." Başını yana eğiyor. "Karının gerçeği öğrenmesi, muhtemelen daha derine inmesi ve mucizevi bir şekilde sürdürdüğü illüzyonu yıkması seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Çünkü bunu ona söylersen, beni kızdırmak için elinde cephane kalmaz."

"Bu kadar kötümser olma. Merdivenlerden düşmesi ve ardından gelen hafıza kaybının bir kaza olmadığına dair bir haber var, aksini göstermek için ne kadar çaba sarf etseniz de. Barbie'nin yalan ve hileden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sen karışma, Lan." Öne eğildim ve parmaklarımı çeneme diktim. "Konu bu olduğunda bana karşı gelmek istemezsin."

Gözleri bir meydan okumayla parlıyor. "Yoksa *ne olur*?"

"Yoksa ilişkinize müdahale etmeyi kendime görev edinirim."

"İşte burada yanıyorsunuz. Birilerinin aksine ben kendi işimi iflah olmaz yalanlar üzerine inşa etmedim."

"Yalanlar her zaman uydurulabilir. Seni kısa süre öncesine kadar içinde debelendiğin boşluğa geri itmekten çekinmiyorum. Benim olana dokunursan, ister eylemlerinle ister sözlerinle, Mia terapistten daha hızlı yok olur."

Dudakları hırıltıyla kalkıyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Sadece aptalca davranırsan. Sana bir uyarı sunuyorum çünkü sen ailedensin, Lan. Yoluma çıkan hiç kimseye sunmadığımın farkında olduğun bir cömertlik."

O başka bir şey söyleyemeden aramayı bitiriyorum. Ekran kararıyor, sonra evimin her yerinde bulunan düzinelerce güvenlik kamerasına geri dönüyor.

Yağmurun sesi, aksi halde huzurlu olan sessizlikte daha da yükseliyor.

Hayır, huzurlu değil. Belki de etkisine inanmasam da aradığım kelime uğursuzluktur.

Masamdaki saat sabah biri beş geçeyi gösteriyor ama yapmak istediğim son aktivite uyumak. Ava neredeyse o tanınmaz haline geri döndükten sonra olmaz.

Eğer bir şey olursa, bütün gece gözümü açık tutmalıyım.

Restorandan eve dönerken göğsümde uyuyakaldı ama titremesi ya da 'Hayır' diye mırıldanması durmadı.

O yumuşak, lanetli kelime hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Onun cansız bedenini hissetmek düşünce sürecimde büyük bir boşluk bıraktı.

Alışkanlıklarımdan ve işlerin yapılış şeklinden sapmayı seven biri değilimdir ama Ava'yı yatağına taşıırken yanında kalıp göğsünün yükselip alçalmaya devam ettiğinden ve aslında kontrolünü tamamen yitirdiği o kaygan yokuştan aşağı düşmediğinden emin olmak istedim.

Düzenli kontrolün tanımı üzerine inşa edilmiş bir adam olan benim, sayısız kaostan ilgili mide bulandırıcı bir saplantıyla boğuşuyor olmam ironik görünüyor.

Karımın eninde sonunda atlatacağım bir evre olduğuna inanmaktan çoktan vazgeçtim ve yavaş yavaş bu kara boşluğun, hoşuma gitse de gitmese de, varsayılan bir ayar olduğunu kabul etmeye çalışıyorum.

Ava'nın ipek yatağını buruşuk ve boş bulduğumda parmaklarım farenin üzerinde duraklıyor.

Ben banyoya doğru ilerlerken pencereye bir şimşek çakıyor. Evet, karımın banyosunda güvenlik kamerası var. Beni dava et.

Onu da boş bulduğumda, parmaklarım farenin etrafında kenetleniyor ve gidebileceği yerlere doğru uçuyorum.

Mutfak, her zamanki gece patlamış mısır ve şekerleme kovası için. Ve eğer havasındaysa, karışıma çilekli dondurma da eklenebilir.

Bodrum katındaki sinema salonunda 2000'lerin başından kalma romantik komedileri izlerken bunların hepsini tüketti.

Kendi deyimiyle müzik inine dönüştürdüğü misafir odasını, biri pembe olmak üzere beş çello, bir keman ve bir piyanoyla doldurmuş. Tüm enstrümanları bir profesyonel gibi çalıyor.

Klasik müzik sanatçıları hakkında kitaplar okumakla porno dolu romantizm kitapları arasında gidip geldiği kütüphane

Romanlar. Pofuduk bir okuma koltuğunun olduğu pembe bir köşesi var ve orada lanet olası kitapların altını çiziyor, işaretliyor ve notlar yazıyor. Beni son derece çileden çıkaran ve öfkeden şaşlı olmama neden olan bir alışkanlık.

Serada, amatör çiçek düzenleme ve melezleme girişimlerinde bulunur ve fena halde başarısız olur. Zavallı bahçıvan, bir dahaki sefere değerli bitkilerini öldürdüğünde felç geçirecek.

O yerlerin hiçbirinde yok.

Hay sikeyim.

Oda oda geziyorum, ilk defa evin büyüklüğünü küçümsüyorum. Ancak, evin hiçbir yerinde yok.

Sam'le olan yakınlığını düşünürsek, onu aramak için misafirhaneye gitmiş olabilir. Ama gecenin bu saatinde bunu yapacağını sanmıyorum.

Öfke nöbetlerine, paramı varlığından haberdar olmadığım hayır kurumlarına iğrenç bir şekilde harcamasına ve genellikle hak sahibi davranışlarına rağmen, eşim sosyal konumumuza yakın olmayanlara çok daha yakın olduğunu kanıtladı.

Her çalışanın adını öğrenmiş durumda ve Sam'in Ava ile aralarında mesafe yaratma çabalarına rağmen onları sık sık kendisiyle birlikte saçma filmlerini izlemeye davet ediyor. Ayrıca insanlardan işlerini yapmalarını istediğimde beni hep azarlıyor.

"Bu ses tonuyla ilgili. Evet, sizin için çalışıyorlar ama artık aristokrasi çağında değiliz ve siz onların ne efendisi ne de bekçisisiniz, bu yüzden hıyarlığı bırakın ve onlarla insanmış gibi konuşun."

İnsan nüfusunun yüzde doksanının ya zihinsel engelli olduğunu ya da nörogelişiminin on yaşında durduğunu bulduğumu hatırlamıyor.

Hâlâ kameraları tararken telefonumu çıkarıyorum, Sam ve Henderson'ı hızlıca aramaya hazırım. Ava kaybolduğunda saatin sabahın birini geçmiş olması kimin umurunda?

Arka bahçenin ortasında durduğunu gördüğümde parmaklarım duraksıyor. Hâlâ gece elbisesini giyiyordu.

Yağmur üzerine yağarken.

İçimden küfrediyorum, sonra hışımla ofisten çıkıyorum ve dışarı çıkarken bir şemsiye kapıyorum.

Soğuk bir rüzgâr yüzümü sıkıyor ve artık ev tarafından gizlenmeyen yağmurun ağır sesi, çarpan dalgalar gibi kulaklarımda kükrüyor.

Çimenlerin arasında zikzak çizen taş döşeli yolda kaymaktan kıl payı kurtulduktan sonra arka tarafa ulaşmam biraz zaman alıyor.

Sonunda onu yağmurun ortasında dururken gördüğümde ayaklarım sendeleyerek durdu. Islak elbise vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor, göğüslerinin eğimini ve kıcının kıvrımlarını belirginleştiriyor.

Gökyüzüne bakıyor ve arkasındaki lamba direği yüzünde yumuşak bir hale oluştururken yağmur damlaları elbisesine yapışıp yere damlamadan önce şakaklarından, yanaklarından ve boynundan aşağı akıyor.

Ona yaklaşırken adımlarım dikkatli ve şemsiyeyi başımızın üzerinde tutarak, onu alıp götürmek için çabalayan inatçı rüzgârla mücadele ediyorum.

"Ava, her şey yolunda mı?" Retorik bir soru soruyorum çünkü hiçbir şeyin yolunda olmadığını görebiliyorum.

Şu anda onunla konuşmuyorum bile. Onun yerine, onun bir hayaletiyle konuşuyorum. Onu canlandırmak için yaptığım umutsuz girişimlere rağmen uzun zaman önce ayrılmış biriyle.

Benden uzaklaşıp şemsiyenin altından çıktı ve bulutlu, yıldızsız gökyüzüne bakmaya devam etti. Ben de onun yanına kayıyorum ve görüşünü engellemek ama yine de onu sağanaktan korumak için şemsiyeyi geride tutuyorum.

"Hadi seni içeri alalım, güzelim." Onu ileri itmek için hafif bir baskı uygularken kolum beline dolanıyor. Bir an için beni takip etti ama sonra aniden durdu.

Başını mekanik bir hareketle geriye yatırıyor ve bana bakıyor ama beni gerçekten görmüyor. Gözleri soluk, odaklanmamış.

Kendinde değil.

Karım şu anda bir yabancından başka bir şey değil.

Bazı örneklerde olduğu gibi kendisinin gölgesi bile değil.

Ailesi, hatta Ariella bile bunu öğrenirse, onu tedavi görmesi gerektiğini düşündükleri yere götüreceklerdir.

Oradaydım, bunu yaptım ve kafama silah dayansa bile bunu tekrarlamam.

Ayrıca, ben onun yasal vasisiyim, onlar değil, bu yüzden onun akli başında anlarını sabote etmeye ve lekelemeye hazır olmadıkları sürece hiçbir şey yapamazlar.

"Sence ben güzel miyim?" Sesi alçak, biraz perili, uyuşuk ve Ava'nın hırçın, enerjik sesine hiç benzemiyor.

Ama yine de başımı sallıyorum.

"Tekrar söyle." Keskin bir nefes alıyor ve soğuk elini göğsümde gezdiriyor, hareketleri garip ve sert. "Beni güzel bulduğunu söyle."

"Seni o kadar güzel buluyorum ki, bazen sana bakmak acı veriyor."

"Eski kız arkadaşlarından daha mı güzelsin?"

"Benim hiç kız arkadaşım olmadı, olsaydı bile senin eline su dökemezlerdi."

Rüzgar uğulduyor, yağmur daha da şiddetlenirken neredeyse şemsiyeyi uçuruyor ve Ava'ya alanın tamamını sunmak için korunaksız kalan kolumu ıslatıyor.

Islak elini yüzüme götürüyor, sanki bir oyuncak bebekmişim gibi yanağımı okşuyor ve dürtüyor. "Sen gerçek misin?"

"Yüzde yüz." "Ya gerçek olmayı bırakırsan?"

"Durmayacağım."

Dudaklarımı okşuyor. "Bence sen de güzelsin."

Ve sonra, büyük bir dönüşle, iki yanağımı da tutuyor, parmak uçlarında duruyor ve dudaklarını dudaklarıma mühürlüyor.

Bu durumdayken bana hiç dokunmadığını düşününce bir an şaşırıyorum. Dokunuşuma zar zor tahammül ediyor ve açıkçası Sam'i ya da Henderson'ı bana tercih ederdi.

Sam genellikle onu yıkayan, ona rahatlatıcı şekerleme kovalarını veren ve sonunda yorulana kadar yanında kalan kişidir.

Aslında, benim varlığım onu üzüyor ve bu atakları tetikliyor gibi görünüyor, bu yüzden onun yanında geçirdiğim zamanı sınırlıyorum ve kesinlikle gerekli olmadıkça ona dokunmuyorum.

Ama sonra, onu parmaklamaya karşı koyamadığım o yanlış hesaba rağmen haftalardır iyiydi. Konuşuyor, yürüyor, okuyor, çello çalışıyor ve ağzından çıkan her kelimeyle beni sinir ediyor.

Ben de bunun yeni bir başlangıç olduğunu düşünerek hata yaptım. Bu yüzden ona dokunmaya devam etmek, onunla çıkmak ve ona tutkusunu yeniden kazanma şansı sunmak gibi bir hata daha yaptım.

Ava'nın dişleri alt dudağıma batıyor ve ağzıma doğru fısıldarken dilimde metalik bir tat patlıyor, "Bir sır bilmek ister misin?"

"Ne sırrı?"

"Canını yakacağım." Ayak parmaklarından aşağı inmeden önce daha da alçak sesle konuşuyor, gözleri kaybolmuş, duruşu kamburlaşmış ve her zamanki zarafetinden yoksun.

"Neden bana zarar vereceksin?" diye sordum.

"Şşş." Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Bu bir sır. Kimseye söyleme, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve elini bırakıyor, sırılsıklam elbisesinin içinde titrerken bir tahta kadar sert görünüyor.

"Hâlâ güzel olduğumu düşünüyor musun?" "Evet."

"Seni mahvedecek olsam bile mi?"

"Muhtemelen."

"Yalancı." Gülüyor, sonra kollarını bana doluyor. "Hey, Bay King?"

"Evet?"

"Sik beni."

"Şimdi olmaz."

"Ne zaman o zaman? Biriyle yatmak istiyorum."

Karnını sikime sürüyor ve sikimin onun en ufak dokunuşunda dikkat kesilmesinden nefret ediyorum.

"Beni istediğini biliyorsun." Çeneme, boğazıma, dudaklarıma öpücükler konduruyor ve hatta çektiği kanı yalıyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Beni bağlayabilir ve ne istersen yapabilirsin."

Onun tahriklerine kapılmamak ve bir mağara adamı gibi onu çimlere yatırmamak için inanılmaz derecede kontrollü olmak gerekiyor. Ama bu, ayık Ava'nın bu seçeneğe hiç de açık olmadığı ortadayken ondan faydalanmaktan farksız olurdu.

Morarmış dudağım onun yastık yumuşaklığındaki ağzının, nazik öpücüklerinin, kalınlaşan ve patlamak üzere olan sikimi masumca okşamasının altında zonkluyor.

Gergin bir elimi omzuna doladım ve onu ittim. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Biliyorum. Artık çocuk değilim."

Bir lanetle onu bileğinden tutup arkamda bıraktığımız su izini umursamadan eve doğru sürüklüyorum.

Mantiken Sam'i aramalı, sonra ortadan kaybolmalı ve yarın benim tetikleyici varlığım olmadan daha iyi uyanacağını ummalıyım.

Ancak bu gece mantık benden kaçmış gibi görünüyor, çünkü onu banyosuna götürüyorum ve büyük bir jakuzi küveti ve altın muslukları olan beyaz ve pembe temalı alanın ortasında durup onu izliyorum.

Başına bir havlu atıp birkaç kez ovuyorum. "Burada kal."

Yatak odasına geri dönüyorum ve elime geçen ilk şeyi, beyaz ipek geceliğini alıyorum. Döndüğümde onu aynı pozisyonda, başında hala havluyla yere bakarken buluyorum.

İç çekerek arkasında duruyorum ve elbisesinin fermuarını indiriyorum, su parıltısıyla kaplı porselen beyazı teni ortaya çıkıyor.

Sert meme uçlarını okşamamak, amına dokunmamak ya da iyi bir önlem için kıcını tokatlamamak için elimden geleni yaparak elbiseden sıyrılmasına yardım ediyorum.

Yüce İsa.

Bu kadınla doğru şeyi yapmak istemek pratikte daha zordur.

Onu duşa doğru itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamayı reddediyor. Ayrıca kontrolden çıkmış gibi görünüyor. Bu her zaman kötüye işaret değil, çünkü en azından bu şekilde daha az yıkıcı oluyor.

Ellerimi sabit tutarak, göğüslerinde ya da amında çok fazla oyalanmadan onu elimden geldiğince kuruluyorum, sonra da günaha girmemek için beyaz elbisesini giydiriyorum.

Hayır. Daha iyi değil.

Islak sarı bukleleri yüzünü melek gibi çerçeveliyor ve ipek kumaş tenine yumuşak bir zarafetle yapışıyor.

Onu kucağıma alıp kollarımda taşıyorum, sonra yatağa yatırıp yorganı vücudunun üzerine çekiyorum.

Sırt üstü yatmış, sanki ben görünmezmişim gibi tavana bakıyor.

Dudaklarım altında geziniyor. "İyi geceler, güzelim."

Tam geri çekilmek üzereydim ki yanaklarımı kavradı ve ağzımı kendi ağzına doğru itti. Kesik acıtıyor, ama daha az umursayamazdım, çünkü beni bıraktığında, yumuşak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"İyi geceler."

Ve sonra gözleri çırpınarak kapandı.

Onun huzurlu ifadesini izlerken, toplumda deli bir kadın olarak bilinen biriyle evli olduğumu neredeyse unutuyorum.

Daha da kötüsü, bunun farkında bile değil.

Ve bu şekilde kalmasını sağlayacağım.

T o sabah şaşırtıcı derecede ferahlatıcı bir başlangıçla geldi. Son zamanlarda hiç bu kadar mışıl mışıl uyumamıştım...şey, hiç, şimdi düşünüyorum da.

Çok uzak, zar zor hatırladığım çocukluğum dışında, genellikle uykuyla ilgili sakatlayıcı bir sorun yaşadım.

Sonunda, bu beni o kadar korkuttu ki, her zaman tek başıma uyuduğumdan ve asla başkalarıyla uyumadığımdan emin o l d u m .

Kaotik zihinsel durumumu ve trajik geleceğimi satmayacağına güvendiğim tek kişi Cecily'di.

Üniversitedeyken, yatmadan önce sık sık beni kontrol eder, ilaçlarımı aldığıma emin olana kadar orada durur ve hatta bana bir bardak süt veya bitki çayı hazırlardı.

Üniversitenin son yıllarında kırık porselenden daha az zarafetle düşmemin bir nedeni de onun kendi hayatı olduğu gerçeğiyle yüzleşmemdi. Kendi ailesini özlediğini bildiğim halde sonsuza kadar benimle kalmasını beklemek hem bencilce hem de utanç vericiydi.

Kendi düşüncelerim - Jeremy'yi kıskanmam ve yeni durumumu kabullenememem - beni uçuruma sürükleyen şeydi.

Alkol, uyuşturucu ve her türlü kaçış yolu. Çoğu zaman gerçeklik kavramımı kaybettim ve Papa'nın her şeyi anlayıp beni bir akıl hastanesine tıkma ihtimali yüzünden çok stresliydim.

İki yılı unutmuş olmama rağmen, şu anki hayatım uzun zamandır sahip olduğum en istikrarlı hayat gibi görünüyor.

En kafa karıştırıcı olanı da.

Bir yandan dengeli rutinimden son derece memnun ve minnettarım, dięer yandan da zorba kocamın bu iřte p a r m a ę ı olduęu gerçeęi beni dehřete dūřuruyor.

Eli'nin odasının bulunduğu koridorun karşı tarafına bir bakış atarken adımlarım dikkatli.

Merdivenlerin başında duraksıyorum ve elimi belimi saran ve dizlerimin hemen üzerinde duran iekli müslin elbisemin üzerinde gezdiriyorum.

Giymeyi dūřündüęüm crop top ve mikro mini eteęe kıyasla oldukça mütevazı.

Kocamı kızdıracak iradeyi kendimde bulamamamla bir ilgisi olabilir. Bu sabah değil.

Benim epik panik atağıma tanık olması ve hatta eve dönerken ona karşı uyumama izin vermesi yeterince utanç verici. Ve buna izin verdiğini biliyorum, çünkü Eli King hakkında bildiğim bir şey varsa, o da herhangi bir duygusallık uygulama kapasitesinden yoksun olduğudur, bu yüzden böyle bir istisna yapması garip.

Çok fazla anlam ıkarmamam gerektiğinin ve muhtemelen toplum içinde küçük dūřürölmekten hoşlanmadığı için bunu yaptığının farkındayım, ancak bu minnettarlık duygularımı ortadan kaldırmıyor.

Bakışlarım boş koridora kayıyor ama kapısını almak gibi aptalca bir fikirden vazgeçip onun yerine mutfağa yöneliyorum.

Çaresiz olduęumu dūřünmesini saęlayacak kadar minnettar deęilim.

"Günaydın Sam." Sırılarak içeri girdim.

Orta yaşlı kadın bir tencereyi kurulamak için başını kaldırıyor, bakışları beni bir süre tarıyor. "İyi uyudun mu?"

"Oldukça iyi, teşekkürler." Bir bar taburesine tırmanıp bir elime pembe mücevherli smoothie bardağımı, diğer elime de bir parça avokadolu tost alırken esnememi bastırıyorum. "Gerçi tuhaf bir rüya gördüm."

Sam omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne kadar tuhaf?" Etrafımızı kontrol ettikten sonra fısıldıyorum, "O burada mı?" "Kim o?"

"Başka kim olacak? Değerli patronunuz."

"Saat sabahın on birini geçti hanımefendi. Saatler önce işe gitti."

"Tamam." Midemdeki batma hissini görmezden geliyorum ve onu uzun bir smoothie ve kızarmış ekşi mayamdan bir ısıklıkla boğuyorum.

"Neydi o tuhaf rüya?" Sam, Romalı bir gladyatörün duruşuyla karşımda beliriyor ki bu, hâlâ bir başka tencereyi havluyla kuruturken en iyi ihtimalle komik.

"Çok aptalca, gerçekten. Rüyamda Eli'nin beni yatağa götürdüğünü gördüm. Sanırım saçımı kurutmuştu. Gerçi neden ıslak olduğundan emin değilim. Ve... şey... alnımdan öptü ve iyi geceler diledi." Yumuşak bir kahkaha attım. "İhtimaller nedir, ha?"

"Düşündüğünüzden daha olası."

"Evet, doğru." Yarısı yenmiş tostı tabağa bırakıyorum ve pipetimle oynuyorum. "Muhtemelen dün gece bana yardım ettiği için o garip rüyayı gördüm."

Bana bakarken Sam'in hareketleri yavaşlıyor. "Rüyada başka ne vardı?"

"Tek hatırladığım bu." Gözlerimi kısıyorum. "Ve sadece parçalar halinde. Garip çünkü hiç rüya görmüyorum." *Sadece soğuk terler dökerek uyanmama ve bir daha uyumayı reddetmeme neden olan kâbuslar.*

Sam hiçbir şey söylemiyor. Soğuk kocam gibi, o da bir kadın.
birkaç kelime.

Tırnaklarımı ısıltılı mücevherlerin üzerinde gezdiriyorum. "Dün gece kıyafetlerimi değiştiren sen miydin?"

"Başka kim olabilirdi ki?"

Doğru.

"Bu arada." Başka bir konu seçiyorum. "Dün için beni tebrik etmedin."

"Tebrikler," diyor poker suratıyla.

"Kulağa performatif geliyor, sanki bunu söylemeye zorlanmışsınız gibi."

"Sen öyle diyorsan."

Kaşlarımı çatıyorum ama taburemden aşağı atlarken buna izin vermeyi seçiyorum. "Hey, Sam?"

"Evet?" O döndü uzakta için yer ve
Tencere içinde Dolapları.

"Öğle yemeği için ne yapıyorsun?"

"Fesleğen çorbası, çoban böreği ve brokoli salatası." "Peki ya tatlı?"

"Tuzlu karamelli börek."

"Çilekli yap, ben de yardım edeyim." "Neden yapasın ki?"

"Şey... Sıkıldım."

"Saatlerce film izleyebildiğiniz ve kitap okuyabildiğiniz düşünüldüğünde, buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Fiiine. Yemek yapmayı öğrenmek istiyorum." "Neden?"

"Soru sormayı bırak ve bana öğret."

"Bulaşıkları zavallı çiçekleri öldürdüğünüzden daha hızlı yakabiliyorsunuz yani?"

"Oh, Lütfen. Ben çalışıyor için yapmak bir şey
Eğlence o çiçeklerden."

"Korkarım Bay Pratt bu görüşe katılmıyor."

"Sadece dramatik davranıyor. Hayatta kalacaktır." Kolumu onun kiyle birleştiriyorum. "Peki sen? Lütfen?"

"Bay King'i zehirlemeyeceğinize söz verdiğiniz sürece." Dudaklarım ayrılıyor.

"Onu zehirleyecek misin?"

"Hayır, sen neden bahsediyorsun?" Gülüyorum. "Çok komiksin."

"Komik olmaktan başka bir şey değilim." "Doğru." Sahte bir surat ifadesiyle içimi çektim.

Sürgülü bir çekmeceyi çevirerek açıyor, tencereyi inanılmaz derecede düzenli benzer tencerelerin arasına yerleştiriyor, sonra da iterek kapatıyor.

Bu evde OKB var, yemin ederim. Varoluşlarına bedavaya daha fazla canlılık kattığım için minnettar olmalılar.

"Yani? Yani?" Ellerimi dua eder gibi birleştiriyorum. "Lütfen?"

"Tamam, olur. Ama sadece yemeğine karışmayacağına söz verersen. Zaten bu konuda kararsız ve eğer bir şey olursa muhtemelen sonsuza kadar oruç tutar."

"Emredersiniz kaptan." Selam veriyorum ve yemin ederim gülümsemesini bastırıyor.

Acaba Sam'i aydınlık tarafa çevirebilir ve onu zorba patronundan uzaklaştırabilir miyim? Her gün o kasvetli enerjiye, taş suratlı emirlere ve karanlık ruha maruz kalmak onun hayatını emecek.

Bu evde biraz eğlenceye ihtiyacımız var. Gerçi, *görünüşe göre*, çalışanlarla rastgele izleme partilerim ve Ari ile dans çılgınlıklarım, huysuz kocam için zaten çok eğlenceli.

Kendine gelecektir. Bütün ev düzelecek.

Sam menüyü değiştirip sevdiğim bir şey pişireceğimizi söylüyor, böylece eğer berbat edersem, onu yemek zorunda kalan tek kişi ben olacağım.

Kaba.

Mercimek çorbasını tercih ediyoruz. Yeterince basit sanırım.

Malzemeleri söylediği gibi diziyorum ve bir tencereye gereğinden fazla su ekleyerek başlıyorum.

"Yemek konusunda şüpheli olduğunu söylemiştin," diye başlıyorum umursamaz bir sesle. "Nedenmiş o?"

"Gayet iyi yiyor."

"Ama restoranlarda değil ve şimdi düşünüyorum da, onu partilerde, halka açık toplantılarda, düğünlerde, cenazelerde vs. içki dışında bir şey tüketirken hiç görmedim."

"Düğünlere nadiren katılır. Sadece cenazelere."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet. O büyük bir eğlence düşmanı."

Hepimiz bunun farkındayız."

"Belki tam olarak değil." Elime ters ters bakıyor. "Daha hızlı karıştır, yoksa tencereyi yakacaksın."

Hızımı arttırdım. "Yemek züppeliğinin arkasındaki sebep nedir?"

"Neden ona kendin sormuyorsun?"

"Sanki bana söyleyecekmiş gibi."

"Şaşıracaksın. Altı yıl önce tanıdığınız Eli'den çok farklı."

Yutkunuyorum. Tabii ki Sam utanç verici itirafımı ve yürek parçalayıcı reddedilişimi biliyor.

Eminim ona hikayeyi anlattığında benim mutsuzluğuma gülmüştür.

"Bundan çok şüpheliyim," diye mırıldandım.

"O zaman çok yanılmış olursun." Kule yüksekliğindeki baharat rafını karıştırıyor ve birkaç kavanoz alıyor. "Ve derinlerde bir yerde bunu biliyorsun."

"Biraz farklı olduğunu kabul ediyorum." Eski Eli bana asla cesaret vermez, çiçek getirmez, randevuya çıkarmaz ya da Tanrı korusun beni taşımazdı ama bu değişimin bir art niyete bağlı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Biraz mı?" Sam bana kuşkulu bir bakış fırlattı.

"Evet, biraz. Hâlâ çoğu zaman varlığımı görmezden geliyor."

"Eğer onun arkadaşlığını istiyorsan, iste." "İstedim ve o bana güldü."

"Kibarca sordun mu?"

"Kibarca derken ültimatom verdiğimi *kastediyorsanız*, tabii ki bunu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle söyledim."

"Neden şaşırmadım?"

"Evli bir çift olduğumuz konusunda ısrar eden o, ama görünüşe göre kurumdan sadece kontrol edici davranışlar çıkarmış. Babasının annesine bir kraliçe gibi davrandığını düşünürsek, kime çektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Doğuştan değiştirilmediğine emin misin?"

"Emin olduğum tek şey, bu itme-çekme oyununun yorucu hale gelmeden önce daha az çekmeye ihtiyaç duyduğu."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir bakışıyla beni sabitliyor ama yemek yapma talimatları dışında başka bir şey söylemiyor.

Sonunda çorbayı çok az yaktım ve özel tenceresini tehlikeye attığım için Sam'in bok listesine girdim.

Ancak en çok keyif aldığım şey çikolatalı  ilekli pasta yapmak ve olması gerektiği kadar süngerimsi olmasa da oldukça iyi oluyor.

Yarım gün ve mutfakta devasa bir karmaşanın ardından Sam benim maskaralıklarımdan bıktı. Kristal bir bardağı kırdıktan sonra beni dışarı kovaladı. Kendimi savunmam gerekirse, çirkin görünüyordu.

Her neyse, duş aldıktan sonra daha c retk r bir yakası olan benzer bir elbise giyiyorum, sonra da ponponlu yumuşak pembe terliklerimi giyiyorum.

Tekrar aşağıya indiğimde saat altı civarıydı.

Resepsiyon alanından dışarıyı g zetliyorum ama araba gelmiyor.

Ben de müzik odasına çıktım, iki saatten fazla Bach çalıştım, sonra tekrar aşağı indim.

Bu sefer hayal kırıklığından çok sinirlendim.

Sam masadaki tabakları işaret ederek, "Biraz yemek yemelisin," diyor, aralarında benim  orbam ve iki dilim pastam var.

"Hiç iştahım yok."

Dolabı açıyorum, şekerleme kovamı kapıyorum ve kurgusal romantizm hakkında okumak için kütüphaneye gidiyorum

ve uzak dünyalar.

Daha iyi düşünerek Eli'nin aptal siyaset, tarih ve finans kitaplarını alıp pelüş İran halısının üzerine birkaç düzensiz sıra halinde diziyorum. Onları böyle dağınık bir şekilde gördüğünde gözlerinin nasıl seğireceğini tahmin edebiliyorum.

Mükemmel.

Yüzükoyun uzanıyorum ve Yüz Yıl Savaşları'nı anlatan dev bir kitabın sayfalarını çevirirken şekerlemelerimi yemeye devam ediyorum.

Okumuyorum bile. Ya da ilgilenmiyorum.

Bütün mesele defterleri karıştırmak.

Yapış yapış parmaklarımın, bir kova şekerlemenin ve dağ gibi kitaplarının fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

BEN

İlginç şeyler.

Cevabı hemen geldiğinde gülümsememi gizleyemiyorum.

TIN MAN

Sayfaları şeker ipiyle mi işaretledin, Ava?

Ben de senin çıkarım yeteneklerinin paslanmaya başladığını düşünüyordum.

Kütüphaneden uzaklaşın ve o terörist kovasını da yanınıza alın.

Ama ben istemiyorum. Btw, bunu açıklayabilir misin?

Kitaptaki bir satırı okumadan kırmızı daire içine alıyorum, birkaç satırın altını çiziyorum, sonra da sayfaya kulak kabartıyorum. Yaptığım işten memnun kalınca bir fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Uzun bir dakika boyunca cevap vermedi. Sanırım ona kalp krizi geçirttim.

Eğlenceli.

I yapmalıydım oynadı üzerinde onun organize-
kaçık daha önce eğilimleri. Hayır. merak ediyorum
o yerleştirildi a bütün oda AYIRICI

Kütüphanenin benim ve onun tarafı arasında. Geriye dönüp baktığımda, bir duvar inşa etmeliydi.

Merhaba. Hala orada mısın?

Kesinlikle öyleyim, ama seninle işim bittiğinde öyle olmayacaksın.

Oh, lütfen. Sadece masumca yardım istiyorum.

Sende hiç masumiyet yok. Bu öfke nöbetinin arkasındaki sebep ne?

Sadece sessizce okuyorum.

Kaotik desek daha doğru olur.

Haklısın, sessizlik söz konusu değil. Benim var. Metal çıgıkları atıyordum. Ses yalıtım sistemi olmasaydı komşularımız beni polise ihbar ederdi. Sam personelin çoğunu binadan tahliye etti, yani sadece ben ve kitaplarınız var. Hiç kimse onları titiz vurgulama sistemimden kurtarmak. Ne yazık.

Daha fazla işaretli resim gönderiyorum ama bu sefer cevap vermiyor.

Hiç eğlenceli değil.

Tam onunla uğraşmanın bir yolunu bulduğumu düşündüğümde, beni zahmetsizce susturuyor.

Hayal kırıklığım tehlikeli boyutlara ulaşıyor, ben de değerli koleksiyonumdan bir "Bodice Ripper" romanı kapıyorum, sonra da onun gösterişli kitaplarının ortasına yüzüstü uzanıyorum.

Bana sorarsanız, daha iyi ve daha az züppe bir edebiyata giriş yapabilirler.

Bacaklarımı havaya kaldırıp ayak bileklerimden çaprazlıyorum ve izin verilenden daha fazla şekerleme tüketirken ahlaki değerleri sorgulanabilir bir tırmık dükünün dünyasında kayboluyorum.

Bu haksızlık. Neden erkekler kurguda daha iyi?

Tüm erkek nüfusunun kadınlar tarafından yazılan erkeklere dönüştürülmesi için dilekçe. Lütfen ve teşekkürler.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Onun derin, zarif ve şüphe uyandıracak kadar sakın sesi karşısında içime dolan heyecandan nefret ediyorum.

Geldiğini fark etmememi sağladıysa bu bok gerçekten iyi.

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun? Kitap okuyorum," diyorum onun varlığını kabul etmeden.

"Ve bunu daha düzgün kıyafetlerle yapamaz mıydın?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve biraz pişman oluyorum çünkü görünüşe göre kocamın ne kadar yasadışı bir şekilde göz kamaştırıcı olduğunu unutmuşum.

Lacivert bir takım elbise giymiş ve eli cebinde, bütün gün ofiste olmasına rağmen moda podyumlarından fırlamış gibi görünüyor.

Bakışlarımın utanmazca onun üzerinde dolaşmasına izin verdim. Kaygan simsiyah saçları, buz gibi gözleri, taş gibi soğuk yüzü ve büzülmüş dudakları...

Duruyorum. Alt dudağında göze çarpacak kadar büyük bir kesik var.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor.

İç çekiyorum. "Max Mara. Cidden, ne zamandan beri elbiselerimin tasarımcılarıyla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Düzgün olmadıkları için."

"Yeterince terbiyeliler."

"Kıçının çatlağını gösterecek kadar."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve evet, dantelli iç çamaşırlarımın kenarı görünüyor.

Yanaklarım kızarıyor ama omuz silkiyorum. "Kralı ağırladığımızı fark etmemiştim. Tek başımayım, rahatla."

"Peki ya bir personel içeri girerse?"

"Böylece beni hatırlayacakları eğlenceli bir şeyleri olur."

Kabarık şeker iplerini parmaklarımın etrafında döndürüyorum, ağzıma götürüyorum ve şehvetli bir şekilde emiyorum. Şeker dilimde patlıyor ama içime endorfin salgılatan sadece tatlılık değil.

Elime odaklandığında gözleri erimiş griye dönüşüyor.

Ben de onu isterken bunun tehlikeli bir strateji olduğunun farkındayım ama onu bir şekilde etkisiz hale getirmeliyim. Ve eğer baştan çıkarma tek yolsa, o zaman memnuniyetle oyunu oynayacağım.

Dilimi orta ve işaret parmaklarımın etrafında imalı bir şekilde gezdirdiğimde burun delikleri açılıyor ve çenesi geriliyor. İşi daha da ileri götürüyorum, parmaklarımı derinlemesine emiyorum ve geçen gün ona yaptığım şeyi taklit ederek onları hararetle yalıyorum.

Kıpırdamadan durmasına rağmen, arzusunun pürüzsüz dış görünüşünün altında tutuşmayı bekleyen bir ateş gibi kaynadığını hissedebiliyorum. Saatine gelişigüzel dokunduğunda, sanırım kısıtlamasının kaybolduğunu hissediyorum, ama sonra hareketsiz kalıyor.

Yüzeyde hiçbir şey göstermemesi sinir bozucu.

Lanet bir psikopat gibi.

İstediğimi elde edemeyecekmişim gibi hissederek parmaklarımı bir patlamayla dışarı kaydırıyorum. "Eğer kara kara düşünmeyi bitirdiysen, geri dönmem gereken çok önemli bir sahne var-"

Bir an orada uzanıyorum, sonra güçlü eller ayak bileklerime dolanıyor. Ters evrildiğimde, bacaklarım ayrıldığında ve Eli iki elini başımın iki yanına koyduğunda inliyorum.

Üzerime doğru geliyor, vücudu tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor ve ben nefesimi tutmak için mücadele ediyorum. Etrafımızdaki hava yüklü bir yoğunlukla çatırdıyor, vücudumdaki her sinir gergin. Kokusu duyularımı dolduruyor, sarhoş edici aşinalığıyla beni bunaltıyor ve daha da içime çekiyor. Sanki iki mıknatıs gibiyiz, görünmez bir güç tarafından karşı konulmaz bir şekilde birbirimize çekiliyoruz.

"Bu durumda sevgili karıcığım, onlara bizi hatırlayacakları eğlenceli bir şey versek iyi olur."

Ve sonra dudakları benimkilere çarptı.

A Talepkâr, sert dudaklar ateşli bir tutkuyla benimkini sahiplenirken göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar patlıyor.

Bir an için başım o kadar dönüyor ki garip bir rüyada olduğumu sanıyorum.

Ama eğer öyle olsaydı onun ağırlığını üzerimde hisseder miydim? Dudaklarımı her ısırışında kaslarının esnediğini ve gerginleştiğini hissettiğimde mideme kramplar girer miydi?

Ağzım kendiliğinden açılıyor -olayların şok edici dönüşünü suçluyorum- ve dilini dişlerimin arasına daldırıyor. Isırma, bükme ve ruhumu dudaklarımın arasından emme karmaşası.

Beni öpüyor.

Yıllarca beni reddettikten ve bir öpücükle aşağıladıktan sonra, Eli King şu anda beni öpen kişi.

Ve bu sadece bir öpücük değil. Kaynayan karanlıkla dolup taşan sahiplenici bir iddia.

Eli'nin her eylemi eklektik bir korkutuculukla gerçekleştirme yeteneğine sahip olduğunu çarpıcı bir şekilde fark ediyorum. Dakikada kaç nefes aldığına varıncaya kadar her şeyi kontrol altında tutsa da

Öpücüğü. Dudaklarının fırçalanması ve dişlerinin çekilmesi güzel bir şekilde rafine edilmemiş ve bol miktarda akıldışıdır.

Alt dudağımı kemiriyor ve dişlerini yumuşak yastığa batırıyor. Isırılmayı, kanı, aşağılanmayı bekleyerek geriliyorum ama saldırıya uğramış derimi emiyor ve dilimi tekrar fethediyor.

Bir vahşi gibi.

Çarpışmamızın özensiz sesi havada ürpertici bir afrodisyak gibi yankılanıyor.

Buna neden bir son vermem gerektiğini düşünmeye çalışıyorum ve bunu başaramayınca titreyen ellerimi göğsüne doğru kaldırarak buna bir son vermeye ya da en azından onu yavaşlatmaya çalışıyorum.

O çok yoğun. Çok sert. Sanırım beni emip kurutacak ve boş bırakacak.

Eli hâlâ ağızımla ziyafet çekerken iki bileğimi tek eliyle kavırıyor ve başımın üstüne koyuyor. Bir kitabın soğuk sayfalarının üzerine.

Diğer eli boğazımı mengene gibi kavırıyor, ta ki yutkunmalarımı avucunun içinde hissedene kadar.

Arzunun şok dalgası açlık çeken uzuvlarıma hücum ediyor ve kalçalarımın arasında birikiyor. Çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi bulmak için onları birbirine sürtüyorum, beni çılgına çevirmek için ne kadar az şey gerektiğini görünce yarı şaşkın, yarı dehşete kapılıyorum.

Birden Eli ağızını benimkinden ayırıyor. Varlığımın her zerresi bu kaybın yasını tutuyor ve dilimi dudaklarımı yalamak için daldırıyorum. Yeniden açılan kesik dudağına bir göz attığımda metal tadı alıyorum.

Pantolonumun sesi havada yankılanıyor ve sanki acımasız bir antrenman yapmışım gibi derim karıncalanıyor ve zonkluyor. Eli ise derin ve ağır bir şekilde nefes alıyor, hâlâ endişeli bir güçle üzerime geliyor.

Pençelerimi o kontrole batırmak ve her şeyi mahvetmek istiyorum.

Her şeyi mahveder.

Beni geri dönülmez bir şekilde mahvettikten sonra bu adil.

"Hepsi bu kadar mı?" Umursamaz görünmeye çalışıyorum ama titreyen, hafif boğuk sesim yüzünden kısmen başarısız oluyorum. "Biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Kapa çeneni, Ava." Beni tehlikeli bir niyetle izlerken sert sesi etrafımızda yankılanıyor.

Görünüşe göre, tüm hayatta kalma içgüdülerimi pencereden dışarı attım, çünkü onun altında kıpırdandım ve fısıldadım, "Yoksa ne? Bana yaptırır mısın?"

Boğazından derin bir hırıltı kopuyor ve içime bir korku ve istek ürpertisi gönderiyor. "Kendimi zar zor durdururken beni test etme."

"Kendini neyden alıkoyuyorsun?" Tekrar aşağı yukarı kayıyorum, bu sefer bacaklarımı daha da açıyorum ve iç uyluğumu onun ereksiyonuna sürtüyorum.

Yüzü geriliyor, maske kenarlarından çatlıyor ve ulaşmak istediğim adamın bir ipucunu ortaya çıkarıyor. "Bilmek istemezsin."

"Oh, kesinlikle istiyorum. Kafanın içinde neler olup bittiğinden daha fazla bilmek istediğim bir şey yok. Devam et, beni eğlendir."

"Karşılığında ne alacağım?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "İşbirliğim mi?"

Karanlık bakışları şişmiş dudaklarıma düşüyor ve her türlü alay girişimi boşa çıkıyor. Onun kısır, bölünmemiş ilgisiyle daha da ısınıyorum ve yapışkanlaşıyorum, kendime rağmen kıvranıyorum.

Lanet olsun ona ve rahatsız edici gözlerine.

Herhangi bir muharebe ya da asker olmadan bir savaşı kazanabilirlerdi.

Beni tekrar öpecek. Etrafımızda uğuldayan arzu bulutunun içinde bunu hissedebiliyor ve tadabiliyorum.

Gözlerim güzel ve vahşi iddiaya hazırlanmak için çırpınarak kapanıyor, ama Eli tek bir hareketle beni bırakıyor ve itiyor.

İçimden dökülmek üzere olan protesto, bir elini belime dolayıp beni bir oyuncak bebekmişim gibi yüzüstü çevirdiğinde bir çığlığa dönüşüyor.

Denge için ellerimi yere vuruyorum, saçlarım yüzümün iki yanında perdeler oluşturuyor.

"Kendimi neyden alıkoyduğumu bilmek ister misin?" Eli'nin ağır bedeni sırtımı kaplıyor.

Sıcak ve gülünç derecede kaslı gövdesinin altında titriyorum. Zayıf görünen biri için kesinlikle çok kaslı ve nefes almakta zorlansam da itiraz etmeye cesaret edemiyorum.

Saçlarımı kulağımın arkasına tararken giysilerimin hisirtisini duyuyorum, iri elinin hissi ısınmış tenimde keskin karıncalanmalara neden oluyor.

Dişlerini yumuşak deriye batırmadan önce dudakları lobumun etrafını sarıyor. Bir iniltiyi hapsetmek için ağzımı kapatıyorum ama boğuk bir inilti olarak kaçıyor.

"Ateşimle oynamaya hiç hakkınız yok Bayan King, çünkü size yapmak istediğim şeyden sağ çıkamayacaksınız."

Ellerimi kavrarken bir kumaş parçası ellerime dokunuyor ve

Onları önüme, halının üzerine itiyor. Tehditkâr bir şekilde üzerimi örtmesine rağmen ağırlığını azaltıyor, yoksa şimdiye kadar beni ezmiş olurdu. Şaşırtıcı bir şekilde, en ufak bir iğrenme duymayacağım bir ölüm.

Kravatını bileklerime dolayarak, istesem de çözemeyeceğim bir düğümle sabitlemesini şaşkın bir hayranlıkla izliyorum.

Eli tarafından bağlanma fikriyle içimde eflatun renklerde derin bir heyecan patlıyor. En çılgın rüyalarımdaya bile bu sahneyi hayal etmemiştim. Tenim heyecandan öylesine yanıyor ki, yapışkanlık kalçalarımı kaplıyor ve kuruluk boğazımın arkasına sığınıyor.

"Peki sen bana ne yapmak istiyorsun?" Tanımadığım bir sesle mırıldandığımı duyuyorum. Kalbimden ve ruhumdan yazdığımdan çok emin olduğum bir adam tarafından bu kadar arzuyla delirmiş, bu kadar tahrik olmuş gibi ses çıkarabileceğimi bile bilmiyordum.

Ama belki de bu süreçte bedenimi göz ardı ettim.

"Sizi işaretlemek istiyorum, Bayan King." Saçlarımı yumrukluyor ve beni kaldırıyor, böylece sırtım onun karanlık göğsüyle aynı hizaya geliyor,

Şehvet dolu sözler kulaklarımda yankılanıyor. "Seni incitmek, morartmak ve sana öyle bir sahip olmak istiyorum ki diğer tüm erkekler için mahvolacaksın. Acını hissetmek, porselen teninde izlerimi görmek istiyorum. Boğazını sıkmak, dudaklarını ve meme uçlarını ısırarak ve dar amcığına öyle acımasızca vurmadan önce tüm vücuduna varlığımı bırakmak istiyorum ki durmam için bana yalvaracaksın."

Ateşim o kadar tehlikeli bir şekilde yükseliyor ki, bir kutu havai fişek gibi patlamadığıma şaşırıyorum. O kadar utanç verici bir şekilde ıslağım ve ihtiyaçtan yanıyorum ki, hareket edersem ve yanlışlıkla amımı yere sürtersem, tam burada ve şimdi boşalacağımdan korkuyorum.

Bir yanımda onun sözleri karşısında telaşlanmam gerektiğini biliyor ama zaten hiçbir zaman normal olmadım.

Nefeslerim halıdan seken ve üst dudağımda yoğunlaşan sık pantolonlarda beni terk ediyor.

"O yüzden durmam için yalvar bana," diye emrediyor derin, sakın kelimelerle. "Beni sonsuza dek uzaklaştıracak o lanet kelimeleri söylemek için tek şansın bu."

"Yapma..."

"Ne yapmayayım?"

"Durma." Sözlerimin kulağa ne kadar muhtaçmışım gibi gelmesinden utanıyorum ama bu his sadece onun sesi tekrar kulaklarımı doldurana kadar sürüyor.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok güzelim." Beni tekrar yere bırakıp arkamda pozisyon alırken bu lakabı hırıltıyla söylüyor. "Dizlerinin üzerine çök, kışın havada."

Garip ve şaşırtıcı bir şekilde, dirseklerimin halıya battığını ve kalçalarımı hafifçe kaldırdığımı da ekleyebilirim.

Vahşi bir niyetle her hareketimi takip eden şahin bakışlarını hissedebiliyorum, ama ona bakmayı düşünmeden önce elbisemi belime kadar itiyor.

Elini zorla giysilerimin kumaşının altına soktuğunda ani bir soğuk hava dalgası tenimi karıncalandırıyor. Kumaşı yırtıp çıplak göğsümü ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

kavradı. Kaba parmakları etrafını sarıyor ve şişmiş meme ucumu bükerek içime zevk dalgaları gönderiyor. Bir iniltiyi bastırmak için alt dudacağımı ısırıyorum. Ama bu his çok yoğun, çok çığ ve o yetenekli dokunuşuyla bedenimi keşfetmeye devam ederken yumuşak bir inilti çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Her sinir ucu yanıyor, her santim derim o beni kontrol altına aldıkça arzuyla karıncalanıyor.

"Etrafta sütyensiz mi dolaşıyordun, karıcığım?" "Elbise bir sütyenle mahvolurdu."

"Erkek personelimin kariyeri bir tane olmadığı için mahvolur." Tekrar kısıtırıp büküyor, göbeğime zevk sarsıntıları gönderiyor, sonra diğerine geçiyor. "Eğer onları kovduracak havadaysan, tek yapman gereken sormak."

"Hıyarlık etme... Tanrım."

"Flört etme. Başkalarının benim olana bakmasından hoşlanmıyorum." Gölgesi şu anda çok büyük, acımasız yoğunluğu içinde çok büyük hissediyor.

Göğüslerime işkence etmeye devam ederken iç çamaşırlarımı dizlerime kadar itiyor ve parmağını damlayan ıslak yarığım boyunca gezdiriyor.

Dizlerim neredeyse çöküyor ve dirseklerim beni bırakıyor. Eli tembel parmaklarıyla ıslaklığımı okşarken başım korsaj romanımın üzerine düşüyor ve burun deliklerim basılı sayfaların tatlı kokusuyla doluyor.

"Çok dağınık, Bayan King. Çok dağınık."

Göğüs ucumu büküp elini çektiğinde "Bu senin hatan," diye nefes alıyorum.

"Personelin yanında nasıl davranacağına söz ver. Karım gibi davranacaksın."

"Hayır... söz veriyorum... Oh lanet olsun." Amımı tokatladığında kelimelerim tükeniyor.

Zonklayıcı acı zevkle karışıyor ve sanırım biraz boşalıyorum.

"Biz dene Tekrar. Söyle 'I söz veriyorum için hareket ve düzgün giyin.'"

"Hayır."

Eli bu kez kıcımın yanağına iniyor ve ben sarsılıyorum, damarlarıma yabancı bir heyecan enjekte olurken bile.

"Tekrar."

"Hayır..."

Avuç içi amcığıma öyle sert bir tokat atıyor ki, yanaklarım sıcaklıktan patlamak üzere, ama yine de uyarılmışlığım o kadar yüksek ki, orgazmın şiddetli bir şekilde arttığını hissediyorum.

"Yanlı ş cevap. Bunu bütün gece yapabiliriz

Ava." "Yine de hayır."

Kıcıma art arda üç tokat geliyor ve haykırıyorum, dudaklarım titriyor ve amım o kadar ıslak ki, kalçalarımın arasından uyarılma damlıyor.

"Cezan hoşuna gidiyor gibi görünüyor. İlginç." Kalçalarımı ayırıyor ve arkamda diz çöktüğünü görüyorum.

Kıcımın yanaklarını tutup parmaklarını morarmış deriye batırdığında inliyorum.

Ve sonra içeri dalıyor, dili şişmiş amımın ırzına geçiyor. Burnum kitabın sayfaları arasına gömülüyor, gözyaşlarım, sümüğüm ve salyalarım Eli beni mahvederken ciltsiz kitabı tamamen yok ediyor. Uyarılmamın kokusu küflü kitap kokusuyla karışıyor, havayı dolduran baş döndürücü ve sarhoş edici bir aroma yaratıyor.

Dili sert ama nazik, ustaca bir dokunuşla amımı yalayıp yutuyor. Kitap sayfalarının dokusu burnumu tırmalıyor ve ezici hissi artırıyor. Baskı dayanılmaz derecede sıcak olana kadar klitorisimi emiyor. Kısa, kesik kesik nefeslerle inlerken göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar dans ediyor.

"Eli... Oh lanet olsun, lütfen..."

Dudaklarını klitorisimden çekti. "Tekrar söyle."

"Lütfen..."

"Benim adım. Yüzüme boşalırken adım söyle."

Dilini açıklığıma sokuyor ve ben utanmadan yüzüne binip ileri geri sallanıyorum. "Eli... Geliyorum, geliyorum."

Orgazm beni daha önce deneyimlemediğim bir güçle vuruyor. Banyodaki kadar yoğun ama... daha güçlü.

Kıçımdaki zonklayan acı, içimden çıkardığı zevkle karışıyor, onu katartık, hatta yabancı hale getiriyor.

Vücudumun her santimini yakan, duyularımı ateşleyen ve çekingenliğimi eriten bir ateş gibi saf, titreşen bir terk etme anı.

Bir daha o yüksek yerden inebileceğimi hiç sanmıyorum ve bir süreliğine etrafımdaki her şeyi unutmuş gibiyim. Tekrar kendime geldiğimde öne doğru yığılmışım, kitabın sayfaları yanağıma yapışmış ve harap elbisem etrafımda paramparça olmuş.

Eli beni bir oyuncak bebek gibi tekrar çeviriyor ve bir ilah havasıyla üzerimde diz çöküyor.

Sularımın kesik dudağında parladığını görebiliyorum ve bu bir şekilde bana garip bir boşluk hissi enjekte ediyor.

Bu kesintinin arkasındaki sebep kim?

Arkamdan başka bir kadını mı öpüyordu? "Ava?" diye soruyor her zamanki sakinliğiyle, ama iki satır altında bir şekil oluştu. "Beni duyabiliyor musun?"

Bağlı ellerimi yüzüne doğru uzattım. "Seni kim kesti?"

Ona dokunmadan önce ellerimi tuttuğunda, onu saran endişe bir sis örtüsü içinde uçup gidiyor ve düğümü çözmesine rağmen, reddetme beni neredeyse yok ediyor.

Nazikçe ama kayıtsızca, kravatının tenimde bıraktığı kırmızı izlere masaj yapıyor, sonra ellerimi cansız yılanlar gibi bırakıyor.

"Sizi ilgilendirecek bir şey değil."

Ayağa kalktı, bana son bir kez gizemli bir bakış attı ve sonra odadan çıktı. Beni zonklayarak ve hissederek bırakarak

yakıcı bir acı hissiyle reddedildi.

ELİ DÜNYAMI PARAMPARÇA ETTİĞİ GECE EVİ TERK ETTİ.
ve bir haftalığına Amerika'ya iş gezisine gitti.

Kütüphaneden, evden ve yakın çevremden hızlıca ayrılmasından sonra, aldığım tek bakım şekli Sam aracılığıyla oldu.

Beni yatak odamda, geceliğim kıvrılmış bir halde, kışımındaki kızarmış pembe el izlerine bakarken buldu. Biraz yatıştırıcı jel, haplar ve her zamanki poker suratını takındı.

İlk defa onun duygusuz varlığına sevindim çünkü muhtemelen yüzümden okunan utanca katlanamıyordum.

Muhtemelen ona hiç yemediği akşam yemeğini hazırlamak için aptalca harcadığım onca saat için bir merhamet biçimi olarak pastadan bir parça da yemiştir. Çorbayı giderden aşağı döktüm ve ruhumun her köşesini çekiştiren aşağılanmayı gömer gibi keki çöpe attım.

Bütün hafta boyunca aşırı harcama yaptım, şeytani ruhunu temizlemek için Eli'nin parasıyla hayır kurumlarını doldurdum ve çellomu bir yarışmaya hazırlandığım zamankinden daha çok çalıştım.

Son performansımdan sonra, kar amacı gütmeyen bir etkinlik için çalmam için tekrar çağrıldım ve sanırım başarılı oldum. Bu sefer çiçek yoktu ama bir mesaj vardı.

TIN MAN

Bu gece çalacağını duydum.

BEN

Bu onuru neye borçluyum? Sonunda var olduğumu anladın mı?

İyi şanslar.

Seni ele geçirdiğimde şansa ihtiyacı olacak olan sensin.

Ne yapacaksın? Beni ele geçirdiğinde yani.

Pek bir şey yok. Yeni başlayanlar için gözlerini çıkar.

Beni çevrenize davet etmek için güçlü bir teşvik değil.

Çünkü sen bir korkaksın, sevgili kocacığım. Benimle baş edemiyorsun, bu yüzden kaçabildiğin kadar uzağa kaçıyorsun.
Neden benden boşanıp ikimizi de bu dertten kurtarmıyorsun?

D-kelimesi olmayacak, bu yüzden onu sözlüğünden çıkarabilirsin. Ve bu seninle başa çıkamadığımdan değil. Tam tersi.

Giden sendin, tam tersi değil.

?

??????

Gösteriden önce seni heyecanlandırmamam iyi olur.

Senden nefret ediyorum.

başparmak yukarı emoji

Yarına kadar dönmezsen, taşınyorum.

Bu performansta başarılı oldum, çünkü çok heyecanlıydım ve çok kızgındım, allegroyu bir çentik yukarı çıkardım. Hem ailemi hem de kayınvalidemi davet edecek kadar cesurdum. Babamın Aiden Amca'ya katlanamadığını düşünürsek, geriye dönüp baktığımda oldukça aptalca bir karardı.

İyi ki sadece üyelere açık bir Asya restoranında özel bir oda ayırtmışım, böylece en azından diğer konuklar bizi polise ihbar etmeyecek.

Ben annem ve Elsa Teyze'nin arasında otururken -her iki kadın da göz alıcı kokteyl elbiseleri ve şık saç modelleriyle zariftir-, bize dönük olan babam ve Aiden Amca yemeklerini tüketmek yerine birbirlerine ters ters bakmakla daha çok ilgileniyorlar.

Babam beyaz kravatlı kusursuz bir smokin giyiyor. Zayıf ve kaslı vücudu ceketi ve odayı hâlâ karizmatik bir havayla dolduruyor. Aiden Amca ise özel dikim bir takım elbise giymiş ve daha az sempatik oğluna da geçtiğine yemin edebileceğim ukala bir sırıtış takınmış.

Aiden Amca dünyada acımasız bir üne sahip olsa da söz konusu ben olduğumda her zaman müşfik bir amca olmuştur. Muhtemelen Elsa Teyze vaftiz anneliği rolünü çok ciddiye aldığı içindir, tıpkı Cecy'nin annesi Kim Teyze'nin baş ağrısı Ari söz konusu olduğunda kendi rolünü ciddiye aldığı gibi.

Bu geceki atmosferi görünce, kız kardeşimin varlığını kullanabilirdim. Ancak, görünüşe göre, muhtemelen Remi'yi bir köpek yavrusu gibi takip eden 'çok önemli bir gizli görevi' vardı. Ya da dürüst olursak daha çok bir Azrail gibi.

Ama yine de, sosyal kelebek ününe sahip olan benim. Elbette, bununla başa çıkabilirim.

Gülümseyerek ikisinin de kadehlerini dolduruyorum. "Son zamanlarda işler nasıl, baba?"

"Bu göze batan varlıkla karşılaşana kadar harikaydılar. Neden yine burada, Prenses?"

Aiden Amca alaycı bir tavırla, "Çünkü ben onun kayınpederiyim," diye cevap veriyor. "Ve küçük Ava'nın King ailesiyle evlenmesine çok kızdın. Artık bizim soyadımızı bile taşıyor. Senin yerinde olmak üzücü olmalı."

"Düzeltebilecek bir gerçeklik."

"Ama düzelmeyecek."

"Bunu göreceğiz."

"Cole..." Annem bunu binlerce kez yaşamış birinin bıkkınlığıyla söylüyor. "Bu Ava'nın gecesi."

"Evet, Aiden," dedi Elsa Teyze. "Uslu duracağına söz vermiştin."

"Ben herhangi bir şey ama Güzel,
Tatlım. Ve Bu her şeyi hak ediyor."

"Ben gidiyor için vurmak senin dişler dışarı." benim
Baba tehdit ediyor.

"Baba, lütfen," diye yalvarıyorum. "Akşam yemeğinin tadını ailece çıkaramaz mıyız?"

"Aiden ne zamandan beri senin ailen oldu?"

"Bir bakayım... soyadımızı taşıdığına göre?" Babam ona ters ters bakıyor ve o da sırtıyor.

"Kabul et ve kayıplarını azalt Cole."

"Boş ver onları." Elsa Teyze elimi okşuyor ve tabağıma bir hamur tatlısı koyuyor. "Seninle çok gurur duyuyorum tatlım. Sahnede çok parlak görünüyordun."

"Evet. Parlayan bir yıldız gibiydin bebeğim. Yeniden tutkunun peşinden gitmeye karar verdiğin için çok mutluyum." Annem omzumu okşadı.

Gülümsedim. "Ah, teşekkürler."

"Eli gelemediği için üzgünüm," diyor Elsa Teyze sempatik bir ifadeyle.

Gülümsemem bocalıyor ama bunu benim için mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden omuz silkiyorum. "Onu tanıyorsun. Para ve yatırım onun için her şeyden daha önemli. Benim için fark etmez."

"Evet, var. Son zamanlarda onu çok çalıştıran babasıyla konuşacağım."

"Kendini fazla çalıştırdığından eminim."

"Onunla mantıklı bir şekilde konuşmamı istersen, sadece bir telefon uzağındayım."

Teklifini düşündüm. Elsa Teyze oğluna karşı kullanmak için mükemmel bir silah çünkü annesine çok saygı duyuyor ve ona çok değer veriyor.

"Gerekirse bu teklifini kabul ederim," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

Annem ve Elsa Teyze, restorandan morarmış gözler ve çürük kaburgalarla ayrılmaya kararlı görünen kocalarıyla diplomasi yürütürken biz de yemeğimize gömülüyoruz.

Bir süre sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum ve annem benimle geleceğini söylüyor.

Harika.

Gitmesini umarak kabinde mümkün olduğunca uzun süre kalıyorum ama dışarı çıktığımda arkadan aydınlatmalı aynaların yanında durmuş rujunu tazeliyordu.

Hayal kırıklığımı gizleyerek ellerimi yıkıyorum ve pudramı alıyorum.

"Bana söyleyeceğin bir şey var mı Ava?" Ruj çantasına geri koyuyor ve bana bakıyor.

Aynaya bakmaya devam ediyorum, pudrayı gereğinden daha yavaş sürüyorum. "Hayır, neden yapayım ki?"

"Hayal mi görüyorum yoksa benden kaçıyor musun?"

"Kesinlikle hayal görüyorsun." Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Kaşlarını çatıyor.

Annem ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Ergenlik dönemimde teşhis konulduğundan beri, sık sık bu tereddüt anlarını yaşıyor ve söylemeden önce kelimelerini ölçmesi gerekiyor.

"Yeni ilaç tedavisi nasıl gidiyor?"

"Yeni mi?" Duraksıyorum. "İki yıl öncesine kıyasla mı demek istiyorsun? Gayet iyi. Geceleri bir tane alıyorum."

"Sadece bir tane mi?"

"Doktor bunu değiştirmede mi? Sam bana yeni reçetenin bu olduğunu söyledi."

"Doğru." Başka bir duraklama, zihninde başka bir kelime yuvarlanması. Keşke bana narin bir porselenmişim gibi davranmayı bıraksa. Artık ailemle yaşayamamamın nedenlerinden biri de bu.

Onları seviyorum ama çok dikkatlılar, bana yanlış bir şekilde dokunmaktan ya da beni psikoz krizine sokacak bir şey söylemekten çok korkuyorlar.

Eli'nin dokunuşundan ve istemeyerek de olsa arkadaşlığından hoşlanmamın bir nedeni de buydu. Bana asla zayıfmışım gibi davranmadı.

O bir piç, evet, ama benimle her zaman normalmişim gibi konuştu, sorunlarım hakkında tamamen bilgi sahibi olmasına rağmen.

"Bu seni olumsuz etkiliyor mu?" Annem soruyor. "Eğer başka bir konsültasyon yapmamız gerekirse..."

"Ben iyiyim. Normal yaşıyorum, bitkileri düzenliyorum, kitap okuyorum, film izliyorum ve hatta arkadaşlarımla buluşuyorum - artık kulüplerde değil. Çellomu rahatça, baskı olmadan çalıyorum ve her saniyesinden keyif alıyorum. Ciddi bir yan etki yaşamadım ve kendimi delirmiş gibi hissetmeme neden olan bir terapistle daha görüşmek istemiyorum. Keşke her sorun olduğunda bunu önermeyi bıraksanız, ki şu anda öyle bir şey yok."

"Ah, tatlım." Annem beni kucaklıyor ve sırtımı sıvazlarken gözlerimin ıslandığını fark ediyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum." Hem de çok iyi. Gereğinden fazla. *İşte bu yüzden, Eli'nin blöfünü görüp taşınısam bile, ona ve babama geri dönmeyeceğim.*

Gözlerindeki çaresizlik ve umutsuzluk Beni geri al.

Bana kendimi hiç kötü hissettirmemiş olsalar da, hayatlarındaki başarısızlığın ben olduğumu düşünmeden edemiyorum. Eğer Ari'ye sahip olsalardı, sürekli böyle endişelenmezlerdi.

Ayrıldığımızda annem saçımı düzeltiyor. "Sadece bir ara benimle brunch ya da kahve içmeye gelmeni istiyorum. Ciddi bir şey değil. Sadece güzel kızımın hasret gidermek istiyorum."

"Evet, tabii. Bunu yapabilirim." Burnumu çekiyorum ve gözlerimin altını siliyorum.

Ben makyajımı düzeltirken o da arkamda duruyor. "Eli sana iyi davranıyor mu?"

Rujumu sürerken aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Yeterince iyi değil ama olacak."

"İşte benim kızım. Bahşişe ihtiyacın olursa haber ver." "Neden bahşiş istiyorsun?"

"Çünkü onları babanın üzerinde kullandım." "Yok artık. O sana bir tanrıça gibi davranıyor."

"Diyelim ki bu her zaman böyle olmadı." "Onu yakalamak zorunda mıydın?"

"Tam olarak değil, ama mecbur kaldığımda ona haddini bildirdim." "Seni şimdi daha çok seviyorum."

Gülüyor, yanağımdan öpüyor ve bana dışarıda bekleyeceğini söylüyor.

Kapı sessiz bir gümbürtüyle kapanırken sarsılıyorum ve çantamı içindekilerle birlikte fayans zemine düşürüyorum.

Bir lanetle çömelip rujumu alıyorum. Parfüm şişem açılmış, havaya rahatlatıcı bir çiçek kokusu yayıyor. Parfümü elime aldığımda, kafamdan parazit geçiyor ve bulanık bir görüntü gözüme çarpıyor.

AÇAN ÇİÇEKLERİN TATLI, BAŞ DÖNDÜRÜCÜ KOKUSU

Burun deliklerim ter ve arzunun misk kokusuyla karışıyor. Kaba, nasırlı eller çıplak belimi kavlıyor, beni sert ve güçlü bir göğse doğru çekiyor. Vücutlarımız birbirine bastırıyor, ten tene, aramızda ilkel bir sıcaklık tutuşuyor. Meme uçlarım, altlarındaki sert kaslara karşı sertleşiyor ve içime zevk titremeleri gönderiyor.

Kollarım, yüzü karanlıkla örtülü ama varlığı buyurgan ve çekici olan bir adamın boynunu sarmak için uzanıyor.

Ve sonra sesimin sessizlikte yankılandığını duyuyorum, "Bunu yapmamalıyız. Kocam öğrenirse beni öldürür."

"Bizi donuk, düşünceli yüzünüzü izlemeye davet ettiyseniz, zamanımızı daha iyi değerlendirmemizi öneririm."

Su bardağımdan başımı kaldırıp bana geniş bir sırıtışla bakan baş ağrısı Lan'a bakıyorum.

"İşte geldi. Bir an için seni kaybettiğimizi sandım kuzen, ki bu hiç de trajik olmazdı çünkü ben senin mirasını devam ettirebilirim."

"Lan, eğlence olsun diye insanları kışkırtmayı bırak." Bran kardeşine dirsek atar.

Tek yumurta ikizi olabilirler ama Lan uzaydan bakıldığında saatli bomba şeklinde bir baş belası olarak görülebilir. Bran'in ifadesi daha yumuşak ve kardeşinin anne karnındayken tümüyle özümsemeyi başardığı kötü niyetten yoksun.

Aile üyelerimin çoğunun bir süreliğine dinlenmeye karar verdiği Amerika'da olduğum için onlarla tanışabileceğimi düşündüm.

Bu kararımdan son derece pişmanım.

Yeni açılmış, loş ışıklı atmosfere aykırı siyah-kırmızı duvar kâğıtları olan bir bardayız. Vintage posterler ve eski moda bira tabelaları asılı.

Etrafa nostaljik ama sinirli bir hava yayıyor. Grubumuz, hoparlörlerden yükselen sağır edici müzikten ve hiç bitmeyen sohbet vızıltısından kaçmak için mekanın arka tarafındaki bir kabinde toplanıyor.

"Onu bütün hafta boyunca görmeliydin," diyor ağabeyim yanımdan, genellikle sessiz olan varlığıyla bizi uyararak. "Seçimi kaybeden bir başkan adayından daha kötü bir ruh hali içindeydi."

"Ve sen de bu enerjiyi üzerimize itmeyi mi seçtin, Cray Cray?" Lan suratını asmış gibi yapar. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Birlikte acı çekmeniz adil olur."

"Destegin için teşekkürler, küçük kardeşim." Ona ters ters baktım. "Çok minnettarım."

O sadece Omuz silkiyor ve odaklanır geri üzerinde onun telefon, muhtemelen mesajlaşma ile onun Nişanlı. Piç o Yani Birkaç saat bile onsuz yaşayamaz. Aynı şey Lan için de geçerli, kız arkadaşından ayrılmasının tek sebebi onunla bir tür spa inzivasına çekilmiş olması Kardeşim.

Bran, tuvalet molası olması gereken bir anda telefonda erkek arkadaşıyla konuşurken gülümsüyor ve başını sallıyordu. Pardon, o deli dinsiz Nikolai'nin herkese hatırlatmaya bayıldığı gibi, *nişanlısıyla* konuşuyordu. Yemin ederim, en terbiyeli ve muhtemelen en normal Kral torununun neden bir felaketin tanımını olan bir adamla birlikte olduğunu anlayamıyorum.

Yine de Levi Amca tarafından damgalanmış ve onaylanmış olarak şüpheli bir şekilde birlikte çalışıyorlar.

Nikolai'nin şu anda burada Bran'i bir sürünge gibi izleyip kendi kendine gülümsememesinin tek nedeni, Jeremy ve mafya arabasıyla yaptığı toplantıdan çıkamamış olması.

"Ava'yı da getirmeliydin," diyor Cecily diğer yanımdan, yalnız geldiğim için hâlâ bana kızgın.

"Gelmek isteyeceğini sana düşündüren ne?" Bu seyahatin ardındaki tüm amacın kendimi onun yakınlığından uzaklaştırmak olduğu gerçeğini gizliyorum.

"Elbette gelirdi," diye savunuyor. "Sadece bir araya gelmek için bile olsa."

"Şimdi, Cecy." Lan içkisini karıştırıyor. "Eli'nin düşünceli halinin tamamen bir mesafeden muzdarip olmasından kaynaklandığını göremiyor musun?"

"Yemeğinizle dişsiz çeneniz arasındaki mesafeden muzdarip olacaksınız," diyorum sakince.

"Vay, bir tehdit. Bunları vermediğini sanıyordum, verdiysen de çok *az verdiğini*?" Sırıttıyor.

"Lan, hadi ama," diyor Bran. "Mantıksız davranıyorsun."

"Amcıkta bahsetmiyorum bile," diye ekliyorum.

"Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Herkesin kafasını kuma gömmeyi ve neşeli hayatlarına devam etmeyi tercih etmesi benim suçum değil."

"Yani sen bir uyandırma çağrısı mısın?" Cecily gözlerini devirerek soruyor.

"Bir uyandırma çağrısı, bir tehlike alarmı, boğucu ikiyüzlülüğün ortasında temiz bir nefes. İstedığınızı seçin. Her halükarda, ben vazgeçilmezim."

"Cehennemde ve sadece muhtemelen," diye mırıldandım.

"Merak etme, sevgili kuzenim. Oraya vardığımızda Şeytan'ın tahtı için seninle adil bir şekilde dövüşeceğim."

Ayağa kalktım. "Ben yokum."

Creigh onu takip ediyor ama ben omzunu sıvazlıyorum. "Ekselanslarını rahatsız ettiğime göre, eve geri döneceğimi bilmek sizi mutlu edecektir."

Başını sallıyor.

"Etkilenmiş gibi davran, otuzbirci."

Boğazını temizliyor ve sahte bir kederli ifade takınıyor. "Seni özleyeceğim ama o korkunç huysuz varlığını özlemeyeceğim. Benim adıma anneme ve babama sarıl."

Kardeşim beni kucaklıyor ve ben de ona karşılık veriyorum, onun da benim kadar duygusal şeylere alerjisi olduğunu çok iyi biliyorum. Ya da muhtemelen daha fazla.

Annemle babam onu evimize getirip 'yeni' kardeşim olarak tanıttıklarında, başka biriyle aynı mekânı, kişisel eşyaları ya da ebeveyn bağlılığını paylaşma fikrinden nefret ettim.

Ama sonra, sessizce de olsa beni her yerde takip etti ve onun yoluna çıkardığım her türlü kargaşaya katıldı. Yine de çabalarımızı yanlışlıkla ailemize ispiyonladı.

Bir bakıma Creigh hayatıma yavaş ama etkili bir şekilde girdi - bunu eşimle de paylaşıyor.

Tek fark, her zaman -çoğunlukla- benim tarafımda olması ve hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki bir kardeş kazandığım için şanslıyım. Bir damla kanımız olmayabilir ama o, güvende tutmak için her şeyi feda edebileceğim birkaç kişiden biri.

"Gidiyor musun?" Bran sorar.

Başımı salladım. "Seni görmek güzeldi. İiz kardeşine gelince, çok yorucu bir işti."

"O zevk bana *aitti*." Lan geniş bir sırtışla omzumu sıkıyor, sonra fısıldamak için yaklaşıyor, "Yakında çabalarını yerle bir etmek için geri geleceğim, sevgili kuzenim. Lütfen kırmızı halıyı hazırla."

"Cenazeni hazırlayacağım."

Bununla birlikte bardan çıktım ve Henderson'ın arabayla beklediği yere gittim.

Sadece birkaç adım atmıştım ki bir kadın sesinin "Eli" diye seslendiğini duydum.

Maun ift kapının yanında duruyorum ve arkamı döndüğümde gümüş rengi saçları rzgârda uçuşan Cecily'nin bana doğru koştuğunu gryrm .

Bana ulaştığında, tek kelime etmeden ona bakmaya devam ediyorum. O benim kıymetlimi alan kişi.

O yüzden iyi bir sebebi olsa iyi olur.

Rahatsızlıktan kaynaklanan bir alışkanlıkla burnunu ovuşturuyor ve sonunda ağzından kaçırıyor: "Ava'yla her şey yolunda mı?"

"Bütün gün onunla FaceTime yapıyorsun sanıyordum?" "*Bütün* gün değil."

"Birkaç saat boyunca her birkaç saatte bir mi?"

"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?" "Kaba değilim. Meşgulüm. Hepsi buysa..."

"Bekle." Boğazını temizliyor. "Bir sorun mu var... bilirsiniz."

"Adını koyabilirsin Cecily. Durumunun bir teşhisi var ve buna psikoz deniyor. Buna bir isim koymaktan çekinmek ya da tabuymuş gibi davranmak kimseye bir fayda sağlamaz, en azından ona. Kendi isteğiyle çelloyu eline aldığını ve yeniden sahne ışıklarının tadını çıkardığını düşünürsek, o iyi."

"Biliyorum. Bana güncellemeler ve performanslarının görüntülerini gönderiyor."

"İşte bu kadar. Umarım ona cesaretiyle gurur duyduğunuzu söylemişsinizdir."

"Bana bunu söylemene ihtiyacım yok. Hayatımız boyunca onun yanında oldum ve kıtalarca ayrı yaşıyor olsak bile bu değişmeyecek." Duraklıyor ve tuhaf bir şekilde beni izliyor. "Sen değiştin."

"Bütün insanlar yapar."

"Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan hala emin değilim."

"Bunu düşünmeyi size bırakıyorum."

"Bekle." Ben hareket edemediğim yoluma çıktı. "Onun iyi olduğundan emin olana kadar birkaç aylığına İngiltere'ye dönmeyi düşünüyorum."

"Buna karşı şiddetle tavsiye ediyorum ve şiddetle tavsiye ediyorum derken, bunu yapmayın demek istiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona çocuk eldivenleriyle davranıyorsun. Ona bebek gibi bakıyor ve her isteğini yerine getiriyorsunuz. Onu ailesinden daha fazla şımartıyorsunuz ve bu onun ihtiyacı olan şeyin tam tersi."

"Onun zihinsel sağlığını önemseydiğim için üzgünüm." "Yardımcı olacak yöntemlerle değil."

"Ya seninkiler?" diye fısıldayarak bağılıyor boş çevremizi araştırırken. "Şu merdivenlerden düşme *kazası* gibi mi?"

"Bu bir kazaydı."

"Evet, doğru. Rol yapmana gerek yok Eli. İkimiz de atakları sırasında ne yapacağı belli olmaz hale geldiğini biliyoruz, bu yüzden daha yoğun bir terapi seçeneğini tercih etmeliydin."

"Ve onun ruhunu öldürmek mi? Yaratıcılığını mı öldürelim? Tüm varlığını boğmak mı?"

"Sadece geçici olarak. Daha iyi olacaktır."

"En son *geçici* bir şey yaptığımızda neredeyse ortadan kayboluyordu."

"Sadece ona göz kulak olmamız gerekiyor. Boş ve sahte umutlarınız işleri daha da kötüleştirecek. Mevcut ilaçları sadece semptomlarını hafifletiyor ve sorunun temelini hedef almıyor."

"Ona narin bir çiçekmiş gibi davranmanız işleri daha da kötüleştirdi ve bağımlılık yoluna girmesine neden oldu."

"Ama-"

"Yeter," diye bağırdım. "Ben onun yasal vasisiyim ve kararlarım müdahale edilmesine müsamaha göstermeyeceğim. Senden bile gelse."

Uzaklaşıyorum ama fısıldadığını duyuyorum, "Sana zarar verecek, biliyorsun."

"İyi ki Teneke Adam'ım," diyorum omzumun üzerinden ve Cecily'nin aşağıya doğru hüzünlü gülümsemesini yakalıyorum.

Muhtemelen birkaç yıl önce Remi'nin doğum günü partisinde Ava'nın sarhoş olduğu zamanı hatırlıyor, ki bu hayatının o noktasında yeni bir şey değildi.

Yeterince sıvı cesareti topladıktan sonra bana doğru sendeledi ve parmağını göğsüme soktu. "Senden nefret ediyorum, Teneke Adam."

Sonra neredeyse düşüyordu ve Cecily onu sürüklemeseydi havuzda boğulacaktı.

Keşke hala onu hafifçe fark ettiğim ve sadece biraz sinir bozucu bulduğum noktada olsaydım.

Ancak şu anda, tekrar ağlarsa gözyaşlarını durdurmak için her şeyi yapmaya hazır olacağıma dair korkunç bir his var içimde.

Arabaya doğru giderken Henderson sürücü koltuğunun yanında beliriyor, kaşları birbirine yapışmış. Genel olarak ABD'ye, özel olarak da New York'a karşı oldukça belirgin bir umursamazlığı var, bu yüzden bu iş gezisinden özellikle heyecan duymadı.

"Züppe bir Viktoryen gibi somurtmana gerek yok Henderson. Birkaç saat içinde gidiyoruz."

"Sorun o değil," diye başladı garip, dikkatli bir ses tonuyla. "Sam ve ben durum tespiti yapıp gerçekleri kontrol edene kadar sizi rahatsız etmek istemedik."

"Hangi gerçekler?"

Bir an tereddüt ediyor. Henderson asla tereddüt etmez. "Bayan King kayıp."

"O Ne?" Bir yandan benim seso Sakin ol, ve
Kükreme Duygularım şiddetin tutarsızlığıyla
etrafımda çalkalanıyor. "Resitalden sonra Sam'i eve
gönderdi ve seninle ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğini,
sonra da geceyi at onu ebeveynler' Ev. Sam
gördüm onlar git için birlikte restorana
gitmişler. Kamera kayıtları kızın restorandan onlarla
birlikte ayrıldığını ve babasının arabasına bindiğini
göstermektedir. Sam, Bay ve Bayan Nash'in kâhyasını
kontrol etti.

Bayan King'in aslında ailesiyle birlikte eve gelmediğini bildirdi."

"O zaman hangi cehennemde?"

"Emin değiliz. Sam ailesine onu bir yere bırakmalarını söylediğini düşünüyor ve bunu yaptıklarına göre, bu onun güvende olduğunu düşündükleri anlamına geliyor. Sam biz size danışana kadar onları uyarmak istemedi."

Yumruğum bir sıkılıp bir açılıyor. Tehdit ettiği gibi çoktan taşınmış olamaz. Bavulları, değerli çelloları ve gösterişli pembe arabası olmadan olmazdı.

Yoksa öyle miydi?

Cecily'nin daha önce Ava'nın nöbetleri sırasında ne kadar öngörülemez olduğu hakkındaki sözleri beni iliklerime kadar etkiliyor.

Daha kötü olamazdı.

Daha da kötüleşmesin diye uzak durdum. Kendimi onun davetkâr bedeninden ve orgazmı ondan söküp aldıktan sonra gözlerindeki o tatmin olmuş bakıştan soymak işkenceydi.

Ama anlık boşluk ona dokunmamın yanlış olduğunu kanıtladı. *Tekrar.*

Dürtüsel vahşi ihtiyaçlarımı kontrol edememem

Onu ne zaman görsem, bu yıllar boyunca inşa ettiğim her şeyin sonu olacak.

Bazen baştan çıkarıcı kıyafetlerle etrafta dolaşıyor ve ben kontrolümün elimden kayıp gittiğini duyuyorum.

Kendine özgü güneşli, neşeli tarzıyla gülümseyecek ve ben de gözlerimi parlaklıktan koruma dürtüsüne direneceğim.

Gerçek şu ki, kendimi uzun süre kontrol edemedim, ona sahip olmayı, onu aşağı itmeyi ve bağlamayı, amını yemeyi ve sonra ona vurmayı arzuladığımda değil. Nefes nefese iniltir çıkarırken amının beni içine almak için esnemesini izlemeyi hayal ettiğimde değil.

Gerçek şu ki, onu o kadar çok arzuladım ki, bazen ona bakmak canımı acıtıyor.

Eğer biri bana Ava'yı bu kadar saçma bir şekilde arzulayacağımı söyleseydi, onu bayat bir mal gibi nehre atardım.

Ama işte buradayız, zalim bir canavara duygularını usulca ve cesurca itiraf etmesinden yıllar sonra, onu incittiğimi bile bile ve şimdi o sinir bozucu kadından başka bir şey düşünmüyorum.

"Telefonundaki takip cihazına ne dersin?"

diye sordum. "Kapalı."

Arabaya yumruğum büyüklüğünde bir delik açma ihtiyacı derimin altında titreşiyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. Onu bulmanın tek yolu bu.

"Nash ailesinin şoförüyle temasa geçin, gerekirse onu uykusundan uyandırın ve kızı nereye bıraktıklarını sorun. Bölgedeki tüm güvenlik kameralarına erişim sağlayın." Arabaya binip şoföre "Havaalanına. Hemen. Eğer jet hazır değilse, ilk ticari uçuşa bineceğiz."

Henderson yolcu koltuğuna kayar, telefonu kulağına götürür ve Met Polisi'ndeki bağlantılarıyla konuşur.

İşte bu yüzden güvenlik detayını kaldırmamalıydım. Parmağımla telefonumun arkasına dokunarak, onu en son takip ettirdiğimde neler olduğunu hatırlıyorum.

Tetiklendi ve neredeyse kendini bir binadan aşağı atıyordu.

Bu bok bir daha asla olmayacak.

Karımı bizzat ben bulacağım.

AVA'NIN BULUNDUĞU ALANI İYİCE TARADIKTAN SONRA

ve benim açımdan saatlerce süren huzursuz bir uçuştan sonra onu bulduk.

Eşim, Bonneville'in Chelsea'nin banliyösündeki dairesinde aşağılık yer israfı arkadaşlarıyla bir ev partisine katılmaya karar verdi.

Saat sabahın yedisi ama sabırsızlıkla kapının zilini alıyorum, yirmi dört saatten fazla uykusuz kaldıktan sonra ruh halim en kötüsüne dönmüş durumda.

İlk iki saniyede cevap gelmeyince, tekrar aldırıyorum. Ve tekrar.

Dördüncü zil sesinde içeriden iniltieler duyuluyor. *Erkek* iniltieleri. Karımla aynı havayı soludukları takdirde pencereden aşağı atılacak olan mutlak çöp parçaları.

Sonunda kapı açılır ve hala parıldayan gümüş parti elbisesini giymiş, saçları hayatından daha dağınık, uykulu bir Bonneville ortaya çıkar.

Beni görünce şiş gözleri büyüdü. "Eli...? Ava Amerika'da olduğunu söyledi."

"Anahtar kelime *vardı*." Her türlü görgü kuralını bir kenara bırakarak onu itip geçiyorum ve sadece vakıf fonları sayesinde alabildiği st kattaki dairesine giriyorum.

Odaya adımımı attığımda pelüş bir halı ayaklarımın altına seriliyor. Duvarlar koyu, klasik tonlarda duvar kğıtlarıyla süslenmiş ve mekâna sofistike bir hava katıyor. Tavandan sarkan kristal avizeler sıcak bir ışıltı yayıyor ve lüks mobilyaları vurguluyor. Zenginlik ve aşırılığın görkemli bir göstergesi, zenginlik ve hoşgörünün bir kanıtı. Ancak modern ve vintage dekorun kaotik bir karışımı var, sanki ev sahibi belirli bir stile karar verememiş ve alabileceği her şeyi satın almış gibi.

Ava gibi Bonneville de kazanan değil harcayan biri. Ancak, öğretmenlerini ağlatacak teknik becerilere sahip bir klasik müzik dehası olan Ava'nın aksine, her gün bir partiyemiş gibi giyinmek dışında hiçbir yeteneği yoktur.

Ayaklarım, en az bir düzine insanın uygunsuz pozisyonlarda uyuduğu geniş oturma odasının kenarında duruyor. Bir adam bir bitkiye sarılmış. Bir kız kanepenin kolunun üzerinde *U* şeklinde uyuyor.

Hedonist boş kabukların hiçbirini ikinci kez düşünmüyorum, çünkü bu karmaşaya girmemin nedeni bile burada değil.

"Nerede o?" Başımı, saçlarını okşayarak ona boyun eğdirmeye çalışan Bonneville'e doğru çeviriyorum.

"Ah... buradaydı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Dün gece biraz çıldırmış olabiliriz-"

"İçmesine izin verdin mi?" "Hayır, vermedim, ama..."

"Ama alkolün ahlaki değerlerinizden daha ulaşılabilir olduğu bir parti düzenlediniz."

"Partiyi bastı. Arayı kapatmak istediğini söyledi. Yemin ederim bilerek yapmadım."

Onun yanından geçip yatak odalarından birine giriyorum, çıplak uykudaki çirkin bedenlere bakıyorum ama hiçbiri hedefim olmadığı için diğerine yürüyorum.

Bonneville'in şehre bakan üst katındaki havuza ulaşana kadar duraksıyorum.

Ve bu tamamen yumuşak bir kahkaha dizisinden kaynaklanıyor. *Çok* tanıdık bir kahkaha. Ve bana yönelik değil.

Şeytan omzumdayken girişe doğru ilerliyorum.

Ava havuzun kenarında oturuyor, elbisesi tehlikeli bir şekilde üst baldırlarına kadar yükselmiş, böylece ışıltılı pembe ayak parmaklarını suya daldırabiliyor.

Havuzda yüzen ve ona çocuksu bir çekicilikle sırıtan yarı çıplak bir adam görünce kanım damarlarımda kükrüyor.

"Peki bana sormak istediğin şey neydi? Bana katıldıktan sonra sorabilirsin. Hadi," diyor, onun gibilerin yardım edemeyeceğinin farkında olduğum bir flört notuyla.

Ava, işleyen bir penisi olan her erkeğin sunağında tütsü yakmak için can attığı bir tanrıçadan başka bir şey değildir.

Etrafındaki sinekleri sarhoş eden büyüleyici bir enerjiye sahip güzel bir güldür, ancak tüm güller gibi sapı

dikenlerle dolu.

Benim. Ben dikenim.

"Mayom yanımda değil." Hâlâ o orospu çocuğuna gülümsüyor.

Kafasını suyun altında tutarsam, bu yer israfının son nefesini vermesi ne kadar sürer? Ya da belki kafatasını havuzun kenarında parçalayabilirim?

Seçenekler. Seçenekler.

Köşelerinden yırtılacak olan ağzını Joker tarzı açıyor. "Doğaçlama yapabilirsin."

"Dikkatli olmazsanız erken ölümünüzü doğaçlama yaparım, Mr.

Elliot." Sahneye girdim ve karımın yanında durdum.

Ava bana bakıyor ve ani bir gerginlik onu ele geçiriyor. Bir zamanlar rahatlamış olan ifadesi şimdi şok içinde donmuş durumda ve ağzı bir gülümseme ya da oyun enerjisinden bile yoksun bir şekilde açık duruyor.

Bana müstehcen bir nefretle bakmasından nefret ediyorum. Sadece varlığım bile onun ruh halini bozmaya yetiyor. Son zamanlarda benim yanımda rahat ettiğini sanıyordum ama belki de fena halde yanıltılmışım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Eve dönmem için bana yalvaran sen değil miydin?

Sevgilim?"

Her zamanki gibi 'sana yalvarmadım' ya da 'istiyorsun' gibi bir karşılık bekliyorum ya da daha iyisi, toplum içindeyken yaptığımız evli çift maskaralıklarına katılmasını bekliyorum. Ancak o başını eğiyor ve suya bakmayı tercih ediyor.

"Biz gidiyoruz." Kolundan tuttum ve su sıçramasının ortasında onu ayağa kaldırdım. Hareketi takip ediyor ve elbise sonunda aşağı düşüyor.

"Gitmek istiyor musun Ava?" diye soruyor su işkencesine maruz kalmak için yalvaran salak.

Bir adım öne çıkıyorum. "Bir dakika daha nefes almak ister misin?"

Karım göğsüme sert bir el koydu. "Teşekkürler V, ama ben iyiyim. İyi günler dilerim."

"Sen de," diyor bir hayal kırıklığı notuyla.

Ben onun kaderini sonsuza dek düşünemedim. Ava kolunu benimkine doluyor ve beni adeta sürükleyerek alandan çıkarıyor.

"V sadece uyuyamadığım için bana eşlik ediyordu. Hıyarlık yapmana gerek yok."

Gözlerimi başının üstüne diktim. İlaçlarını almadığı için uyuyamıyordu ve onu eğlendirmek için seçtiği tek kişi Vance Elliot'tı.

Ben değil. *Vance*.

"Biliyorsun," diyorum ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla. "Ondan ne kadar çok hoşlanırsan, o kadar çabuk ortadan kaybolur."

Yutkunuyor ve gizemli bir endişeyle karışık bir korkuyla bana bakıyor.

Bu yeni bir şey.

Ava benden hiç korkmadı. Gerçekten korkmadı. Korksaydı benimle her adımda mücadele etmezdi.

Bana kızgın, evet, ama benden korkmuyor.

Bana karşı duyguları, kronik nefrete dönüşen ve orada kalan uzun bir putlaştırma evresinden geçti. Nefret kısmında.

"Ya ben?" diye soruyor alçak bir fısıltıyla. "Sen mi?"

"Bana ne olacak? Beni başka bir erkekle yakalarsanız beni de ortadan kaldıracak mısınız?"

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve ürpertici bir sakinlikle konuşurken iki parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Sizi başka bir adamla mı yakalayacağım, Bayan King?"

Başını iki kez sallıyor.

"O zaman soru gereksiz."

"Peki ya olursa... varsayımsal olarak?" "Varsayımsal olarak, seni cesedinin üzerinde talep edeceğim, böylece kime ait olduğunu."

Dudakları aralanır, ama bir şey söyleyemeden Bonneville yeniden ortaya çıkar, makyajını tazelemiş ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmiştir.

"Onu bulmuşsun. Harika! Kahvaltıda bana katılmak ister misin?"

"Hayır." Karımın elini tuttum ve onu evden dışarı sürükledim.

Takip ediyor ama bu anormal. Karım çok uysal, biraz uyuşuk hissediyor ve kuzey ışıklarından daha parlak olan her zamanki kıvılcımdan yoksun.

Korktuğum durumunun kötüleşmesi gerçekleşmedi ama başka bir şey oldu.

Ne, bilmiyorum.

Henderson bizi görünce küçük bir nefes verdi.

Ava içeri girmeden önce gözlerini nadir görülen İngiliz güneşinden koruyor.

Arka koltuğa geçer geçmez, o dalgın dalgın sokaklara bakarken ona doğru dönüyorum. "Parti ilaçlarını kaçırmama ve Sam'i endişelendirmene değdi mi?"

"İlaçlarımı aldım ve Sam'in endişeye alerjisi var." "Benimle konuşurken, bana bak."

İsteksizce arkasını dönüyor ve kollarını kavuşturuyor, gizemli uysallık pırıltısının altında meydan okuyan çizgisi zar zor görülebiliyor.

Bir terslik var. Mantıken, şimdiye kadar bir hafta ortadan kaybolduğum için bana tavır yapardı.

Ama öyle değil.

Aslında, biraz suçlu görünüyor.

"Ne oldu?" Pratik bir sakinlikle soruyorum.

Hassas bir yutkunuş yumuşak boğazını çalıştırıyor. "Yok bir şey. Sadece arkadaşlarımla hasret gidermek istedim."

"O insanlar senin arkadaşın *değil*. Bunu ben de biliyorum, beynin de biliyor, hatta yeterince açsan kalbin de bilir."

"En son açtığında parçalara ayırmıştın."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer bu konuyu değiştirme girişiminizse, size bunun epik bir başarısızlık olduğunu bildirmek isterim."

"Bu şekilde hissetmemem gerektiğini kendime hatırlatma çabam. Senin ahlakın yok, benim neden olsun ki?"

"Ne hakkında böyle hissediyorsun?"

"Unut gitsin." Elini havaya kaldırır. "Her şeye rağmen gelmene şaşırdım. Taşınacağımdan mı korktun?"

İşte orada.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yapar mıydın?"

"Hayır." Yine pencereden dışarı bakıyor. "Ama tüm eşyalarını bahçeye taşır ve yağmurda ıslanmaya bıraktırdım."

M Eli'dan kaçma çabalarım üç gün sonra evindeki ofisinin kapısını iterek açtığımda suya düştü.

Girişte durup mesafemi koruyorum. Eli evdeyken saklanma dönemlerimde, Eziyet dolu düşüncelerimin ve aptalca ahlak kurallarımın ana sebebinin evliliğimiz olan yalana inanmam olduğunu fark ettim.

Oysa gerçekte bu, sadece kolaylık sağlamak amacıyla kabul edilmiş bir maskaralıktır.

Bir ilişkimiz yok ve bu nedenle, zar zor hatırladığım sözde aldatma olayım hakkında kendimi suçlu hissetmemeliyim.

Gemma'nın partisinde olası şüphelilere sorular sordum ama hiçbir şey bulamadım. Tabii ki, V'ye rutin soruyu soramadan şeytanın kendisi sözümü kesti.

Gemma hiçbir fikri olmadığını söyledi, ben de yüksek sesle Ollie olabilir mi diye merak ettim, çünkü üniversitede son yılımdaki ilgisini çok net hatırlıyordum. Gemma bunun imkânsız olduğunu, çünkü uzun zaman önce tropik bir adaya gittiğini söyledi.

Bu bana garip geldi, çünkü güneşte domates gibi kızarıyor ve onun Birleşik Krallık'taki çetemizle ilişkisini süresiz olarak kesecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama her neyse, kocam V ile konuşmamı böldükten sonra ona mesaj atabilirdim. Mesaj atmamamın asıl nedeni, bir parçamın bunu öğrenmek istememesi.

Bu kısım aynı zamanda birbirimize karşı bir şey hissetmememize rağmen evliliğimizin bağlılık üzerine kurulu olduğuna inanıyor. Kocam pek çok şey olabilir ama başka bir kadına ilgi gösterdiğine hiç şahit olmadım. Bunun için mümkün olan her şeyi yapsalar bile.

Ve bu da benim ezici suçluluk duygumun nedenlerinden biri.

Davetsiz misafirim üzerine Eli önündeki ekrandan başını kaldırıyor ve adamın ne kadar günahkâr bir güzelliğe sahip olduğunu fark ediyorum.

Kontrol, sert dudaklarından ve nötr ifadesinden kaslı, damarlı ön kollarının etrafına gerilmiş gömleğinin kıvrılmış manşetlerine kadar sızıyor.

Yine de gözlerinde belirgin bir bozukluk var.

Bir sıcaklık bulanıklığı ve bir tehlike fısıltısıyla beni tepeden tırnağa içine alıyor. Pembe ipek kaşkorsemini, uyumlu şortumu ve kabarık terliklerimi tüm ilgisiyle inceliyor.

Bu adam, gergin kasların içine hapsolmuş ve bir beyefendi görüntüsünün ardına gizlenmiş bir ulusal güvenlik tehlikesi.

Bazen onu bu şekilde filtresiz gören tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Diğer zamanlarda ise onun hayatında hiçbir önemim olmadığını hatırlıyor ve kendimi sessizce yerime geri koyuyorum.

Bakışları tekrar yüzüme kayıyor. İlgisi altında ısınıyorum, ama rahatsız olmuş gibi görünmeyi reddediyorum, bu yüzden gözümü kırpmadan bakıyorum.

"Bu, öfke nöbeti geçirmenin sona erdiğini mi gösteriyor?" diye soruyor üstü kapalı bir eğlenceyle.

"Sinir krizi mi geçiriyorsun?"

"Öyle değil miydi? Amerika'ya yaptığım hazırlıksız

yolculuktan dolayı açıkça ü z g ü n d ü n ü z ve doğal olarak

kendi yumruklarınızı atmadan devam edin."

Bu yüzden ondan kaçtığımı mı düşünüyor? Sanırım her şey gerçek sebebi öğrenmesinden iyidir.

Bu süre zarfında takıntı haline getirdim ve kendime boşluklar bulmaya çalıştım. Anni'nin özel olduğumuzdan bahsettiğini hatırlıyorum. Ben de Cecily'ye 'başkalarıyla olmama' anlaşmasının gerçekten geçerli olup olmadığını sordum.

Kankam sadece güldü. *"Şaka mı yapıyorsun? Yıllarca senin etrafında başkalarının olmasına izin vermedi. Seninle evlendikten sonra başlayacağını mı düşünüyorsun? Eğer endişelendiğin buysa, onu başka bir kadınla hiç görmedim."*

Ama beni endişelendiren bu *değildi*.

Cecily'ye *"Sanki"* dememe rağmen güzel bir onaylama oldu.

O da başını salladı ve gülümsedi. Sana söylüyorum, Bu pisliği destansı bir intikam dönüşüyle alaşağı ettiğimde benimle gurur duyacak.

Gerçi yaptıklarımın sonra kendimi buna uygun hissetmiyorum.

Sanki meme uçlarımın sertleşmesini gizleyecekmiş gibi kollarımı kavuşturuyorum ve onun yorumlarını görmezden gelmeyi seçiyorum. "Sam bir yardım etkinliği için hazırlanmamı istediğinden bahsetti?"

"Doğru."

"Peki benim katılmak isteyeceğime seni inandıran nedir?" "Karım olduğun çok basit bir gerçek."

"Ve bu beni sihirli bir şekilde etkinliklerde sergilediğiniz bir bebeğe mi dönüştürüyor?"

"Seni benim artı birime dönüştürüyor. Dramatigi bırak." Beni tamamen görmezden gelerek dizüstü bilgisayarında yazmaya devam ediyor.

Hayır, yapmadı.

Sahte bir gülümsemeyle, sahibinin esrarengiz kişiliğini yansıtan geniş ofisine giriyorum. Duvarlar bir

Orman yeşilinin koyu tonu ve koyu, yıpranmış kahverengi. Deri kanepeler büyük ve donuktur ve biraz renk ve kabarık peluşlar kullanabilir. Şık siyah cam masa pencereden gelen ışığı yansıtıyor ve ruhunun rengini paylaşıyor.

Masasının karşısındaki kitap raflarına doğru yürüyorum, şirket yönetimi hakkında sıkıcı bir kitap alıyorum ve yere atıyorum.

Ben çabamı tamamlamadan önce birkaç tanesi daha aynı trajik kaderi paylaştı.

Sonra sehpayı simetrik olmayacak şekilde itiyorum, ardından mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş yastıkları halının üzerine itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesinin tonu beni korkuturdu, eğer küçüklük ateşinde yanmıyor olsaydım.

"Dramatik oluyorum, böylece dramatikliği bırakmamı istediğinizde, bunun nedeni somut bir şey olacak." Bir dolmakalem küpünü kaldırıp havaya kaldırıyorum.

"Yapma."

Yere düşmesine izin verirken tatlı tatlı gülümsüyorum. Paramparça oluyor ve halının, yastıkların, rafların ve benim üzerime siyah mürekkep sıçırıyor.

Her yerde.

"Tüh," dedim içtenlikle. Mürekkeple dolu olduğunu düşünmemiştim.

İşte bacaklarım ve pofuduk köpek terliklerim gidiyor. Mürekkebi deriden temizlemek ne kadar sürer?

Eli'nin bana saldırmasını ve leopar gibi boynumu ısırp koparmasını bekliyorum. Bu, özür dilemek ve sadece OKB eğilimlerini kızdırmak istediğimi, onları barbarca bir şekilde çekip çıkarmak istemediğimi söylemek için iyi bir zaman olabilir.

"Buraya gel. Şimdi." Masaya iki kez vuruyor, gözleri kısılıyor, sesi o kadar ürkütücü derecede sakın ki damarlarıma bir ürperti gönderiyor.

"Neden?" Kekelediğim için kendime lanet ediyorum. "Beni ayağa kalkıp seni almaya gelmeye zorlama."

Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor, midemin dibine baygın bir his yerleşiyor.

Masanın uzak tarafında duruyorum, her şeyden çok denge için sırtımı masaya yaslıyorum.

Kokusu iliklerime kadar işliyor ve beni alkolden bile daha fazla sarhoş ediyor. Ona bakmamak için tırnaklarımı incelerken sıkılmış gibi yapıyorum. "Yani, eğer OKB sorunuz varsa belki de ofisinizde dolu bir hokka bulundurmamalıydınız?"

"Kapa çeneni, Ava."

"Ben sadece faydalı bir öneride bulunuyorum."

"Dedim ya." Tehditkâr bir tavırla ayağa kalkıyor ve ellerini masanın üzerinde iki yanıma bastırıyor, sonra yavaşça yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirecek şekilde alçalıyor. Dudakları kulağıma değdiğinde nefes almayı kesiyorum. "O lanet ağzını, onu meşgul edeceği garanti olan bir şeyle doldurmadan önce kapat."

Tuttuğum nefesim boğuk bir solukta çıkıyor. Dudakları tenimi yakıyor, ama bu onun sözleri olan volkandan daha kötü değil, çünkü neden birdenbire susamış hissediyorum?

"Uslu durduğunuzda gözlere daha hoş görünüyorsunuz Bayan King." Sanki damarlarıma tatlı bir zehir enjekte ediyormuş gibi hâlâ kulağımın dibinde konuşuyor. "İyi bir kız olmaya, düzgün bir elbise giymeye ve benimle aşağıda buluşmaya ne dersin?"

Sıcak dudakları kulağımdan ayrılıyor ama yerinden kımıldamıyor. Yakınlığı ve korkutucu varlığı içime bir sigaranın kâğıdı yakması gibi işliyor. Vücudumun her santimi onun dokunuşu için ağrırken, bu arzumu inkar etmek umutsuz.

Derin ve sert sesinin titreşimleri yüzünden ıslandım.

Bu noktada çok saçma.

"Yoksa ne olur?" Ona bir bakış atarken kendi kendime fısıldadığımı duyuyorum, sonra hemen pişman oluyorum.

Bir eliyle iki bileğimi kavrayıp sırtımda rehin tutarken ve diğer elini belime indirirken bakışları günahkâr bir griye dönüşüyor.

"Ya da..." İri avuç içi yukarı kayıyor, çürük kaşkorse üzerinden göğsümü sıkıyor ve eli aşağı inip kıçımı kavrayıp beni kendisine doğru iterken meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşiyor. "Sizi cezalandıracağım, Bayan King."

Belirgin sertliği karnımın alt kısmına yerleşirken titrek bir inilti beni terk ediyor.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Mırıldanıyorum. "Ateşle oynama."

"Belki de yanmayı arzuluyorumdur."

"Siktir, Ava." Beni bırakıyor ve sanki istemiyormuş gibi yavaşça geri çekiliyor. "Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce git hazırlan."

Teninin benimkinin üzerindeki cızırtılı izi hâlâ yanıyor, bacaklarımın arasında nemli ve sıcak bir ısı sarmalı var ama reddedilmenin kırbaçlarına teslim olmayı reddediyorum.

Tekrar. Ne aptal ama.

Buraya ona haddini bildirip geri çekilmek niyetiyle geldim ama kendimi kedinin pençeleri arasında bir fare gibi buldum.

Ve eğer beni öpmüş olsaydı daha da ileri gitmesine izin verirdim.

Belli ki gururum bir noktada toparlanıp binayı terk etmiş.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gözleri göğüs dekoltemi yakınlaştırıyor ve kendime düzgün nefes aldırıyorum.

"Eğer seninle gelmemi istiyorsan, şartlarım var." Tekrar yüzüme odaklandığında kaşları kalkıyor.

"Koşullar. Çoğul mu?" "İki, aslında."

"Ve ne yapar sen düşünmek sen olabilir çanak koşullar dışında?"

"Karın olmak denen küçük bir gerçek," sözlerini tatlı bir gülümsemeyle ona geri atıyorum.

"Aradaki ilişkiyi göremiyorum."

"Bana bir kraliçe gibi davranmalısın, bu da beni mutlu etmek anlamına geliyor. Şartlarıma uymak beni mutlu eder. Ne demişler, mutlu eş, mutlu hayat."

Gözlerini kısıyor ve benim saçmalıklarımından bıktığını ve sabrının azalan ahlakından daha hızlı tükendiğini anlayabiliyorum. "Devam et. Koşulları duyalım."

"Birincisi, eğer bir kokteyle ya da etkinliğe gitmemi istiyorsanız, hazırlanmam için bana yeterli zaman vermeli ve önce bana sormalısınız."

"Hazırlanmak için bir saatiniz var ve Sam'e size sormasını söyledim bile."

"Bana sormadı, senin *emrini* yerine getirdi. Bu yüzden bunu düzeltmenin zamanı geldi."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" "Çok basit. Bana sor."

Eli'nin emirlerinin yerine getirilmesine alışkın olduğunu biliyorum. Cecy de dahil olmak üzere arkadaş grubumuzu gazabından tek başına korkuttu çünkü onlara, benim için çizdiği kristal -sıkıcı olarak da yazılır- yoldan saparsam pişman olacaklarını emretti.

Tek asi Lan'dır ve Eli, ailesine şüpheli hareketlerini açıklayarak, değerli heykellerinden birkaçını parçalayarak (biri önemli bir yarışmadan önce olmak üzere üç kez yaptı) ya da birlikte olduktan sonra Mia'ya zayıflıklarını yayınlayarak ona her zaman bunun bedelini ödetir.

Eli soğuk, acımasız ve hepsinden önemlisi ısrarcıdır. Eğer bir tehdit savurursa, gereğini yapar.

Ve hiçbir koşulda emir almaz ya da kendisine fayda sağlamayacak şeylerden ödün vermez. Eğer taviz verdiğini görürseniz, bunun nedeni zaten üstünlüğü ele geçirmiş olması ve durumu kendi lehine olacak şekilde planlamış olmasıdır.

Bu yüzden canavar boynuzlarının şaha kalkmasını bekliyor ve yerimde durmak için kendimi sertleştiriyorum. Bu benim seçtiğim tepe

ölmek için, çok teşekkür ederim.

"Yardım etkinliği için benim artı-birim olur musunuz,
Bayan?

Kral mı?"

Dudaklarım aralandı. "Sen... sordun."

"Değil mi o ne sen istedin mi?" O
sesler tamamen bıkkın ve geri çekilmenin
eşiğinde.

"Evet, um. Varlığımla sizi onurlandıracağım."

"Daha fazla heyecanlanamazdım," diyor tam bir poker
suratıyla. "İkinci koşul nedir?"

Bu biraz zor, ama işte bir şey yok. Omuzlarımı geriye
itiyorum. "Benimle zaman geçireceksin."

"Şu anda seninle vakit geçiriyorum."

"Böyle demek istemedim."

"Sonra?"

"O gece sana sorduğum gibi."

"Sana kur yapmayacağım Ava."

"O zaman yapma. Zaten Orta Çağ'da değiliz. Ama
benimle vakit geçirmelisin."

"Tam olarak ne

yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Konuşmak
mı?"

"Kavga etmek için başka bir kelime mi
bu?" "Kitap okumak mı?"

"Aynı kitapları okumuyoruz. Ayrıca, orada oturup
değerli kitaplara zarar vermeni izlememi mi bekliyorsun?"

"Benim için öne çıkan bölümlerin altını çiziyorum.
Vandalizm söz konusu değil. Ama haklısınız, uzun süre
buna şahit olursanız sorunlarınız için ambulans çağırmamız
gerekecek. Ayrıca, alınmayın ama kitap zevkiniz berbat.
Film izlemeye ne dersin?"

"Ben film izlemem."

"Kim film izlemez ki?"

"Peki her gün yarım gün kim yapıyor?"

Omuz silkiyorum. "Bir şeyler düşüneceğim ama zaman
ayıracağına söz vermelisin.

Machiavelli olmayı bıraktım. Düzgün bir öğleden sonrayı kastediyorum."

Yani bu benim aya ateş etmemdi, ama denemekten zarar gelmez. Onu aldatmanın suçluluğu beni içten içe kemirmeyi bırakmayabilir, özellikle de adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, ama bunu aşmanın tek yolu kendimi buraya ve şimdiye adamaktır.

Ben de onun kadar sadık olmalıyım. Sahte olsak bile.

Sonra da kalbini kıracağım. Belki de ruhunu, çünkü onun bir kalbi yok.

Eli bir süre beni izliyor ve ben de bu baskının altında ezilmemek ve taviz vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Şaşkınlığım karşısında başını salladı.

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Fikrini değiştirmeyecek misin?"

"Fikrimi değiştirmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" Kollarım boynuna dolanarak üzerine atladım. Ayaklarım yerden kesiliyor çünkü o çok uzun.

Bir elini belime koyuyor, ani saldırım karşısında bir adım geri sallanıyor.

Kokusu burun deliklerimi doyurana kadar Eli'ye sarıldığımı fark etmiyorum.

Kahretsin.

Kapıya doğru fırlamadan önce mümkün olduğunca doğal bir şekilde yere düşüyorum.

"Bir saat içinde görüşürüz!" Arsız bir heyecanla söylüyorum ve çevresel görüşümde en tuhaf manzarayı yakalıyorum.

Eli gülümsüyor, ama bu çok üzücü.

KOCAM DÜZGÜN BİR ELBISE GIYMECTEN BAHSETTİĞİNDE,
Renk, kesim ya da sıkılık seviyesini belirtmemişt.

Merdivenlerden zarif bir şekilde iniyorum, ayaklarım her basamağa hafifçe vurarak akıcı bir maksi pantolonla aşağı inerken

Elbise. Koyu kırmızı şifon kumaş omuzlarımdan dökülüyor, ayaktayken göğüs dekoltemin sadece bir kısmını ortaya çıkarıyor, ama eğilirsem göğüslerimin yarısını ortaya çıkaracak.

Ama o bunu bilmiyor.

Hareket ettikçe, elbisenin yüksek yırtmacı ince bacaklarımı ortaya çıkarıyor ve ayaklarımı süsleyen çarpıcı altın çivili ayakkabılarla vurgulanıyor. Eşleşen clutch çantam parmaklarımdan sarkarken, uzun kırmızı ve altın küpelerim her adımda sallanıyor ve kolyemin karmaşık tasarımını tamamlıyor.

Saçlarımı zarif bir şekilde büktüm ve yüzümü çerçevelemesi için birkaç tutam bıraktım. Cesur bir kırmızı tonu dudaklarımı boyayarak özenle bir araya getirdiğim göz alıcı görünümü tamamlıyor.

Aynaya baktığımda kendimi güzel hissetsem de, bunların hiçbiri Eli beni gördüğünde donup kalırken içimde cızırdayan sıcaklık parıltılarıyla kıyaslanamaz.

Özel dikim smokini, siyah papyonu ve benimkiyle uyumlu çivili kol düğmeleriyle keskin ve çıldırtıcı derecede erkeksi görünüyor.

-Ve görünüşe göre en sevdiği saat.

Saçlarının kesilmiş yan kısımları hassas bir şekilde bakımlı, daha uzun olan üst kısmı ise mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, kaba ve ham özelliklerini vurguluyor.

Onun Çene sıkar olarak o saatlerBen Bir yandan da dalgın dalgın evlilik yüzüğünü parmağında döndürüyor. Ondan yayılan vahşi enerji beni daha da yakınlaştırıyor. benim daha iyi Yargılama. Gerginlik büyür arasında daha güçlü Biz olarak onun piercingbakışlar Dolaşıyor üzerinde benim

Yüzümde, göğüslerimde ve bacaklarımda duyularımı harekete geçiren bir açlıkla oyalanıyor. Sanki elleri üzerimdeki elbiseyi itiyor, beni kabaca okşuyor, beni hırpalıyor, elimden *tutup*

Ben.

İçin a An, I unutmak nasıl için
Yürümek düzgün ve Kendime her seferinde

bir adım atmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Ne zaman I ulaşmak ve alt . ve
Merdivenler, I tutmak Çok yaklaşırsam
alev alacağımdan korkuyorum.

"Kaşlarını çatmana gerek yok." Neşeli enerjimle ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Sadece yirmi dakika geç kaldım. Bu bir rekor gibi."

"Hemen değişeceksin."

"Ama neden?" Kendime bakıyorum. "Ben tamamen terbiyeliyim."

"Çok *baştan çıkarıcısın*."

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. "Değişmiyorum. Hazırlanmam ve kendimi güzel hissetmem uzun zamanımı aldı. Bunu elimden alamayacaksın."

"Ava..."

"Ya böyle giderim ya da hiç gitmem." "Hiç gitme."

Bıkkın bir ses çıkarıyorum. "Hayır. Ben gidiyorum. Boşuna hazırlanmadım."

Beni fildişi kulemde hapsedemeden, yanından hızla geçip Leo'nun beklediği kapıya gidiyorum.

Arabanın kapısını açıyor, muhtemelen patronu onu göz açıp kapayıncaya kadar işten atacağı için bana bakmıyor.

"En azından rujunu çıkar," diyor Eli yanımdaki arka koltuğa geçer geçmez.

Surat astım. "Ama bu kıyafetin bir parçası." "Çıkar onu, Ava."

"Nuh-uh." Ortamı yumuşatmak için ona bir öpücük konduruyorum. "Sakin ol *hayatım*, sadece ruj-"

Daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmamıştı ki Elim boğazıma dolanıyor, her türlü itirazı öldürüyor.

Yüzü o kadar yakın ki nefesindeki nanenin tadını alabiliyorum. "Benimle taşak geçme Ava. Eşyalarımı başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmıyorum, anlatabildim mi?"

İçimde bir korku titremesi ve utanmazca cinsel bir şey dolaşıyor. Aldatıldığımı öğrenirse bana gerçekten cehennemi yaşatacak, değil mi?

Geri çekilmeye çalışıyorum ama saçlarımdan bir tutam tutuyor ve her kelimesinde dudakları dudaklarıma değiyor. "Yeterince açık mıyım?"

Başımı sallıyorum, sadece beni bıraksın diye. "Sesini kullan."

"Evet, tamam." Dudaklarım kelimelerle birlikte onunkileri okşuyor ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikiyor.

Araba hareket ediyor ve Eli beni bırakıyor, sonra da bir hükümdar gibi koltuğuna uzanıyor. Aynamı alıp saçımı kurtarmaya başlarken ona ters ters bakıyorum.

"Bunu yapmak yarım saatimi aldı," diye homurdanıyorum.

"Ve mahvetmek için sadece saniyeler" diye karşılık veriyor o korkunç sadizmiyle. Bu adam kırılması zor bir ceviz. OKB eğilimleri dışında onu neyin harekete geçirdiğine dair hiçbir fikrim yok.

Sağanak yağmurun tahrip ettiği çamurlu bir gölet kadar donuk.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve nefesim kesiliyor. "Eli!" "Evet?"

"Boynumda parmak izleri bıraktın."

"Güzel." Yaptığı işe bakıyor. "Böylece herkes senin kime ait olduğunu bilecek."

Hayal kırıklığı damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor ve bunu ayaklarını tekmeleyerek ve yolculuğun tamamını boynumu pudralayarak ve saçımı düzeltmeyi bir şekilde başararak ifade ediyorum.

Mekâna vardığımızda, organizatörlerin etkinlik için seçtiği güzel adaçayı kokusuyla karşılaşıyorum. Nesli tükenmekte olan ağaçları ve gezegeni korumak için bir hayır kurumu.

Büyük salon kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor, aynı anda birden fazla etkinliğe ev sahipliği yapabilecek kadar büyük. Ancak, bu özel akşamda, hepsi şık smokinler ve ışıltılı kokteyl elbiseleri giymiş, nüfuzlu ve kendini önemli gören kişilerle ağzına kadar dolu. Aralarında bir avuç ünlü, kartlara ve hatta vücut parçalarına imza atıyor.

Arka planda bir kuartet, klasik bestelerdeki pop şarkılarının sofistike bir düzenlemesini çalarak havayı büyüleyici melodilerle dolduruyor. Garsonlar şık üniformalarıyla kalabalığın arasından süzülüp içki tepsilerini ustalıkla dengelerken, konuklar önlerine serilen zengin büfenin tadını çıkarıyor.

Atmosfer lüks ve savurganlık dolu, tüm duyular için gerçek bir şölen ve kocamı ölümüne sıkıyor gibi görünüyor.

Kolumu onun koluna dolayarak ve yüzümde göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle içeri giriyorum. Tüm tanıdıklarına ve hatta beni selamladıklarında tanımadığım insanlara selam veriyorum.

Eli'nın suratı bir Grinch gibi buz gibi. Dürüst olmak gerekirse, onun diploması eksikliğini dengelemek için sosyal becerilerimi sunduğum için minnettar olmalı.

Bazı tanıdıkları tarafından durdurulduğumuzda, kolunu benimkinden ayırıyor ve belime indiriyor, avucu kalçamı kaplıyor ve elbiseyi şehvetli bir şekilde okşuyor.

Her ne kadar giysisinin bir parçası tenini benimkinden ayırsa da, dilini içime sokmasından bir farkı yok.

Bana en son dokunduğunda yaptığı şeyin erotik görüntüsünü gözümün önünden uzaklaştırıyorum ve konuşmaya odaklanıyorum. Muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu, tuzlu ve biberli saçlı siyah bir adam olan iş ortağıyla konuşuyor. Hem zarif hem de rahat görünüyor, geniş gülümsemesi anında davetkâr.

"Karım Matthew'la tanış," diyor Eli. "Ava King."

"Nasılsınız?" Mathew elimi tutuyor ama bir centilmen gibi eğilip öpemedi. Eli elimi hızla geri çekiyor.

"Sana onunla tanışmanı söyledim, ona dokunmanı değil," diyor sakın bir tavırla.

Ben onu azarlayamadan Matthew bir kahkaha patlatıyor ve ardından kadehini kaldırıyor. "Gidip karımı bulsam iyi olacak."

Bu isyan başlatmadan önce. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan King ve size bol şans diliyorum. Buna ihtiyacınız olacak."

"Ben de memnun oldum." Gülümsedim ve el salladım.

O uzaklaşırken, Eli yoldan geçen bir garsondan bir bardak su alıp bana bakıyor. "Bu kadar çok gülümsemeyi bırak."

"Pislik gibi davranmayı bırak. Sen belli ki iyi olmadığın için ben iyi olmaya çalışıyorum."

"Değilim, ha?"

"Alo? Son zamanlarda aynada yüzünüzü gördünüz mü? Çocukları korkutup uslu durmalarını sağlamak için etkili bir şekilde kullanılabilir."

Dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ama ben bunun tadını ıkaramadan Leo sessizce içeri giriyor ve patronunun kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Geri ekildiğinde Eli bana baktı. "Bazı iş ortaklarını kontrol etmem gerekiyor. Bir süre tek başına iyi olacak mısın?"

"Elbette."

"Uslu durun, Bayan King." Eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

O uzaklaşırken, kıyafetim kadar kızardıklarını hissedebiliyorum.

Alay etmekten bahset.

Bazı tanıdıklarla kaynaşıyorum ve her alkol teklifini reddetmeyi başarıyorum. Artık su ve birkaç mocktail ile yetinmek daha kolay.

Bir grup müzisyenle birlikte durmuş, onların başarılarını delicesine kıskanıyor ve yarışmalarla ilgili sorulardan kaçmanın bir yolunu düşünüyordum ki, tanıdık bir yüz bana doğru ilerledi.

İzin isteyip Vance'e doğru yürüyorum. "Oh, hey, seni burada görmek ne güzel bir sürpriz, V."

"Bunu benim söylemem gerekirdi. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, Ava."

"Kocam bunu söylediğini duymasın." Gülüyorum.

"O zaman sahip olduklarının kıymetini bilmeli, öyle değil mi?" Sözlerindeki imalı ton gözümden kaçmıyor.

Aman

Tanrım.

Bu o mu?

Okuldayken çoğunlukla inadına V ile takıldım ve o gerçek bir çekici, hoş, anlayışlı ve gerçekten nazık biri. Kocamın tam tersi ve kendimi hiçbir zaman aldatan bir tip olarak düşünmemiş olsam d a , Vance'in neden seçeceğim erkek profiline uyduğunu görebiliyorum. bir ilişki.

"Hey, V." Kimse duymasın diye bir adım daha yaklaşıyorum. "Bildiğin gibi, son birkaç yıldır bazı olayları unuttum."

"Evet, geçen sefer bundan bahsetmiştin."

"Bilmem gereken bir şey mi oldu?"

"Sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Mavi gözleri parlıyor. "Her şeyi unutmayacağını biliyordum."

Sanırım hasta olacağım.

Başı benimkine yaklaşıyor ama bir şey söyleyemeden itilip kakılıyor ve ardından öyle sert bir yumruk yiyor ki açık büfe masasına çarpıp abartılı yiyeceklerin içine gömülüyor. Burnundan fışkıran kan bir anda yüzünü kırmızı bir şokla kaplıyor.

Eli az önce V'nin burnunu mu kırdı?

Kocam vahşi gözlerle eserine bakarken katılımcılardan gelen toplu bir nefes sesi havada yankılanıyor. "Seni uyarmıştım ama dinlemedin."

Gemma Eli'in koluna tutunur. "Sorun yok..."

Yanındaki varlığını düşünmeme fırsat vermeden onu itiyor, kolumdan tutuyor ve beni arkasından sürüklüyor.

"Eli, bekle..." Onun geniş adımlarına ayak uydurmak için topuklu ayakkabılarla koşuyorum.

"Beklemekten bıktım." Beni bir malzeme odasına itiyor, kapıyı kapatıyor ve sırtımı duvara yaslıyor.

"Denize düştüğünü düşünmüyor musun-"

Onun öfkeli sözleri üzerime yuvarlanınca sözlerim kesiliyor. "Beni aldattığın herif o mu?"

M Eli'nin gözlerinin içine bakarken dudaklarım aralanıyor.
Soğuk.

Sert.

Öfke dolu.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Son derece sakın ve soğukkanlıdır. Öfkenin kanunsuz bölgesine sürüklenmek şöyle dursun, soğukkanlılığını kaybettiğini görmek bile çok yabancı.

Kollarımı sıkıca kavırıyor, parmakları etime batıyor. Canım acıyor ama hiçbir tepki göstermiyorum ve ses çıkarmıyorum. Onun acımasız aurası beni büyüledi ve tamamen etkisi altına aldı.

Gri.

Gözleri o kadar gri ve öfkeli ki, karanlığa dönüşüp beni içine çekmemeleri bir mucize.

"Soruya cevap ver." Sakin sözleri aldatıcı, çok kırılmış, çok vahşi.

"Ne..." I Kırılma geçmiş ve kuruluk yapmak Dilim boğazımın arkasına

yapıştı. "Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Vance'e gittin mi?

Elliot'ın kollarında benim lanet yüzüğümü takarken mi Ava?"

"Bırak sonrasında olanları, seninle evlendiğimi bile hatırlamıyorum, nereden bilebilirim ki?" Kendi kulaklarıma çok savunmacı geliyorum ve bundan nefret ediyorum. Suçluluk duygusunun duygularımı nasıl parçaladığından ve onun öfkesiyle karşılaştığımda kendimi nasıl korkunç hissettiğimden nefret ediyorum.

"Bonneville'e kendinizi başka bir adamı öperken gördüğünüz bir flashback yaşadığınızı söylediniz ve ona bunun kim olabileceğini sordunuz."

Dudaklarım şaşkınlıkla ayrılırken kollarım bacaklarım titriyor. Gemma'nın asla çatışmacı ya da sorun çıkaran biri olmayan iyi bir arkadaş olması gerekiyordu ama bunu daha iyi bilmeliydim. Ağgözlü gözlerini Eli'a diktiğinden beri gerçek yüzünü gösteriyordu.

Başlangıçta, beni rahatsız etse de bunun zararsız bir aşk olduğunu düşündüm. Kendime, onun da diğer milyonlarca kız gibi seksi olduğunu düşündüğünü söyledim ve aklımın, üniversitedeki önceki fetihlerinde yaptığım gibi ondan kurtulmak için bir komplo k u r m a s ı n ı engelledim.

İyiliğimin bedelini ödüyorum. Onun gibi şımarık bir prensesin her istediğini elde edeceğini bilmeliydim. Hedefi artık kocam ve onu elde etmek için bana iftira atması ve güvenimi kırması gerekiyorsa, tam olarak bunu yapacaktır.

Ve böylece, Eli'nin öğrenmesiyle ilgili en kötü kabusum gerçek oldu.

Boğazımı temizliyorum. "Bir şey olmadı." "Sakın bana yalan söylemeye kalkma."

"Bu bir flashback'ti, ama sen diğer flashback'imin, yani bağlandığım ve hap içmeye zorlandığımın yanlış olduğunu söyledin."

Çenesinde bir kas sıkıştı.

Kafamın içinde şiddetli bir gürültü kopuyor.

Bunu bir soru olarak sormak yerine "Yalan söyledin," diyorum, çünkü söylediğinden eminim.

Beni anılarımın sahte olduğuna inandırdı.

"Neden?" Sesim sessizlikte saatli bir bomba gibi yankılanıyor. "Neden bana yalan söyledin?"

"Çünkü seni saatlerce bağlayıp rehabilitasyona zorlamanın alkolizmini durdurmak için tek yöntem olduğunu öğrenmeye hazır değildin."

İrkildim, sanki bana tokat atmış gibi başım kapıya çarptı. Hayır. Gerçekten tokat atsaydı bu kadar acıtmazdı.

Ve bu sadece benim zorla rehabilitasyona alınmamdan ya da bunu gerçekleştiren kişinin o olmasından kaynaklanmıyor.

Hayır.

Onu gerçekten aldattığımın kanıtı.

Bunca zaman bir yanımda suçluluk duydu, ama diğer yanımda bunun yatakta bağlandığım anı gibi sahte bir anı olduğu umudunu korudu.

Ama şimdi bunun mutlak olduğunu bildiğim için, ahlakım beni eziyor. Aslında, kırık kalbimin intikamını almayı planlarken bu kadar kötü hissetmemeliyim ama hissediyorum.

Benim intikam biçimim asla hile yapmak gibi aşağılık bir şeyi içermemeli.

Bu beni ondan daha çok incitiyor. Eğer ben bu kadar alçalırsam, bu ona da aldatması için yeşil ışık yakacaktır.

Bundan kurtulmamın imkanı yok.

"Kaç tane?" diye soruyor içimden daha gergin bir sesle.

"Kaç tane ne?"

"Benim olanı kaç kez başka bir adama teklif ettin?"

Başımı sallıyorum.

"Lanet soruya cevap ver, Ava."

"Bilmiyorum! Hatırlamıyorum." Sesim boğucu gözyaşlarımla yanıyor.

"Ama başka biriyle yattığını hatırlıyorsun." Kolumu bırakıp bir elini boğazıma doladığında, ürkütücü derecede kontrollü sesi içime bir ürperti gönderiyor. "Ona neye erişim izni verdin, hmm?" Elbisemi aşağı itiyor ve göğüslerim ortaya çıkarken yırtılıyor, tenim kızarıyor. Sert meme ucumu büktüğünde titriyorum. "Memelerime dokunmasına izin mi verdin?"

Elbisemin belimden lime lime sarkmasına izin vererek bir elini bacaklarımın arasına sokuyor ve amımı avuçluyor. Çıplak tenimle karşılaştığında gözleri parlıyor. "Sevgilinizle randevunuza hazırlanırken elbisenin altına hiçbir şey giymediniz mi Bayan King?"

Bunun onu kızdırmak için olduğunu söylemek istiyorum ama görünüşe göre dilim düğümlenmiş. Bir kez daha, tek tepkim başımı sallamak oldu.

"Bu, onun benim mülküne dokunmasına izin verdiğinizi inkâr etmez.

Amım."

"Gerçekten bilmiyorum." Fısıltım, suçluluğumun ve mutlak kaybımın ezici ağırlığını tercüme ediyor, ama utancıma rağmen, parmaklarıyla dokunabileceği saçma uyarılmamı da iletiyor.

"Ama biliyorsun. Erkekleri öpücüklerle boğmayı, köpekler gibi parmaklarından yemelerini seviyorsun. İlgiyi ve o aptalların daha fazlası için geri gelmesini seviyorsun."

"Bu biz evlenmeden önceydi."

"Öyle miydi? Hâlâ ilgiyi, spot ışıklarını, erkekler için bir tanrıça rolünü seviyorsun, ama mesele şu." Beni serbest bırakıyor, çeviriyor ve kapıya doğru itiyor. Sıcak dudakları kulağımla buluşurken parmakları enseme bastırıyor. "Sana ilgi gösterecek tek erkek benim ve bacaklarının arasına alacağın tek alet de benim aletim."

Sonra üzerime çıktı, eliyle elbisemi belime kadar itti, bacaklarımı ayırırken ağır gövdesi sırtıma yapıştı.

Kukumda büyük ve açık bir şeyin dürtüldüğünü hissetmeden önce kıyafetlerin hışırtısını duyabiliyorum.

Kapının düz olmayan kenarlarına tutunurken titreyen bir nefes kaçıyor içimden. Serin yüzey meme uçlarımı sertleştiriyor ve sıcak tenimi uyarıyor.

Aletin tepesini kaygan yarığımdan aşağı yukarı kaydırıyor ve yarığımın derinliklerinden keskin, dehşet verici bir zevk çıkarıyor.

ruhumu. "Seni resmen sahiplenene ve dölleriyle ıslanana kadar sertçe becereceğim, Bayan King."

İçime girdiğinde tüm itirazlarım boğuk bir iniltiyle sona eriyor.

Benim vücut Zamanlar, benim İÇ Sıkıştır,
ve o açık bir dirençle karşılaşır.

Eli'nin hareketleri durdu. Nefes
almayı kesiyorum.

Dünya dönmeyi durdurur.

Eli boğazıma dolanıyor ve başımı geriye doğru eğerek dudaklarının benimkilere birkaç santim yaklaşmasını sağlıyor.

"Bana sadece gergin olduğunu ve bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Sen... seks yaptığımızı
söylemiştin," diye nefes nefese
kaldım. "Ben asla öyle bir şey
demedim."

Oh

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Aslında ilk kez seks yapıyorum. Bir kapıya karşı.

Bir malzeme

odasında. O

kızginken.

Direncim sonunda onun sikine karşı kırılırken acı içimde parlak turuncu tonlarda patlıyor. Onun bir şey yapmasına bile gerek kalmadan.

Her zamanki gibi, sadece varlığıyla her şeyi yok ediyor.

Eli çekilmeye başlıyor ama ben tırnaklarımı koluna batırıp şiddetle ceketine saplıyorum. "Sakın durayım deme. Bekâretimi aldın, buna değse iyi olur."

"Siktir." Bir hayvan gibi kulağıma nefes nefese tekrar daldı.

Haykırıyorum, acı amımdan karnıma, oradan da doğrudan kalbime yayılıyor.

Bedenim olsun, ruhum olsun her şeyim acıyor ama alt dudağımı ısıriyorum, dayanmaya kararlıyım.

"Siktir," diye mırıldanıyor tekrar, derin ama yavaş ve günahkârca tüketen bir ritim bulurken.

Acı yavaş yavaş zevke dönüşürken başım kapıya çarpıyor. Dilim alt dudağımı, dişlerimin bıraktığı ağrıyan izlerin üzerinde ıslatıyor. Her tarafım titriyor, bacaklarım dengesiz ve kafam dağınık bir sisin içinde sıkışıp kalmış. Bir anlamda, Eli'in boğazıma dolanan eli beni dik tutan tek şey.

Ve akli başında.

Bu yüzden ağzımın yanında duran işaret parmağını ısıırıyorum ve ona karşı sallanırken dişlerimi geçiriyorum.

"Siktir." Daha da güçleniyor, sert bir şekilde nefes alırken ritmi hem derinlik hem de yoğunluk olarak artırıyor.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve beni unutulana kadar sikerken daireler çizerek ovuyor.

O kadar ıslağım ki, sikiinin girip çıkması karanlık bir şehvet senfonisi gibi odada yankılanıyor. İçinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde, bu işe bu kadar kapılmam bile müstehcen, ama kapılıyorum, o kadar ki, her ölçülü hamlede daha da tahrik oluyorum.

Eli neredeyse tamamen çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor ve içimde hassas bir noktaya çarpıyor.

İçimden şiddetli bir his geçiyor. Tüketen bir dalga halinde üzerimden geçmesine izin verirken gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar dans ediyor. Boğuk iniltiler içimden süzülürken parmağını daha sert ısıırıyorum.

Orgazm şimdiye kadar yaşadığım en güçlü ama aynı zamanda en acı verici orgazmdı.

"Tanrım. Siktir!" Derin ve hızlı bir şekilde ilerlerken belimi kavırıyor, dişleri boynumun kenarına batıyor, eti emiyor.

"Benim," diye hırlıyor boynuma karşı, tek bir acımasız hamlede içime boşalırken ve sıcaklık içimi doldururken.

Sonra dudakları parmağının yerini alıyor ve beni anlamsızca öpüyor. Dişler, diller ve ilkel bir karmaşa

İçimden bağlandığımız yere yayılan bir hayal kırıklığı.

Eli tarafından öpülmek güzel bir işkence. Bağımlılık yapıyor.

Zehirli. Tatlı bir şekilde zehirli.

İçimden çekiliyor ve yapışkan ıslaklığın kalçalarımın aşağı kaydığını hissediyorum.

Geri çekilmeden önce dudaklarımı son bir kez ısırıldığında hâlâ zonklayan orgazmın etkisindeyim.

Arkamı döndüğümde kolumu tutuyor, muhtemelen kendi başıma ayakta duramayacağımı hissediyor.

Elbisem hâlâ belime kadar kıvrılmış durumda ve onun kanımla karışmış dölünü gören kararmış gözlerini takip ediyorum. Pembe sıvı kalçalarımın aşağı kayıyor ve değerli ayakkabılarımın içinde birikiyor.

"Sanırım bu seni aldatmadığım anlamına geliyor," diye fısıldıyorum, sesim kısık, vücudumun her yeri ağrıyor.

Aptal kalbime kadar.

Bana doğru adım atıyor. Bir elimi kaldırdım. "Benden uzak dur."

Elbisemi olabildiğince düzeltiyorum, dudaklarımı ağırbaşlı bir çizgiye oturtarak hüngür hüngür ağlama isteğime direniyorum.

Beni yıkılırken görmesine asla izin vermem. Şimdi olmaz.

İşim bitince gitmek için arkamı dönüyorum.

Omuzlarıma bir ceket dolanıyor ve Eli saçlarımdaki tokaları çekerek onları serbest bırakıyor. Kokusu burun deliklerimi doyuruyor ve ondan herhangi bir şekilde teselli bulduğum için nefret ediyorum. Ya da biraz benim gibi koktuğu gerçeğinden.

Yine de içimden bir ses onun karanlığının çiçek kokumu yakında bastıracağını söylüyor.

Böyle yıkıcıdır. "Sana söyledim-"

Beni kucağına alıp kollarında taşıdığına sözlerim bir çılgınlıkla son buluyor. "Uzak durmak için. Duydum. Görünüşe göre, tüm dünyanın önünde yeni sikilmiş gibi yürümene ve küçük aptalların

Tutkunun sancıları içinde nasıl göründüğünü. Yani beni cinayet çılgınlığı yaparken izlemek istemiyorsan, kıpırdama.

Çenem titrerken ve yanağımdan acı bir gözyaşı süzülürken başka tarafa bakıyorum.

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. ÇOK YORGUNUM.

uykuya dalmak ve muhtemelen uyanmamak istiyorum.

Bu gece olanların gerçekliğiyle yüzleşmemek.

Düşüncelerim şiddetli duygular ve aç arzulardan oluşan karmakarışık bir karmaşa. Daha fazlası için hastalıklı bir ihtiyaç ve bunu bir daha asla yapmama dileği.

Ben de öyle yapıyorum. Başımı pencereye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Eli'nin varlığına dair aşırı farkındalığım beni batmaktan a l ı k o y m u y o r .

Uyku sersemliği içinde, iri ellerin beni pencereden uzaklaştırdığını hissediyorum. Yumuşak bir şey yapış yapış olmuş kalçalarımın içini siliyor ve acıyan amımı nazikçe okşuyor.

Bir inilti çıkardım. Eli nefesinin altında küfrediyor. Ya da ben öyle sanıyorum.

Yaşayanların dünyasına geri döndüğümde, beni kollarında taşıdığını hissediyorum. Hâlâ onun ceketini giyiyorum ve kokusu beni hastalıklı bir şekilde istila etmiş durumda.

Ne ondan ne de ondan kaçabiliyorum. Sanki bir döngünün içinde sıkışmış gibiyim.

Gözlerimi açmak yerine kapalı tutuyorum. İstedğim son şey onunla yüzleşmek. Kendimi çok ham hissediyorum. Çok kırılgan. Çok duygusal.

Eğer konuşursam, benim için en sevdiği tanımlamayı yapacak - dramatik - ve beni akli dengesiz olarak rafa kaldıracak.

Ve benim hakkımda düşünmesini istediğim şey bu değil.

Gerçekten öyle olsam bile. Durumumun farkında olsa
bile. Birkaç hafta önce tanık olduğu panik atak

gerçek benliğimle ilgili bildiği tek şey bu olmalı.

Bu yüzden rahatım, gözlerim kapalı, ellerim kucağımda, o giriş holü olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürürken.

"Her şey yolunda mı?" Sam'in sesi süzülüyor.

Duruyor ve gözlerinin yüzümü dikkatle incelediğini hissediyorum, kıpırdanma isteğime direniyorum. "Pek sayılmaz."

"O...?" Sam sözünü kesiyor, sonra boğazını temizliyor. "Onu yatırmama yardım etmemi ister misin?"

"Ben yaparım." Tekrar yürümeye başlıyor ve ben gözlerimi açıp Sam'i sormayı düşünüyorum.

Duygusuz davranışlarını karşılaştırmak hoşuma gitse de, kız ondan çok daha iyi bir arkadaş. En azından durmadan konuşmamı dinliyor, beni yargılamıyor ve hatta farklı çabalarım ve yarım yamalak hobilerime yardımcı oluyor.

Ama Eli merdivenleri etkileyici bir hızla çıkarken uyanıp onu çağırma şansı parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor.

Beni yatağımın üstüne yatırıyor ve ortadan kayboluyor.

Oh. O kadar da kötü değildi. En azından beni koruyacağını düşünmüştüm.

Ne hıyar ama.

Gözlerimi açmaya başlıyorum ama banyodan gelen sesleri duyuyorum. Uyumaya devam ediyorum, ayak sesleri odada yankılanırken rahatlamayı başarıyorum. Kısa bir süre sonra beni oturtuyor ve ceketini çıkarırken yatak onun ağırlığıyla alçalıyor. Tenimde tüylerim diken diken oluyor ve içimde dayanılmaz bir sıcaklık hissediyorum. Yine de fermuarı dayanılmaz bir yavaşlıkla indirip parmaklarını sırtımda şehvetli bir okşayışla gezdirirken hareketsiz kalıyorum. Sonra sanki kumaşın tenime zarar vermesini önlemiş gibi elbiseyi dikkatle kaydırıyor.

Karşısında çırılçıplak otururken, kalçamı kavrayıp bir elini boğazıma doladığında bakışlarının her eğimimi ve kıvrımımı aldığını hissediyorum.

Gerginlik havada bir fırından daha sıcak bir şekilde yanıyor ve beni kapıya karşı becerdiği görüntüleri kafamdan kovamıyorum.

Keşke nefret etseydim. Gerçekten ama gerçekten pişman olmayı dilerdim ama gerçek şu ki, istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Sadece bu durumdan hoşlanmıyorum.

Eli beni bu gece üçüncü kez kollarında taşıyor ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere götürüyor. Tüm vücudumu dikkatlice içine sokup başımı küvetin yastığına yasladığında ılık su tenimi sarıyor.

Sıcaklık, ağrıyan göbeğim için çok ihtiyaç duyduğum bir merhem ve ayak parmaklarımı oynatmaya direniyorum. Su hareketlenmeden önce kıyafetlerim hışırıyor.

Bedenimi bacaklarının arasına yerleştirdiğini hissedene kadar bana katıldığını fark etmiyorum ve sonra beni gergin kaslarına yaslayıp başımı omuzlarına yaslıyor.

Vay anasını.

Eli şu anda benimle banyo mu yapıyor?

Tenim ısınıyor ve kaotik halime kamuflaj görevi gören su için şükrediyorum.

Bu çok acımasız bir çıkmaz. Onun görkemli vücudu benimkini sararken nasıl rol yapabilirim ki? Kahretsin, onun yarı sert aletinin kıcıma sürtündüğünü hissedebiliyorum.

İlk kez soyunuyor ve ben bunu göremiyorum.

Harika.

Sadece Eli banyoda bana katılmadı. En sevdiğim ballı ve güllü duş jelini kokluyorum ve sonra, büyük bir şaşkınlıkla, Eli beni yıkıyor. Kollarım ve göğüslerimle başlıyor, sonra aşağıya iniyor. Koşullara rağmen olabildiğince rahatlıyorum ve içimi temizlemek için her bir bacağıma yukarı kaldırıyor.

Çoğu zaman beni dengede tutmak için kolunu belime doluyor.

Ses çıkarmamak neredeyse imkansız, bu yüzden gözlerini yüzümde hissetmediğimde altımı ısıtıyorum.

dudak.

Duygusal olarak bodur kocam tarafından yıkanmak bu yıl bingo kartımda yoktu.

Biraz korktuğum için kusura bakmayın.

Cildimin her zerresini temizlemek için zaman harcıyor, yeteneğinin olmadığını bildiğim bir sabır sergiliyor.

Bekle.

Bu da benim başka bir zalim rüyam mı?

Gerçekleşme ihtimali karşısında midem bulanıyor ama kasvete teslim olmak yerine anı yaşamayı seçiyorum.

Rüya bile olsa.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından Eli ılık bir havluyla yüzümü siliyor ve yapmaya çalıştığım tüm makyajı siliyor.

Bu sefer onu durdurmayı düşünüyorum. Evet, hastanede uyandığımda beni makyajsız gördü, ama bu onun sahip olduğu tek zaman ve eğer bir söz hakkım olsaydı, asla olurdu.

Üst düzey ürünler olmadan kendimi o kadar da güvende hissetmiyorum. Özellikle de onun önünde.

Şımartma seansı, beni kollarına alıp havluyla sardıktan sonra dışarı çıkarmasıyla kısa sürede sona eriyor. Yine, sanki buna alışkınmış gibi beni nazikçe ve kolaylıkla kurulamak için zaman ayırıyor.

Buna alışkın mısın?

Ne tuhaf bir düşünce.

Beni tekrar yatağa oturttu. Ama bu sefer kendisi yerine yatak başlığına yaslıyor. Tüy kadar hafif dokunuşlarla yumuşak geceliğimi başımdan geçiriyor ve ipek yorganı çeneme kadar çekerek beni içine sokuyor.

Gözlerini yüzümde hissedebiliyorum ve ben yorganın altına saklanamadan parmaklarını boğazıma doluyor ve dudaklarını alnıma değdirirken nabız noktamı okşuyor.

Ağzım parçalanıyor ve bir kutu dinamit gibi patlamadığıma şaşıyorum.

Kim bu adam? Benim tanıdığım Eli değil.

Bu kesinlikle beni onu aldatmakla suçlayan ve bir saatten kısa bir süre önce bana bir hayvan gibi sahip çıkan Eli değil.

Ancak, "İyi uykular, Bayan King" dediğinde, tam da öyle yapıyorum, az önceki acı yavaş yavaş yok oluyor. Bu iç burkan tatlı rüyadan uyanmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile karanlığa teslim oluyorum.

Uyandığımda kendimi uçsuz bucaksız, soğuk yatakta yalnız bulmam sürpriz değil.

Bir an için her şeyin zalim bir rüya olduğuna inandım. Ancak bacaklarımın arasındaki ağrı bu düşünceyi boşa çıkarıyor.

Aslında bekâretimi, ömrümün sonuna kadar nefret edeceğime yemin ettiğim adama kaybettim.

Ve buna
bayıldım.
Öldür beni
şimdi.

Saat sabahın sekizi olduğuna göre, elime geçen ilk elbiseyi giyiyorum, biraz makyaj yapıyorum ve merdivenlerden aşağı koşmaya başlıyorum.

Bu şimdiye kadarki en kötü fikir. Ağrıyan amım sızlıyor ve her küçük harekette bacaklarım titriyor. Bu yüzden yavaşça yürüyorum, yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi denge için tırazana tutunuyorum.

Mutfakta sadece Sam'i temizlik ritüellerini yerine getirirken bulduğumda kalbim göğüs kafesimin arkasında büzüşüyor.

Beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi. "Günaydın. Bu kadar erken kalkacağınızı düşünmemiştim. Bir dakika içinde smoothie'ni hazırlayacağım."

"Sorun değil, kendim yaparım." Buzdolabını açıp bir muz ve bir kase ilek aldım.

"Israr ediyorum." Elimden usulca çekip aldı.

"Bir smoothie ile baa çıkabilirim. Değerli blender'ını kırmayacağım."

"üpheli." Sesi alaycı bile değil.

İçimi çekerek karşısındaki taburelerden birine kaydım ve çenemi avucuma dayadım. "Hey, Sam?"

"Evet?" Arkasını dönüyor, çilekleri yıkıyor ve sonra blendera koyuyor.

"Dün gece beni yıkayan ve kıyafetlerimi değiştiren sen miydin?"

"Kim başka olur o var oldu mu?" o dalgın bir şekilde söylüyor.

Dudaklarım ayrılıyor.

Yüzüme karşı yalan söylüyor.

Benden gerçeği saklamış olabileceği zamanları düşündürüyor. Neden saklasın ki? Neden Eli? Rehabilitasyon hakkında da yalan söyledi.

Ayrıca Ari ve annem bu konuda yalan söylediler ve temizlenmeye karar verdiğimi, bu yüzden Eli'nin yardım ettiğini söylediler. Yardım etmedi. Beni temizlenmeye *zorladı* ve hayatımda alkolizm olmadığı için minnettar olsam da, bu nasıl olduğunu ortadan kaldırmıyor.

Tabii bilmiyorlarsa? Deliliğine müdahale etmesinler diye gerçekleri onlardan sakladıysa hiç şaşırmam.

Cecy, detay vermeden sadece bunu atlattığım için mutlu olduğunu söyleyen tek kişiydi.

Neden herkes bana yalan söylüyor?

Hayal kırıklığı damarlarımda saatli bir bombanın lmcllğyle fokurduyor.

Bunu ailemden, hatta Cecy'den bile beklerdim, çünkü hepsi ařırđ korumacı olmayđ sever, ama Eli'den değil. Bana acımayan tek kişinin o olduğunu sanıyordum.

Birdenbire hayırsever olmaya karar verdiği için benimle birlikte olması, benimle evlenmesi düşüncesi beni hasta ediyor.

Benim için en ufak bir üzüntü duyarsa kendimi psikiyatri koğuşuna kapatırım.

Bununla başa
çıkamayacağım. Ondan
değil.

Aramızda geçen onca şeyden sonra olmaz.

O kadar insanın içinde onun önünde kendimi küçük hissetmeye dayanamıyorum. "Eli'in yardım etmediğine emin misin?" Sam'e sakın bir sesle soruyorum.

hissetmiyorum.

Blender'ın sesi havada yankılanıyor, sonra blender'ı durduruyor ve sanki beni duymamış gibi acele etmeden smoothie'yi bardağıma boşaltıyor.

Sonunda fincanı önüme koydu ve ellerini bir peçeteyle sildi. "Seni buna inandıran ne?"

"Anılarım, belki."

Tabii onlar benim hayal gücüm değilse. Bunu düşünmek içimi titretiyor ve kendimi hiperventilasyondan korumak için smoothie'den kocaman bir yudum alıyorum.

Halüsinasyonlarım şimdi daha mı gerçek oluyor? Ellerini üzerimde, dudaklarını alnımda, nazik ilgisini hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Lütfen bana bunların gerçek anılar olduğunu söyle," diyorum küçük, paniklemiş bir sesle. "Lütfen Sam."

"Öyleler," diyor basitçe. "Seni taşıdı ve yatağa götürmek için yardımımı reddetti."

"Oh, Tanrıya şükür." Ritmim normale dönene kadar ağır ağır nefes alıyorum, sonra gözlerimi ona dikiyorum. "Bu durumda, neden yalan söyledin?"

"Bunun işleri kolaylaştıracığını düşündüm."

"Öyle değil. Acıtsa bile gerçeği istiyorum." Ki bu durumda acıtmıyor.

Bana küçük bir gülümseme sunuyor, sonra blenderi sökmek için arkasını dönüyor, ben ise dün geceki her şeyin gerçek olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Seks mi yoksa sonrasındaki her şey mi?

"Eli erken mi ayrıldı?" Ben sordum. "Evet."

Her zaman olduğu gibi Sam detay vermiyor ve kafasına silah dayasak bile vermeyecek.

"Biraz daha detay verebilir misiniz?" "Ne gibi?"

"Neden erken ayrıldı?"

"Henderson'a sormanız gerekecek. Ev işlerini ben yürütüyorum, onun programını değil."

"Ev halkından bahsetmişken, neden personelin yarısını göremiyorum? Özellikle de erkekleri?"

"Görevden alındılar. Yerlerine gelenler kadın olacak."

Ağzım açık kaldı. "Sakın bana bunu Eli'nin yaptığını söyleme?" "Burada başka kimin böyle bir yetkisi var?"

Lanet olası zorba. Erkek personel konusunda gerçekten sözünü tuttu.

"Bu arada." Sam önlüğünün içine uzanıp küçük bir kutu çıkardı. "Bunu senin için bıraktı."

Etiketi görene kadar sorgulayan bir bakışla tutuyorum. Ertesi gün hapı.

Saatli bomba patlama noktasına ulaşıyor ve patlama beni iliklerime kadar sarsıyor.

Bu kadar.

O piçin üzerine cehennemini salacağım.

O ÖĞLEDEN SONRA, EN SEKSİ, EN AÇIK KIYAFETLERİMİ GIYDIM.

Kıçımı zar zor kapatan siyah mini eteğimi, göğüslerimin büyük bir kısmını ortaya çıkaran derin V yakalı pembe bir üstle eşleştiriyorum. Ekstra olsun diye kıyafeti diz üstü pembe çizmelerle tamamlıyorum.

Sonra da küçüklük, öfke ve kocamın en sevmediği tiyatro-drama ile donanmış olarak King Enterprises'a gidiyorum.

Bana bakan herkese gülümseyerek ve el sallayarak şirketin büyük resepsiyon salonuna giriyorum. Resepsiyon bölümüne geldiğimde, ailemle görüşmek istiyorum. Adam on saniye boyunca göğsümü süzüyor.

Üniversiteden yeni mezun olacak kadar genç görünen siyah bir kadın olan meslektaşı ona rahatsız bir şekilde bakıyor.

Tezgâha vuruyorum. "Buradayım, Bay...." Sözümü kesip etiketini okuyorum, "Tyler."

"Elbette, Bayan King." Bana utangaçça gülümseyen kıza bakıyor. "İşini düzgün yap, Hailey! Güvenlik ekibini ara ve bir giriş etiketi iste."

"Özür dilerim, efendim." Özür dilemek için kendini zor tutuyor ve titreyen bir elle telefonu kapıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen yap, Tyler."

"Bayan King, Hailey genç bir resepsiyonist..."

"Sana cevap vermeni söyledim mi? Aç şu telefonu ve işini yap." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

"Elbette." Adam siniyor ve telefonu kadının hâlâ titreyen ellerinden alıyor.

Onun gibi hıyarlar sadece kendilerinden daha düşük seviyede olanlara havlarlar. Bu onlara sefil hayatları hakkında büyüklük taslama hissi verir.

O telefonda konuşurken ben Hailey'e doğru eğilip gülümsüyorum. "Küpelerine bayıldım. Çok güzeller."

O Allık ve gülümsüyor Geçici olarak.

"Teşekkür ederim. Onlar aslında rahmetli büyükannemin."

"Büyükannenin harika bir zevki vardı." "Öyleydi. Tam bir moda tutkunuydu." "Belalı."

"Çizmelerine bayıldım," diyor kısık bir sesle, etrafını incelerken. "Barbie gibi görünüyorsun."

"Çok tatlısın. Teşekkürler, Hailey."

Gülümsemesi genişliyor ama Tyler konuşunca kısa sürede

kayboluyor. "Korkarım Bay Eli King ve asistanı, Bay Eli King'e katıldılar.

Aiden King ve Bayan Teal Astor bugün bir saha incelemesi yapacaklar." "Sizden onun nerede olduğunu araştırmanızı istemedim. Sadece giriş iznine ihtiyacım var. Yoksa bunu daha yavaş tekrarlamam mı gerekiyor?

Anladın mı?"

Dudaklarını büzüyor ama yine başını sallıyor. "Elbette."

Kısa bir süre sonra, iri yarı bir güvenlik görevlisi bana gülümsüyor ve bana yönetim katlarına giriş izni verdiğini söylediği bir etiket veriyor. Çok güzel.

Yürümeye başladım, sonra durdum ve kıza gülümsedim. "Kendine iyi bak, Hailey. Seninle tanışmak güzeldi."

"Siz de Bayan King."

"Bana Ava de. Yaklaşık aynı yaştayız, kızım."

Tyler'a hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Doğal olarak Eli'in ofisini karıştırmaya gidiyorum. Leo'nun asistanları -iki tane var- beni durdurmaya çalışmadılar bile.

Aksine, orta yaşlı kadın ve genç adam sanki egzotik bir hayvanmışım gibi maskesiz bir hayranlıkla bana bakıyorlar.

Gülümsüyorum, adamın kravatına ve kadının güzel ruj rengine iltifat ediyorum ve markanın adını soruyorum. Abartılı alışveriş sepetime eklemeyi aklıma not ettikten sonra içeri giriyorum.

Kocamın ofisi de ruhu kadar soğuk. Nötr bej renkler, Londra şehrinin ufuk çizgisi manzarası ve yönetim, finans ve Machiavelli'den daha iyi saçmalayabileceği şeyler hakkında korkunç kitap sıraları.

Masasına doğru yürüyorum ve düğünümüzden kalma çerçeveli bir resim bulduğumda duruyorum. Onu kaldırıp sandalyesine oturdum ve ona baktım.

Beni mihrapta öpüyor, sahiplenici bir kol belime sarılmış ve dudakları neredeyse yüzümü yiyor.

Gözlerim kapalı ve mutlu görünüyorum. *Düşünüyorum.*

Nedense o öpücüğü hatırlamıyor olmak hoşuma gitmiyor. Çok önemli görünüyor.

Aklımı kurcalayan bir soru var. Neden masasında dursun ki? Evindeki ofisinde düğünümüzle ilgili hiçbir fotoğraf yok.

En azından benim gördüklerim değil.

Yarım saat kadar boş yere düşündükten sonra, onu eski konumuna geri kaydırı y o r u m .

Hmm. Bu mekanik alana biraz hayat katmak için ne yapabilirim?

Masasındaki kalemleri karıştırıyorum, kâğıtları birbirine karıştırıyorum ve keşke kanepesini kirletmek için şekerimi getirseydim diyorum.

Ofisinden çıkıyorum, aklıma yeni bir fikir geliyor. Kocamın diğer erkeklerden daha çok nefret ettiği bir şey yok. Benimle evlenmeden önce bunu açıkça belirtmişti.

Bugüne kadar, üniversiteye başladıktan sonra neden benim bekçi köpeğim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Herhangi bir erkekle eve gitmemi imkânsız hale getirdi. Ancak, ben de aynısını yaptım, bu yüzden oynadığımız küçük bir oyun gibi görünüyordu.

Acınası bir şekilde, birbirimizin romantik ilgilerini uzaklaştırmak o zamanlar paylaştığımız tek şeydi.

Birbirimiz üzerinde meşru hak iddia edeceğimiz bir gün olacağını kim bilebilirdi?

Her neyse, Remi Eli'yi kızdırmak için mükemmel bir aday. Ayrılırken Henderson'ın asistanlarına "Bay King döndüğünde ona Steel Corp'ta Remi ile görüşeceğimi söyler misiniz?" dedim.

B a ş l a r ı n ı s a l l a d ı l a r . Onlara teşekkür ediyorum ve kocamın rol aldığı gereksiz büyüklükteki diğer şirkete gidiyorum.

Bu sefer, resepsiyonist Tyler kadar çekilmez olmadığı için içeri girmek daha kolay. Eli'nin ofisine gitmek yerine Remi'ninkine gidiyorum.

Uzun boylu kızıl saçlı sekreteri ayağa kalktı ve beni durdurmaya çalıştı. "Bay Astor... oldukça meşgul, hanımefendi."

"Merak etme, buna bayılacak." İşaret parmağımı ağzıma götürüyorum. "En sevdiği suşiyi sipariş ettim. Geldiğinde lütfen içeri getir."

Remi'nin ofisinin kapısını açıyorum ve dramatik bir pozda duruyorum. "Sürpriz, Rems!"

Remi'yi duvara yaslanmış bir kızı öperken bulduğumda çenem neredeyse yere çarpacaktı. Ve bu herhangi bir kız değil.

Kız kardeşimin baş ağrısı. Ari.

Beni duyunca hemen kendini ondan uzaklaştırıyor ama küçük pislik kollarını onun boynuna doluyor. "Git buradan, Ava."

"Ariella Jasmine Nash!" İçimden dalga dalga yayılan abla öfkesiyle onlara doğru ilerliyorum.

"N'aber Ava Dahlia King?" diye soruyor gözle görülür bir kızgınlıkla.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Birbirimize göbek adımızla hitap ettiğimizi sanıyordum."

Remi biraz sinirlenmiş görünme nezaketini gösterdi ve hatta bana özür dileyen bir bakış attı. "Göründüğü gibi değil."

"*Tam da* göründüğü gibi." Ari kolunu onun koluna doluyor ve başını onun pazusuna yaslıyor. "Belki altı ay sonra evleneceğiz."

"Hayır, değiliz." Onu nazikçe iter.

"Kendine gelecektir." Ona aptal gibi gülümsemeye devam ediyor, sonra bana kızgın bir bakış atıyor. "Sözümü kesmeseydin daha çabuk kendine gelirdi. Hiçbir şey için teşekkürler, abla."

"Yani bu *benim*
hatam mı?"

"Duh."

"Buna inanamıyorum." Onu kulağından yakaladım. "Üniversitede olman gerekmiyor mu?"

"İki saat boş vaktim var."

"Ve sen de onları burada geçirmeyi
mi seçtin?" "Bunu her gün
yapıyorum. Bırakın gideyim."

Ben Remi'ye bakarak dikkatimi dağıtırken o kendini serbest bırakmayı başardı.

"Bana bakma. Onu asla cesaretlendirmedim."

Kız kardeşim neşeyle, "Dilin kesinlikle boğazıma kaçtı," diyor.

"Ari!" Bağırıyorum.

"Ariella," diye azarlıyor Remi aynı anda.

"Umurumda değil. Ben şimdi gidiyorum. Beni çok özlememeye çalış, sonra mesaj atarım." Remi kaçamadan ona sarılıyor, sonra yanağına bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor: "Bir daha beni engelleme. Bu kızların onur kurallarına tamamen aykırı."

Sonra mutlu bir melodi mırıldanarak ve muhtemelen az önce olanları tüm dünyaya yayınlamayı planlayarak dışarı çıkar.

"Kendimi neyin içine soktum ben?" O kaybolduktan sonra Remi kanepeye uzanır.

"Tek kelime." Ben de ona katılıyorum. "Bela."

Artık kapalı olan kapıya bakar. Remi klasik bir yakışıklı. Düz, yüksek burun, hafif kıvrık kahverengi saçlar, viski rengi gözler ve keskin, unutulmaz yüz hatları. Baştan aşağı bir Avrupa prensi. Bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, kelimenin tam anlamıyla aristokrat Fransız ve İngiliz kanına sahip.

İçinden ağır bir ah çeker. "Vazgeçme ihtimali var mı?"

"Sen onu cesaretlendirdiğinde değil. Ayrıca, on üç yaşından beri sana büyük bir aşk beslediğini düşünürsek, pes etmenin menüde olduğunu sanmıyorum."

"Senin gibi, ha?" diye şaka yapıyor.

"Evet, eğer onun kalbini kırarsan, bana hesap vermek zorunda kalacaksın."

Belirgin bir mizah olmadan gülümsüyor, sonra ayılır gibi oluyor. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Şirketiniz mi?"

Sonunda kıyafetimi fark etti ve kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Buna cenazem de dahil mi? Çünkü Eli seni yanımda böyle giyinmiş görürse kelleme alır."

"Korkak olma. Ondan neden korkuyorsun?"

"Ondan korkmuyorum. Sadece hayatıma değer veriyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, o size geri çekilmenizi söyleyene kadar hepiniz arkadaşım gibi görünüyorsunuz."

"Hey! Herhangi bir kavgada yer almayı reddediyorum. Özellikle de bunun gibi saçma bir kavgaya."

"Saçma mı?"

"Hadi ama Ava. Herkes onu sevdiğini biliyor."

"*Sevmiyorum.*"

"Ona kesinlikle senin baktığın gibi bakıyorsun."

"Sanki ondan *nefret* ediyormuşum gibi mi?"

"Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır ve sen uzun zamandır bu çizgide sallanıp duruyorsun."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

"Ve sen hala inkar ediyorsun. Ama her neyse, o geri gelmeden defolup gidin. Bugün bizi yorucu varlığıyla şereflelendirdi ve herkesi kendisi gibi çekilmez işkoliklere dönüştürmeye kararlı. Serseri davranışlarını bir kademe daha yükseltmesi için onu teşvik etmeme gerek yok."

"Sadece bir şirket için çalışmak zorunda olmanıza rağmen sizden daha iyi bir pozisyona sahip olduğu için kıskanıyorsunuz."

"Eğer onu sevmediğine inanmamızı istiyorsan, korumacılığını biraz azaltabilirsin."

Kapı neredeyse menteşelerinden fırlayacakken onu çimdiklemek için elimi kaldırıyorum.

Kocam orada duruyor, bakışları içime öyle derin işliyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bana yenilenmiş bir yoğunlukla bakıyor. Kötü niyetli.

Kendi God of War'ım.

Her zaman kontrollü bir yaratık olmuşumdur.

Hafif ya da güçlü duygular, tartışmaya açık olmayan bir zayıflık işaretidir.

Asla soğukkanlılığımı kaybetmem ya da duygularımın kararlarımı etkilemesine izin vermem.

Sangfroid sadece bir yaşam biçimi değil, aynı zamanda babam ve büyükbabamın küçük yaştan itibaren bana uyguladığı bir yöntem.

Herhangi bir duygunun beni ele geçirmesine izin verdiğim anda çok geç olduğunu söylediler.

Yirmi dokuz yıllık hayatım boyunca, kopukluğun timsali ve göstermelik düşkünlüğün kişileşmiş hali oldum. Hiçbir şeyi çok fazla ya da çok az sevmedim. Hiçbir zaman dürtüselliğe ya da bağımlılıklara yenik düşmedim. Hiçbir zaman bir şey istemedim ve elde edemedim.

Sakinliğimi hiç kaybetmedim.

Bir kavga başlattım ya da birini yumrukladım. Eğer bir kişi bana karşı gelirse, hızlı ve sessiz bir şekilde ortadan kaldırılır.

Ellerimi kirletmem söz konusu bile olamaz.

Delilik derecesinde saplantılı olmak tamamen küfür sayılmalıdır.

Ve yine de bana meydan okuyan bir kıvılcımla bakan kadın, tek başına tüm ilkelerimi lanet olası bir uçuruma atıyor.

Parlak kırmızı bir öfkenin sıcak kenarı g  s mden alyansımı saran başparmağımın ucuna sızıyor.

Henderson kulağıma Ava'nın sadece King Enterprises'a gelmediğini, aynı zamanda sıkıldığını ve biraz 'eğlenmek' için Remi'yi ziyaret etmeye karar verdiğini fısıldadığından beri bu tedirgin edici his azalmadı.

Denizaşırı hük met yetkilileriyle yapılan önemli bir teftiş sonrası toplantısından ayağı kalkıp çıktım ve babamın benim adıma sunduğı mazeretleri duyamadım.

Henderson ve yardımcıları, engel teşkil eden karımın tüm bunları bitmemiş gibi görünen giysiler içindeyken yaptığından bahsetmeyi unuttular.

G  s lerinin yarısını gösteren ve lanet olası rüzgarda durursa kışını ve amını ortaya çıkaracak olan seksi erotik kıyafetler.

Remi ayağı kalkar, ceketinin düğmelerini ilikler ve iki elini havaya kaldırır. "Sigorta ve sabıka kaydı nedenleriyle onu davet etmedim."

"Ciddi misin?" Ava ışıltılı mavi gözlerini ona kaydır ı. "Onu görür görmez hain mi oldun?"

"Doğru tanımlama barışçıdır, köylü. Lordum, etkileyici gençliğimin doruğundayım ve Thames'in sağıksız sularında yüzmeyi tercih etmem."

"O zaman belki de gençleri tehlikeye atmamalıydın, Rems." Elimi cebime sokarak içeri girerken sakın görünmem bir mucize.

"Dostum." Bir kolunu omzuma doluyor. "Ava'ya asla öyle bakmayacağımı biliyorsun. Aslına bakarsan, kız kardeşini becermek üzereyken beni yakaladı ve hem beni hem de evreni tam zamanında kurtardı."

"Aman Tanrım! Az önce bir hata olduğunu ve göründüğü gibi olmadığını söyledin."

"Bu, sinirli Eli'nin cinayet işlemeye kararlı bir şekilde kapıma gelmesinden önceydi. Kayıtları düzeltmeliyim. Nash kardeşlerden herhangi birine bakacak olsaydım, bu asla sen olmazdın." Sanki gizli bir kamera arıyormuş gibi etrafını gözlemliyor. "Ama bu sözleri Ariella'ya tekrarlamamanı rica ediyorum, yoksa elinde nişan yüzüğüyle evimin önünde kamp kurar."

"Öyle mi?" Karımın cömert dekoltesine ve çapraz kesilmiş uzun çıplak bacaklarına bakarken söylüyorum.

Bütün bu fiyasko yetmezmiş gibi bir de pembe çizme giyiyor.

Dudaklarını büzüyor ve yanaklarını kırmızı kaplamasına rağmen ters ters bakıyor. Tanrım. Bu kadın, onu paramparça edeceğimi çok iyi bilse bile kavgadan geri adım atmıyor.

Ama asla kırılmaz, gerçekten.

Zırhında birkaç çatlak oluşabilir, ancak tekrar ayağa kalkmak ve kırılan parçalarını her seferinde bir parça yapıştırmak için tam donanımlıdır.

"Kesinlikle," diyor Remi, ofisinde yaşanan savaşı görmezden gelmeyi tercih ederek. "Aslında, sen gelmeden hemen önce ondan gitmesini istedim."

"Ve ben reddettim." Tırnaklarını inceliyor, belli ki hissetmediği bir umursamazlık taklidi yapıyor. "Aslında, sözümü kesiyorsun. Sakıncası var mı?"

"İstiyorum." Kendimi Remi'nin elinden kurtarıyorum ve onun önünde duruyorum. Bana bakmak için başını eğmek zorunda kaldı. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Bazen o kadar şımarık oluyor ki, onu cezalandırmak istiyorum.

Cildini kızart.

Ona duyduğum hastalıklı arzu içimi kasıp kavuruyor, onu yere atıp bağlamamı, sonra da boğmaya, dövmeye, sikmeye ve isyanının her santimine sahip olmaya devam etmemi istiyor.

Onun kanıyla karışan dölümün görüntüsü beni bu kadar tahrik etmemeliydi ama etti ve üzgün bile değilim.

O benim.

Sadece benim.

Beden ve ruh.

Ve o buna karşı koydukça, benim ona sahip olmak için aldığım önlemler daha da sertleşiyor.

Dün gece onun için herkesin önünde birini yumrukladım, Henderson'ın bastırdığı ve babamın bana kafa salladığı birkaç manşet yarattım.

Ancak, bunu tekrar yapma ihtiyacı beni terk etmedi. Bu ve damarlarımda kan yerine akan lanet olası şehvet.

Belki de sorunlarım için bir doktora görünmeliyim.

Elbette, onu bu kadar çok istemem, intikamcı bir lanet gibi her gün beni saran bir sıcaklık dalgası tamamen kabul edilemez. Gerginlik yayar arasında Biz olarak

o tutar benim Parlama.

Son zamanlarda daha sık yaptığı bir şey. Ben de "Ya kalkıp önümde durursun ya da seni omzumun üzerinden atarım." dedim.

Gözlerini kısar. "Sen yapmazsın."

"Beni dene."

"Çalışanların her birine kıcıımı en ön sıradan göstereceksin, o yüzden beni dene. Elbette, *bebeğim*."

Ceketimi metodik hareketlerle silkiyorum. Onun Elini tutup kolunun içine soktuğumda gözleri açılıyor.

Karşı koymaya çalışıyor ama işe yaramıyor çünkü diğer kolunu da içeri sokuyorum, sonra kemerini çözüp ceketini beline dolamak için kullanıyorum.

"Ne yapıyorsun, Eli?!"

"Manzaraya erişimi kaldırıyorum." Eğildim ve kulağına fısıldadım, "*Benim manzaram*."

Ve sonra, söz verdiğim gibi, onu omzuma atıyorum. Ceket neredeyse dizlerine kadar geliyor, ama yine de bir kolumu kalçasının üst kısmındaki malzemenin üzerinden geçiriyorum ki bir kaza olmasın.

Ava bağılıyor ve iki elini birden uzattığını hissediyorum.

"Rems!

Bana yardım et."

Ona ters ters bakıyorum.

Kulağını ovuşturuyor. "Korkarım geçici işitme kaybım var. Aman Tanrım, aile hekimime danışsam iyi olacak. Durum ciddi."

"Remi!" Ava bağılıyor ama sesindeki bastırılmış kahkahayı duyabiliyorum. "Sen de mi körsün?"

"Hayır, ben hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey görmedim. Aslına bakarsanız, sol gözüm kör ve sağ gözüm de yüzde kırk üç oranında kör. Pek bir şey göremiyorum. Aslına bakarsanız, sizi bile göremiyorum, efendim."

"Bir memden alıntı mı yapıyorsun? Seni lanet hain!" Kapının çerçevesine tutunmaya çalışıyor ama ben onu kolayca çekip kurtarıyorum.

"Byee!" Remi, asistanı başını kaldırıp manzaraya aval aval bakarken seslenir. "İyi eğlenceler çocuklar! Unutmayın, güvenli oynayın!"

"Remiiii!!" Ava son bir kez daha yalvararak bağıırır.

Köşeyi dönüp asansörün düğmesine bastığımda, başını sırtıma bırakıyor ama sadece birkaç kez vurduktan sonra.

"Beni yere bırak. Kendi başıma yürüyebilirim," diye tışıyor.

"Bu seçeneği sana ilk sunduğumda kabul etmeliydin."

"Eli! Herkes bakıyor." "Ve? İlgiyi sevmiyor musun?"

"Bu şekilde değil. Oh Tanrım." İnliyor ve yüzünü sırtıma gömüyor. Elleri gömleğimi kavırıyor ve tırnaklarını bir kedi yavrusu gibi yanlarıma batırıyor.

Karımla mağara adamı tarzında ofisime doğru yürürken kadın personelin meraklı bakışlarını ve bastırılmış kıkırdamalarını görmezden geliyorum. Henderson asistanlarıyla konuşurken sözünü yarıda kesiyor, onlar da neredeyse şoktan düşecekler.

"Öğleden sonraki toplantının raporunu ve benim yokluğumda alınan kararları bana gönder Henderson."

Başını sallamadan önce toparlanması gerekenden birkaç saniye daha fazla zaman alıyor. "Çoktan yaptım, efendim."

Başımla onayladıktan sonra ofisime giriyorum. Burası King Enterprises'dakinden biraz daha küçük ama diğer her şeyiyle birebir aynı.

Aynı dekor, aynı kanepeler, aynı sehpa ve tamamen aynı kitaplar.

Kapıyı tekmeleyip kapattıktan sonra karımı kanepeye fırlattım.

Yüzü kızarmış ve burun delikleri açılmış halde hemen geri sığıyor.

Onu görmezden geliyorum ve masamın arkasına yerleşiyorum. "Seni eve götürmeden önce sebep olduğun dağınıklığı toparlamam için bana otuz dakika ver."

"Nasıl..." Bana doğru hışımla geliyor ve masamın önünde duruyor; ona bakmasam da aktif bir yanardağın öfkesiyle içinden fışkıran alevleri hissedebiliyorum. "Beni herkesin önünde küçük düşürmeye nasıl *cüret* edersin?" "Karım olduğunu düşünürsek buna aşağılama demezdim, ama öyle olsa bile, beni seçmiş olman benim suçum değil. yanlış seçim." "Seni...seni...seni mağara adamı!"

"O kadar kekeleyimden sonra bu hakaret son derece can sıkıcıydı. Eminim daha iyi bir şey bulabilirdin." Henderson'ın gönderdiği notlara göz gezdirdim. "Şimdi sessiz ol ki odaklanabileyim."

"Buraya sadece bunu iade etmeye geldim." Bir hapı masaya çarptı ve bana ters ters baktı. "Bir dahaki sefere kirli işlerini Sam'e devretme ve bana verirken gözlerimin içine bakacak cesaretin olsun."

Hapı alıp tekrar eline tutuşturuyorum, bir yandan da gözümün içine bakıyor.

"İşte. İşimiz bitti mi?"

Çenesi titriyor. "Seni piç... seni... lanet olası Teneke Adam! Bana vücudumla ne yapacağımı söyleyemezsin. Plan B ya da doğum kontrol hapı kullanıp kullanmayacağım sadece bana bağlı. Bu konuda söz hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, işte bu yüzden sana seçme şansını verdim Ava. Seni döllerimle doldurmak, içine bir düzine çocuk koymak ve seni ömür boyu bana bağlamak istemediğimi mi sanıyorsun? Çünkü çok istiyorum. Ama ikimiz de buna hazır *olmadığını* biliyoruz, bu yüzden sana bir seçenek sundum. Seni hapı almaya zorlamadım, sadece istersen diye masaya koydum."

"Almamı ister misin?" Sesi ateşinin bir kısmını kaybetmiş, ama hala tüm varlığı kadar düşmanca.

"Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim." "Ama düşüncelerinizi duymak istiyorum."

"Yapmayacaksın." Çünkü onu kendime bağlamak ve ona hiçbir çıkış yolu sunmamak istiyorum.

Daha önce bunun hakkında pek düşünmemiştim ama dün gecedен sonra kör bir sahiplenme duygusu kulaklarımda çınlıyor ve göğsümü daraltıyor.

Ona işaretimi koyduktan sonra başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermem mümkün değil. Saklamak için kullandığı iğrenç makyaj malzemelerine rağmen boynunda hâlâ belli belirsiz bir morluk var ve bunun asla kaybolmayacağından emin olacağım.

Bu yüzden her zaman *benim* sahipliğimin kanıtıyla damgalanmıştır. Bir ya da birkaç çocuk onu sonsuza dek benim yapar. Gerçi vardır iki sinir bozucu uygunsuzluklar. Bir, I

Çocuklardan gerçekten hoşlanmıyorum. Dağınık ve mantıksızlar - en sevmediğim özellikleri. İki, onların annelerini paylaşmak zorunda kalacağım. onlarla birlikte.

İkisini de görmezden gelmeye hazırım. Zar zor. Babam çocuklardan benden daha çok nefret ediyor, ama beni ve Creigh'i seviyor, bu yüzden en azından kendi çocuklarıma

tahammül edeceğime inanmayı seçiyorum. Annelerine benziyorlarsa onları sevebilirim bile.

Ama ben ve iyimser planlarım bile Ava'yı şu anki haliyle hamile bırakmanın sadece pervasızca değil, aynı zamanda

felaket olabilir.

Henüz stabil değil ve bir çocuk tüm ilerlememi mahvedebilir ve boşa harcayabilir.

Dün gece, sürekli uyuyormuş gibi yaptığını biliyordum, bu yüzden yanlışlıkla bir şey belli etmesin diye Sam'e kafamı salladım. Ava'yı yatağına yatırdıktan sonra uykuya daldı, yarım saat sonra uyandı ve evin her yerinde yürüdü, ben de onu yatağına geri götürdüm ve tekrar uyuyana kadar yanında kaldım.

Sonra duş aldım, üstümü değiştirdim ve işe gittim.

Hiç uyumadan çalışıyorum ve bugün özellikle sinirli olmamın nedeninin bu olduğuna inanmayı seçiyorum.

Güzel, Bu Çünkü o Geçit töreni
kendisi etrafında Neredeyse hiç
kıyafet giymeden.

"Yani gerçekten her iki şekilde de umursamaz mısınız?" diye soruyor bir beklenti notuyla.

"Bunu yapmamam gerektiğini düşündüm, çünkü alıntı yapıyorum, size vücudunuzla ne yapacağınızı söylemeye hakkım yok."

"Peki ya istekleriniz? Hedeflerin? Çocuk *istiyor* musun?"

"Bunun sizi neden ilgilendirmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Kocam olduğun gerçeği, belki? Eğer çocuk sahibi olmayı planlıyorsam, bana pek destek olmadığın için onlara da destek olacağını bilmem gerek."

"İşte cevabınız."

Bu belden aşağı bir darbe ve sanki karnına yumruk atmışım gibi irkiliyor. Ama bu, gökyüzünü pembeye boyamaktan ve ona herhangi bir şekilde umut vermekten daha iyidir.

Onun durumunda değil.

Çocukları ne kadar çok sevdiğini ve kendi çocuklarının olmasını hayal ettiğini bilmeme rağmen. Sokakta her zaman durup çocuklarla ve köpeklerle oynuyor ve mütevazı geçmişleri olan çocuklara ücretsiz çello dersleri vermek için bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışıyor.

Ama bu, onlar için hazır olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Senden gerçekten nefret ediyorum." "Yani bana söyleyip duruyorsun."

Öncekinden daha az ışıltılı gözlerle bana bakıyor, hapi yutuyor ve kanepeye yöneliyor, sonra da ağırlığını kanepeye veriyor. Herhangi bir uyuşukluk belirtisi aramak için hareketlerini izliyorum ama telefonunu alıp mesaj yazmaya devam ediyor. Muhtemelen Ariella'ya daha önce şahit olduğu her ne boks onuyla ilgili bağırıyordur.

Gerçeği söylemek gerekirse, baldızım Remi'yi er ya da geç tekmeleyerek ve çılgılık atarak koridordan aşağı sürükleyebilir ve sürükleyecektir. Ona yardım etsem iyi olur, böylece bu baş belasından daha çabuk kurtulabilirim.

Karım orada yenmeyi bekleyen bir atıştırmalık gibi otururken konsantre olmak neredeyse imkansız olsa da, biraz iş yapmaya çalışıyorum.

Henderson'a toplantıyla ilgili karar notlarımı ya da toplantıya katıldığım her şeyi gönderiyorum. Cevabı hemen geldi.

Babam, saygı duymadığım için beni projeden çıkardı. Remi'nin annesi Teal Teyze'yi de kararına ortak edecek.

Orospu çocuğu.

Alyansımı ileri geri yuvarlıyorum, neredeyse parmağımı koparana kadar ileri geri.

Bu, uluslararası kalkınma için devlet yardımına yönelik devasa bir proje ve *ben* bunu gerçekleştirdim. King Enterprises ve Steel Corporation'ın ihaleyi kazanması için perde arkasında çalışan bendim. Bu benim işim ve babam beni projeden alamaz.

CEO olduğu için yapabilir. Daha da kötüsü, Teal Teyze Muhtemelen saçmalıklara karşı sıfır toleransı olduğu için ona katılıyorum - kelimenin tam anlamıyla bir çocuk yetiştirmek zor olmalı.

"Ekranı bakıp insanların hayatını daha da çekilmez hale getirmeyi bitirdiysen gidebilir miyiz?" Ava ayağa kalkıyor

ve esniyor. "Sıkıldım ve bu ruh hali devam ederse, intikam almak için eşyalarını yeniden düzenlemeye başlayacağım."

Bu çıkmazın içinde olmamın nedenine ters ters bakıyorum.

Ona verdiğin tepki.

Karım ruh halimin değiştiğini hissetmiş olmalı, çünkü gözleri biraz açılıyor ve nefesi kesiliyor. "Ne?"

"Tam bir baş ağrısıydın."

"Bekle." Çantasını karıştırıyor, sonra tatlı bir gülümsemeyle masanın üzerine bir ibuprofen kapsülü bırakıyor. "Bu yardımcı olacaktır."

"Bunun komik olması mı gerekiyor?"

"Hayır. Baş ağrısına iyi geliyormuş. Oh, şuna bak. Bugün birbirimize hap verdiğimiz gün. Bunu bir yıldönümü yapmalıyız."

"Daha önce de belirttiğim gibi, sizi zorlamadım."

"Daha önce de belirttiğim gibi, canın cehenneme. Doğru ya, bunu daha önce söylememiştim, işte yine söylüyorum. Canın cehenneme."

Ona bu kadar erken dokunmamalıyım. Gerçekten, *gerçekten* dokunmamalıyım, ama ayağa kalkıp masamın etrafında dönerken umurumda değil gibi görünüyor.

Ava kendini tutuyormuş gibi yapıyor ama bir elimi sırtına uzatıp saçlarını yumruk yaptığımda dişlerini alt dudağına geçiriyor. Yine de boğuk bir ses çıkarıyor.

"O ağzın öyle bir cezalandırılmak için yalvarıyor ki, sonrasında bana sadece övgüler dizeceksin."

"Oldukça şüpheli." Sesi gırtlaktan geliyor, o kadar tahrik olmuş ki, eminim amcığı benim için ağlıyordur.

"Eğer çeneni kapatmazsan, o küçük amcığını kırar, esnetir ve ikiye bölerim."

"Sözler, sözler."

"Yüce Tanrım." Elimi boğazına doladım, parmaklarım ona verdiğim morluğu sıyırdı. "Neden böylesin?"

"Neden?" Gözlerindeki kıvılcım intikam alırcasına geri dönüyor, ta ki ben yansımamı görene kadar. "Neden bana yalan söyledin, Eli?"

"Ne hakkında?"

"Seks yapmamız."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Ama bunu ima ettiniz. Görmek ve etkilenmemekle ilgili bir şeyden bahsettiniz."

"Seni çıplak görmekten

bahsediyordum." "O konuda da

yalan söylüyordun." "Seni çıplak

gördüm, Ava."

"Değil Bu, ve parça hakkında değil
olmak etkilendim. Belli ki etkilenmişsiniz."

Boğazıma yükselen kıkırdamaya direniyorum. Bu kadın benim ölümüm olacak. "Sen de yalan söyledin."

Kaşlarını çattı. "Ben mi?"

"Bekaretini bir parti sırasında arabanın arkasında bir yabancıyla kaybettiğine beni inandırdın."

"Cecy'ye bu hikayeyi anlatıyordum."

"Koridorda olduğumu çok iyi bildiğin halde."

"Bekaretimi bir arabanın arkasında isimsiz biriyle kaybedeceğime inanman benim suçum değil."

"Bunu şimdi anlıyorum. Ayrıca görkemli seks hayatınızın bir illüzyondan başka bir şey olmadığını da görüyorum."

"Hayır. Erkeklerle pek çok şey yaptım ama doğru düzgün seks yapmadım."

"Bir sürü şey mi?" Parmaklarım boğazını sıkıyor. "Ne gibi?"

"Kızların seninle yaptığı şeyler gibi, Eli. Oral seks, oral. Bu tür şeyler."

"Konuşmaya devam et."

"Yani sen öldürmek Ben mi?" O suşlar.

"Bırakın Ben Git. Beni boğuyorsun ve bu eğlenceli bir versiyon değil."

Onu isteksizce bırakıyorum ve geri çekiliyorum çünkü o haklı. Eğer devam edersem kazara boynunu kırabilirim.

yakınındaki diğer penisleri düşünüyordu.

"Erkeklerle başka ne yaptın?"

"Ne fark eder ki? Senin seks hayatın vardı. Benim de vardı.

O iş artık bitti."

Saatime dokunuyorum, yüzüğümü çeviriyorum, gözlerimi kısıyorum. "Öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni aldattığını hatırladığını söylemiştin." "Dün gece bakireydim, pislik!"

"Görünüşe göre, daha önceki itirafınıza göre hile yapmak için penetrasyona ihtiyacınız yok."

O da aynı şeyi fark edince yüzü düşüyor. "Ben... Ben bunu yapmazdım. Hile yapmaktan nefret ederim."

"Kaçınmak için yeterli değil."

"Bunu bana yapma Eli. Zaten kendimi suçlu hissediyorum. Belki de bir halüsinasyondur. Bazen böyle şeyler yaşadığımı bildiğinden eminim, yani... deli olduğumdan falan değil ama... sen benim koruyucumsun, bu yüzden benim..."

Çok fazla şey açıklamak istemediği için sözünü kesiyor. Keşke onun yüzünden taşıdığım şeyleri bilseydi.

Asla öğrenemeyeceği şeyler.

"Kimdi o adam?" Sesim kapalı bir şekilde soruyorum. Belki de önceki terapistti. Ona bu tür bir erişim sağlayabilecek tek kişi oydu.

Vance'i vurduğum ve İngiltere topraklarından ayrılmasını ayarlıyorum, ancak o uygun bir seçenek değil. Daha yeni döndü.

Bununla birlikte, gençlik aşklarını yeniden alevlendirmek istediğinin farkındayım, bu yüzden derhal onun çevresinden uzaklaştırılacak. Ailesi tarafından işletilen bar ve restoranlarda uyuşturucu satılmasına izin vermek suçundan. Bunlar sahte suçlamalar ama bu tehdit babasının elini güçlendirmeye yeter.

Adım, var olmayan bir suçu trajik bir gerçekliğe dönüştürmek için yeterli.

"Yüzünü hatırlamıyorum." İki eliyle masaya tutunurken gözleri doğal olmayan bir parlaklıkla parlıyor.

"Peki anılarında ne gördün?"

"Sadece yarı çıplaktı ve kollarımı boynuna doladım ve kocamın bundan hoşlanmayacağını söyledim."

Beni dikkatle izliyor, yüzü sanki cezasını bekleyen bir mahkum gibi solgun.

Gülümsemeye

direniyorum.

O bendim.

Ama bunu ona söyleyemem, yoksa bölümlerinde sıkışıp kaldığında hayatının çoğunu hatırlayamadığını fark ederse çok şaşırır.

Ancak bazı nedenlerden dolayı, onun da aldatıldığını inanmaya devam etmesini istemiyorum, özellikle de bundan nefret ettiği için.

"Hiçbir şey olmayabilirdi ve sadece hayal gücünün bir ürünü olabilirdi," diyorum her zamanki mesafeli ses tonumla.

"Değil mi? Öyle olması gerektiğini biliyordum. Ben aldatan tiplerden değilim." Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

Ama sonra tereddüt ediyor, ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Eğer bu doğruysa... beni affedecek misin?"

"Affedilecek bir şey yok, çünkü bu doğru değil."

"Ama eğer öyleyse...?"

"Öyle değil. Nokta."

"Yapmazsan anlarım, çünkü ben de yapmazdım, biliyorsun." Bir elini göğsüme koydu. "Eğer bana ihanet etmeye cüret edersen, hayatını mahvederim."

"Şu anda yaptığından daha fazlasını mı?"

"Bu sadece bir ön sevişme. Eğer beni sırtımdan bıçaklarsan seni doğduğuna pişman ederim." Elini bıraktı.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Henderson'a seni eve bırakmasını söyleyeceğim."

"Hayır, biz gidiyoruz ve beni götürecek olan sensin. Erken bir akşam yemeği yemeli ve bir West End şovu izlemeliyiz. Belki *Moulin Rouge*!"

"Hayır, teşekkürler."

"Ben sormadım."

"Ve kekelemiyordum."

"Ya benimle zaman geçirirsin ya da bana değerli zamanını ayırabilecek bir adam bulurum."

Kolunu tuttuğumda çenemde bir kas sıkıştı. "Sakın bir daha bunu söylemeye cüret etme."

"Gelmeyi kabul etmene sevindim." Neşeyle gülümsüyor. "Ayrıca, Tyler'ı King Enterprises'ın resepsiyonundan kovmalı ve Hailey'i kıdemli yapmalısın."

"Dur tahmin edeyim, o senin görünüşünü övdü ama o övmedi mi?" "Evet, hoş ve profesyonel biri." Dudakları dudak büktü. "Ayrıca, göğüslerime bakıyordu." "Onu kovulmuş bilin."

Gülüyor ve başını sallıyor, muhtemelen beni bu karara doğru sürüklediğini düşünüyor.

Onun için özenle inşa ettiğim özel kafesin içinde onu bir o yana bir bu yana dolaştıran kişinin ben olduğumu pek bilmiyor.

Kocamın muhteşem vücudunda tek bir eğlence zerresi bile bulunmadığının iç karartıcı bir şekilde farkına vardım.

Karamsar ve düşünceli ve ürperme kavramı ondan tamamen kaçıyor.

Gerçekten, kontrol manyağı eğilimleri olan tutucu bir pislik olması şaşırtıcı olmamalı, tüm hayatım boyunca onun yörüngesinde olduğum için değil.

Yine de öyle. En azından bir anlamda.

Belki de nasıl gülüneceğini biliyordur ama benimle değil diye düşündüm. Çok eğlenebiliyor ama sadece ben yanında değilken.

Ama onun da mümkün olduğunu sanmıyorum. En azından gerçek anlamda. Sadece Creigh ya da ailesi yanındayken mutlu olabiliyor ve bu bile onun düşünceli çekirdeğini sarsmaya yetmiyor.

Dışarıda bir gece geçirme fikrimin, kalbinin etrafını saran sosyopatik tabakayı çözmenin harika bir yolu olmasının bir nedeni daha.

Gerçi bu muhtemelen hüsnükuruntu olur. Ama denemeden bilemem.

Ayrıca, davetimi kabul etti, ancak ben onun sahiplenme eğilimlerini tehdit ettikten sonra. Her neyse, kazanmak kazanmaktır.

Doğal olarak eve geri döndük çünkü bir değil *iki* işyerinde de sergilediğim kıyafetlerle dışarıda bir adım daha atmama izin vermedi.

Seçtiğim elbise mütevazı olmakla suçlanamazdı ama dizlerime kadar uzanıyordu. Ayrıca, doğal olarak Eli bir değişiklik daha istedi çünkü sırtımın yarısı sergileniyordu.

Bu talep reddedildi.

"Bu sabahki güzel eteğimi ve üstümü giymeme izin vermeliydin." Belgravia'daki büyük bir Lübnan restoranında yüksek bir platform masaya oturduktan sonra surat asıyormuş gibi yapıyorum. Eli menüden başını kaldırıyor ve bakışlarındaki kayıtsızlık ve iğrenç umursamazlık birkaç savaşı tetikleyebilir.

"*Sevimli* mi? Onlara böyle mi diyoruz?"

"Başka ne diyeceğiz?"

"Bir striptizci için seçme kıyafetleri daha uygun."

"Hmm. Bunu düşüneceğim. İyi kulüplerin sahiplerini tanıyor musun?"

Gözlerini yarıklara kadar daraltıyor. "İğneleme mi bu?"

"Çok ciddiym. Bu kızların anlatacak çok güzel hikâyeleri var. Gelmiş geçmiş en ilginç kız takımını kurardım."

"Striptiz kulübüne adımını atmayacaksın Ava."

"Seyirci olarak bile mi?"

"Hayır."

"Ama kızlar seksi."

"Gitmemeniz için daha fazla sebep var."

"Arkandan iş çevirebilirim." Göz kırpıyorum ve çok bakir mojitomun pipetiyle oynuyorum.

"Denemekte serbestsiniz." Duraksıyor, menüye ilgisiz bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar yüzüme odaklanıyor.

"Kızları da bok listeme eklemem gerekiyor mu?"

"Ve bu sefer evdeki herkesi kovacak mısın?"

"Yapılabilir."

"Sam bütün ev işlerini yapmak zorunda kalırsa senden nefret eder." "Maaşını üçe katlarsam etmez."

"Her şey parayla satın alınamaz."

"Evet, hem bilgi hem de güç ile eşleştirilirse olabilir. Ve sorumdan kaçmıyorsun. Kızlara olan bu hayranlık da neyin nesi?"

"*Büyülenme* de ne demek?"

"Üniversitede saçma sapan bir doğruluk mu cesaret mi oyunu sırasında Nikolai Sokolov, nam-ı diğer Bran'ın evcil hayvanı, Lan'ın deyimiyle 'Asla aynı cinsten biriyle sevişmedim ya da deney yapmadım' dedi. Öpücük sayılır mı diye sordunuz ve o da kabul edince bir atış yaptınız. Söz konusu kızın kimliğini merak ediyorum."

Dudaklarım pipetin etrafında aralanıyor.

Eli'nin ayrıntılar konusunda her zaman gülünç derecede iyi olduğunu biliyordum, şeytanın orada olduğunu falan, ama üç yıldan uzun bir süre önce gerçekleşen sıradan bir konuşmayı kelimesi kelimesine ezbere söyleyebileceğini düşünmemiştim.

"Maç sırasında orada değildin. Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Benim yöntemlerim var."

"Yöntemleriniz Remi'yi sorgulamayı da içeriyor mu? Yoksa Bran'i mi? Hayır, kesinlikle Remi'ydi. İfşa etmek işine yarayacaksa sır saklamak gibi bir kavramı yok. Onu neyle tehdit ettin?"

"Fazla bir şey değil. Sadece Ariella'nın ona erişimini azaltacağımı söyledim."

"Dur tahmin edeyim. Şimdi gündeminize uyarsa bunu artırmaya istekli misiniz?"

"Olabilir. Ama bu ne burası ne de şimdi için. Kız kimdi?"

"Ortaokuldayken Cecy ile kazara bir öpüşmemiz oldu. Koşuyorduk, onun üzerine düştüm ve dudaklarımız birbirine değdi. Önemli bir şey değildi."

"Cecily içki içmezdi."

"Çünkü dediğim gibi, hiçbir şey değildi."

"Belli ki *hiçbir şey* olarak sınıflandırmamışsınız, yoksa o atışı yapmazdınız."

"Her fırsatta içime mümkün olduğunca fazla alkol alma yeteneğimi hafife alıyorsunuz. Yani geçmişte. Gemma ve diğerlerinden çaldığım içki dışında şu anda temizim."

Beni yanıltmayan bir kayıtsızlıkla bardağının kenarını yokluyor. "Alkolü özlüyor musun?"

"Hmm." Mojitomu höpürdeterek içiyorum ve nane yapraklarına bakıyorum. "Bazen içiyorum ama sanırım tadından çok bana verdiği kaçış hissini özlüyorum. Akşamdan kalmalık genellikle boşlukla birlikte gelirdi ve bundan o kadar çok korkardım ki, bağımlılığa balıklama geri dönerdim. Gerçekte, özlediğimi sanmıyorum, hayır."

Duraklıyorum. Bu doğru. Özlemiyorum. Ne alkolü, ne sıradan sığ kulüp çevrelerini, ne de dans edip etrafta dolanmayı ve dikkat çekmeye çalışmayı. Arzuladığım kişi dışında herkes beni fark etti.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve o koyu grilerin ardında gizemli bir şey parlıyor.

Bugün farklı hissediyor ve nedenini anlayamıyorum. Sonunda sikiştığımız için mi? Daha fazlası olabileceği için mi?

Yoksa tamamen farklı bir şey mi?

Garson siparişimizi almaya geliyor. Siparişimizi verdikten sonra yanağımı elime yaslayıp onu izliyorum. Gerçekten izliyorum. Normalde fırtınalı olan gözlerindeki hafif gri ve mavi benekler, çenesinin keskin çizgisi, yüzündeki kayıtsız bakış. Biraz yorgun görünüyor, ancak hiçbir şey özellikle yerinde değil. Onunla ilgili her şey en küçük ayrıntısına kadar kontrollü.

Şimdi düşünüyorum da, kontrolünü kaybettiği tek an, vücudunun benimkine dokunduğu andır.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Bana ön sıradan yer verse beyninin duvarında bir sinek olurdu. Ya da belki sinek değil, çünkü bu kötü olabilir. Bir nöron. Belki de bir anı.

Kendimi aptal durumuna düşürdüğüm zaman hariç.

"Peki beni alkolden uzaklaştırmak için kullandığın alışılmışın dışındaki yöntemi kim biliyor?" Gerçek bir kızgınlıkla sormuyorum. Muhtemelen hiç hissetmediğim içindir. En azından artık hissetmiyorum.

"Kimse kesin olarak bilmiyor. Çok dindar bir koca gibi yardım ettiğimi düşünüyorlar."

Homurdanıyorum. "Eğer en az dindar koca ödülü olsaydı, sen bu ödülü büyük bir başarıyla kazanırdın."

"Pek sayılmaz."

"Gerçekten hatırlamak istiyorum, böylece seninle evlenmeyi kabul ettiğimde ne düşündüğümü bilebilirim."

"Şimdiye kadar verdiğin en iyi karardı."

"*Pek sayılmaz*," diye gülümseyerek karşılık veriyorum. "Sen benim olası beklentilerimin en sonundasın."

"Olası beklentiler tam olarak kim?"

"İyi deneme. Sana isim veririm, gülmek için onları sabote edersin ve ben de artık senin zehirli alışkanlıklarını görmezden gelemem." Ne de olsa artık onun dikkatini çekmiş durumdayım. Sadece bunun doğru türde bir ilgi olup olmadığından emin değilim.

Ya da bu tür kararsız bir ilginin daha fazla bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceği.

Parmakları bardağın etrafında hafifçe geriliyor, onu şahin gibi dikkatle izlemesem fark etmeyeceğim bir vücut dili değişikliği. "Bugün uyandın ve hayatımı cehenneme çevirmeye mi karar verdin?"

"Saçmalama." Pipetimle oynuyorum. "Her gün bu düşüncelerle uyanıyorum."

Acıyla başını sallıyor ve garson bana falafel salatamı ve humus sosumu getirirken gülümsüyorum.

Eli'nin yemeğini gözlüyorum, kebab gibi bir şey. Ben yerken, onu küçük parçalara ayırırken izliyorum, ama asla

ağızına bir şey götürmüyor. Ve bunu göstermelik olarak yaptığında, geri bırakıyor ve içkisinden bir yudum alıyor.

Sam'in ona doğrudan sormakla ilgili sözleri beni "Neden hiç yemek yemiyorsun?" diye bağırmaya itti.

"Ben her zaman yerim. Aksi takdirde son kullanma tarihim geçerdi."

"Sen insansın, bir ürün değil. Son kullanma tarihi geçmiş derken ne demek istiyorsun? İğrenç." Burnumu kıvırıyorum. "Ayrıca Sam'in yemeklerini yediğini biliyorum ama seni hiç dışarıda yemek yerken görmedim."

"Çünkü bilmiyorum." "O

zaman neden sipariş veriyorsun?" "İmajımı korumak için."

"Restoranlarda yemek yiyememenizin bir nedeni var mı?"

Dudakları her zamanki onaylamaz halini almadan önce büzülüyor. "Onlara güvenmiyorum."

"Bu senin OKB'ne mi ilgili? Yani, sanırım öyle? Etrafa bu terimi yaymak istemem ama çok belirgin semptomlarınız olduğu açık."

"Hafif. Kendi kendime teşhis koydum. Ve evet, bu da bir rol oynuyor." "Peki ya diğer kısmı?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu ani merak da neyin nesi?" "Biz evliyiz, Eli. Bazı şeyleri bilmemiz gerektiğini düşünüyorum.

birbirleri hakkında. Sizce de öyle değil mi?"

"Evli olmak birbirimizin mahremiyetini yok etmek için ücretsiz bir kart değil, bu yüzden hayır, birbirimiz hakkında kişisel şeyler bilmemiz gerektiğini düşünmüyorum."

"Evet, öyle. Bir yabancıyla yaşamayı reddediyorum ve bu nedenle seni anlamaya çalışmaya devam edeceğim. Bana kendin anlatabilirsin ya da ben kendim öğrenirim. O yüzden bana söyleyip ikimizi de dertten kurtarabilir misin?"

Yemeğini kesmeye devam ediyor, hareketleri en iyi ihtimalle mekanik ve beni yüksek duvarlarının dışına kapattığını düşünüyorum, ama sonra derin sesi havada taşınıyor. "Altı yaşımdayken zehirlendim. Babamın rakiplerinden biri tarafından tek varisini ortadan kaldırmak

için gönderilen bir hizmetiydi. Annem bir şeylerin ters gittiğini zamanında anladı ve beni

Hastanede. Mide lavajım yapıldı ve zarar görmemem sağlandı ama ondan sonra yemek yiyemedim. Ailem beni en sevdiğim yemeklerle ve hatta abur cuburlarla ikna etmek için her şeyi denedi ama işe yaramadı. Birkaç gün boyunca ağzıma bir şey koymayı reddettikten sonra doktorlar bana sıvı pompalamak zorunda kaldı ve ailem bir çocuk terapistine danıştı. Bu da pek işe yaramadı ve her türlü dış güç beni daha da kabuğuma çekmekten başka bir işe yaramadı."

Dudaklarım ayrılıyor.

Bu yüzden onu hiç yemek yerken görmedim. Geçmişte yaşadığı bir olay yüzünden travma geçirmiş. Çocuk halinin yemekten bu kadar şüphe duyduğunu ve kendi kendini aç bıraktığını düşününce kalbim sıkışıyor.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm."

"Bana acıma."

"Etmiyorum. Sempatı duyuyorum. Size yabancı olan ama çoğu insan için ortak olan bir kavram." Duraklıyorum. "Bu durumdan nasıl çıktın?"

"Annem ve Sam tüm yemeklerimi yapmayı kabul ettiler. Annem denedi ama yemek pişirme becerisi sıfır."

"Tanrı onu korusun."

Gülümsememe gülümsüyor ve fotoğrafını çekip ileride kullanmak üzere saklamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Evde yemeliydik," diyorum suçluluk duygusuyla.

"Neden? Bu restoranı denemek istedin, çünkü sen Orta Doğu yemeklerinin büyük bir hayranıyım."

"Evet, ama sadece ben yersem olmaz."

"Benim durumumun senin tercihlerinle hiçbir ilgisi yok."

"Biz evliyiz, Eli. Senin durumun beni etkiliyor. hoşuna gitsin ya da gitmesin."

İçkisinden bir yudum alıp yerine koyarken çenesinde bir kas hareket ediyor. Nedense söylediklerim bu yemeğin havasını bozmuş gibi görünüyor. Onun katılmaması nedeniyle zaten pek de hoşlanmadığım bir akşam yemeği.

Tiyatroya gittik ve *Moulin Rouge*'u izledik! Ben alkış tutup dans ederken ve sonunda şarkı söylerken, Eli tüm bu fiyaskodan hiç etkilenmedi.

"Çok eğlenceliydi!" Eli ve ben Piccadilly Tiyatrosu'nun kırmızı ışıltısı içinde çıkarken bağıriyorum ve gösteri sırasında benimle titreşe n kıza el sallıyorum. Müzik bangır bangır çalmaya devam ediyor ve Eli beni durdurduğunda bile sallanıyorum.

"Sadece bir engele eğlence deniyorsa." Büyük bir avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştiriyor ve kimsenin bana dokunmayacağı bir şekilde beni kalabalığın arasından ustalıkla geçiriyor.

"Tam bir huysuzsun." İşaret ve orta parmağımı ağzının köşelerine yerleştirip yukarı çekiyorum. "Biraz gülümse. Çok daha seksi görünürsün."

Elimi bıraktığımda kaşlarını kaldırdı. "Beni seksi mi buluyorsun?" "Herkes öyle düşünüyor. En az yedi kız benimle flört ediyordu. sayıyordun." "Sayıyor muydun?"

"İstemeden."

Kalçamı okşarken dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiriyor. İçimden bir ürperti geçiyor ve ona sarıldıkça uysallaşıyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kucaklamanın o olması adil değil.

Nasıl oluyor da bir canavar kendini bu kadar güvende hissediyor?

"Benimle neden evlendiğini söyleyecek misin?"

Fısıldıyorum. "Sana söyledim. İstikrarlı bir ailenin kamuflajına ihtiyacım var." "Bunu başka bir kızla da elde edebilirdin. Neden ben?" "Çünkü o sensin," diyor şifreli bir ses tonuyla.

midemin dibinde bir düğüm.

Daha fazla açıklama istemeye çalışıyorum ama çoktan arabaya ulaşmıştık.

Eli tüm yolculuğu telefonuna bakarak ve Henderson'la mali konular hakkında konuşarak geçiriyor. Yemin ederim adam para için nefes alıyor ve para kazanma konusunda inanılmaz yetenekli.

Gerçi muhtemelen peşinde olduğu şey para değil. Güç.

Eve vardığımızda içimde ezici bir depresyon hissediyorum. Belki de kavgasız gürültüsüz güzel bir gece sona erdiği ve muhtemelen bir daha benzer bir şey yaşayamayacağımız içindir.

Odalarımıza gitmek üzere yollarımızı ayıracağımız merdivenlerin başında durup ona bakıyorum. Orada duruyor, ceket elinde, gömleğinin ilk iki düğmesi çözülmüş, yontulmuş kasları ortaya çıkmış.

Boğazımı temizleyerek küçük bir gülümseme deniyorum. "Bu gece için teşekkürler, çok güzel vakit geçirdim."

Bir kez başını sallıyor, parmakları sanki kendini bir şey yapmaktan alıkoyuyormuş gibi tırabzanın etrafında kenetlenmiş.

"Ben... um, iyi geceler," diye aptal gibi mırıldanıyorum, sonra odama koşmadan vakur bir şekilde yürümeye çalışıyorum. Ya da daha kötüsü, duygusal mizacı Alpler'e rakip olan kocama bir göz atıyorum.

İçeri girdiğimde çantamı sandalyenin üzerine atıyorum ve yatağın yanında duruyorum, aniden tenimi kaplayan bir ürperti hissediyorum.

Neden burası büyük ve boş geliyor?

Belki de Sam'in Eli için biraz yiyecek bıraktığından emin olmalıyım? Geç oldu, ısıtabilirim. Bunun için üzerime gelmez ve mikrodalgayı yakacağımı sanmıyorum.

En azından, umarım öyle olmaz.

Bu sadece hayırseverlik. Annem bana benden daha az şanslı olanlara yardım etmeyi öğretti. Eli bütün gün oruç tuttu, ben de ona iyilik yapıyorum.

Tam bir adım atmıştım ki kapı pat diye açılıyor ve Eli orada dikiliyor, ceketsiz, burun delikleri açılmış ve gözleri arzu girdabına dönmüş.

Ateşim anında yükseliyor ve yutkunuyorum. "Ben... Ben sana yemek ısıtacağım."

Bana doğru yürüyor, aradaki mesafeyi iki adımda kapatıyor ve elini boğazıma doluyor. "Akşam yemeğim ol."

Ve sonra onun günahkâr ağzı benimkini yakalıyor.

Başım dönüyor, kendimi tamamen kaptırmış durumdayım ve canavar kocama tamamen kapılmış durumdayım.

Dili dudaklarımın arasına girip benimkini ele geçiriyor ve kalbim o kadar hafifliyor ki kollarımı boynuna doladığımda bedenim bulutların üzerinde süzülüyor.

Kıvrımlarım onun sert kaslarına yapışıyor ve canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Uzaklaştığında nefes alıyorum. "Vay be. Ne iyi bir gece öpücüğü."

"Bir öpücükten sonra duracağımı düşünüyorsanız, büyük bir sürprizle karşılaşacaksınız Bayan King."

"Öyle mi? Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Vücudunun her santimini öp, sonra da yapamadığım her şey için seni becereyim."

İki yılı aşkın süredir evliysek neden daha önce yapamadığını sormak istiyorum ama beni yatağa doğru itiyor ve ağzımı tekrar talep ediyor ve ben gidiciyim.

Yarın sorular için.

Bugün, hayatımın en güzel gününü yaşamak istiyorum.

S Bilincimin bir köşesinde, bunu yapmamam gerektiğinin tamamen farkındayım.

Onu yüzüstü çeviriyorum, ellerim dokunabildiğim her yeri okşuyor ve ovuyor.

Karımın ihtiyacı olan son şey, sikimin kıkına sürünmesi, içine girmek istemesi ya da onu sahiplenme düşüncesiyle taş gibi sertleşmesi. Ona sahip olmak. Kendimi onun teninin altına kazımak.

Yine de, görünüşe göre, uzak duramamamın olası yan etkilerini daha az umursayamazdım.

Gül, çiçek ve iç karartıcı derecede tanıdık şekerleme kokuları burnumu doyuruyor, ta ki ben onunla dolana kadar. Kokusu, benimkinin pürüzlülüğünün altındaki yumuşak teninin verdiği his, benim bronz tenime kıyasla onun kremsi teninin görüntüsü. Fermuarını açarken çıkardığı nazik, kesinlikle doyumsuz inlemeler.

"Elbiselerimi mahvetmeyi keser misin?" diye mırıldanıyor yastığa karşı, beni ondan uzak tutan küfürlü şeyi iterken tamamen hareketsiz kalıyor.

"Size karşı nazik olma kapasitesinden yoksunum Bayan King." Saçlarını yumruğumun etrafında döndürüyorum ve dudaklarımı indiriyorum

kulağına. "Ama bütün gece benimle dalga geçerken bunu zaten biliyordun."

"Ben... öyle bir şey yapmadım." Sesi yasak bir arzu ve titrek bir berraklıkla damlıyor. O kadar güzel ki, kemiklerimde yanma hissetmeden gözlerinin içine bakamıyorum.

"Öyle mi? Elinizin ve bacaklarınızın yanlılıkla kalçama değmediğini mi hayal ettim?"

"Hmm. Belki. İşe yaradı mı?"

"İşe yaramasını istiyor musun?" Elimi kığına götürüyorum, çatlağın arasından kayan tangayı okşuyorum ve sonra davetkâr teni tokatlıyorum ve inliyor, dudakları ayrılıyor. "Ne kadar ıslak ve hazır olduğuna bakılırsa, kesinlikle istediğini söyleyebilirim. Bulanık sulardan uzak durmanın tavsiye edildiğini bilmiyor musun?"

"Tavsiyelere uyma konusunda hiç iyi olmadım." Biraz kıpırdanıyor, nefes alış verışı sığlaşıyor. "Bu konuda *çok* kötüyüm. Terapistime sor. Ya da belki de sorma."

"Aptal, aptal kız." Kığına bir tokat daha attım ve başı öne düştü. "Beni istememelisin."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Ama artık buradayız, o yüzden bir şeyler yap. Biraz ağrım var ama dayanabilirim."

"Sikimi içine alabiliyorsun, değil mi?" "Mmm."

Kulağının kabuğunu yalıyorum, sevdiğini keşfettiğim bir şey. İnlerken titrek bir nefes alıyor, teni dokunulamayacak kadar sıcaklaşıyor.

Ve ben bittim.

Lanet olası

bittim.

Aklımı kaybediyorum.

Erotik bir pozisyona yerleşmesi için karnının altına bir yastık kaydırduğımda bir inilti beni terk ediyor. Kığına bir tokat daha atarak tangaın elastik bandını yukarı kaldırıyorum, sonra da etinin üzerine indiriyorum. Gırtlaktan gelen iniltisi odada yankılanıyor.

ve aletim sertleşiyor ve sanki dudakları etrafına sarılmış gibi külotuma doğru geriliyor.

Kemerimi çözerken bu imkânsız görüntüyü hızla kovalıyorum. "Bu hızlı ve sert olacak, güzelim. Yavaşlayamam ya da ağırdan alamam."

"Evet, lütfen."

"Yüce Tanrım." Neden onun yalvarma sesini seviyorum? Seks dışında lütfen dese, her şeyi almasına izin verirdim - lanet olası akıl sağlığım da dahil.

Pantolonumu ve külotumu bir hamlede indiriyorum. Şişmiş sikim yarı açıkta duran karın kaslarıma çarpıyor, ucunda precum parlıyor.

Parmaklarım klitorisini buluyor ve onu metodik dairelerle ovuyorum. O kadar ıslak ki, parmaklarım onun uyarılmasıyla damlıyor ve müstehcen bir ses yatak odasını dolduruyor.

Karım uysallaşıyor, bacakları daha da açılıyor ve inlemeleri daha gırtlaktan ve daha derinden geliyor.

"Bana yine güzel de." Kendini yukarı kaldırıyor, parmakları yatağa kenetleniyor.

Hiçbir şey söylemediğimde, muhtemelen bana bakmak için başını yana çeviriyor. Ancak kemeri boğazına doluyorum ve yüzünü aşağı doğru iterken kemeri ve saçlarını tutuyorum.

Kıçının yanaklarını ayırarak, sikimi sıırılsıklam yarığına doğru, karın kaslarımı sıkarak işkenceli bir ritimle aşağı yukarı kaydırıyorum.

Boğuk inlemeleri havayı dolduruyor ve beni parıldayan amının içine davet etmek için kıpırdanmaya çalışıyor ama ben direniyorum.

Zar zor.

Kemeri kavrayışım ölümcül bir hal alıyor, ta ki baskı altında kopacağından emin olana kadar.

Onu bir hayvan gibi sahiplenmekten ve kanının tekrar dölleriyle karışmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey yok, ama bu iğrenç düşünce onu sonsuza dek kaybetmeme neden olacak.

Bu yüzden sularımızı birbirine sürtmeye devam ediyorum, tatlı amının kokusu burun deliklerimi alevlendirirken ses havada yankılanıyor.

"Eli... Aman Tanrım..." diye mırıldanıyor. "Lütfen..."

Sikime binerken ve mırıldanırken kalçalarının titrediğini hissedebiliyorum. Bir an hareketsiz kalıyorum, pembe amcığının hala sofistike ve masum görünen sarsıntılı, çaresiz hareketlerle uzunluğumda yukarı ve aşağı kaymasını izliyorum.

İsa.

Bir amcığın bu kadar erotik, bu kadar güzel görünebileceğini hiç bilmiyordum, onu kırmak istiyorum.

Onu tekrar bir araya getirme çabalarım düşünüldüğünde, bu lanet olası bir sorun.

Yine de, derinlerde, çok derinlerde, kara ruhumun derinliklerinde, onu lanet olası parçalara ayırmak istiyorum.

Belki de onu tekrar bir araya getirdikten sonra bunu yaparım, böylece yörüngemden çıkmanın yolunu asla bulamaz.

Kafesim.

Lanet olası tutuşum.

Tek seferde içine kadar soktum. Dudaklarından bir inilti dökülürken ani hareket onu donduruyor.

Amcığı sikimin etrafında sıkışıyor, beni can havliyle boğuyor. Alışması için ona bir saniye izin veriyorum, sert nefesim onun gergin pantolonuyla eşleşiyor.

Rahatladığını hissettiğimde, tamamen yastığın üzerine yığılana kadar birikmiş derin itişlerle içine giriyorum. "Sikim tarafından parçalanırken çok güzel görünüyorsunuz Bayan King."

Etrafımda kenetleniyor, gırtlaktan gelen yumuşak inlemeleri, tek amacı beni parçalara ayırmak olan bir ilahi-büyücü gibi havayı dolduruyor.

"Daracık küçük amcığın benim tarafımdan okşandığında çok güzel oluyorsun. Benim için damlıyorsun ve sikimi çok iyi alıyorsun. İşte bu, mmm, bana ne kadar benim olduğunu göster, karıcığım."

Küçük vücudu ileri geri sallanıyor, kıcı kasıklarına sürtünüyor ve ben de birkaç kez tokatlıyorum. Havasız uzun inlemeler çıkarıyor ve ben onu daha sert, daha derin beceriyorum.

İşte bu yüzden karıma dokunmamalıyım. Bu yüzden yıllarca ona sahip çıkmaktan kaçındım. Bu sadece onun zihinsel çöküşü için kesin bir reçete olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim kontrolümü de bozuyor, duvarlarımı yıkıyor ve beni bu düzensiz dürtüsel varlığa dönüştürüyor.

Yastığa doğru çılglık attığında ya da vücudu titreyip sikimi sağdığında durmuyorum.

Titrediğinde ve küçük inilti çıkarıldığında durmuyorum.

Tamamen bitkin bir şekilde yattığında kesinlikle durmuyorum.

Aksine, daha sert ve daha hızlı yapıyorum. Taşaklarım geriliyor ama boşalmama izin vermiyorum.

Henüz değil.

Bu onu son sikişim olabilirken şimdi olmaz.

Hastalığının ortaya çıkmasından uykusuzluğumu sorumlu tutuyorum.

"Tanrım, Eli." Kemerini tuttuğum için arkasına bakmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Çok hassasım..."

"O zaman beni kıskırtmamalıydın, daracık kıyafetlerle kendini göstermemeliydın ve benim olanı halka sunmamalıydın. Şimdi ceza olarak sikimi alacaksın ve iyi bir eş gibi bunun için bana teşekkür edeceksin." Kıcına bir tokat attım.

İnliyor.

"İzin ver... izin ver sana

bakayım." "Hayır."

"Lütfen... Seni görmek istiyorum." Sesindeki çaresiz şehvet neredeyse son kararlılığımı da yıkıyor.

Dilimi, sikimi soktuğum kadar sert bir şekilde ağzına sokmak, ona geri dönüşü olmayan bir şekilde sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Ucuna kadar çekiyorum ve neredeyse onu sırt üstü çeviriyorum.

Neredeyse.

Frijit gözlerinin ve ifadesindeki ulaşılmaz boşluğun görüntüsü gözümün önünden geçiyor ve konuşmayı kesmesi için kemeri sıkarak tekrar içine giriyorum.

Sonra onu deli gibi becerdim.

Onu öyle bir beceriyorum ki, ileri geri kayıyor ve yatak başlığı gürültülü patlamalarla duvara çarpıyor.

Parmaklarım klitorisini buluyor ve o kaçınılmaz olanla savaşıyor, ama ben onu kızdırıyorum, daire çiziyorum ve etrafımda titreyene kadar zevk düğmesine basıyorum. Karın kaslarım gerilirken boğuk inlemeleri havayı dolduruyor, taşaklarım ağırlaşıyor ve davetkâr amcığının içine dalgalar halinde boşalıyorum.

Salınım dün gecedan bile daha güçlü. Bu yüzden mesafemi korudum. İştahımı bir kez kabartmanın yeterli olmayacağını ve tatmin olmadan önce bunu tekrar tekrar yapmam gerekeceğini biliyordum.

Şimdi bile, döllerimin kalçasından aşağı kayışını izlerken, sahip olma sürecini baştan başlatmak istiyorum.

Öne doğru yığılırken kemeri çözüyorum ve başını yastığa koymasına izin veriyorum.

Orgazmın ortasında çekiliyorum ve kırmızı kışını döllerimle süslüyorum. Hassas teniyle temas ettiğinde tıslıyor ve yanaklarını ayırıp çatlağa masaj yaparak bakir deliğine bastırıyorum.

"Sizi hazırlamamız gerekiyor, böylece sikimi bu küçük dar deliğe sokabilirsiniz Bayan King."

"Böylece beni arkadan becermeye devam edebilirsin?" Başını yana çevirmiş ama bana bakmıyor, dudakları bir çizgi halinde. Yüzü hem arzu hem de meydan okuma ile kızarmış ve damlıyor.

Bir öfke nöbetinin kokusunu bir mil öteden alabiliyorum, ki bu iyiye işaret, her şey düşünüldüğünde, ama yine de onun drama eğilimli varlığını beslememeliyim.

Son bir tokatla onu serbest bırakıyorum. "Kesinlikle."

Banyosuna yürüyorum ve bir havluyu ılık suyla ıslatıyorum, horozumu çabucak temizliyorum ve kendimi geri sokuyorum

başka bir havlu alıp geri dönmeden önce.

Karım hâlâ aynı pozisyonda, ama bacakları havada, bileklerinden kavuşturulmuş bir şekilde banyo kapısına bakıyor.

Yüz ifadesi şimdi daha yumuşak ve gözlerinden rimel akıyor, çünkü görünüşe göre seks sırasında ağlıyor.

Ve daha güzel görünemezdi.

"Neden bana sadece arkamdan dokunuyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Onu görmezden geliyorum ve döllerimi önce amından sonra da götünden nazikçe siliyorum. Bunu yavaşça yapıyorum, sahipliğimin izini teninden silmek istemiyorum.

"Yüzümü görmek istemiyor musun?" Sözlerinin sonunda çatlıyor.

"Sorun o değil." Parmaklarımı porselen tenindeki kızgın kırmızı el izimin üzerinde gezdiriyorum.

"O zaman sorun ne?" diye ısrar ediyor. "Neden birbirimize bakmayı içeren herhangi bir pozisyon yapamıyoruz?"

"Biz sevgili değiliz. Bu sadece sikişmek, bu yüzden neden herhangi bir yakınlaşmaya girmemiz gerektiğini anlamıyorum."

Yutkunuyor, yüzü kızarıyor ve öfkesinin yayıldığını ve katlanarak büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Ama sonra bana en sahte gülümsemesini gösterdi. Sadece benim için tasarlanmış gibi görünen bir gülümseme. Herkese karşı gün ışığı gibi davranmakta bir sakınca görmüyor ama bana gülümsemesini Tanrı yasaklıyor.

Gerçi bu gece, ben boğmadan önce sayısız kez yaptı.

Tekrar.

"Haklısın. Gelecekteki sevgililerimi nasıl memnun edeceğimi öğrenmek için bunu bir çiraklık olarak kabul edeceğim."

Çenem sıkıştı. "Gelecekte hiç sevgilin olmayacak." "Kim demiş?"

"Karım olduğun gerçeği."

"Bu evlilik ben hayatımın aşkını bulana kadar geçici." Tüm çıplaklığıyla ayağa kalkıyor ve elini kalçasına götürüyor. "Şimdi, bana bir banyo hazırla."

Kendime onun boynunu kıramayacağımı hatırlatmak zorundayım.

Ve beni bilerek kışkırttığını. Sahte tatlı gülümsemesi ve tatlı sesi onu ele veriyor.

Sadece alamayacağı bir tepki için balık avlıyor.

Tekrar banyoya gidiyorum ve musluğu ılık dereceye getiriyorum. Tuzlarını, banyo sütünü ve bir düzine başka ürünü ekliyorum. İçeri girdiğinde sıcaklığı kontrol ediyorum, başını yastığa yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Başka bir şey var mı, Majesteleri?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum. "Biraz daha sıcak iyi olurdu." Ayak parmaklarını suyun içinde oynatıyor ve uzun bir iç çekiyor.

"Biraz daha banyo sütü. Bütün şişe, aslında."

O şeyi başından aşağı dökmeyi düşünüyorum ama beyaz yüzeyden görünen, yavaşça suya gömülen çakıllı pembe meme uçlarının uhrevi görüntüsü dikkatimi dağıtıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" İşim bitince soruyorum. "Evet, hepsi bu kadar. Artık bana katılabilirsin." "Sana katılmayacağım."

Gözlerini açıyor. "Neden?" "Banyo yapmayı sevmiyorum."

"Dün bana bir tane verdiğinde çok hoşuna gitmişti."

"Uyuduğunu sandığım için öyle yaptım."

"Ve şimdi yapamaz mısınız?" Sesindeki acı başka herhangi bir erkeği harekete geçirebilirdi.

Aleti olan herkesi ayaklarının dibinde bir köpek yavrusuna çevirme yeteneğine sahip.

Şansına, gerektiğinde onun cazibesine karşı koyabilecek kapasitem var.

"Hayır," dedim açık açık.

Dudakları titriyor ve nem gözlerini ışıltılı bir maviye dönüştürüyor. "Sen tam bir piçsin. Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Güzel. Beni sevmek tehlikelidir. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Arkamı döndüm ve çıktım. Kapıyı kapattığımda, bir şişe duş jeli kapıya çarpıyor.

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA NİHAYET

Biraz dinlen.

Yaklaşık yirmi dört saat aç kaldıktan sonra aç da kaldım.

Yemeğe tövbe etmeden önceki hayatımı hatırlamıyorum, bu yüzden bir anlamda midem protein bar zulamla hayatta kalmaya ya da eve dönene kadar beklemeye alıştı. Ne zaman bir iş seyahatine çıksam, Sam yemeğini konserve yapıyor, böylece uzun bir açlık yolculuğuna çıkmam gerekmiyor.

Mutfığa giriyorum ve masanın hızlı bir envanterini çıkarırken duraklıyorum. Çilekli kek, taze pişmiş kruvasanlar, çörekler, reçel ve kaymak. Menü kesinlikle her zamanki granola veya çırpılmış yumurtalarımından farklı.

Söylemeye gerek yok, ben bir alışkanlık yaratıcıyım. Bu bir kontrol biçimi olarak ortaya çıkıyor. Hayatımdaki minyatür değişikliklerden hoşlanmıyorum.

İşte bu yüzden Ava'yla evlenmek, çatımın altında bir felakete davetiye çıkarmaktan farksız.

"Bunun anlamı ne?" Bazı kapları temizlemekle meşgul olan Sam'e soruyorum.

"Değişiklik iyi gelir diye düşündüm."

"Beni tanıyor musun ki? Değişiklikten hoşlanmam."

"Çok İngilizsiniz." Duraksıyor. "Neden denemiyorsun? Hoşunuza gidebilir."

"Ciddi misin sen? Tatlı şeyleri önemsemediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Çok Çelişkili, göz önünde bulundurarak
sen evli en tatlı kız."

Duraklıyorum. Sam sanki az önce bomba atmamış gibi silmeye devam ediyor.

"Az önce Ava'ya tatlı mı dedin?"

"Öyle. Bunu göremeyecek kadar kör olman benim suçum değil."

"Sen kimsin ve tüm hayatım boyunca tanıdığım duygusuz Sam'e ne yaptın?"

"Ben duygusuz değilim. Seçiciyim. Senin gibi. Şimdi otur ve yemeğini ye. Sen sormadan söyleyeyim, başka bir şey yapmadım ve yapmayacağım da."

Gözlerimi kısıyorum ama aç olduğum için oturup kaymaklı ve çilek reçelli bir çörek hazırlıyorum.

Tadı farklı ve biraz yanmış olduğunu düşünüyorum ama bu düşünceyi kovuyorum. Sam asla bir şeyi yakmaz.

"Dün gece ilaçlarını aldı mı?" İki çörek ve bir kruvasanı rekor sürede bitirdikten sonra soruyorum.

"İkinci kez, evet. Onu kendiniz kontrol etmemenizin bir nedeni var mı?"

"Bana kızgındı."

"Görünüşe göre bir kalıp." "Görünüşe göre."

Asıl sebep aramıza biraz mesafe koymam gerektiği idi. Ava her zaman benim yörüngemde döndü, beni bıraktığını sandığı zamanlarda bile. Hoşuna gitse de gitmese de kanında akan bağımlılık benim, bu yüzden ona hiçbir fikir veremem.

O benim sorumluluğum, benim karım ve benim malım. Ona sevgiden başka her şeyi verebileceğimi söylediğimde ciddiydim.

Ve bunu talep etmeye devam ederse, zarar gören tek kişi o olacak.

Zihni zarar görmeyi kaldıramaz.

"Yemeği beğendin mi?" Ben pastanın bir kısmını yutarken Sam soruyor.

"Mide bulandırıcı derecede tatlı olmasının yanı sıra, kabul edilebilir." "O zaman minnettarlığını göstersen iyi edersin."

"Sana minnettarlığımı sunuyorum, Sam."

Başını sallar. "Beni takip edin."

Şaşkınlığımı bastırarak kısa boylu kadınla birlikte bitişikteki oturma alanına gidiyorum.

Karımı kanepede uzanmış, üzerinde kirli pembe bir önlükle hafifçe horlarken bulduğumda şaşkınlığım yavaşça dağılıyor. Yanağında un lekeleri vardı ve üç parmağı yara bantlarıyla sarılmıştı.

Sam'in sesi havaya karışıyor. "Sabahın köründe benimle birlikte uyandı ve ben yaptığımı söylediğim sürece sana kahvaltı hazırlamakta ısrar etti. İlk iki denemesinde yandı ama yarattıklarını mükemmelleştirmek için denemeye devam etti. Sana yemeği kimin yaptığını söylememem için bana yalvardı, çünkü aynen aktarıyorum, 'Şu anda ondan nefret ediyorum. Alıntının sonu.'"

Önünde dizlerimin üzerine oturup narin ellerindeki yara bantlarını okşarken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yemek pişirmek ya da herhangi bir ev işi yapmak için yaratılmamış eller. Ava babasının şımarık prensesi ve annesinin gözbebeği. Sadece bu da değil, büyükannesi ve büyükbabası tarafından çok seviliyor ve küçük yaştan beri ona bakılıyor; bu nedenle yemek yapmayı öğrenmeyi düşünmedi bile.

Ve yine de bana kahvaltı hazırlamayı seçti.

"Madem bana söylememeni istedi, neden söyledin?" Sam'le konuşuyorum ama tüm dikkatim karımın üzerinde.

"Onun çabasını övmeyi haksızlık olarak görüyorum. Özellikle de sabah insanı olmamasına rağmen erkenden uyandığı için. Bu yüzden ona uygun bir şekilde teşekkür etmeniz gerektiğine inanıyorum."

"Bu ona sadece fikir verecektir." İsteksizce onu bırakıyorum ve tam boyuma yükseliyorum. "Fikirlere parası yetmez."

"Onun gücünü hafife alıyorsun."

"Onu abartmak yerine küçümsemek üzerine kumar oynamaya hazırım. Bunu daha önce de yaptık ve sonu lanet olası bir hastane oldu."

"Artık farklı. İkiniz de öylesiniz."

"Hala hayır."

Sam iç geçirir. "O iyi bir çocuk, Eli. Önemsiyor ve bunu göstermekten de hiç çekinmiyor. Onun sadece hassas olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bence onun gizli gücünü ve çarpıcı öz farkındalığını gözden kaçırıyorsun. Ona gerçeği söylersen kırılmayabilir."

"Hayır," dedim kısık bir ses tonuyla.

"Farklı bir şekilde öğrenirse senden nefret eder.

Zaman sizin lehinize *değil*."

"Benden zaten nefret ediyor, o yüzden bunda bir sorun görmüyorum."

"Nasıl gel sen akıllı içinde her şey ama iş ona gelince dayanılmaz derecede kalın kafalı mı?"

"Ben k a l ı n kafalı değilim, gerçekçiyim. Asla öğrenemeyecek ve bu son."

I al bir son bakış at benim karısının form o Uyuyan Güzel'in rakipleri.

Sam haklı. Zaman benim lehime değil.

Her geçen gün, Ava'yı Dr. Blaine'e göre bir öncekinden daha kötü olacak bir sonraki atağına daha da yaklaştırmaktadır.

Sonuncusu da her şeyi unutacak olması.

Ama beni tekrar silse bile, benden kaçış yok. Ona tekrar sahip çıkacağım.

Ve tekrar.

Adımı derisinin altına öyle bir kazıyacağım ki, beni rüyalarında bulacak.

Ve kabusları.

"Y Farklı görünüyorsun."

I bak yukarı gelen benim Telefon sonra kontrol etmek o için Belki de milyonuncu kez. Ve hayır, kesinlikle takıntı ya da benzeri iğrenç bir şey yapmıyorum.

Gözlerim anneminkilerle buluşuyor ve patlamış mısır kasesini bana uzatırken usulca gülümsüyor. Tuzlu karamel aromalı, en sevdiğim.

Her zaman kızlar gecesi yaparız; sadece ben, o ve Ari. Büyükbabamla çeşitli insani yardım çalışmalarında dünyayı turlamakla meşgul olmadığı zamanlarda Nan de çoğu zaman bize katılır.

Bu gecelerde en ucuz piliç filmlerini ya da benim rahat filmim *Bridget Jones'un Günlüğü'nü* izler, bir yandan da her şey ve hiçbir şey hakkında dedikodu yaparız.

Bu genellikle Papa şirket için geç saatlere kadar süren toplantılara ya da etkinliklere katıldığında olur. Bu gece olduğu gibi. Aksi takdirde, kendi deyimiyle 'kızlarından' ayrı kalmaya tahammül edemezdi.

Bu vesileyle, Ari'nin isteği üzerine bir Japon dizisi oynadık. İstekten kastım, kendi fikrini zorla

Her zaman, ve şimdi altyazı okumak zorundayız çünkü İngilizce dublajlı izlemeyi reddediyor.

"Ya da dil öğrenebilirsin. Dışarıda bu kadar güzel dil varken çoğu İngilizin sadece kendi ana dilini konuşması utanç verici," dedi onu programı değiştirmeye ikna etmeye çalıştığımında.

"Latince ve Fransızca biliyorum, çok teşekkür ederim," diye bilgi verdim.

"Biri işe yaramaz ve diğeri de pratikte işe yaramaz. Öte yandan ben İspanyolca, Japonca, Mandarin konuşabiliyorum ve şu anda Arapça öğreniyorum. Elle konuş, köylü." Elini yüzüme doğru salladı.

Annem ben onu tekmelemeden aramıza oturdu ve şimdi aslında oldukça ilginç olan bu Japon gerilim dramasıyla baş başa kaldık.

Ama Ari bunu asla bilmeyecek ya da ben bunun sonunu duymayacağım. Böbürlenmeyi seviyor ve herhangi bir konuda sportmenlikten yoksun.

Sehpanın üzerinde bir tane daha olmasına rağmen benim patlamış mısır kasemi çalmaya çalışıyor. Onu uzaklaştırmayı başarıyorum ama bir avuç kapmadan ve kalanı annemin ve deri kanepenin üzerine dökülmeden önce değil.

Eli, değerli mobilyalarının üzerinde en ufak bir kırıntı bile bıraksam bana züppe bir ifadeyle bakardı. Ancak şimdi, Ari ve ben yapışkan şeker kovası için kavga etmeye devam ederken üçümüz sadece gülüyoruz.

Kocamın düşüncesi bile aklımı başımdan almış olacak ki Ari kovayı elimden çekip alıyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor.

Yüzümü buruşturup ağzımı patlamış mısırla dolduruyorum. Eli dünyamı paramparça edip bana banyo yaptırdıktan sonra benimle duygusal bir şey yaşamak istemediğini açıkça belirteli üç hafta oldu.

Acı ve rahatlama süreci o zamandan beri devam ediyor. Beni unutana kadar becerecek ama ona bakmama izin vermeyecek.

Ona dönük olmadığım sürece beni mümkün olan her pozisyonda kenara getirecektir. Masasına karşı, dört ayak üzerinde, arkadan yanlamasına, küvetin kenarına yığılmış. Bir keresinde bir kitap alırken içeri girdi ve beni raflara yaslayarak becerdi.

Kitaplarımdan daha sıcaktı, sadece söylüyorum.

Sonrasında bana banyo yaptırıyor. Her zaman. Benim sormama gerek kalmadan. Ama bana katılmıyor.

Beni gösterilere ve akşam yemeklerine götürüyor - çoğunlukla ben istediğim için. Sinema salonuna gittiğimde bana katılıyor, ancak film zevkimi hiç umursamıyor. Etkinliklerde beni gezdirir. Son zamanlarda çok yaygın hale gelen tüm performanslarım için bana çiçek getiriyor.

Ama duvarlarını asla yıkmıyor.

Dokunuşunun ne kadar derin ve ham olduğu önemli değil, Eli'nin zihni fiziksel olarak ulaşılamayan uzak bir galaksi gibi hala ulaşılamayacak kadar uzakta.

Kontrolünü kaybettiğini hissettiğim tek an, sikişimin içime girip beni çıldırttığı anlar. Yine de, o zaman bile, güçlü ve kararlılığının mutlak sahibi. Bazen yüzünü görmek için yalvardığımda beni ters çevirecekmiş gibi hissediyorum ama asla yapmıyor.

Onun gibi soğukkanlı olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama en çok, onun dokunuşunu arzulamaktan, daha fazlası için geri gelmemi sağlayacak tüm doğru düğmelere basmayı bilmesinden nefret ediyorum.

Yine de yüzümü görmemesi için beni her karnıma bastırduğında ve yatağımı her paylaşmadığında, bir parçamın dikiş yerlerinden söküldüğünü ve bir sonbahar yaprağının iç karartıcı sonluluğuyla kopup gittiğini hissediyorum.

Son birkaç haftadır düzenli olarak seks yapıyoruz, düzenli derken her gün demek istiyorum. Bazen günde iki ya da üç kez.

Ama onu hiç çıplak görmedim. Bir kere bile.

Sadece ilk sevişmemizden sonra soyundu ve ben onu görmek için gözlerimi açamadım.

Üç haftadır onunkinden önce benim orgazm olmamı sağlıyor ama yine de kendimi ona eskisinden daha yakın hissetmiyorum. En azından, istediğim kadar derin bir seviyede değil.

Evet, ilişkimiz hastanede ilk uyandığım zamandan daha iyi. Ben 'makul' olduğumda daha uyumlu davranıyor ve istediğimde zaman ayırıyor.

Ama yine de yeterli değil.

Ve sanırım bana en çok yaklaşmasına izin vereceği şeyin bu olduğunun korkunç, iğrenç bir şekilde farkına varıyorum. Sahip olmak için yeterince yakın, ama sevmek için değil.

Pişirdiklerimi yiyecek kadar yakın ama beni duvarlarının içine alacak kadar değil.

Menfaat evliliği yapacak kadar yakın ama gerçek bir evlilik yapacak kadar değil.

"Ava?"

Annemin sesiyle başımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Biraz dalgın görünüyordun. Her şey yolunda mı?"

Ari şekerleme kutusunu kucağıma itmeden önce Japonca diyaloglar odayı bir süreliğine dolduruyor. "Alabilirsin. Artık istemiyorum."

Kız kardeşime usulca gülümsüyorum. En sevdiği anime figürleri, oyuncak yarış arabası ve kabarık anahtarlık gibi eşyalarından benim için her zaman vazgeçmiştir; bunun beni karamsar dönemlerimden çıkaracağı umuduyla.

Bu, küçüklüğümüzden beri sahip olduğu bir alışkanlık ve bu taktiğin gerçekten işe yaramadığını anlayacak kadar büyümüş olmasına rağmen, hala dini olarak kullanıyor.

"Farklı görüldüğünü söylediğim için mi?" Annem soruyor. "Fiziksel bir şey değil, sadece titreşimle ilgili."

"Kesinlikle fiziksel. Parlıyorsun, kardeşim. Bahse girerim yüz bakımı olarak kullanmak için yeterince penis alıyordursundur."

"Ari!" Annem azarlıyor. "Bu kadar kaba olma." Ateşim yükseliyor.

"Aman Tanrım, anne, bak, kızarıyor!" Kız kardeşim otururken zıplıyor. "Gördüm! Kesinlikle anladım! Şimdi söyle bana, dünya şeklindeki kibrine uygun bir penis enerjisi var mı?"

"Bu soruya cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Demek öyle! Bunu *biliyordum*. O ve Remi gibi erkekler üstün cinsel enerjinin kişileşmiş halidir. Benim teorime göre, bu genlerde var."

Gözlerimi kısıyorum. "O piç Remi'yle yaşadığın olayı hâlâ unutmuş değilim."

"Remi'nin hangi bölümü?" Annem kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Hey, efendimi ve kurtarıcımı kötüleme." Annemin arkasından alaycı bir şekilde beni tokatlıyor. "Ve sevgili anneciğim, Remi'yle evleneceğimi biliyorsun. On bir yaşımdayken sana söylemiştim, o yüzden habersizmiş gibi davranma."

Annemin kaşları çatılır. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum? Seninle ilgilenmiyor ve biz de umutsuzluğa kapılmıyoruz."

"O da öyle." Bana göz kırpmıyor ve kolunu anneminkiyle birleştirirken gözlerimi deviriyorum. "Lütfen babamı yağlamama yardım et."

"Hâlâ Eli'yle anlaşılamadığını biliyorsun. Eğer Remi'yle birlikte olursan, kesinlikle felç geçirir."

"Darbeyi azaltmanın yollarını araştırıyordum. Ama daha fazlası sonra." Bana sabitlendi. "Sorudan kaçmıyorsun, küçük hanım. Eğer Eli'nin sikiinin enerjisi yüzünden değilse, o ne yaptı? Senin için onu pataklayayım mı?"

Gülüyorum. Sesi bu kadar ciddi çıkınca kendimi tutamıyorum. "Şimdi de gangster mi oldun?"

"Doğru koşullar altında pek çok tehlikeli şey yapabilirim."

"Ve onu dışarı çıkarabilir misin?"

"Babamın, Remi'nin, Cecy'nin adamı Lan'ın ve Bran'in her dediğini yapan korkunç nişanlısının yardımıyla, kesinlikle. Eli King kim? Ben 'Don't Fear the Reaper'ı patlatırken o bizim geldiğimizi görmeyecek."

Biraz neşeli hissederek başımı sallıyorum. "Öyle bir şey değil."

"Emin misin? Çünkü kesinlikle bir grup sohbeti başlatabilirim." "Sırf Remi'yi dahil etmek için her grup sohbetini başlatırsın." "Doğru, ama bu aynı zamanda asıl bir amaç için."

"Sen tam bir baş belasısın." Annesi ona sarılır ve başının üstünden öper.

"Ben senin ve babanın küçük kızıyım. Çok teşekkür ederim." Annem gözle görülür bir gururla gülüyor.

Bazen, sadece Ari'ye sahip olsalardı babamla daha mutlu olurlar mıydı diye merak ediyorum. Tehlikeli küçük bir şeytan ama zihinsel olarak normal.

Uyku felcinden, kâbuslardan ve Pandora'nın kutusundaki anlatılmamış psikoz deliliğinden muzdarip değil.

Başka biriyle aynı yatağı paylaşmaktan endişe duyacağından şüpheliyim çünkü onu kaçınılması gereken bir canavar olarak görebilirler.

Annem benim için özel olan bir ifadeyle bana bakıyor. Yumuşak, sevgi dolu ve dikkatli. Benimle konuşurken her zaman tereddütlü ve son derece dikkatli görünüyor.

Anlıyorum. Belirgin işaretler arıyor. Beni çatıda yürürken bulduklarından ve düşüp kolumu kırdığımdan beri, ailem en ufak bir değişikliğe karşı ekstra dikkatli.

Cecy bunu üniversitede de yaptı. Ailem ancak onunla aynı evi paylaşırsam onlardan ayrılmama izin verdi. Ve onların daha az irdeleyici bir versiyonu olsa da, hala aynı derecede endişeli.

Bu yüzden Eli ile yaşamayı tercih ediyorum. Mesafeli olabilir ama en azından onun yanındayken kendimi gergin hissetmeme neden olmuyor.

Bana kesinlikle patlama noktasına yaklaşan saatli bir bombaymışım gibi bakmıyor.

Bazen ortam o kadar rahat oluyor ki, mümkün olan en kötü senaryolarda kendini gösterebilecek kronik bir psikozum olduğunu unutuyorum.

Dr. Blaine'e her zamanki ziyaretlerimiz dışında, hapları sormuyor ve ofisinde yaptığımız konuşmaların hiçbirini gündeme getirmiyor. Bu o kadar alışkanlık haline geldi ki neredeyse normal olduğuma inanacağım.

Neredeyse.

Annem elini omzuma atıyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey varsa, can kulağıyla dinliyorum tatlım."

"Benim halledemeyeceğim bir şey değil. Merak etme." "Eli sana zor anlar mı yaşıyor?"

"Bunu yapan benim. Sanki olimpik bir spormuş gibi onunla uğraşıyorum."

"Peki buna nasıl tepki veriyor?"

"Çoğunlukla sessizlik. Bazen suratını ekşitir ya da burnunun kenarını çimdikler." Kıçımı havaya kaldırarak beni cezalandırdığını söylemeden önce duruyorum.

Seksle birlikte şaplak atmayı sevdiğimi sanmıyordum, ta ki kocam beni sadece "Uslu dur" sözlerini duyarak ıslanmaya alıştıran kadar. "Hiç kuşkun olmasın, seni başkalarına gülümserken görürsem, hıncımı kışından alırım, güzelim." Ya da, "Cezalandırılmak için yalvarıyorsunuz, Bayan King."

"Sürtük, lütfen," diyor Ari. "Biraz drama olmadan tanrıçaya sahip olamaz. Bana sorarsanız minnettar olmalı. Eğer şükretmezse, benim görkemli suikast planımla devam edebiliriz."

Annem gülümserken bile "Kayınbiraderini cinayetle tehdit etmeyi bırak," diyor.

"Sadece kız kardeşime iyi davranırsa. Ben esir almam."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Duyduğuma göre sana Remi hakkında sürekli istihbarat ile."

"Bunun dışında." Sinsi bir gülümsemeyele duruşumu yansıtıyor. "O hâlâ benim kayınbiraderim ve ailem. Uzlaşmalar, Ava. Hiç duymuş muydun? Evlilik için iyi olduğu söyleniyor. Değil mi anne?"

Gülüyor ama başıyla beni onaylıyor. "Kesinlikle öyle. Uzlaşma olmadan uyumlu bir evlilik diye bir şey yoktur."

"Ya ödün vermek istemediğim şeylerden ödün veriyorsam?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Bununla iletişim kurmayı denediniz mi?"

"Eli iletişim kurabilen bir tip değil. Tüm emirlerinin yerine getirilmesini bekleyen bir ordu generalinden daha kötü."

"Her zaman buluşurlar mı?"

"Tabii ki hayır. Ona eğlence olsun diye meydan okuyorum, yüzde seksen oranında."

"Misilleme yapıyor mu?"

Gözlerini kısarak başını salladığı ve sonra uzaklaştığı zamanları düşünerek duraksıyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman onun tarafında da uzlaşma var. Bunu göremiyor olmanız, orada olmadığı anlamına gelmez."

"Ama çok sinir bozucu anne."

"Yine de onunla evlenmek için cehenneme gidip geldin."

Ari'nin bakışlarıyla karşılaştığımda alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum ve o da başını sallıyor. Eli ile evlenme ısrarımın ailemizin başına bela açtığı gerçeğini gündeme getirmemi istemiyor. Bunu duyduktan sonra özür diledim ama annem özür dilenecek bir şey olmadığını söylerken babam sessiz kaldı.

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar neden bu kadar ısrarcı olduğunuzu anlamamıştım."

"O zaman neden bana yardım ettin anne?"

Yanağımı usulca okşuyor. "Gözlerindeki bakış bana sözlerinin anlatamadığı her şeyi anlattı. Ayrıca, zamanla aranızdaki bu şeyin nasıl işlediğini anlamaya başladım."

Öyle mi? Nasıl?

Kesinlikle görmediğim için sormak istiyorum, ama isteyeceğim son şey ailemi daha fazla endişelendirmek. Zaten hayatlarında başlarına gelen en kötü şey benim, bu yüzden daha da çirkinleştirmeye gerek yok.

"Çalışmıyor." Babam ceketini elinde önümüzde durmadan önce derin, tanıdık bir ses bize ulaştı. "Bu işe yaramaz evliliğe inanması için ona telkinde bulunmayı bırakın."

"Baba!" Ari bir koala kucaklamasıyla ona sarılır.

Ona gereğinden fazla sarılmak için onu itiyorum ve sonra kız kardeşimle ben, tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi, ona kimin daha çok sarılacağı konusunda kavga ediyoruz. Babam ikimizi de iki yanına çekiyor ve başlarımızın üstünden öpüyor.

"Gecikmiş boşanmanızı duyurmak için mi buradasınız prenses?" diye soruyor maskesiz bir umutla.

"Cole!" Annem azarlıyor.

"Ne? Hepimiz biliyoruz ki o gevşek vidadan kurtulmalı ve ömür boyu bizimle yaşamak için geri dönmeli. Öyle değil mi?"

Gülümsüyorum. "Ben bir yetişkinim baba. Hayatım boyunca seninle yaşayamam."

"Elbette olabilir. Diğer kültürlerde tamamen kabul edilebilir bir şey ve bunu burada da normalleştirmeliyiz. Ev halkımızla başlayabiliriz. Ari'ye bakın, bana ömür boyu bağlılık yemini etti bile."

"Öyle mi?" Ona bakmak için başımı eğiyorum.

"Kapa çeneni," diyor bana, sonra da babamıza sırtlıyor. "Ömür boyu babasının küçük kızı. Benden asla kurtulamayacaksın."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Çok saçmalıyorsun," diyorum.

"Ava kıskanıyor, boohoo." Annem onu çekmeden önce babama yapışıyor, muhtemelen bana yüzünü buruşturmasını engellemek için.

"Kilo mu verdin?" Babam yüzümü bir o yana bir bu yana çevirerek beni yakından inceliyor. "O hıyarın seni düzgün beslemediğini biliyordum. Onu ihmalden dava edelim ve

boşanma belgelerini de hazır elimize geçmişken alalım."

"Cole..." Annem uyarıyor.

"Belki o da hapishanede biraz zaman geçirebilir?" Yaramazca gülümsüyor. "Prensesimi elimden aldığı için mükemmel bir intikam olurdu. Aiden'in yüzündeki dehşet dolu ifade de buna değer."

"Ben gayet iyi yiyorum baba. Aslında beni düzenli olarak yemeğe çıkarıyor ve en sevdiğim mutfakları sunan restoranları seçmek için çaba sarf ediyor."

"Duydun mu?" Annem sıcak bir gülümsemeyle soruyor. "Damadımıza karşı çekilmez olmayı bırakacak mısın?"

"Damadım yok ve asla olmayacak." Gözlerini kısar. "Sana bunu söylemeni o mu söyledi? Yalan söylemene gerek yok prenses. Bunu ona ödeteceğim."

"Yalan söylemiyorum baba." Yanağından öpüyorum. "Aslında, bu akşam yemekte ona katılacağıma söz verdim, bu yüzden gitmeliyim."

"Peki ya ben? Benimle yemeğe çıkmayacak mısın?" "Annen ve Ari var."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama annem ayağa kalkıyor ve kolunu onunkiyle birleştiriyor.

"Sen git tatlım. Ben babanla ilgilenirim."

"Seni seviyorum." İkisine birden sarılıyorum, sonra da kapıya yönelmeden önce Ari'nin yanağına bir öpücük konduruyorum.

Arkamda babamın şöyle dediğini duyuyorum: "Restoran ne?

Belki biz de katılırız."

"Ve bir dünya savaşı mı başlatalım?"

Annem soruyor. "Uslu duracağım."

"Bunu en son Eli'yi evden kilitlemeden önce de söylemiştin."

"Bilerek yapmadım, kelebek. Onu gerçekten bir hamamböceği sandım. İnsanlardan çok haşerelere benzemesi benim suçum değil."

Arkamı dönüp el sallarken gülümsüyorum.

"Prenses, söyle bana. Ona yumruk atmayacağıma söz veriyorum." Duraklıyor. "Üç kereden fazla."

Gülümsemekten yüzüm ağrıyor. O zaman, düşmanımla yüzleşme

zamanı.

Bugün direksiyonda Alan yerine Leo var.

Yanındaki koltuğa kayıyorum ve bana sanki küfretmişim gibi bakıyor.

"Siz arkada oturmalısınız, Bayan King."

"Arkadaş olduğumuzu ve bu nedenle burada oturabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Lütfen, hayır."

Emniyet kemerimi bağlarken kaşlarımı çatıyorum.
"Yaralıyım, Leo. Bir bağ kurduğumuzu sanmıştım."

"Eğer buna inanıyorsanız, beni tam adımla çağırın, yoksa Kuzey Kutbu'nda gömülü olarak bulunacağım."

Gülüyorum. "İstemedenden de olsa komiksin."

"Bilerek kendimi koruyorum." Gözlerini yoldan ayırmadan ailemin arazisinden uzaklaşıyor.

Beyaz eldiven giyiyor. Tüm zaman boyunca. Aslında ellerini hiç görmedim. Geçen gün kendisine de OKB teşhisi konulduğunu ve Eli'de en anlayışlı patronu bulduğunu söyledi. Muhtemelen bazı semptomları paylaştıkları içindir.

Kocamın tüm personeli, eşyalarına çıplak elle dokunmamaları veya eşyalarının yerlerini değiştirmemeleri gerektiğini biliyor

önceden haber vermeksizin. Doğal olarak, ben tüm kuralların istisnasıyım. Benden bir şeyi yapmamamı isterse, bunu sırf inadına yapacağımın tamamen farkında.

Ancak ben bile kontrol edemediği bir durum söz konusu olduğunda onu kışkırtmamam gerektiğini biliyorum. Onunla uğraşmayı sevsem de sınırlara da saygı duyuyorum ve artık onu bu konuda kızdırmamaya çalışıyorum.

Şu olgun halime bak. "Alan nerede?" diye sordum.

"İzin günü. Evlilik yıldönümü."

"Çok tatlısın. Yarın karısına gecikmiş bir hediye hazırlayacağım."

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yemin ederim Leo ve Sam, konuşmaları minimumda tutmaları için Eli tarafından bizzat eğitildiler.

Yüzümü pudralıyorum ve rujumu tazeliyorum. "Peki bu yemek ne hakkında?"

"Ona sormayı denedin mi?"

"Evet, önemli bir yatırımcının karısını da getireceği bir iş yemeği olduğunu ve bu nedenle benim de katılmamın taktiksel olduğunu söyledi. Bana çenemi kapalı tutmamı, kadınla moda konuşmamı ve uslu durmamı söyledi. Ben de aynı anda hem çenemi tutup hem de moda konuşamayacağımı söyledim. Daha anlaşılır talimatlar vermesi gerekiyordu."

Yemin ederim ki Leo'nun ağzının köşesi okuldan önce bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sen de bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Hadi ama, zaman zaman onun saçmaladığına inanıyor olmalısın." Başını bir kez sallar.

"Hiç eğlenceli değilsin." Ruju çantama koyarken iç geçirdim. "Peki.... bu Bay ve Bayan hakkında bilmem gereken başka bir bilgi var mı?"

"Meyers. Robert ve Janet Meyers."

"Doğru. Onlar."

"Başlangıç olarak yanlış isimler söylememeye çalışabilir misin?" "Saçmalama. Rory ve Jennifer Maybech. Ben kesinlikle onları hatırla."

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve beni öldürmeden nasıl zapt edeceğini düşünüyor.

"Şaka yapıyordum."

Gözlerini kısıyor.

"Robert ve Janet Meyers. O kadar kalın kafalı değilim."

Tekrar yola odaklanırken bunu içten içe sorguluyor gibi görünüyor. "Robert otuzlu yaşlarının ortasında ve ailesinin uzun süredir devam eden işinin tek varisi. Fazlasıyla paraları var ve Boss'un bu paranın King Enterprises'ın yeni projesine gittiğinden emin olması gerekiyor. Babasının onu söz konusu projeye geri getirmesinin tek yolu bu."

"Aiden Amca ilk etapta onu neden uzaklaştırdı?"

"Ciddiyet eksikliği."

Homurdanıyorum. "Eli paraya tapıyor ve sertifikalı bir işkolik, o yüzden buna inanmakta zorlanıyorum."

"O yürüdü dışarı . bir önemli toplantı ile sebepsiz yere."

"Eminim bir tane vardı."

"Evet. Remi'ye yaptığın hazırlıksız ziyaret." Dudaklarım aralandı. "O... sadece bunun için mi gitti?" Bir kez başını salladı.

"Neden onu durdurmadın?"

"Sana gelince durdurulabileceğine inanıyor musun?"

Cevabın yankılanan bir hayır olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Daha da kötüsü, babasıyla zor bir durumda olmasının ve Leo ile sık sık tartıştığını duyduğum bir projeyi kaybetmesinin nedeninin ben olduğum gerçeği hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Onu kışkırtmaya çalışmam gibi aptalca bir sebepten dolayı çekip gitmesinin benim suçum olmadığını düşünmek istiyorum ama yine de içimi kemiriyor.

Leo Ritz'e yanaşıyor ve araba durur durmaz benim

kapım açılıyor.

Şimdiye kadar beni karşılayan manzaraya alışmış olmalıydım, ama bu adamın yanında geçirdiğim onca zamana rağmen, onu görmek nefesimi kesmekten asla vazgeçmiyorum.

Özel dikim siyah takım elbisesi içinde uzun boylu ve zarifti ve sadece orada durarak bile ağız sulandırarak kadar çekici görünüyordu.

Arabadan inerken gözlerini kısıyor, ayağımın takılıp kazara kollarına düşmemeye dikkat ediyorum.

Onun dokunuşuna olan bağımlılığımı ve arkama geçip kalçama bastırdığı o büyük, damarlı ellere ne kadar aşına olduğumu suçluyorum.

Onun kollarında güvende hissetmek intihar gibi, onun sıcaklığını ve kokusunu evim olarak kabul etmek tamamen mantıksız ama yine de bu duyguları kovamıyorum.

Aksine, tüm gün boyunca hissettiğim yoksunluk belirtileri, onun tanrısal varlığı etrafımı doldurup beni diğer her şeye karşı körleştirirken yavaşça kayboluyor.

"Ön koltukta oturmanın bir sebebi var mı?" Umursamaz sesi günahkâr bir vaat gibi havaya karışıyor.

Her şeyi cinsel içerikli göstermesi haksızlık. Sesini suçluyorum. Üstün genler falan.

"Leo ve ben arkadaşız." Ona el sallıyorum. "Sonra görüşürüz, Leo!"

Adam başını sallayıp uzaklaşmadan önce kısa bir süre gözlerini kapatır.

"Ona öyle demeyi kes." Beni girişe doğru yönlendirirken Eli'nın sesi kırılıyor.

"Kafam karıştı. Onun adı Leo. Biliyorsun, Leonardo'nun kısaltması."

"Leo'nun ne olduğunu biliyorum ve ona bir daha böyle hitap etmeyeceksin.

O Henderson."

"Meh. Sana bunun çok kişilişsiz olduğunu söylemiştim. İnsanlara tek kullanımlık eşyalar yerine gerçek insanlar gibi davranmayı tercih ederim."

"Maaş çeki kesinlikle tek kullanımlık değil."

"Tekrar ediyorum, para kişiler arası ilişkileri satın almaz. Bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Bu yemek sırasında uslu durmaya çalışmalısın Ava."

"Tamam," diyorum, çünkü çoğunlukla 'bir iş fırsatını mahvetti ve benim yüzümden projeden atıldı' gerçeği yüzünden kendimi istemeden de olsa suçlu hissediyorum.

"Ciddiyim." Bana baktı. "Bu gece sıfır hata olmalı."

"Karşılığında ne alacağım?"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Dilim ve sikim amının derinliklerine sokuldu ve kışında birkaç el izi var. Bu eylemlerin zihin uyuşturan bir orgazmı mı yoksa serbest bırakılmadan kenarlarla mı sonuçlanacağı tamamen bu geceki davranışınıza bağlı."

Sıcak nefesleri kayboluyor ama omurgamdan aşağı bir ürpertir dalgası yayılıyor.

Lanet olsun ona ve kaba ağzına.

Ve neden ben yanmanın eşliğindeyken o tamamen soğukkanlı ve sakin görünüyor? Bir çift iç çamaşırı daha mahvoldu.

Harika.

Garson bizi yoğun kahverengi gözleri olan kel bir adamın, kestane rengi saçları, ince vücudu ve çarpıcı Vera Wang elbisesiyle uysal bir kadınla oturduğu masaya götürüyor.

"Elbisene bayıldım!" Onu selamlarken sarılıyorum. "İlkbahar/Yaz Vera Wang. Benim favorim."

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim," diyor utangaç bir gülümsemeyle. "El çantanıza bayıldım. Moynat Réjane?"

"Bu benim kıymetli bebeğim." Çantayı sanki gerçek bir evcil hayvanmış gibi okşuyorum.

"Saçma sapan konuşmaları bölmek pahasına, kendimi tanıtmak isterim." Kel adam, Robert, elimi tutuyor ve tepesine ağzı açık bir öpücük konduruyor.

Kurnazca geri çekiyorum ve tiksintimi büyüleyici gülümsememle maskeliyorum. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"O zevk bana ait. Söylemeliyim ki, resimlerdekinden çok daha güzel görünüyor, Kral."

"Karımın güzelliğiyle ilgilenmeniz gerektiğine inanmıyorum. Sizce de öyle değil mi, Bayan Meyers?"

Janet bir heykele dönüşür ve yüksek sesle kahkaha atan kocasına bakar.

Otururken Eli'ye ters ters bakıyorum. İki gündür uslu durmam için beni uyarıyor ama en başından beri tüyleri diken diken eden o.

Yemek siparişi verdikten ve geldikten sonra, erkekler iş konuşurken ben Janet ile en yeni niş markalar hakkında ipuçları konuşmakla yetiniyorum.

Robert'ın göğüs dekolteme attığı kaçamak bakışlardan ya da Eli bakmıyorken dudaklarını imalı bir şekilde yalamasından rahatsız olmamaya çalışıyorum.

Janet'in onu görüp görmemesi umurunda değil gibi görünüyor ve ona karşı içimi bir acıma duygusu kaplıyor. O tatlı bir kadın ve benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen, onu bu sümüklü piçten koruma ihtiyacı hissediyorum.

Ondan hiç hoşlanmıyorum ama bunu belli etmiyorum çünkü Eli'nin babasının gözüne tekrar girmesi için ona ihtiyacı var.

Ben de bunun yerine Janet'e odaklanıyorum ve ona zahmetsiz şıklığı konusunda iltifat etmeye çalışıyorum.

Robert, az pişmiş bifteğini keserken ve sonra et parçasını ürpertici bir yamyam gibi kanın içinde kaydırırken, "Bu kadar büyük bir proje için zor zamanlar," diyor. "Bu işi başarmak için kendinize olan güveninizi takdir ediyorum."

"Ben güven satmıyorum, Robert. Gerçekleri satarım. Yani sana belli bir yatırım getirisi sağlayacağımı söylediğimde, alacağın miktar tam olarak budur. Bir kuruş eksik değil, daha fazlası da pazarlık konusu olabilir."

"Yatırımımı mı istiyorsunuz, Kral?"

"İşbirliği istiyorum. Bir ortaklık da diyebilirsiniz. Sen King Enterprises'ın kaynaklarına erişeceksin, ben de senin nakit akışını geçici olarak kullanacağım."

"Size bunu verebilirim. Daha da iyisi, devam eden çabalarınıza koşulsuz bir yatırım olacaktır."

Gülümsüyorum. Dürüst olmak gerekirse, en kötü koca tipine benziyor ama en azından para konularında Eli'ye güvenecek kadar akıllı.

Kocam yatırımları ikiye ve üçe katlama konusunda bir uzman, bu yüzden bu onun lehine.

Yine de Robert'ın sözlerinden memnun görünmüyor. İçkisinden bir yudum alırken yüzü nötr kalıyor. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Robert çatalını ve bıçağını tabağa bırakıyor ama dudakları orantısız bir sırtışla kıvrılırken onları bırakmıyor ve sonra bıçağını bana doğrultuyor. "Bir geceliğine karın. Karşılığında benim karımı alabilirsin."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Ne-

Janet'in kucağında kıvrılmış parmaklarıyla yüzünde beliren ifadeye bakıyorum ve kocasının bunu muhtemelen ilk kez önermediğini şok edici bir şekilde fark ediyorum.

Gözlerim, bardağını masaya koyan Eli'ye kayıyor, dudaklarını çılgınca bir gülümseme kaplıyor.

Aman Tanrım.

Bunu düşünmüyor, değil mi? Uyurken sikini keserim eğer o kadar-

Eli bir anda bıçağı kapar ve Robert'ın elinin arkasına saplar. Kör edici güç tabağı kırar ve Robert'ın kanı etin kanına karışırken içi boş çılgınlığı restoranı doldurur.

Tüm gözler üzerimizde ve birkaç garson olay yerine koşuyor. Janet zıplarken çılgılık atıyor ve sonra koltuğuna geri düşüyor.

Eli ürkütücü bir kolektiflikle ayağa kalkıyor ve ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Halkın içinde olduğumuz için şanslısın yoksa o bıçak boğazının derinliklerinde olurdu. Karıma bir daha bakarsan gözlerini oyarım."

Dirseğimi tutuyor ve ben sallanan bacaklarımın üzerinde sallanırken beni yukarı çekiyor.

Garsonlar Robert'a yaltaklanırken, o kendisine yardım etmeye çalışan insanlara küfrediyor ve şımarık bir velet gibi davranıyor.

"At onu, kardeşim." Kayıp gözlerle bana bakan Janet'in elini okşuyorum. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Ve sonra Eli, sanki az önce bir adamı bıçaklamamış gibi, gözünü bile kırpmadan, şaşkın bakışlar arasında beni restorandan çıkarıyor.

Otelin önünde durup arabayı beklerken gece havası yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Dilim hâlâ düğümlenmiş durumda ama boğuk bir sesle "Neden... neden yaptın bunu?" diye sormayı başarıyorum.

"Neden olmasın?" Tutuşu kolumdan belime doğru kayıyor ve kalçamda sıkılaşıyor. "Bu lanet geceyi Robert'la mı geçirmek istiyorsun Ava?"

Başımı çılgınca sallıyorum. Sesi ve görünüşü, adamın elini gerçekten bıçakladığı zamankinden daha korkunç.

"Güzel, çünkü senin için başka bir erkekle birlikte olma seçeneği yok."

"Onları bıçaklayacağın için mi?"

"Onları bıçaklayın, sabote edin, lanet olası hayatlarını paramparça edin, iz bırakmadan ortadan kaybolmaya zorlayın. İstedğini seç. Hayatında başka hiçbir erkek için huzurlu bir gelecek yok, *karıcığım*."

Yutkunuyorum, ses kulaklarımda çınlıyor. Eski sevgililerimin ve olası bir aşk ilgisinin ortadan kaybolmasının ardında Eli'in olduğunu biliyordum ama bunun etrafındaki kızları uzaklaştırmak için yaptığım önemsiz girişimler olduğunu sanıyordum. Şimdiye kadar bunun katlanarak korkutucu olacağını hiç düşünmemiştim.

"Ne... ne yaptın, Eli?" "Asıl soru, ne yapmadığımı?" "Sen hastasın."

"Beni hasta ettin. Bir dahaki sefere etrafta gösteriş yapıp ilgi dilenirken Robert'ın kanını düşünmeni ve on katına çıkarmanı istiyorum, çünkü onlarla işim bittiğinde onların kanında yüzüyor olacaklar. Sen benim karımsın ve bu gerçeğe saygı göstermeyenlere gereken yapılacaktır."

"Ben de dahil miyim?"

"Sen de dahil." Ve sonra dudakları benimkileri yutuyor. Uzaklaşamadığım ve bir parçamın da uzaklaşmak istemediği şiddetli bir öpücük.

Dudağımı ısırduğında ve metal tadı aldığım da gerçekliğim parlak kırmızı renkte gözümün önünden geçiyor.

Sırtını ısırdım, kanını çektim, evliliğimizi geri dönüşü olmayan bir yeminle sağlamlaştırdım.

Kocam tam bir sosyopat ve ben de onun delice, tamamen mantıksız takıntısıyım.

Eli'nin bir adamı bıçakladıktan sonra nispeten yara almadan çıkmayı başarması bir mucize olmalı. Alenen. Son derece zengin bir yerde.

Ve yine de tam olarak böyle oldu.

Kendisine karşı herhangi bir suçlamada bulunulmadı ve tüm olay bir hafta içinde unutuldu.

Karakola bile gittiğini sanmıyorum.

Ancak ne yazık ki olay basının eline geçti ve Leo'ya göre geçmişe bakıldığında babasıyla başını daha fazla derde sokan skandal manşetlerden tam olarak kaçamadı.

Leo ve ben artık dedikodu yapıyoruz. Her zaman. Sam tığ işi yapıp bize kafasını sallarken. Ama o da dedikoduyu seviyor. Sadece bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor.

Ve tamamen 'Dedikodu Odası' adını verdiğim üç kişilik grup sohbetimizde. Ona karşı bir takım olduğumuz için artık beni ifşa edeceklerinden ya da sırlarımı Eli'ye satacaklarından endişelenmiyorum.

Hatta geçen gün Sam'in ona bana emir vermeyi bırakmasını söylediğini duydum. Bu kelimelerle değil ama benzer bir şeydi. Emin olabilirsiniz ki ona sarıldım ve öptüm.

Sonra tombul yanaklarına baktı ve saatlerce dehşete kapıldı.

Neyse, Leo Eli'in o olayın sonuçlarıyla uğraştığını söyledi. Olay, bir adamı bıçaklamak ve sonra Leo'nun bizi duymaması için dua ederken arabada beni parmaklamaktı. Sonra eve varır varmaz sözünü tuttu ve beni dili ve sikiyle orgazma ulaştırdı.

Başka bir insanı parçalayan aynı ellerden zevk almam ve hatta bunu seksi bulmam hala iğrenç hissettiriyor, ancak normal olmaktan çok uzak olduğumun farkına vardım.

Hem zihinsel hem de duygusal olarak. Aksi takdirde, zehir ve çekicilik saçan bir adama bu kadar ilgi duymazdım.

Ama bu şimdi ya da burada değil.

Kendimi ailesiyle akşam yemeğine davet ettirmemin nedeni kayınpederimle sohbet etmektir.

Doğal olarak Elsa Teyze aradığımda çok sevindi. Önce alışverişe gittik ve beni çok şımarttı, bana bir yıl yetecek kadar şey aldı ve denediğim her elbiseyi almam için ısrar etti.

Ancak yemekten sonra Aiden Amca, bekleyen bazı iş görüşmeleri için hemen çalışma odasına çekiliyor. Ben onu takip edemedim, Elsa Teyze beni oturma alanına sürüklüyor.

King Malikanesi, Buckingham Sarayı'nın ihtişamına kolayca rakip olabilecek şekilde uzun ve gururlu durmaktadır. Barok mimarisi ve karmaşık bir şekilde tasarlanmış dekoru, sahibi Aiden Amca'yı mükemmel bir şekilde yansıtan heybetli bir kalite yaymaktadır.

Ancak zenginlik ve ihtişamın ortasında, küçük ayrıntılar malikanenin daha yumuşak bir yanını ortaya koyuyor. Rafları süsleyen kedi figürleri, duvarları süsleyen niş tablolar ve gösterişli heykellerin yokluğu, Elsa Teyze'nin eve sıcaklık katmadaki etkisini somutlaştırıyor. Burayı gösterişli bir malikânedan ziyade bir ev gibi hissettirmek için gösterdiği çaba, bu aile hakkında çok şey anlatıyor. Bu ince dokunuşlar, malikanenin yaşanmış, sevilmiş ve sadece zenginlik ve gücün cansız bir sembolü olmadığını hissettiriyor.

Büyürken sık sık Eli'nin ailesinin evini nasıl gördüğünü merak ederdim. Onlara değer verdiğini biliyorum ama aynı zamanda üniversiteye başlar başlamaz taşındı ve bir daha asla onların çatısı altında yaşamaya geri dönmedi.

Belki o da benim gibi biraz nefes almaya ve ailesinin yörüngesinden çıkıp kendine ait bir alana ihtiyaç duyuyordur.

"Çay ister misin? Digestives?" Kapatılmış şöminenin karşısındaki yüksek kanepeye oturduğumuzda Elsa Teyze soruyor.

"Ben iyiyim."

"Pek bir şey yemedin."

"Artık gerçekten karnımda yer yok."

Gülüyor, sesi sessizliğin içinde yumuşak. "Bunu duyduğuma sevindim. Keşke Eli da bu gece bize katılabilseydi."

"Geç saatte bir toplantısı var. Bilirsin, olan biten her şey yüzünden." Bu yüzden ailesini ziyaret etmek için bugünü seçtim. Onu etrafta istemiyorum.

"Evet, o." İç çekmeden önce kaşları hafifçe çatılıyor. "İkinizin de iyi olmasına sevindim. Olayı ilk duyduğumda çok korktum. Kötü anıları geri getirdi."

"Ne tür anılar?"

Başını kaldırıyor, açık mavi gözlerinde kaypak bir bakış belirliyor ve ardından gülümsemeye zorluyor. "Önemli bir şey değil. Sadece bazen biraz ağırdan almasını diliyorum."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

"Çok üzgünüm Ava. Korkutucu olmalı."

"Pek sayılmaz. *Bir şeydi* ama tam olarak korkutucu değildi." Yüzümü buruşturuyorum. "Yine de bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim."

Özellikle de adamı hemen sonra becerdiğim ve onun sikine boşalırken adını h a y k ı r d ı ğ ı m için.

"Onun eşi olduğunuz yazıyor." Elsa Teyze elimi okşadı. "Bunu sana daha önce de söyledim ama hatırlamıyorsun, o yüzden tekrar söyleyeceğim. Onunla birlikte olduğun için çok mutluyum Ava. Her zaman onun yanında senin gibi birine ihtiyacı olduğuna inandım ve sonunda bunu görmesine sevindim."

"Pek bir şey yapmıyorum."

"Düşündüğünden daha fazlasını yapıyorsun. Daha mutlu ve rahat görünüyor."

"Nerede? Her zaman taş suratlıdır."

"Ben onun annesiyim. Onu gördüğümde anlıyorum. O değişti ve ben bunun daha iyi olduğunu düşünmek istiyorum." Elimi sıktı. "Biraz yaşamasına, dışarı çıkmasına, arada sırada düzgün nefes almasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

"Ona bir nevi şantaj yapıyorum."

Gülüyor. "Ve bunun için minnettarım."

"Tanrım. Umarım o da senin gibi olur."

"Öyle." Duvardaki görünmez bir noktaya bakıyor. "Herkes onun tıpkı babası gibi olduğunu düşünüyor ama onu ben büyüttüm ve ahlaklı olmasını sağladım. Eğer sana bir saygısızlık yaparsa, bunu duymam gerek."

"O bunu yapmaz." Ciddiyim, bana hiç saygısızlık etmedi. Sadece ne zaman kendini toparlasa kalbimi kırmayı seviyor.

"Güzel. Ya Ava?"

"Evet?"

"O Şanslı için var Sen. I Biliyorum o Bazen asabi oluyorum."

"Bazen mi?"

"Çoğu zaman, ama siz de asabi birisiniz, genç bayan."

"Suçlu." İki elimi de kaldırıyorum.

"Bu, uysal olmandan daha iyi. En azından bu şekilde, onunla nasıl başa çıkacağını biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Geçen gün babasına, işlerin kontrolden çıktığını hissedip kendini patlamanın eşiğinde bulunduğunda ne yapması gerektiğini soruyordu."

Yaklaşıyorum. "Peki Aiden Amca ne dedi?"

"Kendinizi kaybedip durumdan zarar görmeden ya da umduğunuz sonuçlarla çıkmayı göze alamıyorsanız, akıllı

yapılacak şey uzaklaşmaktır. Geçici olarak bile olsa."

Dudaklarım ayrılıyor. Bu yüzden sık sık kendini çalışma odasına benden uzak tutuyor olmalı. Tabii ki ben de ona yer vermiyorum ve sık sık elimde bir kitap ve bir kova şekerleme ile içeri girip karşısında, kanepeye uzanmış, bacaklarımı kaldırmış ya da yerde yüzüstü yatmış bir şekilde okumaya devam ediyorum.

Sonrasında zar zor yürüyebildiğim ve onun beni taşımak zorunda kaldığı vahşi bir sikişi hak etmeme şaşmamalı.

Sadece şımarıklık yaptığımı düşünürken onun kontrolüyle oynuyorum. Oops.

"Leo, Eli ve Aiden Amca arasında bir gerginlik olduğundan bahsetti. Bunu biliyor musun?"

"Leo?"

"Leonardo...oh, Henderson?"

"Ah. İlk adından hiç bahsedilmiyor."

"Evet, Eli ona Leo dememden nefret ediyor." "Neden şaşırmadım ki?"

"Dramatik olabildiği için mi?"

"Çünkü bu konuda babasının bir kopyası. Eli ve Aiden için bu bir gerilim değil. Oğlum açısından bir çeşit rekabet."

"Neden kendi babasına rakip olmak istesin ki?"

"Çünkü her zaman zirveye çıkma dürtüsü var ve Aiden'in en değerli rakibi olduğunu düşünüyor. Ya da bazen Landon. İkincisinin yokluğu nedeniyle, tüm enerjisini babasına yönlendiriyor."

"Bu sağlıklı değil."

"Bir de bana sor. İkisi de geri adım atmayacak."

"Ama Aiden Amca Eli'nin atıldığı projede ne kadar sıkı çalıştığını biliyor olmalı."

"En önemli toplantıdan çıkıp tek muhtemel yatırımcıyı bıçaklayacak kadar zor değil. Herkesin içinde," diyor Aiden Amca karısının yanına oturup bir kolunu omuzlarına dolayarak yavaşça kolunu okşarken.

Her zaman bir şekilde ona dokunmak zorunda olduğunu fark ettim, sanki bu dünyada ona kök salabilecek tek kişi oymuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, onu onsuz hayal etmek bile istemiyorum. Creighton bile bir keresinde ne kendisinin ne de Eli'nin babalarını anneleri olmadan hayal edemediklerini söylemişti.

O korkutucu bir adam, beni kollarını açarak kabul ettiği için bana karşı değil, ama Anni Creigh ile ilk kez bir araya geldiğinde korkutucuydu. Muhtemelen hikayelerindeki bazı talihsiz olaylar yüzünden.

"Benim yüzümden oldu," diyorum yavaşça. "Tehlikede olduğumu düşündüğü için toplantıyı terk etti." Yalan söylüyorum çünkü oğlunun sahipleniciliği yüzünden olduğunu söylersem bundan hoşlanacağını sanmıyorum. "Ve Robert'ı bıçakladı çünkü yatırım yapmak için şartının benimle yatmak olduğunu söyledi."

Elsa Teyze'nin nefesi kesildi. "O bok parçası."

Ancak kocasından gelen tek tepki, okşama hareketine geçici bir ara vermesidir. "Bu durumda, neden bundan bahsetmedi?"

"Bilmiyorum. Ama vicdanen bu bilgiyi kendime saklayamam. Keşke onu biraz rahat bıraksanız. Saçma sapan bir işkolik ve ikimiz de para kazanma konusunda iğrenç bir yeteneği olduğunu biliyoruz, bu yüzden şirket onunla emin ellerde."

"Bu onun düşüncesizce hareket etmesini mazur göstermez." "Ama az önce bunu benim yüzümden yaptığını söyledim."

"Ve bunu takdir ediyorum. Sizi her şeyden çok koruma ihtiyacını da anlıyorum ama bu onun muhakeme gücünü gölgelememeli. Aptalca suç eylemleri nedeniyle, babam ve ben onu hapishaneden uzak tutmak için saçma miktarda torpil yapmak zorunda kaldık ve kayırmacılık suçlamalarıyla tokatlanmaya katlanıyoruz. Ancak buna rağmen Meyers ailesi kendi bağlantılarıyla mücadele ediyor. Robert ne küçük bir balık ne de Eli'nin bıçaklayıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşabileceği önemsiz bir sinek. O

eylemlerinin sonuçlarını düşünmedi ve bu, bu organizasyondaki bir lider için uygun bir nitelik değildir."

Çenemi kaldırıyorum. "Biri Elsa Teyze hakkında benzer bir şey önerseydi, sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?" "Haklı olduğu bir nokta var." Ona gülümsüyor ve elini okşuyor. Yanak. "Elma ağaçtan uzağa düşmez."

"Daha kötüsünü de yapabilirdim," diye itiraf ediyor. "Ama herkesin içinde *değil*. Arkasında kanıt izleri bırakmaması gerektiğini daha iyi bilmeli."

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor çünkü Eli'nin psikotik vakalarında bile hiçbir zaman toplum içinde bir şey yapmadı. Lan bile onun halkın gözünde tertemiz bir imajı olan usta bir özel bok karıştırıcı olduğunu düşünüyor.

Her zamanki düzeninden sapmış olması kimsenin savunabileceği bir şey değil. Ben bile savunamam.

İçinde bulunduğum durumu sezen Elsa Teyze konuyu değiştiriyor ve Anni'nin ona gönderdiği Creigh'in komik bir videosundan bahsediyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmadan kendimi affettirmenin bir yolunu düşünüyorum, çoğunlukla Aiden Amca'nın bok listesine girmekten kaçınmak için. Beni dinlemiş ve hatta takdir etmiş olabilir ama başkalarının karısının zamanını çalmasını kesinlikle umursamıyor. Oğullarının bile. Bu konuda babamdan daha kötü.

Ben daha iyi geceler diyemeden oturma odasının çift kapısından deri ceket, siyah kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş Landon'dan başkası girmiyor. Sanki bir fotoğraf çekimindeymiş gibi parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Sürpriz!"

Aiden Amca ayağa kalkıyor ve doğruca ona sarılıyor. "Beni özledin mi amca?"

Ayrıldıklarında Aiden Amca, "Bunu bir düşüneyim," diyor.

"Yanlış cevap."

"Doğru olan mı?"

"Evet, ya da kesinlikle, ya da seni düşünmekten uyuyamadım ve sadece seni görmek için uçmayı düşündüm."

"Hepsine hayır," diyor Aiden Amca küçük bir gülümsemeyle.

"Beni sevdiğini biliyorsun. Bunu söylemene gerek yok." Lan, Elsa Teyze'nin yanağına bir öpücük bırakıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa seni son gördüğümde daha mı güzel görünüyorsun?"

"Bunu annene de söyledin mi?" Onun yanağını çimdikliyor.

"Kelimesi kelimesine. Ayrıca biraz kilo verdiğini de ekledim.

-Ama bunu duymak hoşuna gidiyor." Sonunda bana doğru döndü ve sarıldı. "Barbie! Bensiz nasılsın?"

"Gayet iyi yaşıyorum."

"Şüpheli. Benim tanrısal varlığım olmadan kimse iyi yaşayamaz. Biliyorum çünkü ben de bensiz yaşamak istemezdim. Beni hayatınızda bulundurduğunuz için bana para ödemelisiniz."

Telefonumu çıkardım ve kulağıma dayadım. "Alo, MI5, Lan saçma sapan küstahlığını yine İngiltere'ye getirdi. Lütfen ulusal güvenlik amacıyla gelip onu alın."

"Çok komik. Eli ile evlenmek sağduyunun yanı sıra mizah anlayışını da aşındırmış belli ki. Eli'den bahsetmişken, cezai suçlamalarla karşı karşıya olduğunu duydum?"

"Hayır, değil" diyorum. "Peki ciddi bunun için mi ziyaret ettin?"

"Uzun mesafeli bir uçuşa çıkmak için gayet iyi bir neden. Çok sık hata yaptığı için yüzüne gülemiyorum."

"Yüzüne gülmek yok," diyor Aiden Amca sert bir ses tonuyla. "Hatasını biliyor, sonuçlarını düşünmediği için cezalandırıldı ve şu anda çözüm bulmanın tam ortasında. Kimsenin senin gereksiz böbürlenmelerine ihtiyacı yok, Lan."

"*Teşekkür ederim,*" diyorum, Aiden Amca Eli'yi savunduğu için açıklanamaz bir mutluluk duyarak. Katı biri gibi görünebilir ama o ve Eli arasında eşsiz bir baba-oğul

ilişkisi var. Öyle değil.

Kocamın, aptalca tek taraflı rekabeti uğruna puan toplamaya çalışırken bile tavsiye almak için sadece babasına gitmesi bir tesadüf.

"Ama hiç bu kadar beceriksiz olmamıştı amca. Bırak da ben eğleneyim." "Hayır."

"İçiniz rahat olsun, onu başka şekillerde de kızdırabilirim." "Mia nerede?" diye sordum.

"Amerika'da. Sadece birkaç günlüğüne geldim." "Aman Tanrım. Yani seni tasmamız mı yakalayacağız?" "Tüm ihtişamımla, Barbie. Tüm ihtişamımla."

"Pas." Ayağa kalktım ve kayınvalideme gülümsedim.

"Ben gidiyorum. İyi geceler ve o kaçıkla iyi şanslar."

Elsa Teyze beni kapıya kadar geçiriyor ve yiyecek kapları almam konusunda ısrar ediyor çünkü hâlâ fazla yemediğime inanıyor. Eve gitmem için bana ödünç verdiği arabaya doğru yürüyorum. Şoförlerine ulaşamıyorum, bu yüzden geri dönüp bunu onlara söylemek yerine kendi başıma sürmeyi tercih ediyorum.

Zaten araba kullanmayalı uzun zaman olmuştu - Eli'nin arabasını mahvettiğim günden beri.

Oops.

Lan şeytani bir sırtışıla önümde kayıyor. Garaj yolunun soluk ışığı altında bir iblis yumurtasından farksız görünüyor.

"Şimdi ne olacak?" Bir elimi kalçama koyup ona dik dik bakıyorum. "Eğer kulaklarım bana ihanet etmediyse, sanırım seni duydum

Eli'ı Aiden Amca'ya savunmak." "Orada ne kadar kaldın?"

"Kendi kulaklarımdan şüphe edecek kadar uzun. Eli'nin tarafını mı tutuyorsun? Dürüst olmak gerekirse paralel bir evrenin ipuçlarını arıyordum."

"Ben... sadece doğruyu söylüyordum."

"Kuzenim hakkındaki tutumunuz söz konusu olduğunda gerçek ne zamandan beri önemli oldu?"

"Şimdiden beri."

"Hmm." Arabaya yaslanıp kollarını ve bileklerini

kavuştururken tuhaf bir şekilde beni izliyor.
"Ne?"

"Düşündürücü bir haber paylaşp paylaşmamayı düşünüyorum."

"Benimle mi ilgili?"

"Elbette. Ancak olayları yeni bir ışık altında görmenin size zarar mı yoksa yarar mı getireceğinden emin değilim."

"Benim hakkımdaysa, bilmek isterim." "Bunu kaldıracak kadar güçlü müsün?"

"Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun Landon?"

"Çok istiyorum. Eli'yi kıışkırtmak istesem de, onun kilometrelerce uzunluğundaki ölüm listesinin başına geçmek istemiyorum, ama madem buradayım, bunu yaptığma değsin bari. Sana bir şey sormama izin ver. Terapistinin değıştiğinin farkında mısın?"

"Evet."

"Nedenini biliyor musun?"

"Önceki terapistim İngiltere'den ayrıldı." "Kendi isteğiyile mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece bir soru. Sıradaki soru, son zamanlarda hiç garip olaylar yaşadınız mı?"

"Hayır. Hastanede uyandığımdan beri oldukça istikrarlıyım." Restoranın dışındaki panik atağı saymazsak, her zamanki nöbetlerimden hiçbirini geçirmedim. Eskiden bir sonrakini beklerken diken üstünde olurdum ama son zamanlarda o kadar rahatım ki bu kaygısız hayata alışmaya başladım.

Bir parçam hala uyuma düşüncesiyle ürperiyor ve sürekli bir sonraki destansı erimemi düşünüyor olsa bile.

"Nedenini hiç merak ettiniz mi?" Lan sorar.

"Yeni ilaçlar. Gerçekten iyiler ve çok az yan etkileri var, çoğunlukla uyuşukluk, ama çok sık değil."

"Harika."

"Havalı mı? Bu anketin anlamı nedir, Lan?" "Sadece bazı şeyleri perspektif haline getiriyorum. Hepsi bu."

"Bu senin için asla yeterli değil. Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Ben mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Seni Eli'nin anti-fan kulübünün kurucusu olarak her zamanki yerinde bulsaydım durum farklı olurdu ama ne yazık ki değişmişsin."

"Ben...yapmadım."

"Barbie, lütfen. Az önce Aiden Amca'yla, Eli'nin kocasının üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışan dindar karısı gibi konuştun. Sadece değişmekle kalmadın, aynı zamanda ona karşı olan eski hislerine de balıklama dalıyorsun."

"Ona bir daha asla kalbimi vermem. O kırdıktan sonra olmaz."

"Hey, beni ikna etmene gerek yok. Ve eğer teselli olacaksa, bunu senin iyiliğin için yaptığina inanıyorum. İçten içe seni önemsiyor. Kendince berbat, çarpık bir şekilde, ama yöntemleri er ya da geç onu kışından ısıracak."

"Umursar mı? Eli?"

"Bir erkek, eğer umurunda değilse, her bir adayınızı eleyip sonra da sizinle evlenmeye kalkmaz."

"Sahiplik ve bakım aynı şey değildir, Lan."

"Hayır, ama bir arada yaşayabilirler." Kapıyı itiyor ve benim için açıyor. "Arabayı sen mi kullanacaksın?"

"Neden yapmayayım ki?"

Ben arabaya binip yiyecek kaplarını yolcu koltuğuna yerleştirirken o sadece omuz silkiyor.

Kayınvalidemin evinden çıkarken Lan bana el sallıyor. Finlandiyalı bir solistin çello performansını dinlerken, Lan'ın sözleri kafamın arkasında çalmaya devam ediyor.

Eli'yi ve hatta Sam'i bir yalanın içinde yakaladıktan sonra kafamda pek çok soru işareti olduğu doğrudur, ancak içimin rahat etmesi için söz konusu tutarsızlıkları görmezden gelmeyi tercih ettim.

Lan, gerçeğin mevcut istikrarımı feda etmeye değip değmeyeceğini ima etti.

Birkaç ay önce, her zaman gerçeği seçerdim, ama şu anda alyansıma bakarken ve

Her şey beraberinde geliyor, bunun doğru çözüm olup olmadığından emin değilim.

Neden benim doğrularım etrafımdakilerin acılarından daha önemli? Ailem, Ari, Cecy, Elsa Teyze ve hatta Sam ve Leo, bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadılar.

Eli da öyle. Onu benim utanç verici olaylarıma maruz bırakmanın adil olduğunu düşünmüyorum. Gerçek bir evliliğimiz olmadığı için benimle ilgilenmek gibi bir zorunluluğu yok.

Ekranda kocamın adından başkası yanıp sönerken müziğim durdu.

"Şeytandan bahset. Beni özledin mi, *sevgilim*?"

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" Kırpılmış sesi arabayı bir

gerginlik

katmanı.

"Evet."

"Ne *sikim*-" Sözüünü kesiyor ve bir çocuğa hitap ediyormuş gibi yavaşça konuşuyor. "Hemen kenara çek ve siyah bir taksi çağır. Çok uzun sürerse, gelip seni alırım."

"Hayır mı? Kendi başıma gayet iyi sürebilirim." "Kenara çek, Ava!"

I İrkil, benim parmaklar sıkma etrafında ve Direksiyon simidi.

Eli bana asla bağırılmaz. *Asla*. Tahriklerimin doruğunda yapacağını düşündüğümde bile.

Sola dönüp kenara çekiyorum, sonra da arabayı park ediyorum, çünkü araba kullanamayacak kadar titriyorum.

Kulaklarım çınlıyor ve sanki yeraltından geliyormuş gibi ismimle seslenildiğini duyuyorum.

Bir görüntügeçer aracılığıyla benim Kafa içinde a Flaş. Arabanın yan tarafına yığıldım.

KIPKIRMIZI LEKELER TENİMİN HER SANTİMİNİ, ELLERİMİ KAPLIYOR. ve kalçalarım kaygan, yapışkan bir filmle kaplı. Tırnaklarımın altında ve parmak uçlarımda yapışkan kanı hissedebiliyorum. Yerdeki parlak kırmızı havuzlar, sokağın loş ışığında soyut bir tuval oluşturuyor. Nefeslerim kesik

kesik geliyor.

Kendimi sabitlemeye çalışırken nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor. Sanki kan varlığımın her köşesine sızmış, beni içten ve dıştan lekeliyor.

"Ava!" Eli'nin gür sesi kulağımda yankılanıyor ama ellerimdeki kandan başımı kaldıramıyorum.

Olamaz.

Ben ne yaptım? Ben

ne-

"Ava?"

Başımı kaldırıyorum ve Eli'nin yakışıklı yüzünün çarpıtılmış, bulanık haline bakıyorum.

"Bana elini ver," diye emrediyor sert bir sesle.

Başımı çılgınca sallıyorum. "Kan... kan..."

"Bana bak. Hey, bana bak. Bana odaklan. İşte böyle. Aferin kızıma. Nefes al. Beni taklit et ve düzgün nefes al. Al... ver... Al... ver... Harika gidiyorsun, güzelim. Şimdi elimi tutmanı istiyorum, tamam mı?"

Titreyen parmaklarım havaya kalkıyor ve topuklarımın asfalta sürtünmesi ürkütücü sessizlikte bir bomba gibi yankılanıyor.

Eli beni kucağına çekiyor ve her şey kararıyor.

Fuck.
Lanet olsun.
Siktir!

Henderson arabayı Ava'nın evinin tam karşısında aniden durduruyor ve ben de tam olarak durmadan önce kapıyı açıp koşarak araca doğru gidiyorum.

Kenara çekmesini söyledikten sonra telefonda tamamen sessiz kaldı, ben de Henderson'a telefonunun GPS'ini takip ettirdim ve bizi ışık hızıyla buraya getirdi.

Karımın yapması gereken son şey araba kullanmak. Hayal gücünün hiçbir sınırı bunu yapmaya uygun değil. Daha da kötüsü, bu tetikleyici bir faktör.

Annem ve babam arabaya tek başına değil, lanet bir şoförle bindiğinden emin olmalıydı. Landon bana söylemeseydi, muhtemelen onu şimdiye kadar bir çukurda bulurdum.

Arabaya yaklaştıkça adımlarımdaki gerginlik göğsümdekiyle eşleşiyor. Kapının yanında durup derin bir nefes alıyorum ve kendimi Sam, Henderson, Ariella, Cecily ve hatta babamın bana geleceğini söylediği felakete hazırlıyorum.

Kendi yarattığım felaket.

Soğuk hava tenimi ısıtırken, yerleşim bölgesinin zayıf ışığı siyah arabanın üzerinde uğursuz bir hale oluşturuyor.

Başımı eğiyorum ve Ava'yı direksiyona yığılmış, bana sırtını dönmüş, sarı saçları düşmüş bir meleğinkini andıran ipeksi dalgalar halinde dökülürken bulduğumda duraklıyorum.

Bir çellonun hafif sesi, kapalı pencereden, unutulmaz bir ninninin yumuşaklığıyla süzülüyor.

Kolu çekiyorum. Kilitlendi. Lanet olsun.

Bu en kötü deja vu vakası.

En son bir araba tarafından yere yığıldığında ve tepkisiz kaldığında onu kendime bağladım ve sonsuza dek yanımda kalmasını sağladım.

Ona başka seçeneği olmadığını söyledim ama bu gerçeklerden çok uzaktı.

Hastalığını hapsetme çabalarımın rağmen kumun inadıyla parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Onu boğmak.

Sök onu.

Bir kum saati yaptım, ama aylardır çatlıyor ve ben hasarı görmeyi reddettim. Ne gece yürüyüşlerinde ne de onun hayalet versiyonunun akılsız varlığında.

Ancak, bu olay onu geri dönüşü olmayan bir noktaya itmeye ve kum saati kalıntılarını yok etmeye meyillidir.

Daha az umursayamazdım.

Eğer her şey taşarsa, onu tekrar içeri hapsetmenin bir yolunu bulacağım. Bütün çölleri satın alıp kumu tekrar içeri sokmam gerekse bile.

Onu ürkütmemek için cama hafifçe vururken çenem sıkılıyor, bir yanım onun bir şey duyamayacak kadar uzaklaştığını hissetse bile.

Tekrar yapıyorum, vuruşun arkasına daha fazla güç enjekte ediyorum. Karım kıpırıyor ve ben duraklıyorum, elim havada asılı kalıyor.

Yavaşça kendini kaldırıyor ve bana doğru dönüyor, sert hareketleri bir robotunkinden farksız.

Sikeyim.

Gözleri bulanık, boş değil ama aynı zamanda mevcut da değil. Uyuşukluk ve uyanıklığın gizemli bir karışımı.

Benim bir şey söylememe gerek kalmadan gösterge panelindeki bir düğmeye tıklıyor.

Kapıyı dikkatlice aralıyorum ve tehdit faktörünü azaltmak amacıyla yüzümü onunkiyle aynı seviyeye getirecek şekilde alçalıyorum.

Deniz ürünlerinin kokusu burun deliklerimi dolduruyor ama ondan tatlı çiçek kokuları yayılmaya devam ediyor.

Karım ölümle yaşam arasında bocalayan o masmavi gözleriyle bana bakıyor.

Eski halinin bir gölgesi gibi.

"Hey," diyorum toplayabildiğim kadar yumuşaklıkla.

"Hey," diye mırıldanıyor, gözlerinde bir parıltı toplanıyor

Göz kapakları yavaş yavaş açılırken. "Sen geldin." "Tabii ki geldim."

"Sanırım panik atak geçirdim." "İlaçlarını aldın mı?"

Çılgınca dökülen çantasını arıyor ve hap şişesini çıkarıp vermeden önce bazı makyaj malzemeleri düşüyor.

"İki tane aldım. Kuru kuru yuttum."

"Aferin kızıma." Yanağını okşuyorum, parmaklarımı boğazına doğru kaydırıyorum ve o sabit nabız noktasına bastırıyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, alttakini dişlerinin arasına almadan önce dudakları aralanıyor.

Bakışlarım hareketi takip ediyor ve her zamanki gibi durumu okuyamayan aletim kesinlikle dikkatimi çekiyor.

Dudağını serbest bırakıyor ve küçük bir somurtmayla öne doğru itiyor. "Bana bağırdın. Bundan hoşlanmadım."

"Bir daha olmayacak."

"Teşekkürler. Bugün Elsa Teyze ile çok eğlendim ve Aiden Amca ile akşam yemeği de iyi geçti."

"Güzel."

"Sana yemek gönderdi."

"Anlıyorum."

"Aslında benim için ama
paylaşacağım." "Minnettarım."

"Lan geri geldi ve her zamanki gibi saçmalıyordu."

"Öyle olmasaydı şok edici olurdu."

"Bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi işine
yarayabilir." "Bunu ayarlayacağım."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiriyor ve uzun bir
nefes veriyorum. Bu o.

Karım geri döndü.

Boğazını serbest bırakıyorum ama sadece arabadan
çıkmasına rehberlik edebilmek için. Ama çantasından
düşen her şeyi ve yiyecek kaplarını almakta ısrar ediyor.

"Hey, Leo." Kapları yolcu koltuğuna yerleştirirken ona
el sallıyor. "Bunlara dikkat edin lütfen."

Başını sallıyor.

"Her ihtimale karşı onları bağlayacağım."

Başımı eğip hareketlerini izliyorum. Hâlâ biraz robotik,
parmakları artık titremeler nedeniyle sarsıntılı bir şekilde
hareket ediyor, ama tekinsiz bir şekilde konuşuyor.

Ayrıca normal davranıyor, yani bu umut verici bir işaret
olmalı.

Konteyner torbasının bağlandığından emin olduktan
sonra gözlerini bana diyor. "İtiraz etmeyecek misin?"

"Ne hakkında?"

"Ben ona Leo diyorum."

"İtiraz etmemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır." Gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor. "Uyumlu
olduğunda çok sevimli olabiliyorsun bebeğim."

Ve sonra arka koltuğa kayar.

Dudaklarının tenimi yaktığı yere dokunma isteğime
direnerek yerimde sabit kalıyorum.

Yanağımi öptükten sonra bana aynı cümle içinde
sevimli ve bebeğim mi dedi?

Aman Tanrım.

Belki de bir doktora görünmesi gereken kişi ben olmalıyım çünkü az önce olanları tam olarak bu sırayla tekrar etmesini istiyorum.

Daha da iyisi, belki de velet davranışının tehlikeli bir mutasyona uğraması ihtimaline karşı onu kontrol ettirmeliyim.

Henderson'ın ürkütücü gülümsemesini gizlemeye çalıştığını bir anlığına yakalıyorum. Gözlerimi ona diktiğim anda gülümsemesi kayboluyor.

Belki de onu bir uçurumdan aşağı atmanın zamanı gelmiştir. Son zamanlarda karımla kurduğu bağdan ya da ona sürekli bir şeyler alıp yemesini sağlamasından hoşlanmıyorum. Son baktığımda annesi değildi.

Yediğinden emin olması gereken tek kişi benim.

Ve hayır, dramatik davranmıyorum. Bu tamamen normal bir davranış, babama göre bile.

Annem onu dinlememem gerektiğini söyledi, ama bu durumda yanılıyor.

Arka koltukta karıma katılıyorum, herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını incelikle araştırıyorum. Araba hareket eder etmez yüzünü bana dönüyor, yüz ifadesini gizemli bir bakış kaplıyor.

Ava her zaman açık bir kitap olmuştur, buna son birkaç yıldaki dikkat çekme davranışı ve aşırı nefreti de dahildir. Bunlarla neyi başarmak istediğini anladım ve ilerleyebileceği her fırsatı sık sık paramparça ettim.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ta ki dizlerinin üzerine çökene ve beni sadece kurtarıcısı olarak görene kadar.

Başkası değil. *Ben*.

Ve yine de, şu anda, yabancı hissediyor. Kendisinin o hayalet versiyonu değil, ince yazılarını okuyamadığım farklı bir şey.

"Neden araba kullanamıyorum?" diye soruyor alçak ve zor duyulabilir bir sesle."

"Yapamayacağından değil."

"Yapmamalıydım," diye bitiriyor. "Bunu karakteristik olmayan öfkenizden anladım. Senin için endişeleniyordum.

Çünkü panik atak geçireceğimi tahmin etmiştin. Her araba kullandığımda panik atak geçirecek miyim?"

"Büyük ihtimalle."

"Arabana zarar verdiğim zaman bu yüzden mi sürmeme izin vermedin?"

"Doğru."

"Bu bir tetikleyici mi?" "Evet."

"Hafızamı kaybetmeden önce bir tetikleyici değildi." "Şimdi öyle."

"Neden?"

"Önemli değil."

"Sana göre mi?"

Başımı salladım.

"Tamam, ama ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Devam et," diyorum, onun kayıtsız tonu ve ifadesiz yüzü bir yana, bu konuşmanın nereye gittiğini takdir etmesem de.

"Durumumu etkileyebilecek travmatik etkileri olabileceğine inandığım bir kaza hakkında bilgi sahibi olmamı istemediğinizi düşünüyorum."

Parmaklarımı kalçama vuruyorum, beynimde alevlenen alarm kükremesinin tam tersi bir soğukkanlılık sergiliyorum. Sesim onunkinden daha sakin, daha kontrollü. "Bir şey mi hatırladın?"

"Sadece bir arabanın yanına yığılmış ve kana bakarken çekilmiş birkaç fotoğrafım var. Sen de oradaydın." Çenesi titreyerek bana bakarken tarafsızlık pelerini kayıyor. "Bu doğru mu?"

"Anılarınızda neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair verdiğim karar sayılır mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü beni en kötü halimde gördün ve kaldın."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Ben değil bir Salak, Eli, ve I
Ayrıca var yeterli benim versiyonumu
görmüş olman gerektiğini bilmek için öz farkındalık

O kadar çok sorunla dolu ki, dışarı çıkmasına izin verilmemeli ve yine de beni ne aileme geri attınız ne de bir psikiyatri tesisine kilitlediniz. Bana asla anormal muamelesi yapmadınız ve size minnettarım. Hayır, minnettarlığın da ötesindeyim. Size *borçluyum* ve bu nedenle bu konuda size güveniyorum."

"Yapma bunu. Ben çoğu zaman kendime güvenemiyorum, sen de güvenmemelisin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ben dişlerimi o yastığa geçirip kanını emmek istiyorum. Gülümsemeyi kesmesini istiyorum yoksa yaptıklarının sonuçlarından hoşlanmayacak.

"Hâlâ senin kafamdan daha güvenilir olduğunu düşünüyorum," diye fısıldıyor. "Lan eski terapistim ve anormal davranışlarım hakkında bir şeyler söyledi ama sen öyle dersin bunu ve güvenilmez anılarımı görmezden geleceğim."

Çenem gerildi. O orospu çocuğu Landon cenazesi için geri dönmüş gibi görünüyor. Bu dileğini er ya da geç yerine getireceğim.

"Lan başka ne dedi?" "Her zamanki gibi saçma sapan şeyler." "Ne tür bir saçmalık?"

Yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. O küçük sümüklü piçi düşünürken neden kızarıyor ki?

Boğazını temizliyor. "Önemli bir şey değil."

"Bana söyleyin, önemli olup olmadığına ben karar vereyim." "Gerçekten önemli değil." Bana dikkatle bakıyor. "Peki ya

Az önce bahsettiğim diğer her şey? Bunlar da mı hiçbir şey?"

Parlak mavi gözlerindeki umudu ve onun için inşa ettiğim bu karanlık peri masalına inanma ihtiyacını görebiliyorum.

Kum saatindeki bir sonraki çatlağı görebiliyorum ve doğanın akışına bırakmak yerine, bekleyen toz şeytanının üzerine bir kanlı sıva daha yerleştiriyorum.

"Önemli bir şey değil" derken elimi küçük elinin

etrafında dolaştırıyorum.

Bir nefes çekip elini çevirerek parmaklarımızı birleştirdiğinde içinden bir ürperti geçiyor. "Teşekkürler."

Daha açık teninin benimkiyle olan kontrastına ve bana dokunabileceği her yere sık sık sürdüğü ısıltılı pembe tırnaklarına bakıyorum. Ben onun boğazında, göğüslerinde ve kıkırda izler bırakabilirim ama karım kendi izlerini de bırakmayı asla ihmal etmez. Onu bağlasam bile, bir şekilde beni tırmalamanın bir yolunu buluyor.

Telefonum titriyor ve muhtemelen kontrol etmek için gitmesine izin vermek anlamına geldiği için görmezden geliyorum.

Ancak tekrar titreştiğinde, boştaki elimle geri alıyorum.

BABA

Sizi yarın Ansil projesi için yapılacak toplantıya bekliyorum.

Tek elle yazmanın mutlak beceriksizliğine rağmen, yine de öyle yapıyorum.

BEN

Ne zamandan beri stratejik toplantılara yabancıların katılmasına izin veriliyor?

Sen yabancı değilsin. Kadroya geri döndün.

Neden? Annenin baskısı mı?

Ve karın.

Önce ekrana, sonra da beklentiyle beni izleyen Ava'ya bakıyorum. Kimin baskısı şimdi?

Karım mı?

Ne zamandan beri babama baskı yapabiliyor?

Karınızı kastetmediğinize emin misiniz? Son baktığımda seni bir şeye zorlayabilecek tek kişi oydu.

Ava bana senin neden buluşması ve bıçaklanan Robert'ın ikisi de onunla ilgili. Bu detayları paylaşmamanın bir sebebi var mı? Kendin mi?

Mazeret sunmayı sevmem.

Ben senin babanım, Eli. Bana karşı bahaneler kullanabilirsin.

Bundan hoşlanmıyorum ve eşim yüzünden projeye yeniden dahil edilmek istemiyorum.

Evet, öylesiniz ve nasıl minnettar olunacağını öğrenmelisiniz.

Başımı kaldırdığımda karımın hâlâ beni izlediğini görüyorum, parmakları bir sonraki hamlemi tahmin ediyormuş gibi elimin etrafında sıkılaşıyor.

"Babama ne söyledin?" Kolumu çektim.

Beni kolayca bırakmıyor ve tırnaklarından biri derimi kesiyor.

Ava değil Gizle onu bak . hayal kırıklığı.

"Gerçek."

"Ne verdi sen ve izlenim sen olabilir söyle ona bir şey söyledi mi?"

"Gerçeği bilmeden suçlanmanız ve bir projeden atılmanız gerçeği."

"Ona söylemek isteseydim söylerdim."

"Ama istemedin, ben de senin için yaptım."

"Bunu benim için mi yaptın? Ayakta alkışlayayım mı? Karımın benim için mazeret sunmasına ihtiyacım yok. Senin gereksiz davranışların yüzünden beni ciddiye bile almayacak."

"Hey. O senin baban, bakıcın değil ve seni kesinlikle ciddiye alıyor."

Araba evin önünde duruyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "İşgüzarlık yapma Ava. Anlaştık mı?"

"Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim." Kapıyı itip açarken çenesi titriyor ve kafasını tekrar içeri sokmadan önce dışarı çıkıyor. "Ve kayıtlara *geçsin* diye söylüyorum, bir *teşekkür* yeterli olurdu."

Henderson kapımı açarken o da girişe doğru koşuyor ve yemin ederim o piç bana ters ters bakıyor.

"Ne?" Havladım. "Burnunu benim işime sokuyordu."

"Siz evlisiniz. Bu ikinizi de ilgilendirir."

"Buna inanamıyorum. Şimdi de onun tarafını mı tutuyorsun?"

Sanki mantıksız davranan benmişim gibi başka tarafa bakıyor.

Arabadan indiğimde Henderson, "Bilgin olsun," diyor. "Projeden iki kez atılmana kendisinin neden olduğu gerçeğinden dolayı stresliydi ve yardım etmek için beyin fırtınası yapıyordu. Babana gidip bunun sebebinin kendisi olduğunu söylemenin onun için kolay olduğuna inanıyor musun? Onun gibi gururlu bir insanın ailen tarafından zayıflığın olarak görölmek istediğine inanıyor musun?"

Çenem sıkıştı. "Bugün çok fazla konuşuyorsun. Bu senin iki haftalık iznin mi?"

Arkasını dönüp gitmeden önce boş bir yüz ifadesiyle "Hayır, bu benim insanlık bildiririmim" diyor.

Evden içeri dalarken adımlarım uzun ve sert. Odama girer girmez Ava'yı çantasını yere bırakmış, elini kalçasına dayamış halde buluyorum.

İlk defa benim odama geliyor. Genelde onun odasına ben giderim.

"Şimdi ne olacak?" Ceketimi omuzlarımdan silkip sandalyenin üzerine düzgünce yerleştirirken sabırsız bir sesle soruyorum.

"Taşınmak istiyorum."

"Nereye taşınalım? Aynı evde yaşıyoruz."

"Senin odana taşınmak istiyorum."

Kravatımı gevşetiyorum. "Ayrı oda isteyen sendin."

"Fikrimi değiştirdim." "Ben

değiştirmedim."

"Neden?"

"Çünkü ben mahremiyete inanırım." Ve onu tetiklememek için.

"Oh, anlıyorum." Önüme geçerek beni ona bakmaya zorluyor. "Bu durumda, uzaya inanıyorum."

"İhtiyacın olan tüm alana sahipsin. Odanda." "Bu gece beni becermeye gelecek misin?"

"Her şeyden sonra havanda olacağını düşünmemiştim."

"Havamdayım. Öfkeli seks benim favorim."

Sikim pantolonuma karşı sertleşiyor, gerçek bir sık olduğum ve burada olan güç dinamiğini okumadığım için.

"Öyle mi?"

"Evet. Beni becermekte çok iyisin."

"İyi mi? Sikim amınızı doldururken yeri göğü inletiyorsunuz Bayan King. Sanırım ben *terbiyeli olmaktan çok* daha fazlasıyım."

"Söylediğimi söyledim." Tırnaklarını inceliyor. "Eee? Geliyor musun? Kelime oyunu yaptım."

"Bunu düşüneceğim."

"Daha hızlı düşün." Parmak uçlarında duruyor ve gömleğimdeki görünmez bir kıvrımı okşuyor. "Ve bunu yaparken, içimdeyken yüzüme bakıp bakmayacağını da düşün, çünkü bana dokunmana izin vermemin tek yolu bu."

Tekrar aşağı iniyor ve bana tatlı bir gülümseme gönderiyor. "Sen de benim yatağımı paylaşmak zorunda kalacaksın. Ben senin fahişen değilim, Eli. Ben senin karınım ve bana öyle davranacaksın."

Dudaklarımın sırtmasına izin verdim. "Bu ani değişikliğin sebebi nedir? Yakınlaşmaya ihtiyacımız olmadığı konusunda hemfikir olduğunuzu sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Ya bana istediğimi verirsin, ya da isteyen birini bulurum. Bunu düşün, tamam mı?"

Onu dirseğinden tutuyorum, parmaklarım derisini kazıyor. "Başka biri olmayacak Ava. O gemi senin için çoktan kalktı."

Ağzımın köşesini öpüyor. "O zaman hızlı düşünsen iyi olur, *bebeğim*."

Ve sonra kalçalarını sallayarak odadan çıktı. ve saçlarını savuruyor.

Ve bu kadın için her şeyi mahvedeceğimi biliyorum.

Yaşam çizgisi de buna dahildi.

"S Hap, Cecy. Erkeğini nasıl baştan çıkarıyorsun?"
Arkadaşım meyve suyunu içerken boğuluyor,
damlacıklar etrafa saçılıyor.

Masanın ve kameranın her yerine bulaşmış ve burnundan
akmış.

"Limonata duşu için teşekkürler Ava." Burnunu bir
peçeteyle siliyor.

"Ne? Herkes Jeremy'nin fiziksel olarak senden gözlerini
ayıramadığını biliyor. İzin versen seni herkesin içinde
becereceğinden eminim. O yüzden bir kıza yardım et ve
onun daha fazlası için geri gelmesini nasıl sağlayacağın
konusunda bana ipuçları ver."

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve burnunu
ovuşturuyor. "Gerçekten hiçbir şey yapmıyorum. Beni
gördüğü anda üzerime atlıyor."

Yukarı baktım. "Tanrım, diğer insanlar için neler
yaptığını gördüm ve ben de istiyorum."

"Dramatik olmayı bırak. Ayrıca, Jeremy'nin bana bakışı
Eli'nin sana olan yoğun bakışıyla yarışır."

"Sürtük, lütfen. Kendimi daha iyi hissetmem için yalan
söylemene gerek yok."

"Ciddiyim. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni
seviyorum ama bazen çok kör olabiliyorsun. Ayrıca, neden

baştan çıkarma ipuçları? Bir süredir ağrı ve sızıdan şikâyet ediyordun. Gerçi geçen hafta durmuştun."

"On gün." Müzik odamın zeminine uzanıp telefonu kaldırırken iç geçiriyorum.

Cecy masanın üzerine eğiliyor ve okuduğu ya da okuyormuş gibi yaptığı manga kitabını bırakıyor. Kendi işlerimizi yaparken birbirimizi kameraya aldığımız günler oluyor. Ben pratik yapıyorum ya da okuyorum, o da aynısını yapıyor. Bizi ayıran koca bir okyanus olsa bile onun her zaman yanımızda olduğunu bilmek rahatlatıcı.

"On gün önce ne oldu?" diye soruyor.

"Biraz, biraz, aptalca bir öneride bulundum."

"Ne tür bir öneri?"

"Bir koşul, aslında."

"Ve? Beni burada muallakta bırakıyorsun."

"Eli'ye benimle aynı odaya girmediği sürece bana dokunamayacağını ve içimdeyken yüzüme bakması gerektiğini söyledim. Bilirsiniz, bir kadının kocasından isteyebileceği çok mantıklı şeyler. Sonuç? Piç kurusu beni tamamen dışladı."

İncinmiş gibi görünmemeye çalışıyorum. Tanrım, Cecy'den başka biriyle konuşuyor olsaydım çok utanırdım.

"Yanılıyor muydum?" Yüzümü buruşturarak sordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle hayır. İlk etapta bundan kurtulmasına izin vermene şaşırdım."

"Sanki beni sevmesini talep ediyormuşum gibi bir izlenim yarattı. Ayrıca, sevgiye aç olsam bile bunu içimde tuttum. Kendimi çaresiz göstermemin hiçbir yolu yoktu."

"Peki ya şimdi?"

"Eğer bu ilişkide sıkışıp kalırsam, ihtiyaçlarımdan ödün vermek istemiyorum."

"Tanrım. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Evet, şey. İşe yaramadı. Ve ben her şeyi denedim, biliyorsun." Boştaki elimle sayıyorum. "Etrafta dolaştım

Evine gelmiş geçmiş en erotik geceliklerle girdim ve o bana hiç bakmadı, sanki havadan bir şeymişim gibi. Gelmiş geçmiş en dar kıyafetlerle çalışma odasına daldım, bir lolipop emip dudaklarımı parlattım ve masasının karşısındaki kanepede kitap okuyup ona göğüs dekolterilerini en ön sıradan izlettim ama o beni kovup kapıyı kilitledi. Gelen kutusunu alaycı resimlerle doldurdum ve o beni tamamen görmezden geldi. Artık eve makul saatlerde bile gelmiyor. Önceden birlikte vakit geçirirdik ama artık yüzümü görmek istemiyor gibi."

Seksin içinde ya da dışında.

Ve bu itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

"Hey." Cecy sesini yumuşatıyor, zahmetsizce annelik içgüdülerini devreye sokuyor. "Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama yanlış bir şey yapmıyorsun Ava. Seni takdir etmemek onun kaybı."

"Ona mesaj at."

"Atarım."

"Yapma. Bu konuyu seninle konuşacak kadar önemsemişimi anlayacaktır."

"Biz bir set olarak geliyoruz. O bununla

baş çıkabilir." Sırıttıyorum. "Tabii ki."

"Sana bir şey sormama izin ver." Sözlerini tartıyormuş gibi duraksıyor. "Her zaman ben dahil kimseyle aynı odayı paylaşmaktan hoşlanmadığını, çünkü kabus sırasındaki haline kimsenin tanık olmasını istemediğini söylemez miydin? Eli neden bir istisna?"

"O biliyor, Cecy. *Her şeyi biliyor*. Görünüşe göre benimle konuşmak istediğinden daha fazlasını. Belki de onu daha fazla test etmek ve gerçekten kabul edip etmediğini görmek için hüsnükuruntu yapıyorumdur." Gerçekte, sanırım artık yalnız uyumak istemiyorum.

Her zaman kendime ait bir odam olması konusundaki ısrarım yalnızlığı sevdiğimden değil, birilerinin beni en kötü halimle görmesinden korktuğum içindir.

Korkumun tamamen ortadan kalktığını söylersem yalan söylemiş olurum, ancak arkadaşlık özlemim onu gölgede bırakıyor.

Ve açıklanamaz bir şekilde, Eli o ve bir kimin şirket Geri dönülmez bir şekilde çaresizim.

Ya da belki sadece gerçek nedenleri yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum.

"Tavsiyemi ister misin?" Cecy sinsi bir ses tonuyla sorar.

"Her zaman."

"Lan buralarda değil mi?"

"Ugh. O bok karıştırıcı mı? Evet ve yanında onu bir süreliğine dizginleyebilecek Mia ya da Bran bile yoktu."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama en iyi yaptığınız şeyi yapmak için onu kullanabileceğiniz için bu daha da iyi."

"Hangisi?"

"Eli'yi

kışkırtmak."

"Cecy? Bana her zaman bunu yapmamamı tavsiye eden sen değil miydin? Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?"

"Bu siz evlenmeden önceydi. Onu kışkırtmayı bırakırsan yörüngesinden kaçabileceğini düşünmüştüm ama o gemi artık kalktı."

"Ben görünmezmişim gibi davranırken işe yarayacağını düşündüren ne?"

"Eğer öyle değilse, bu ödünlerin sizin katı sınırlarınız olup olmadığını düşünmeye başlamak isteyebilirsiniz. Eğer öyleyse, bu evliliğin kullanılabilirliğini ve rahatlığın kalp ağrısından daha ağır basıp basmadığını da düşünmek isteyebilirsiniz."

Gözlerim yanıyor ve bulanıklaşıyor. "Neden onunla evlenmeme engel olmadın Cecy? Belli ki gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti."

"Denedim. Sana canının yanacağını bile söyledim ama sen buna degeceğini söyledin. Bunun hâlâ geçerli olduğundan emin değilim."

"Keşke şu anda sana sarılabilseydim." "Ben de isterdim."

Ama Ava?"

"Öyle mi?"

"Vazgeçme. Neyin var göster ona."

ELİMDE BİR SÜRÜ SOSYAL BAĞLANTI VE LAN VAR. O YAPABİLİR kendi sosyal müfredatının bir sorun yumağına sarılmış hali sayılır.

Bir de Remi var, o da belada ikinci sırada. Üçümüz en iyi yaptığımız şeyi yaparız. Parti.

Eli'nin sahip olduğu devasa yata bir tane attık. OKB'sini paramparça etmek için eve de atabilirdim ama orası benim evim ve içinde tahribat yaratabilecek tek kişi benim.

Ayrıca, Sam özenle küratörlüğünü yaptığı düzenine kaos getirmeye kalkışırsam beni öldürürdü, bu yüzden bir uzlaşmaya vardık ve Leo bana anahtarları kaçıırken o da yemek servisi yaptı.

Tül etekli küçük pembe bir elbise ve göğüslerimi örten sutyen kapları olan dar, şeffaf dantel bir korse giyiyorum.

Bir saat içinde yat, isimlerini ya da nerede tanıştıklarını zar zor hatırladığım insanlarla dolup taşıyor. Ama yine de bu nicelikle ilgili, nitelikle değil. Yani ne kadar çok o kadar iyi.

Eli'nin varlığını görmezden gelerek beni içine ittiği bu bunalımdan çıkmam gerekiyordu.

"Bir amatör için hiç fena değil," diyor Remi son moda DJ müziğinin ritmiyle dans ederken. Ben bakire bir piña colada içip bir o yana bir bu yana sallanırken onun elinde bir içki var.

"Sürtük, lütfen. Bu benim ilk rodeom değil."

"Dürüst olmak gerekirse, o senden daha çok parti hayvanıydı, Rems." Lan neredeyse hiç hareket etmiyor ve daha çok telefonuna bir şeyler yazmaktan memnun. Yüzündeki hoş ifadeye bakılırsa, kesinlikle Mia'yla konuşuyor.

"Gördün mü?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Küfür! Lordum, parti yapmanın alametifarikasıdır. Benim gibi giyinebilir, benim gibi konuşabilir ve bir sonraki en iyi şey olmaya çalışabilirsin, ama bu tam olarak ben değilim."

"Eminem'in sözlerini çalmayı bırak." Onu şakayla karışık itiyorum. "Ve bunu yaparken, benim tanrıça üstünlüğümü kıskanmamaya çalış."

"Evet, bunu senin sinir bozucu kocana bıraktım." Nefes nefese kaldı. "Son hazırlıksız ziyaretinden sonra hayatımı cehenneme çevirdi. İş yükümü üç katına çıkardı, Ariella'ya programıma tam erişim hakkı verdi ve hatta bana renkli sosyal hayatımı tek başına mahveden aptal bir proje verdi."

"Senin yerinde olmak kötü," diyor Lan sırtarak, hâlâ telefonuna odaklanmış bir halde. "Ama yine de kuzenimin seviyesinde değilsin, o yüzden zararın neresinden dönersen kârdır."

"Hey!" Dansı bırakıyorum. "Sizi, O-Kim-Olduğu-Bilinmeyen-Adı tartışma konusu yapın diye davet etmedim."

"Aman Tanrım." Lan telefonunu cebine koyuyor ve bilmiş bir tavırla sırıtıyor. "Ben de bu fiyaskonun tüm amacının bu olduğunu sanıyordum."

"Sen tam bir otuzbircisin."

"Tam da bu yüzden beni davet ettin Barbie. Minnettarlığımı kargaşa şeklinde kabul ediyorum. Ne kadar büyük, o kadar iyi."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Remi. "Ariella'yı sen mi davet ettin?"

"Senin burada olacağını öğrenince kendi kendini davet etti." Konuşmamı daha yeni bitirmiştik ki kız kardeşim onu koala gibi kucakladı.

"Ben buradayım! Beni özledin mi?"

"Kesinlikle olmaz." Onu büyük bir güçlkle başından savdı.

"Yaptığını biliyorum." Gülümsüyor ve ona bir öpücük gönderiyor, sonra da bana sarılıyor. "Hasta parti, hanım evladı."

"Senin varlığınla daha da iyi olacakmış gibi bir his var içimde," diye mırıldanıyorum.

"Emin olabilirsin." Beni yanağımdan birkaç kez öpüyor. "Şimdi, şu kayınbiraderim nerede ve neden bir kez olsun mağara adamı gibi davranmıyor?"

"O davetli değil," diyorum. "Bu benim arkadaşlarım için bir parti ve o listede yer almıyor."

"Ooh, arsız Ava tüm hızıyla devam ediyor. Buna bayılıyoruz." Kıkırdıyor. "Görünüşe göre intihara da meyilli," diyor Lan geniş bir sırıtışla.

"Kesinlikle çok seviyoruz."

"Kaydedildi ve gelecekteki sıkışık durumlarda kullanılmak üzere saklandı." Remi telefonuna bakar ve onaylayarak başını sallar.

"Sıkışık durumlar yaratabilirim." Ariella dudaklarını yalıyor. "Tamam o zaman." Topuklarının üzerinde döner.

"Bana başka bir iç."

"Beni bekle!" Durdu ve bana sarıldı. "Seni destekliyorum."

Ve sonra Remi'nin peşinden sadık bir köpek yavrusu gibi koşuyor.

Hayır, daha çok hırçın bir köpek gibi.

"Onun için mi yoksa onun için mi endişelenmem gerektiğinden emin değilim," diye mırıldandım.

"O." Lan başını sallar. "Kesinlikle o. Rems senin cadı kardeşine kıyasla çok saf bir ruha sahip."

Bacağını tekmeliyorum. "Şeytanın vücut bulmuş haliyken ona böyle hitap edecek durumda değilsin."

Omuz silkiyor, ama sonra telefonu elinde titrediğinde genellikle sıkılmış olan yüzü ürkütücü bir şekilde neşeli bir ifadeye bürünüyor.

Lan telefonu alıp uzaklaşırken veda bile etmiyor. "Bunu kayda geçiriyorum. Yılın en kötü kararı sensiz uçmaktı, ilham perim."

Harika. Şimdi yine tek başımayım.

Bazı arkadaşlarımla sosyalleşiyorum ve tarif edilemez miktarlarda alkol içmekle ilgili herhangi bir yarışmayı reddediyorum. Dürüst olmak gerekirse, ayıklığıma bu kadar uzun süre sadık kaldığım ve neredeyse hiç ayartılmadığım için ödüllendirilmeliyim.

Ama yine de, çoğunlukla iyi hissediyorum ve sarhoşken çok fevriyim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Bir içki daha sipariş etmek için bara yaklaştığımda ayaklarım durdu.

"Burada ne işiniz var?" Gemma ve arkadaşı ayağa kalkarken soğuk bir ses tonuyla soruyorum.

Söz konusu arkadaş, ailesi tarafından Avustralya'ya geri gönderildiğini duyduğum Vance. Doğal olarak, yardım etkinliğinde herkesin önünde attığı yumruktan sonra Eli'nin bu işte parmağı olduğundan şüphelendim, ama görünüşe göre yanlış duymuşum, çünkü burada gayet iyi duruyor.

"Onu yanımda getirdim. Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?" Lan'ın maske gibi taktığı o altın çocuk tavrıyla gülümsüyor.

Belki V için de aynıdır ama daha önce hiç fark etmemiştim.

"Arkadaşlar arkadaşlarının kocasını baştan çıkarmaz." Başımı yana eğiyorum. "Değil mi, Gemma?"

"Ava." Elimi kendi ellerinin arasına aldı. "Asla yapmam."

"Lütfen." Gözle görülür bir küçümsemeyle elimi çektim. "Kocama kirpiklerini kırptığını bizzat görmüşken bana gaz verme."

"Ama ondan hoşlanmıyorsun bile." Sesi yalvarıştan sümüklü bir hak edişe dönüşüyor.

"Bu sana onu baştan çıkarman için açık çek vermez."

"Bencilce davranıyorsun."

Gemma benim gibi. İsteddiği şeyin reddedilmesinden hoşlanmıyor. Ama muhtemelen bir anlamda daha kötü. Ben iyilik meleği gibi davranmıyorum, oysa o her zaman zor durumdaki bir genç kız gibi görüldüğü, mağdur olduğu ve mide bulandırıcı derecede iyi olduğu geçici bir kişilik oluşturdu.

Ve bunu o kadar iyi yaptı ki, özel hayatında bile karakterinin dışına çıkmadı, bir noktada neredeyse kanıyordum.

"*Bencil* mi?" Sahte bir kahkaha attım. "Tatlım, onun yüzüğünü takıyorum, bu da bana eşyalarım konusunda bencil olma hakkını veriyor. Ancak senin kendini bu partiden ve dolayısıyla benim hayatımdan çıkarman gerekiyor. İrtibatı kestim ve seni davet etmememin bir sebebi var. Satır aralarını oku lütfen. Eli senin adını bile bilmiyor. Sadece soyadını hatırlıyor çünkü ailenle iş yapıyor. Seni kırdığım için üzgünüm ama o kadar da önemli değilsin."

Yüzü kızarıyor ve bir titreme ince bedenini sarsıyor. Vance araya girmeye çalışıyor ama elimi kaldırarak bu işe karışmaması gerektiğini işaret ediyorum.

Gemma, çenesi titrerken ve elleri iki yanında yumruk olurken bile parlak pembe dudaklarının gülümsemesine izin veriyor. "Ve sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Sana değerli bir gayrimenkulmüşsün gibi davranıyor, muhtemelen işle ilgili nedenlerden dolayı, yoksa seni insan kameralarıymışız gibi izlemeleri için kendi arkadaşlarını işe almazdı."

Ağzım bir çizgi halinde, ama sözlerinin onaylandığını ya da beni ne kadar incittiğini görmesine izin verirsem lanetleneceğim. "En azından bir işe yarıyorsun, tatlım."

"Sen sadece bir eşyasın Ava. Hoşlandığı ama eninde sonunda bıkaacağı parlak bir şey."

"Senin aksine, değerimin bir erkeği elde tutup tutmadığıma bağlı olduğuna inanmıyorum. Benim daha yüksek standartlarım var." Arkamı işaret ediyorum. "Şimdi, seni dışarı attırmadan ve ihtiyacın olmayan bir sahneye neden olmadan önce git."

Dişlerini gıcırdatarak bir şeyler söylemeye çalışıyor ama Vance onu ileri doğru itiyor ve o da başı dik bir şekilde dışarı çıkıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor kız kalabalığının içinde kaybolurken. "Düşüğünü bilmiyordum."

"Artık biliyorsun, o yüzden onu bir daha gözümle sokmazsan sevinirim." Bar tezgahına yaslanıyorum ve ona dönmeden önce bir mocktail sipariş ediyorum. "Avustralya'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama geri döndüm." Viskisinden bir yudum alır. "İtiraf etmeliyim ki, beni kovmasına izin verdiğin için biraz incindim."

Başımı öne eğdim. "Hafızamın güvenilmez olduğunu bildiğin halde onu seninle aldattığımı ima ettin, bu yüzden seninle savaşmamayı seçtiysem kusura bakma."

"Vay be." Gülümsüyor, ifadesi kaygılı. "Tekrar birlikte vakit geçirmemiz dışında hiçbir şey ima etmedim."

"Beni kandırmak için daha çok uğraş, V."

"Yine de doğru. Birlikte çok iyiydik ve ilişkimizi yeniden canlandırmak istiyorum. O sofistike bir cazibeye bürünmüş kötü bir haber ve sen de bunu biliyorsun. Sana pek çok konuda yalan söylüyor."

"Peki sen nasıl haberdarsın?"

"Bağlantılarım var."

Gözlerimi kısıyorum. "Bizi mi araştırıyordun?" "Onu.

Aile şirketimi yok etmeye çalışıyor.

ve senin hayatın, Ava. Onun peşinden gitmemin mantıklı olduğunu düşünüyorum. Henüz elimde kanıt yok ama bazı karanlık işler çevirdiğini biliyorum."

"Kanıtınız olmadığına göre..." Bulanık pembe mocktail'im alıp ondan kaçmaya başladım.

Önümde durarak beni durmaya zorluyor. "Kayıtsız ve saf davranıyorsun, bu ikisini bir arada yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ve kendi partimde kabalık ediyorsun."

"Ava." Omuzlarımı tutuyor. "Lütfen mantıklı düşünmeye çalış. Eminim kendi başına düşünemeyecek kadar onun büyüğü altında değildir."

"Bu ne cüret?" Ellerini serbest bırakıyorum. "Hayatımı biliyor musun, Vance? Çıkmazlarımı? Seçmek zorunda kaldığım zor seçenekleri? Vermek zorunda kaldığım kararları? Hapları

Almam gereken? Dikkat etmem gereken işaretler? Hayır. Siz benim sadece her şey mükemmelmiş gibi davranan ergen versiyonumu biliyorsunuz ama bu gerçeklerden çok uzak ve o efsanevi versiyonum yıllar önce yok oldu. O yüzden orada durup bana kendi adıma düşünemeyeceğimi söyleme. Ben geçersiz biri değilim!"

Son kısmı fısıldayarak söylüyorum, tüm vücudum titriyor ve içkinin bir kısmı parmaklarıma dökülerek onları yapış yapış hale getiriyor.

"Hey, özür dilerim." Sesini yumuşatır. "Seni kırmak istememiştim."

"Evet, öyle yaptın ve kesinlikle öyle yapmak istedin. Gitmenizi istiyorum. Şimdi."

"Ava, lütfen."

"Karım senden gitmeni istedi. Ya bunu yüzün bozulmadan yaparsın ya da dişlerin dökülerek yaparsın. Ona dokunduğunuz o elleri kırıp kırmayacağım, önümüzdeki on saniye içinde iğrenç varlığını ortadan kaldırıp kaldırmayacağınıza bağlı."

Sahiplenici bir el sırtıma düşüyor ve kokusunun etrafımı istila etmesinden ve burun deliklerimi doyurmasından nefret ediyorum, böylece nefes aldığım her şey o oluyor.

Ona bakıyorum ve yüzünü özlediğim için nefret ediyorum - görüldüğü kadar soğuk ve duygusuz. Onun kucağında hissettiğim güven duygusundan ya da beni hiçbir zaman normalden daha az hissettirmedeği düşüncesinden nefret ediyorum.

Beni incittiğinde bile.

Vance yüzünde derin bir buruşuklukla aramıza bakıyor. "Büyük bir hata yapıyorsun Ava."

Eli öne doğru bir adım atıyor ama ben kolunu tutuyorum ve neredeyse ona sarılıyorum. İsteyeceğim son şey, toplumda daha fazla kaosa yol açması ve babasıyla daha da ters düşmesi.

Neyse ki Lan ortaya çıkıyor ve Vance'in yakasını tutuyor. "Zamanın doldu!"

Onu görüş alanından çıkardığında bir nefes çekiyorum. Yerimde kayarken, göğüslerim Eli'nin göğsüne sürtünüyor

ve ben

VahŖi bakıŖlarını üzerimde bulmak için kafamı kaldırdım.

İkimi barın üzerine koyarak kendimi onun elinden kurtardım. "Burada ne iŖin var? Davetli değilsin."

"Bu benim yatım."

"Hala davetli değilsin. Git baŖımdan."

"Bu partinin tüm amacı dikkatimi çekmek ve beni kızdırmak değil mi? Her ikisi de son derece iyi bir Ŗekilde baŖarıldı."

"Dikkatini çekmeye alıŖmak için seni nemsemem gerekir. Ama yle değil."

"Ava..." Dirseğimi tuttu. "Benimle taŖak geçme."

"Dokunma bana." Sarsılarak uzaklaŖıyorum. "Ŗimdi izin ver de git dans et."

Ona tatlı bir gülümseme gösteriyorum ve üniversiteden bir grup erkeğin ortasında vals yapıyorum ve kalçalarımı döndürüp belime dokunduğumdan emin olarak Ŗehvetli bir Ŗekilde dans ediyorum. Parmaklarım salarımaya gömülüyor ve onun yoğun bakıŖları altında ısınarak ritme kapılıyorum.

Eli bana doğru yürüdüğünde flört etmeye bile baŖlamamıŖtım.

Ne...?

Daha önce beni hiç durdurmadı, sadece bir sürüngen gibi uzaktan izledi.

"Ne istiyorsun-"

"Karım." Sonra beni bir oyuncak bebekmiŖim gibi kollarına aldı ve alt güverteye doğru yürüdü.

Odaya girer girmez beni yatağa fırlattı. Ŗiltenin üzerinde zıpladım, sonra oturmaya alıŖtım.

Ağırlığı üstüme çöktüğünde ve parmakları boğazıma dolandığında tekrar yere yığılıyorum. "Sabırlı davrandım ama sen sabırlı olmak istemiyorsun, değil mi? Çok kötü bir eŖ gibi cezalandırılmak istiyorsun."

T Bakışlarım onun buz gibi bulutlu bakışlarıyla çarpışırken hava zalim niyetlerle çatırdıyor.

Yanlış bir nefes alsam bile beni altına çekecek, öngörülemez bir fırtına.

Vücudunu benimkinin üzerinde hissetmek bile midemde basınç oluşturuyor, beni cüceleştiriyor, hükmediyor, korkutuyor.

Kesinlikle bağımlılık yapıyor.

Teni tenime tekrar dokunana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Güneşin yörüngesine geri düşerken yanıyorum.

Kalbim hızla atıyor, kanım kükrüyor ama tek yapabildiğim ısmarlama tanrıma bakmak.

Eli kemerini çekip çıkarıyor, sesi bir kırbaç gibi etrafımızda yankılanıyor ve ellerime doluyor.

Kıpırdıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor aldatıcı

bir sakinlikle. "Seni görmek istiyorum.

Doğru dürüst."

"Dişlerimi boğazına geçirmek ve derini kana bulamak istiyorum."

"Anlaştık," diye nefes alıyorum, sesim sessizlikte bir fısıltıya dönüşüyor.

"Tanrı aşkına. Sana kanını almak istediğimi söyledim ve sen de bunu kabul mü ettin? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır. Bana zarar vermeyeceğine güveniyorum ve senden durmanı istersem duracağını biliyorum. Seni çıplak görmenin makul bir bedeli bu." Kalçalarını kavrayacak şekilde oturuyorum ve titreyen parmaklarımla gömleğinin ikinci düğmesini açıyorum. "Soyunan tek kişi ben olduğumda bundan hoşlanmıyorum. Bunu güç için yaptığını biliyorum, ama bu beni içine buhar üflediğin bir seks bebeği gibi hissettiriyor."

"Siktir." Gömleğini yırtıp açıyor ve düğmeler etrafa saçılıp yere yuvarlanırken nefes nefese kalıyorum.

Beni üzerinde dengede tutarken pantolonunu ve külotunu itiyor. Fermuarımı karıştırıyorum ve elbisemi ve dantel külotumu beceriksizce çıkarıyorum.

İkimiz de çırılçıplak kalana kadar rekor sürede soyunuyoruz. İlk defa. En azından ben ona bakarken.

Bana yoğun bir şekilde bakmasını seviyorum. Gözlerinde parlayan karanlık arzu, kızgın tutku ve bana dokunma ihtiyacı tenimi ısıtıyor.

Eli beni kucağına geri çekiyor ve kocaman ereksiyonu kışırma sürtünüyor.

Ama başka bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Kocamın her zaman zayıf ama kaslı olduğunu biliyordum. Ama parmaklarımı geniş omuzları ve pürüzsüz kasları üzerinde gezdirirken, onu şimdiye kadar çıplak görmemiş olmamın ne kadar haksızlık olduğunu fark ediyorum.

O insan derisine bürünmüş bir mükemmellik ve ben ona sonsuza kadar dokunmak istiyorum.

Beni durdurmasını bekliyordum ama avuçlarımı göğüs kaslarına, karın kaslarına sürmeme izin verdi ve...

Yan tarafında bir dövme bulduğumda ellerim durdu.

-Hayat ağacının dallarına hapsolmuş bir anka kuşu.

Keskin çizgiler, bol miktarda negatif alan, ne büyük ne de küçük, ama fark edilmek için doğru boyutta.

Nedense Eli'nin dövme yaptıracak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunun için fazla temiz.

Tam soracaktım ki parmaklarım karın kaslarının yakınındaki kırmızı bir yara izinin üzerine geldi. Büyük yarayı incelerken dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

"Ne oldu?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bana sinirli bir şekilde bakıyor.

Sanki ona dokunmama, onu keşfetmeme, onu bir kez olsun tanımama tahammül ediyormuş gibi.

"Önemli değil," diyor duygusuzca.

Her iki yanını tutarak geriye doğru kıpırdandım ve başımı eğerek kızgın tenine ve kaslı üstünlüğündeki tek kusura bir öpücük kondurdum.

Eli'nin parmakları ensemden kafatasıma doğru kayarken saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni tekrar yukarı çekiyor.

Kemer elinde ve beni bağlayacağını biliyorum. Çoğu gün bu oyundan hoşlansam da, bu gece durum böyle değil.

Onu itiyorum ve traşlı çenesine, boğazına, Adem elmasının üzerine bir öpücük bırakıyorum. "Çok güzel kokuyorsun. Alkol kadar sarhoş edici olmasına bayılıyorum."

Aleti kıvrımlarıma doğru kalınlaşıyor ve ben de ona doğru sürtünüyorum, şehvet içimde yoğunlaşıyor, ta ki onun uzunluğunu kamburlaştırana kadar. Benim uyarılmam ve onun prekumu karışıp kayıyor, yağlanıyor ve odayı kaba bir sesle dolduruyor.

Dudaklarım onunkilere değiyor, yastığı ısırarak konuşuyorum: "Senin tadını da seviyorum. Bağımlılık yapıyor. Neredeyse ellerin kadar güzel."

"Kapa çeneni, Ava."

"Mmm. Yap beni."

Beni saçlarımdan tutup kendisine doğru itiyor ve dilini davetkâr dudaklarımın arasına sokuyor. Beni bir vahşi, bir Neandertal, destansı boyutlarda lanet bir canavar gibi öpüyor.

Beni ilk ve son öpüşümüzümüz gibi öpüyor.

Gerginlik dudaklarımdan parmak uçlarıma kadar dalgalanıyor, saçlarına batırıyorum, biraz karıştırıyorum, biraz derisinin altına girmeye çalışıyorum. Bacaklarımı beline dolayıp topuklarımı sırtına gömdüğümde, dokunuşuna duyduğum ihtiyaç eflatun ve kırmızı havai fişeklerle patlıyor.

Acıtsa bile, beni daha derin, daha kirli, daha yavaş öperken şikayet etmiyor, sanki benim tadıma bakıyormuş gibi.

Beni yeniden öğreniyorsun.

Sonra sıcak, hızlı ve kirli. Dilimi yeterince uzun süre ememiyor ya da yeterince hızlı tadıma bakamıyor.

O kadar ıslağım ki, bacaklarımın arasından damlıyor ve bunu hissetmeli. Beni ne kadar delirttiğini biliyor olmalı.

Eli boğazıma iniyor, beni yutarken sıkıyor, sıkıyor. Beni yukarı çekiyor ve beni çevireceğini düşünerek geriliyorum. Tekrar.

Buz gibi soğuk zirvesinin üzerindeki köprüyü dikkatlice inşa ettikten sonra.

Ama o beni sert, kalın ve ciddi anlamda devasa aletinin üzerine yerleştiriyor. Bu canavarlığı bacaklarımın arasına nasıl aldığımı dair hiçbir fikrim yok, ama dudaklarıma karşı konuşurken bu endişe zar zor devam ediyor, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsunuz, Bayan King? Seni deli gibi becermemi ve o daracık amcığımı bana uyacak şekilde germemi mi istiyorsun? Seni cezalandırırken sana sahip olmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, bu hareket şişmiş ağzımın onunkine değmesine neden oluyor.

İçime girerken dudağımı dişlerinin arasında yakalıyor. Aleti içeri girerken gözleri benimkileri yakalıyor.

"Oh lanet olsun..." Beni gererken nefes alıyorum. Tanrım, uzun zaman oldu ve o kesinlikle kocaman.

"Sikimin her santimini alacaksın, güzelim. İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun. Amcığın beni eve davet ediyor."

Ağzına karşı nefes alıyorum, elim boynuna dolanıyor ve bu hissi aklımın bir köşesine kazımak için kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

"Bana sana sahip olduğum gibi bakmak istedin, o yüzden aç gözlerini. Beni ne hale getirdiğine bak."

Göz kapaklarım yavaşça aralanıyor ve onun koyu grilerindeki yoğunluğa bakarak inliyorum. Bir fırtınadan daha beterler - tehlikeli ama çekici. Elimden gelse tam ortasına koşardım.

Yüzünü okşuyorum. Daha derine
itiyor. Yanağından öpüyorum.

Boynumu ısırıyor.

Sert.

Acı midemin dibine kadar hücum ediyor. Göbeğimde basınç oluşuyor ve onun etrafında kenetleniyorum.

Boynumdaki saldırıya uğramış noktayı yalıyor ve sanki nabzımdan ruhumu çıkarıyormuş gibi emiyor. Daha derine, daha sert ve tehlikeli bir şekilde hayvanca iterken tekrar ısırıyor.

Sikinin üzerinde zıplarken, dudaklarını, yüzünü, ulaşabildiğim her yeri öperken inlemelerim havada yankılanıyor. Israrcıyım, en az onun kadar talepkârım ve o beni durdurmuyor.

"Sen lanet olası bir kabussun," diye homurdanıyor boğazıma karşı. "Her şeyi mahvediyorsun."

"Güzel." Ağzına karşı inliyorum. "Sen de benim için her şeyi mahvettin. Keşke kalp değişimi yapabilsek de benim hissettiklerimi sen de hissedebilsen."

"Siktir, Ava."

O daha sert davranıyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum. Kocam nasıl davranıyorsa öyle sikişiyor. Derin ve kontrollü. Ama boynumu emme şekli çılgınlıktan başka bir şey değil.

Kasıkları kıcıımı tokatladığında kontrol edemiyorum.

Dilini ağzıma soktuğunda kontrol edemiyorum.

Efsanevi kendine hakimiyeti kenarlarımda paramparça oluyor ve onu dudaklarının arasından yutuyorum, çeğiştiriyorum, kemiriyorum ve içindeki varlığını kana buluyorum.

Tırnaklarımı omuzlarına batırıp boynunun kıvrımına saklanmaya çalıştıkça baskı artıyor ve yükseliyor.

Eli saçlarımı avuçlayarak başımı geriye çekiyor ve ben tekrar onun varlığıyla çarpılıyorum. "Benim için geldiğinde gözlerini benden ayırma bebeğim."

Parçalanırken şiddetli bir coşku dalgası içime hücum ediyor. Korkunç bir ritimle içime giriyor ve o kadar sert boşalırken dölünün içime dolduğunu hissediyorum ki, göz kapaklarımın arkasında beyaz yıldızlar oluşuyor ve bir anlığına gerçekliğe olan bağlılığımı kaybediyorum.

Ama bu benim hoş karşıladığım, kendime bir çukur kazıp içine girmeyi istediğim türden bir şey.

"Tanrım, lanet
olsun. Ava!"
Birkaç kez göz
kırdım.

Bir şekilde sırtüstü yatmış, nefes nefese kalmıştım ve kocamın görkemli vücudu üzerimde geziniyor, büyük eli yüzümü kavırıyordu.

Vücutlarımız terden sıırsıklam, kalp atışlarım ayda bir yerlerde ve vücudum o kadar ağrıyor ki bu çok lezzetli.

Bir şekilde içimden çıktı, dölleri kalçalarımın arasına damlıyor, çarşafları kirletiyordu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor dikkatli bir sesle.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, hayatımın en güzel anını mahvetmiş olmaktan nefret ederek. "Bazen böyle oluyor. Etrafımla ilgili bilincimi kaybediyorum. Ciddi bir şey değil."

Dudaklarından küçük bir nefes çıkar ve bir anlığına gözlerini kapatır.

Eline doğru eğildim, şefkate aç bir köpek yavrusu gibi kendimi ona sürtüyorum. "Bana bebeğim dedin."

Sadece bana bakıyor.

"Ve beni gerçekten ısırдың. Sen aslında bir vampir misin? Beni dönüştürebilir misin?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiriyor. "Banyo yapmak ister misin?" "Mmm, burada olmaz." Onu aşağı çekiyorum, böylece dudakları benimkinden. "Beni eve götür."

Az önce yaptığım itiraf karşısında dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak duraklıyorum. Onun evi benim evim.

Bu ne zaman oldu?

Neyse ki, bariz bir umursamazlıkla kaşlarını kaldırıyor.
"Dışarıda devam eden parti karmaşasına ne dersin?"
İşte o zaman müziğin sesini ve genel konuşmaları duyuyorum.

Gerçekten bunu unutmuşum. "Oh, parti."

"Evet, yatımda verdiğin parti bana haber vermeden."

I Omuz silk. "Ne var senin o Benim. Ne var? benim o benim de."

"Tanrım. Sen tam bir veletsin."

"Eve gittiğimizde beni tekrar cezalandırmak ister misin? Leo partiyi bitirebilir."

"Leo partinin gerçekleşmesine izin verdiği için kovuldu."

"Bensadece yeniden işe alma onu ve ödeme onu Daha fazla. ile paranız."

"Seninle evli olmak iğrenç derecede pahalı."

"İnsanlıktan yoksunluğunuzu kapatacak kadar pahalı değil.

Kendinizi şanslı saymalısınız."

"Şanslı, ha?"

"Kesinlikle. Başka hiçbir kadın bir Teneke Adam'a katlanmaz.

Bana teşekkür etmelisiniz."

"Baş belası olduğun için mi?" diyor donuk bir sesle.
"Hadi devam edelim."

"Kendine geleceksin, bebeğim." Bir elini arkama koyup beni banyoya götürürken dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Bacaklarım beline dolanıyor ve vücudunu keşfetmeye devam ederek onu öpebildiğim her yerinden öpüyorum.

Duşa girdiğimizde ve beni duvara yaslayıp siktiğinde buna çok erken bir son veriyor.

Daha sonrasını beklemek için çok fazla.

ELİ, LEO'NUN ONA GETİRDİĞİ YEDEK GIYSILARI GIYER.

Sonra da "Kovuldun Henderson." dedi.

Banyodan elbisemi giyerek çıktım. "Yeniden işe alındın ve terfi ettin, Leo! Bunu daha sonra kutlayalım."

Kocam bana ters ters bakıyor ve ben omzumu kaldırıyorum. "Seni uyarmıştım. Dinlememen benim suçum değil."

Başını sallar ve dışarı çıkar. "Lan'la konuşmam gerek. Dışarıda görüşürüz."

"Tamam."

Kapıya doğru bir adım atıyor, sonra duruyor. "Terbiyeli ol, o l u r m u ?"

Göz kırpıyorum. "Her zaman."

Leo'nun yanından geçerken "Artık neden denediğimi bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor. Leo bana ender rastlanan bir gülümseme sunuyor, ben de aynısını yapıyorum ve ardından iki baş parmağımla onaylıyorum.

Leo ve Sam, kocamın serserilik yaptığı süre boyunca destek olmaktan başka bir şey yapmadılar. Hatta ona mantıksız bile dediler, ekran görüntüsünü aldım ve çerçeveletip masasına koyacağım.

Süslenmeyi bitirdiğimde, yanlarında olmak istediğim tek kişiyi bulmak için sayıları ikiye katlanmış gibi görünen tüm insanların yanından geçip gidiyorum.

Eli'nin Lan'la birlikte güvertenin yanında durduğunu görüyorum. Kuzenler karanlık suya bakarken yüzlerini bana çevirmişler. Işık yüzeyde aldatıcı bir renk cümbüşü gibi yansıyor.

"Söylediklerimden sonra bunu benim katkım olarak kabul edin." Lan bir kolunu Eli'nin omzuna doluyor.

Mavi gömleğinin altından hala hatlarını seçebildiğim şişkin kaslara sahip geniş omuzlar.

"Beni kıskırtmayı bırakmazsan dişlerini dökerim Landon. Ciddiyim."

"Hey, sakın ol. Barbie'nin şey olduğunu bilmiyordum..." Eli kolunu itince sözünü yarıda keser.

"Ne olduğumu bilmiyor muydun?" Onlara katılırken gülümseyerek soruyorum.

"Hâlâ bu yer israfına zaman ayırıyorsun," diyor Lan. "Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Mia da öyle," diye karşılık veriyor Eli.

"Saçmalık. Ben Tanrı'nın insanlara bir armağanıyım ve o bana sahip olduğu i ç i n minnettar."

Parmağımı ağzıma sokuyorum ve kusuyormuş gibi yapıyorum. "Varlığın midemi bulandırıyor."

"Midenizde bir sorun olmalı."

Eli onu itiyor ve bir kolunu sırtıma doluyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Ve kaçış ve bulut . Narsisizm etrafında
Burada mı?

Kesinlikle."

"Şaka yapıyorsun, Barbie!" Lan arkamızdan sesleniyor.

"Bütün bulutu yanında götürdün."

Eli ona ters ters bakıyor ve ben de onu "Seni öldüreceğim" derken yakalıyorum.

"Eğer önce seni öldürmeyi başarırsa, kuzen," diyor

Lan. Gülüyorum ama yine de yüzümü pislğe çeviriyorum.

Dönüş yolculuğu sırasında uyuyakalıyorum ve sanırım Eli beni göğsüne çekiyor ve ben de onun kucağına tırmanıyorum, ama emin değilim.

Gözlerimi açtığımda tanıdık bir kokuyla çevrili olduğumu fark ediyorum.

Bir lambanın yumuşak ışığı etrafımı keskin ayrıntılarla aydınlatıyor.

Kendimi Eli'nin kucağında bulduğumda kalbim neredeyse kaburgalarımın arasından fırlayacak. Başım onun çıplak göğsüne yaslanıyor, kolum beline dolanıyor ve eli sırtımı sarıyor.

Pembe bir gecelik giyiyorum, saçlarım açık ve şüphesiz kocama sarılmışken çirkin gri bir yorganla örtülüyüm.

Yatağında.

Uykulu yüzüne, keskin çenesine ve yanağını saran koyu kirpiklerine bakarken nefesim kesiliyor.

Bu hiç adil değil. Neden uyurken bile seksi görünüyor?

Artık uyumak bile istemiyorum ve onun yüzünü izlemeyi tercih ediyorum.

Alyansım yumuşak ışığın altında parlıyor ve ben gülümsüyorum. Karanlıkta uyuyamayacağımı bildiği için yan lambayı açık tuttu, değil mi? Beni buraya getirdiğinde baygın olmama rağmen.

Beni eve taşıdıktan bir süre sonra uyandığımdan oldukça eminim ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bu gerçek yüzüme tokat gibi çarparken kalbim sıkışıyor ve batıyor. Daha kaç an kaybedeceğim? Uğraşmaya değmediğimi anlamadan önce ne kadarını kaldırabilir?

Bu i karartıcı düşünceleri içimden silkeleyip atıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede onu içgüdüsel kabuslarımla uyandırmamayı umuyorum - hayır, dua ediyorum.

Benim zmm uyanık kalmak.

Ve bunu belki yirmi dakika boyunca yapmayı başarıyorum, ama kalbinin sabit, güvenli atışı beni hayatımın en derin, en ryasız uykusuna yatırıyor.

"S "Benim bir sorunum var."

Kelimeler ağızımdan lanetli bir fısıltıyla çıkıyor. Muhtemelen bunları bir başkasına itiraf etmek şöyle dursun, asla yüksek sesle söylemek istemediğim içindir.

Bahsedilen kişi benim
terapistim. *Yeni* terapistim.

Diğer terapistin yerini alan kişinin kaderi
En iyi ihtimalle bilinmiyor, en kötü ihtimalle de kocam
tarafından sabote ediliyor.

Dr. Blaine orta yaşlı, siyah, pixie saç kesimine sahip,
şık ve rahat bir pantolon ve zarif elmas küpeler takan bir
kadındır.

Great Portland Street'teki ofisine gittiğimde, randevu
almak için sahte bir isim kullandığım için şaşırmıştı.

Geçmişte ne zaman denesem, yasal vasimin bana eşlik
edeceğini söylemediğim sürece geri çevrildim. Yani kocam.

Bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım.

Eğer Blaine bundan hoşlanmadıysa, bunu uzak dağlarda
xiulian uygulayan keşişlere ait olabilecek nötr yüz ifadesiyle
göstermiyor.

Karşısındaki şezlonga uzandığımda bana bakıyor. "Tedavi planımız gereği, önceden izin vermediği sürece vasinizin yokluğunda sizinle konuşamam Bayan King. Asistanım başka bir randevu ayarlayacak-"

"Deli olduğum için mi?"

"Çünkü yasal olarak bunu yapmak zorundayım."

Alt dudağımı ısırıyorum ve sonra kan akmadan önce bırakıyorum. "O zaman bana kendi başıma ne yapabileceğimi söyleyebilir misin? Onun varlığı olmadan bir banka hesabı bile açabilir miyim? Uçak bileti alabilir miyim? Bir otel odası?"

"Eminim bunu kocanızla konuşabilirsiniz." Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca, ikimiz için yarattığım bu balonun içine düştük. Eli partiden sonraki sabah eşyalarımın kendi odasına taşınmasını emretti. Hatta odayı yeniden dekore etmeme ve pembe ile grinin garip ama bir şekilde güzel bir karışımına dönüştürmeme bile izin verdi.

Yine de ayağının takıldığı kabarık terlikler ve sandalyesinin üzerindeki kuş tüyü bornoz hakkında homurdanıyor. Ve yerdeki havludan.

Düzenini kaybetmiş biri. Gerçi eşyalarımı toplarken ve nevroitik bir şekilde düzenlerken bana pembe bir ambalaj içinde kaos derdi.

O ilk seferden beri, beni bir daha asla giyinikken sikmedi. Bir kere bile. Ve her zaman birbirimize dönük olduğumuz pozisyonları seçiyor, beni yatak başlığına bağlasa bile.

Hâlâ bana bakıyor.

Bana bakarken hâlâ boğazının derinliklerinden küfrediyor.

Ve her dokunuşta kendimi onun içine oyduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Artık benimle birlikte yaptığı her banyoda ve bana yaptığı her masajda. Yemin ederim profesyonellerden daha rahatlatıcı elleri var.

Son birkaç hafta rüya gibiydi. Üç günlüğüne Paris'e gittik. Tamam, bu bir iş gezisiydi ama

Peşime takılmak istediğimde ya da onu abartılı bir alışverişe götürdüğümde bana hayır demedi.

Çantaları Leo'yla paylaştığımda da hayır demedi. Ne dedi? Zavallı adamı fazla kullanıyoruz ve ara sıra dinlenmeye ihtiyacı var.

Ama rüyalarla ilgili olan şey bu. Sürekli içinden çıkmayı beklediğim bir yanılsama.

Her gece, onun güçlü kollarıyla çevriliyken bile uyumaktan her şeyden çok korkuyorum.

Yüzümü boynuna ya da göğsüne gömdüğümde bile. Düşene kadar saçlarımı okşadığında bile.

"Rüyamda bir su birikintisine düşüyorum ve yüzeye çıktığımda su kıpkırmızı oluyor, sonra da kan içinde boğuluyorum," diyorum usulca.

"Bayan King. Eminim-"

"Zaman kaybediyorum," diye kestim sözünü, çenem titriyordu. "Uyanıyorum ve bir süre nerede olduğumu bilmiyorum. Bazen benimle konuşuyor ama ben hiçbir şey duymuyorum çünkü artık orada değilim. Eli, Sam ve Leo bana yalan söylüyorlar, muhtemelen beni endişelendirmek için değil, ama füğ durumumun kontrolden çıkmaya başladığını fark ediyorum. Son birkaç haftada üç kez oldu. Bunun farkındayım. Ve ikimiz de biliyoruz ki eğer bu üç seferin farkındaysam, gerçek oran çok daha yüksektir. Şu anda benim için bir şey yapamayacağınızı biliyorum, ama sizden rica ediyorum, ilaç tedavimi arttırmanızı rica ediyorum, böylece tekrar iyi olabilirim. Ama ona bildiğimi söyleme. Karanlıkta olduğumu düşünüyorsa sorun değil."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları elimin tersiyle siliyorum. Güldüğüm, şakalaştığım ve her şeyin kendi kendine düzeleceği yanılsamasına tutunduğum süre boyunca bu içler acısı çaresizlik hissi beni içten içe kemiriyordu.

Ancak kendi kendimi iyileştirmenin benim için bir seçenek olmadığını bilmeliyim. Bu şekilde bırakırsam, durumum daha da kötüleşecek ve kim bilir o korkunç bilinç kaybı havuzuna düştüğümde ne yapacağım.

Kabuslarımdaki kan bunu temsil ediyor. Kaçınılmaz bir şey.

"Bayan King," diye başlıyor Dr. Blaine yumuşak bir sesle. "Korkarım sadece vasiğiniz herhangi bir ilaç artışını veya mevcut tedavi planınızdaki değişiklikleri onaylayabilir."

"O zaman ona ihtiyacım olduğunu söyle. Seni dinleyecektir. Eminim beni bu halde görmek istemez."

"Eğer ilacı artırırsak, daha sık uyuşuk olursun."

"Ama etrafımın bilincinde olacağım. Hayatımın içinde olmak istiyorum. Aptal beynim kontrolden çıkmaya karar verdiği için anlar kaybetmek istemiyorum. Sen bir doktorsun, neden beni iyileştiremiyorsun? Neden kimse beni iyileştirip hayatımı, hatıralarımı, ajansımı geri veremiyor? Sadece ilaçların yardımıyla işlevimi yerine getirebiliyorum ve nihayetinde bununla iyiyim, bunu *kabul* ettim, ama neden artık etkili bir şekilde çalışmıyorlar?"

Bunun yakında sona erecek bir aşama olduğu düşüncesi beni yıpratıyor.

Sonunu istemiyorum.

Yeni başladığım zaman değil.

Hayatımda en mutlu olduğum zaman değil.

Dr. Blaine hiçbir şey söylemedi ama söylemesini de beklemiyordum. Sadece bir yabancıya içimi dökmek istedim, böylece aileme ve arkadaşlarıma zarar vermeyecektim ya da ailemin korkutucu kontrol kaybıyla ilgili alarm zillerini çaldırmayacaktım.

Ayağa kalktım ve yanaklarımı sıvazladım. "Bir şey sormama izin ver." "Evet?"

"Çocuk sahibi olacak kadar normal olabilecek miyim?" Sessiz kalıyor ve ihtiyacım olan tek cevap bu.

Eğer çocuklarım olursa, onları yetiştiremem ya da büyük olasılıkla onlar için bir tehdit olurum.

Daha da iyisi, herkesin iyiliği için onları almamalıyım.

Ve bu Kral Girişim'in varisini varissiz bırakacak. Benim yüzümden.

Dr. Blaine'e cevaplar aramak için geldim, ama oradan yüreğim yanarak ve gözlerim yaşararak ayrıldım.

O ÖĞLEDEN SONRA ELİ BENİ SEKS TANRISI OLUŞUNU İZLEMeye DAVET ETTİ.

Pardon, polo oyna demek istemiştim.

Dar beyaz polo tişörtünün içinde bir ata sonsuz bir rahatlıkla komuta ederken günahıtan daha seksi görünmesi benim suçum değil.

Şemsiyemle uyumlu dantel bir vantilatör getirdiğim için çok mutluyum çünkü ona her baktığımda serinlemeye ihtiyacım oluyor. İşin kötü yanı, takımını babam ve Remi'nin takımına karşı oynuyor. Daha da kötüsü, ona Aiden Amca, gereğinden fazla kalan Landon -muhtemelen Mia da ona katıldığı için- ve ailesini ziyarete gelen Bran eşlik ediyor. Nişanlısı Nikolai.

Söz konusu nişanlı, miras elbiselerimiz, Ralph Lauren blazer ceketlerimiz ve Loro Piana'nın satın aldığı parçalar arasında göze çarpıyor.

Bran'ın bir metre yakınına biri yaklaştığında küfürler savurması da işe yaramıyor. Mia ne zaman ayağa kalksa onu aşağı çekmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor.

Bir noktada, o ve Ari neredeyse kavga ediyorlardı çünkü Bran'ı hafifçe ittiği için Remi'ye 'orospu çocuğu' dedi ve yemin ederim ki onu aşağı indirmeseydim gözlerini pençeleyecekti.

Durum ne kadar değişken olsa da, kafamı dağıtabildiğim için memnunum. Geçici olarak bile olsa.

Ayrıca, giyinmek ve güzel görünmek için her fırsatı değerlendiririm.

Puantiyeli pembe bir elbise giyiyorum, tül eteği kıyafetime eğlenceli bir dokunuş katıyor. Narin dantel eldivenler ellerimi süslüyor ve yuvarlak şapkamın karmaşık tasarımına uyuyor. Görünümü beyaz-

Gözlerimi parlak güneş ışığından korurken aynı zamanda kıyafetime şık ve modaya uygun bir hava katan çerçeveli gözlükler.

"Bu çok heyecan verici," diyor annem vintage elbisesini sallayarak yanımdan.

"Daha çok gerçekleştirmeyi bekleyen bir felaket gibi. Sahada değilse bile burada." Hem Nikolai'ye hem de Mia'ya laf sokmaya çalışan kız kardeşimin kolunu çekiştiriyorum. "Sadece otur, Ari!"

"İkiniz de aşağı iniyorsunuz." Boğaz kesme hareketi yapıyor.

"Gerçek hayatta yapamayacaksan beni bununla tehdit etme," diyor Nikolai, ayaklarını bileklerinden çapraz olacak şekilde gevşeterek.

Ari çenesini kaldırır "Yapamayacağımı kim söyledi? Beni denemek ister misin, koca adam?"

"Neden sana hiç benzemiyor?" Mia bana fısıldıyor. "Anni'nin daha hırçın bir versiyonu gibi."

"Bir de bana sor. Kardeşin ve kız kardeşimin birbirlerini öldürmelerini engellemeliyiz."

"Buna amin derim. Ayrıca." Zaferle gülümsüyor. "Kimin takımının kazanacağı belli. Baban ve Remi alınmasın."

"Bunu duydum!" Ari ayağa fırlar.

"Ve?" Mia umursamaz görünmeye çalışır. "Lan ve ekibi bu işte daha iyi."

"Bu doğru." Nikolai göğsünü şişiriyor. "Bran'ım zarif sporlar için yaratılmış."

"Remi de öyle! Eğer çeneni kapatmazsan, ben..."

"Ne? Mini bedenle ne yapacaksın?" Nikolai sabırsızlığını gizleyemiyor.

Nefes nefese kaldı. "Boy bir esneklik değildir, dev."

"Eğer seni yoluma çıkan bir karınca gibi ezebilirsem, hayır."

"Gel bana!"

"Ben sana ulaşamadan düşüp ölürsün."

"Kes şunu Niko," diye fısıldıyor Mia ağabeyine, ben Ari'yi koltuğuna geri oturturken.

Anne ve Elsa Teyze sadece gülüyorlar ve sonra ikisi de sanki bir dünya savaşı patlamak üzere değilmiş gibi kocalarını alkışlamaya devam ediyorlar.

Babamın ve kocamın takımları arasında kalan tek kişi benim. Bu yüzden takımlardan biri gol attığında tezahürat yapmayı seçiyorum ve etrafımı saran tarikat tarafından hain olarak adlandırılmaya devam ediyorum.

Herkesi memnun etmeye çalışmaktan bahsediyoruz.

Papa ve Remi takımlarının tüm yükünü çekerler, ancak yine de iki golle kaybederler ve son golü Eli'den başkası atmaz.

Ari bana ters ters bakıp dramatik bir sesle "Anne, hadi babama bir yemek hazırlayalım ve bir hainin babası olduğu için başsağlığı dileyelim" derken bile alkışlıyorum.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak." Şemsiyemle onu dürtüyorum. "Ben tarafsızım."

Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Kocanla tarafsız bir şekilde göz sikişi yapıyorsun," diyor. "O gözlüklerin beni kandırabileceğini sanma."

Yüz hizama gelene kadar onu kulağından çekiyorum. "Sen de aynısını yapıyorsan bana ders verme, seni küçük pislik."

"Şey, rol yapmıyorum. Ayrıca babamdan, kazanmayı başarırlarsa Remi ile evlenmeme izin vermesini istedim."

"Ve Remi hala hayatta mı?"

Benden ayrılıyor. "Evet, ne olmuş? Yine de babamın bilerek kaybettiğinden eminim. Bu Eli'yi benim Remi'nden daha çok sevdiği anlamına mı geliyor?"

Kendime rağmen gülüyorum. Sesi çok yaralı ve kırgın geliyor.

"O en yeşil bayrak gibi. Nasıl olur da onu, sahip olduğun kocaman kırmızı bayraklı kocana tercih etmez?"

"Hey!" Kulağını tekrar yakalıyorum ve bana alaycı bir şekilde tekme atıyor.

Ama sonra Eli'nin atından indiğini görüyorum ve kız kardeşimle didişmeye olan ilgimi kaybediyorum. Onu uzaklaştırıyor, elbisemin tozunu alıyor ve zarif bir hanımefendi gibi oturuyorum.

Kaskını çıkarırken bana doğru yürümeden önce babasına

ve kuzenlerine sarılıyor.

Bu kadar basit bir hareket bu kadar seksi görünmemeli, ama her şeyi ağız sulandırıcı gösterme konusunda sinir bozucu bir beceriye sahip.

Önümde durmadan önce uzun bacakları aradaki mesafeyi kısa sürede tüketiyor. Boynunu kaplayan ve koyu renk saçlarını nemlendiren bir ter tabakası var ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Tercihen beni unutana kadar sikerken ve bana gerçekliği unuttururken.

Ve şimdi, poker suratımı korumak imkansız. Önümde durup güneşi engellerken kıvranıyorum. Nikolai'nin Bran'e sarıldığını ve Landon'ın Mia'ya gittiğini fark ediyorum ama Eli polo topunu tişörtüne silip bana uzattığında bunlar arka planda kalıyor.

"Oyun topu. Senin için."

"Ah." Elsa Teyze bir elini göğsüne koyuyor. "Oğlum çok tatlı olabiliyor."

Ben aptalca bir sırtışıla topu alıp dikkatlice çantama yerleştirdikten sonra ayağa kalkıp dudaklarımı yanağına değdirirken ona göz kırıyor. "Teşekkürler."

"Sadece bir yanak öpücüğünden daha fazlasını hak ettiğimi düşünmüyor musunuz, Bayan King?"

"Daha sonra. Ailelerimiz burada."

"Ve bu bir sorun çünkü? Onların da seks yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Eli!"

"Bunun için oturman gerekebilir, güzelim. Aslında Noel Baba gerçek değil."

Nefesim kesildi. "Hayallerimi lekelemeye nasıl cüret edersin?"

Beni dirseğimden tutup kendine doğru çekerken gülümsüyor ve alnımdan öpüyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken erimekten başka çarem yok.

Neden birdenbire bu kadar hayalperest olmak zorunda?

Soğuk, duygusuz bir canavar olduğu zamanlar kötüydü ama şimdi bu adama ne kadar geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu inkar etmek imkansız.

Bu sefer beni tamamen kıracak türden bir aşk.

İntikam almaya niyetlendim ama daha derine düştüm.
Ne karmaşa ama.

Elimi göğsüne koyuyorum ve gülümseyerek geri çekiliyorum. "Çok güzel oynadın."

Sanki konu değişikliğinin nedenini görebiliyormuş gibi gözlerini kısıyor. Bazen beni o kadar iyi okuyor ki bu beni dehşete düşürüyor, çünkü artık isterse beni yok edebilecek güce sahip.

Beni bir akıl hastanesine kapatma ve ona çocuk verebilecek başka bir kadınla evlenme gücü. Belki Gemma gibi eski paralı biriyle.

Bu düşünce boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. "Ama babamın üzerine fazla gitmeyebilirdin."

"Eğer yapsaydım bana saygı duymazdı."

"Sana hâlâ saygı duymuyorum ve asla duymayacağım, serseri." Babam beni kendisinden uzaklaştırıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Onu yakın zamanda boşayacak mısın prenses?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Eli beni tekrar yanına çekti. "Ama hayatın boyunca ve sonrasında mutlu bir evliliğimiz olacak amca."

"Bana öyle deme."

"Oğlum sana nasıl isterse öyle hitap edebilir." Aiden Amca Eli'nin yanında duruyor ve kollarını kavuşturuyor, hem babasının hem de oğlunun gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. "Sakın bana kaybettiğin için üzgün olduğunu söyleme. *Yine*."

"Seni ve oğlunu hemen şimdi burada yerin iki metre altına gömeceğim."

"Baba," diye fısıldıyorum.

"Denemeni görmek isterim," diyor Aiden Amca.

"Baba," diyor Eli bir azarlama notuyla. "Cole Amca'nın üzerine fazla gitmeyelim. Benimle karımın arasını açmak için boşu boşuna bu kadar çaba harcadı. Elbette yüce gönüllü olabiliriz."

"Kesinlikle evlat. Önemsiz davrandığında yorucu olabiliyor." "Söz."

"Eli!" Ona dirsek atıp babamın yanına gitmeye çalışıyorum ama o belimi sıkıca kavrayarak beni yerimde kalmaya zorluyor.

"Kalmak için buradayım amca. Ya bunu ve sana vereceğimiz güzel torunları kabul edersin ya da kalp sorunları yaşayarak kendini erken bir mezara götürürsün."

"Torunlar, Cole." Aiden Amca kurt gibi sırtıyor. "Bilgin olsun, onları paylaşacağız."

Eli belimi okşayarak, "Birçoğu da öyle," diyor. "Ava'm en az üç tane istiyor."

"Bu küçük-" Babam Eli'ye saldırıyor, ya da ben öyle sanıyorum, çünkü ben ayrıldım.

Dünya uğultulu bir karmaşaya dönüşüyor. Kalbim çarpıyor ve ciğerlerime hava ulaşmıyor.

Boğazıma hafifçe dokunan bir parmak darbesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Eli, Aiden Amca ve babam dikkatle bana b a k ı y o r l a r .

"İyi misin?" diye soruyor kocam, kaşları çatılmış bir halde.

Titreyen dudaklarımın bir gülümsemeye düzleşmesine izin verdim. "Evet. Yine de oturmak işime yarayabilir."

Beni bir banka götürüyor ve önümde diz çöküyor, sonra bana bir şişe su uzatıyor.

Ben bir yudum alırken, parmakları elbisemin üzerinden dizimi okşuyor. "İlaçlarını alman gerekiyor mu?"

Başımı sallıyorum ve titreyen bir elle ilaçları almaya başlıyorum. Elimi okşayarak hareketlerimi durduruyor ve sonra şişeyi çıkarıp bana iki hap uzatıyor.

Onları alıp gözlüklerimi çıkarıyorum ve kucağıma düşmelerine izin veriyorum.

Parmaklarım su şişesini ölümüne kavırıyor olsa da kalp atışlarım bir süre sonra normale dönüyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, parmakları nabzıma ve yanağıma dokunuyor.

Başımı salladım.

"Söylediğimiz bir şey miydi? Seni ne tetikledi?"

Başımı sallıyorum, beni bekleyen felaket gerçeğini kabullenmeyi reddediyorum.

"Bebeğim," diyor sert bir sesle. "Potansiyel tehlikeyi ortadan kaldırılabilmem i ç i n bana söylemen gerekiyor."

"Her şey benim için potansiyel bir tehlike."

"O zaman her şeyi kaldıracağım."

"Tatlı olma. Bunu kaldıramam."

"Ben tatlıdan başka bir şey değilim. Ben bir tehdidim."

"Öylesin." Yanağını avuçluyorum. "Eve gidebilir miyiz? Sam'i biraz kızdırmak istiyorum."

"Daha sonra bir West End gösterisine gidelim mi?" "Sen tiyatroyu sevmezsin bile."

"Ama sen biliyorsun."

Ve beni neşelendirmek için sevmediği şeyleri izlemeye razı oluyor.

Bu hiç adil değil. Soğuk Eli'yi geri istiyorum.

"Muhtemelen bu saatte iyi bilet bulamayız."

"İstedığınız bileti bulabilirim. Oyuncularla sahne arkasında buluşup kucaklaşmak ve fotoğraf çektirmek de dahil. Onu geç. Sadece fotoğraf. Sarılmak yok."

Gülümsüyorum ama başımı sallıyorum. "Hiç havamda değilim." "Bu da ne demek oluyor, Ava? Doktoru ziyaretin yüzünden mi?

Blaine?"

"Nereden biliyorsun? Taksiye bindim... Sana o mu söyledi? Bekle... Beni takip ettiriyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade.

Hastanede uyandığımdan beri sık sık yalnız olmadığımı hissettim ama bunun paranoya olduğunu düşünerek kendimi kandırdım.

"Neden?" Ellerimin iki yanımda gevşemesine izin vererek alçak bir ses tonuyla soruyorum.

"Yapmak zorundayım." Kapalı soğukluğu ortaya çıkıyor ve bu kadar çabuk geri dönmesini dilediğim için nefret ediyorum.

"Tamam..."

"Ava-"

"Anlıyorum," diyorum içimdeki acıyla. "Kendimden geçip doğrudan karşıdan gelen trafiğe dalacağım ya da bir binadan atlayacağım endişeleniyorsun. Bu yüzden bunu durdurmak için yerimi bildiğinden emin olmalısın."

"Tanrım, bu-"

"Haklısın. Bunu yapabilirim ve en kötüsü de bunun farkında olmayabilirim. Tıpkı tamamen yok olduğum iki yıl gibi. Ben saatli bir bombayım Eli ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Saçmalama. Sen kesinlikle iyisin." Gözlerini kısar. "Dr. Blaine sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Senin varlığın olmadan benimle konuşamayacağını söyledi."

"Ve sen bunu küçümsüyorsun. Senin üzerinde herhangi bir güce sahip olmamı küçümsüyorsun."

"Kimse kukla olmayı sevmez, en azından ben. Ama sen değilsen, babam olmalı. Babam olmazsa, annem. Annem de olmazsa, başka biri işleri batırmadığımdan emin olmalı. Bugün asla kendim olamayacağımı anladım, bu yüzden bir kova şeker yiyip romantik komedi izlemek istiyorum, lütfen."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Eli elimi tuttu. "Aklımda daha iyi bir yer var."

Onu kaybediyorum.

Tekrar.

Parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Tekrar.

Onun varlığı azalıyor. *Yine* sevişiyoruz.

Yine de onun bilincinin kırıntılarına tutunuyorum, o n u n varlığının anları ve yaklaşan düşüşünün gerçekliğiyle savaşmak.

"Burası mı?" Ava oturma odasının ortasına doğru yürüyor. "Büyükannenin adası mı?"

Bakışlarım onun hareketlerini takip ediyor; eski elbisesinin salınışı, beyaz topuklarının tıkırtısı. Bana muzip bir sırıtış fırlatmadan önce eldivenli parmaklarının kanepenin arkasına dokunuşunu. "Nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir. Bu kadar büyük ve güzel olacağını düşünmemiştim. Büyükannen şanslı bir kadın."

"Beğendin mi?"

"Evet."

"O senin."

"Ne?"

"Ada senin. Büyükanнемin adına ve en sevdiği torunu olduğum için bana vereceğini söyledi."

"Ve sen de onu öylece teslim mi edeceksin?" "Eğer istersen."

Dönüp bana bakıyor ve başını yana eğiyor. "Bana istediğim her şeyi verir misin?"

"Mantık çerçevesinde."

"Senin için mantıksız olan ne?"

"Başka bir erkekle birlikte olamaz, araba kullanamaz ya da boşanmak isteyemezsin."

"Eyvah. Ben de bir sevgili bulup üstü açık bir arabayla gün batımına doğru gidebileceğimi sanıyordum."

Gözlerimi kısıyorum. "Onun kanını ellerinize bulaştırmak istemiyorsanız, hayır."

"Sakin ol, şaka yapıyordum." Etrafta dolaşüyor, mobilyaları ve annemle büyükanнемin yıllar içinde ekledikleri farklı empresyonist sanat tablolarını kontrol ediyor.

Birkaç tanesi Bran ve Glyn'e ait. İğrenç şeytan heykeli Lan'ın. Ayrılmadan önce onu parçalara ayırmayı aklıma not ediyorum.

Karımın her hareketini gözlemleyip hesaplarken duvara yaslanıyorum, kollarımı ve bileklerimi kavuşturuyorum.

Benim nevrotik ilgime aldırmadan etrafta dolaşıyor, parçalar hakkında ooh ve aah'lar çıkarıyor ve birkaç fotoğraf çekiyor. "Burada çok zaman geçirdin mi?"

"Evet. Çoğunlukla çocukluğumda büyükanнем ve büyükbabamla birlikteyken.

Bazen ailemle birlikte."

Sırıtıyor. "Eminim çok güzel anılarınız vardır."

"Muhtemelen."

Parlak mavi gözleri bana doğru dönüyor. "Emin değil misin? O anıları bir şey mi lekeledi?"

"Pek sayılmaz. Sadece insani duygularla diğer herkes gibi bağlantı kuramıyorum ve bu nedenle burada olanları iyi anılar olarak değerlendiremiyorum. Benim için

kişiliğimi şekillendirmek için çok önemli bir süreçti."

"Böyle konuştuğunda sesin çok robotik çıkıyor. Teneke Adam olmana şaşmamalı." Dudakları küçük bir somurtmayla öne doğru çıkık. "Hiç mutlu anıların olduğunu düşündün mü?"

"Bir sürü. Yine de çoğu sosyal olarak kabul edilebilir değil."

"İki mutlu anı söyleyin."

"Babam beni oturtup farklı doğduğumu ve bundan utanmam için hiçbir neden olmadığını söylediğinde. Aslında, onun benimle gurur duyduğu kadar ben de bununla gurur duymalıyım."

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirliyor.

"Babanı seviyorum." "O evli."

"Ben de öyleyim. Kafanı çukurdan çıkar, kardeşim."

"Ben senin kardeşin değilim. Ben senin kocanım."

Gözlerini deviriyor. "İkinci mutlu anın ne?"

"Evlendiğimiz gün."

Donup kalıyor, dolgun dudakları aralanıyor. Birden unutulmuş bir tanrıça gibi göründü. Hayır. Daha çok kanatları kırık, düşmüş bir meleğe. Asla uçup gitmemesi için kanatlarını parçalara ayırma ihtiyacı, hastalıklı ve sürekli bir dürtü gibi derimin altında zonkluyor.

"Haha, çok komik." Garip bir şekilde gülüyor. "Şaka yapmıyordum."

"Ama neden?" Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, sonra kırmızı, şişmiş deriyi serbest bırakıyor.

"Çünkü sana sahip olmalıyım. Resmi olarak."

"Oh." Yüzü yankılanan bir hayal kırıklığıyla düştü. "Mantıklı."

Dalgın bir şekilde etrafa saçılmış heykellere ve aile fotoğraflarına dokunduğunda hareketleri uyuşuklaşıyor.

Büyükannem, annem ve Astrid Teyzem bizi çekmeye zorladıkları fotoğraflarla dramatik olabiliyorlar.

Ava, elini kucağında tutarken büyükbabası ve büyükannesinin oturduğu bir fotoğrafı tutuyor. Babası ve Levi Amca onun yanında, annesi ve Astrid Teyze ise büyükannesinin yanında. Glyn kollarını arkadan büyükbabanın boynuna doluyor. Lan Bran'i omzundan tutarken sırtlıyor ve ben de Creigh'e kafa atıyorum. Bu fotoğraf yaklaşık beş yıl önce büyükannemin doğum gününde burada çekildi.

"Beni neden adaya getirdin?" diye soruyor karım bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Bir molaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Paris'te, çalışmadığım düzgün bir tatil istediğinden bahsetmiştin."

"Neden burası?"

"Çünkü kimse bizi rahatsız edemez. Huzur içinde düşünmek istediğimde buraya gelirim."

Bana bakıyor. "Huzur içinde düşünmek için sekiz saat uçuyor musun?"

"Gerekirse."

"Ve beni getirdiniz? Bunun akıllıca bir karar olduğuna eminim, Bay Kral mı?"

"Beni pişman etme."

"Söz vermiyorum." Resim çerçevesini masanın üstüne yerleştirirken gülümsüyor. "Sahile gitmek istiyorum."

"Önce dinlenmek istemediğine emin misin?"

"Uçakta uyudum. Ben iyiyim."

Daha çok zar zor uyuyordu. Geri kalan zamanlarda, kendinde değildi. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Ama uyuduğunu düşünüyorsa, bu daha iyi.

Sam ve Henderson bana onaylamayan gözlerle bakarlardı ve Henderson'ın durumunda, çok geç olmadan Dr. Blaine'in tavsiyelerine uymam için bana yalvarırdı.

Ama bunu sonuna kadar kovalayacağım.

Sahile doğru kısa bir yürüyüşte ona katılıyorum. Öğleden sonra geç saatler ve güneş ufukta alçalmaya başlamış, gökyüzünü sarı ve turuncu renklere boyuyor.

Eşim ayakkabılarını çıkarıp bembeyaz kumlara vuruyor, sonra da ayak parmaklarını yeşim rengi suya daldırıyor.

Nefes nefese kalırken ayakkabılarını bırakıyor. "Bu çok nefes kesici."

"Gerçekten de nefes kesici," diyorum, gözlerim yüzünün yumuşak yamaçlarına odaklanmışken. Ondan yayılan cazibe zırhıma saplanıyor ve öncekilerden çok daha ölümcül bir çatlak açıyor.

"Su hâlâ sıcak." Ayak parmaklarıyla suyu tekmeliyor, sonra sırtarak başını bana doğru çeviriyor ve pantolonuma sıçratıyor. "Oops. Sadece suyu hissetmeni istedim."

"Ava..."

Çömelip bir avuç su alıyor ve gülerek göğsüme fırlatıyor. "Kıskanma ihtimaline karşı gömleğini de dahil etmeliyiz. Su sıcak mı ne?"

Elim ona doğru kalkıyor ama son saniyede kaçıyor ve kumsal boyunca koşarken boğazından bir çığlık kopuyor. Dalgalar usulca kıyıya vururken sarı saçları esintiyle uçuşuyor.

Saniyeler içinde peşine takıldım. Başlangıçta hızlı ve amaçlı yürüyorum, ama sonra ayakkabılarımı tekmeleyip peşinden koşuyorum.

Karım arkasına bakıyor ve bir başka ürkmüş ciyıklama sesi duyuluyor.

Hızını artırıyor, bacaklarının izin verdiği kadar hızlı koşuyor.

Doğal avlanma içgüdüm, kızgın dumanla örtülü bir şekilde yüzeye çıkıyor. Kısa sürede ona yetişiyorum, ama hızımı sabit tutuyorum ve nefesimi dengeliyorum.

Eğer çok heyecanlanırsam, o porselen teni gerçekten incitebilir ve onun kırılabilir varlığını paramparça edebilirim.

Zaten yaptığınızdan daha fazlasını mı?

Eskiden daha sessiz olan ses, son birkaç hafta içinde bir şekilde daha yüksek hale geldi.

HER YUMUŞAK GÜLÜMSEYİŞİNDE DAHA CESUR HALE GELDİ VE onun saf güveninin büyümesi. Destek için bana her tutunduğunda, saf bir kadının boş umutlarını taşıyan o kocaman gözlerle bana her baktığında temelimi sarsıyordu.

Belki de bana güvenmemesi gerektiğini zor yoldan öğrenmesi gerekiyordur.

Kendime güvenmediğim zaman olmaz.

"Aman Tanrım! Beni kovalamayı bırak. Bu çok korkunç!" Gülüyor ve bağırıyor ama koşmaya devam ediyor.

Av gibi.

Benim avım.

"Eli, kes şunu-" sözleri, onu belinden tutup tamamen kumdan kaldırdığımda ve sonra tekrar yere bıraktığımda bir solukta sona eriyor.

O kadar ağır nefes alıyor ki göğsüm sırtına çarpıyor, her nefes alışında hırıltılar çıkarıyor.

Dudaklarımı kulağıyla aynı hizaya getiriyorum ve tüm vücudunu sarsan ürpertinin tadını çıkarıyorum. "Neden

korkutucu olduğunu bilmek ister misiniz, Bayan

King? Çünkü sen hareket etti gibi av içinde ön .

bir yırtıcı. Eğer yutulmak istemiyorsan, kaçma."

Arkasını döner, yanaklarına bir kızarıklık yayılır, saçları rüzgârla öpülür ve dudakları en sevdiği saç renginin koyu bir tonuna bürünür

Renkli.

Kırık güzellik her zaman en unutulmaz olmuştur.

En cazip olanı da.

"Aslında kovalanmak heyecan vericiydi. Biraz hoşuma gitti," diye fısıldıyor, sonra bana sürtünüyor.

"Ereksiyonuna bakılırsa, çok hoşuna gitmiş olabilir."

Ve sonra monarşiden daha gururlu olan Ava dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları kemerimi karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana elimi, daha doğrusu ağzımı ödünç veriyorum." Bana göz kırptıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Oral seks konusunda çok iyi olduğumu söylerler."

Belli ki beynimle senkronize olmayan sert horozumu serbest bırakırken sıcak siyah öfke uzuvlarıma akıyor.

Elleri aletimin tabanını sarıyor ve dönme hareketiyle beni okşuyor. Omurgamdan aşağı bir zevk fışkırıyor ve karın kaslarım geriliyor.

"Mmm. Çok büyüksün. Bunu içime sığdırabildiğime inanamıyorum."

Parmaklarımı saçlarına daldırıp atkuyruğu şeklinde topluyorum ve sonra onu çok da nazik olmayan bir şekilde geri çekiyorum. "Senin özel yeteneklerinle ilgilenmiyorum."

Dalgın bir şekilde beni okşamaya devam ederken bana bakıyor. "Bana bakmak istemediğin için karşılık vermeme hiç izin vermediğini sanıyordum. Ama bunu aştık, o zaman sorun ne?"

"Senin oral seks yeteneklerini öven başka bir sik olmayacağım."

"Kıskandın mı bebeğim?"

Gözlerimi kısıyorum ve onu yukarı çekmeye başlıyorum.

"Ya sana gördüğüm en iyi penis olduğunu söylersem? Çünkü kesinlikle öylesin." Pozisyonunu korumak için benimle gerçekten savaşıyor. "Tadına bakmama izin ver. Lütfen."

Sikeyim.

Yalvarırsa bana her şeyi yaptırabileceğini biliyor mu?

Saçlarını tutmama rağmen dudaklarını tacımın etrafına dolamayı başarıyor, sonra da sertçe emiyor.

Aman Tanrım.

Karım sıcak, ıslak ağzına uzunluğumun daha fazlasını kaydırırken bana bakıyor ve beni dibinden pompalıyor, tutuşu yavaş yavaş sıklaşıyor.

Erkekleri memnun etmeyi rastgele bir piçten öğrenmiş olması beni delirmiş bir şeytana dönüştürüyor.

Yanılıyor. Sikimi emmesini istemememin sebebi sadece göz teması değildi. Çünkü dudakları sikime dolandığında öfkeli bir deliye dönüşeceğimi biliyordum.

Serbest elim yanımda sıkılıp açılıyor ve kafamda alevlenen hayvani dürtüyü durdurmak için tutuşumu sıkılaştırırken ön kolumdaki damarlar patlıyor.

Hareketleri yavaş ve şehvetli ve her zaman bana bakıyor, bana bakıyor, muhtemelen tepkimi ölçüyor.

Tenimin etrafında inliyor, gırtlaktan gelen sesinin titreşimleri beni daha da sertleştiriyor. Sonra sikimi bırakıyor ve dölleri dudaklarına yayıyor.

"Bitti mi?" Kasvetli bir sesle soruyorum. "Gerçekten nefret mi ediyorsun?" diye yüzünü buruşturuyor.

"Bilmiyorum, ama bunu benim yöntemimle yapacağız." Ensesinden tuttum ve saçlarını kullanarak başını geriye yatırdım. "Boğazınızı sikmeyi tercih ederim, Bayan King. Ağzınızı açın."

Bir yutkunuş boğazını aşağı yukarı hareket ettiriyor ve söyleneni yapmadan önce dudaklarını ıslatıyor.

"Yatak odasının dışında tam bir veletsiniz ama içeride talimatlara uymakta üstünüze yok Bayan King. Daha geniş açın, ağzınızı kullanmamı ne kadar çok istediğinizi gösterin."

Ben her zamanki kontrolümle onun davetkâr sıcaklığına daldıkça, karım daha da açılıyor, o parlak, güven dolu gözlerini bana kırıştırıyor ve beni elinden geldiğince iyi karşılamaya çalışıyor.

Sahip olduğum her türlü mantık, sahildeki kum gibi dağılıp gidiyor.

Ona her dokunduğumda olduğu gibi.

Ona sadece dokunacağımı, çünkü bunu kendi yöntemimle yapacağımı söylüyorum. Onu kullanıp atacağımı. Hayatta her şeyi elde ettiğim gibi zevkimi de elde edeceğimi. Yöntem ve emirle.

Ama sonra karım olan o güzel kaosa çarpıyorum. Bana kontrolü kaybettiriyor. İsteyerek ya da istemeyerek.

Hiçbir kadın bana bunu yapmadı. Hepsi birer meta ve kullanılmaya hazır yüz­süz deliklerdi.

O benim kurallarımın istisnası. Mükemmel yazılmış romanımdaki tutarsızlık. Biyolojimdeki mutasyon.

Üniversitede bir meydan okuma duygusuyla başladı, sonra beni her kızdırdığında tuhaf bir saplantıya dönüştü - ve bunu *çok* sık yapıyordu. Sonra aniden şiddetli bir ele geçirmeye dönüştü.

Sahiplenme ihtiyacı.

Böceği tespit ettiğim an, onu hayatımdan çıkarmak için çok geçti.

Ava şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli insan.

Kendisi kırılmışken bile beni kırabilir.

Zırhımla derimin arasına girebilir. Boşver onu.

Ağzını sikerken bana baktığında, iç karartıcı bir netlikle onun çoktan derimin altına sızdığını ve şu anda kanımda aktığını fark ediyorum.

Sürtünme için dilini kullanarak ağzına girip çıkmama izin verirken kalçalarıma tutunuyor. Boğazının arkasına her vurduğumda gözlerinde yaşlar parlıyor.

Çekiyor ve nefes nefese kalıyor, nefesleri sessizlikte yankılanıyor. "Neden durdun? Dayanabilirim."

"Düzgün nefes al."

Nefes nefese, büyük nefesler çekiyor.

"Tekrar."

Derin bir nefes alır ve verir. "Bir kez daha."

Oksijen alımını düzenlerken göğsü kabarıyor, sonra ağzını sonuna kadar açıyor.

Saçlarını direksiyon olarak kullanarak tek seferde içine giriyorum. Ritmim bu sefer daha sert, girip çıkarken daha dengesiz. Karım bana bakmayı hiç bırakmıyor ve bu göz teması beni uçurumdan aşağı atıyor.

Boğazının derinliklerine boşalırken orgazmım yoğun ve uzun sürüyor. Mümkün olduğunca çok yutuyor ama ağzının kenarlarından döllерimin izleri akıyor.

Onu saçlarından tutup çekiyorum ve sonra dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum.

Döllerimi ağzından yalayıp tekrar içine akıttığımda nefesi kesiliyor. Vücuduma tırmanırken, bacaklarını belime sararken ve beni anlamsızca öperken, tırnaklarını boynumda gezdirirken ve saçlarımı tutarken inlemeleri havada yankılanıyor.

Çılgın karım aramıza uzanıyor ve sertleşen sikimi okşuyor, sonra da ağzına yerleştiriyor. "Sik beni."

"Aman Tanrım. İç çamaşırınız nerede, Bayan King?" "Gymeyi unutmuş olmalıyım."

"Son zamanlarda bunu çok unutuyorsun. Neredeyse bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum."

"Belki de öyledir."

"Mmm," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. "Öyle mi?" "Kapa çeneni ve sik beni, Eli."

Sikim sıırıslıkam amından arka deliğine doğru kayıyor ve bana karşı kıvranıyor, kamburlaşıyor, beni mülküne sahip çıkmaya davet ediyor.

Elbisenin altından kış yanaklarını kavriyorum, parmaklarım yumuşak ete batıyor. "Seni burada sikeyim mi güzelim?"

"Eğer istersen. Ne istersen."

"Yüce Tanrım. Nasıl oluyor da sikim aınla konuştuğunda tüm tavırların kayboluyor?" Kışını tokatlıyorum. "Belki de bu deliğe de konuşmalı."

"Evet, evet. Sik beni artık."

"Biraz kayganlaştırıcı getireyim."

"Sorun yok."

"Öyle değil. Ben kocamanım ve sen daha önce kışına hiç yarak almadın."

"İçime koyduğın oyuncakları aldım." Bana sürtünüyor. Gülüyorum. "O oyuncaklardan herhangi birinin benimkiyle kıyaslanabileceğini düşünecek kadar şirinsin."

"Düzelتيyorum." Sırıtiyor ve ağzımın kenarına tüy kadar hafif bir öpücük bırakıyor.

Seksten sonra çok sevecen olabiliyor ve sanki doyamıyormuş gibi beni sık sık kucaklıyor ve öpüyor. Karım kesinlikle onu becerdikten sonra 'kucaklaşmayı' seven bir tip ve daha önce bu eylemi hiç umursamasam da onunla yapıyorum.

Tamamen tükendiğinde ve belirgin bir şekilde benim gibi koktuğunda onu tutmayı seviyorum.

O bana sımsıkı sarılmışken, ben de eve doğru yürümeye başladım.

Boğazımı, çenemi, yanaklarımı, dudaklarımı ve hatta burnumu öperken memnuniyetle iç çekiyor.

Ulaşabildiği her yer onun ve bunu biliyor.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar iyi.

Yatak odasına girer girmez onu duvara yaslıyorum ve kayganlaştırıcıyı bulana kadar komodini karıştırıyorum.

"Daha kolaysa dört ayak üstüne de çıkarım," diye fısıldıyor kulağımı ısırırken. Nedense buna kafayı takmış durumda.

"Hayır." Onu tekrar arkadan becermemin imkanı yok. O zaman bana söylediklerinden sonra olmaz.

Ayrıca, korktuğum kadar kötüleşmedi, yani yapılabilir.

Şimdilik.

Onu yere yatırdım ve elbisesini çıkardım. Sütyenini çıkarıyor, dolgun göğüsleri hafif bir zıplamayla serbest kalıyor. Pantolonumdan ve külotumdan tek seferde kurtuluyorum. Gömleğim de onu takip ediyor, elbisesinin üstüne saçılıyor.

Sonra yatağa sırt üstü uzanıyorum ve onu üstüme oturması için çekiyorum.

Avucuma kayganlaştırıcı fişkırtırken dudakları benimkilerle buluşuyor ve sonra arka deliğini daire içine alıp iki parmağımı yavaşça içine sokuyorum.

Titriyor ve sırsıklam olmuş amını karın kaslarıma sürüyor.

"Sikimi buraya alacaksın, değil mi güzelim?" Dudaklarına üçüncü bir parmak ekleyip onu yavaşça becerirken soruyorum.

"Mmm, evet, lütfen."

"Acıtacak."

"Sorun değil. Sana güveniyorum." Lanet olsun.

"Sana karşı ağırdan almak istemiştım ama sen bunu imkânsız kılıyorsun." Aletimi kayganlaştırıcıyla köpürtüyorum, sonra parmaklarımı içinden çekerek onu yukarı itiyorum.

Belini kavıyorum ve o da kendini yukarı kaldırıyor, böylece sikim arka girişinde konumlanıyor. Taç içeri girene kadar onu yavaşça aşağı çekiyorum.

Ava öne doğru eğiliyor ve tırnaklarını karın kaslarıma, ilk gördüğü andan beri sormayı hiç bırakmadığı yara izine batırıyor.

"Aman Tanrım. Gerçekten çok büyüksün."

"İşte böyle, bebeğim. Sikimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun."

"Mmm. Siktir..." Kendini daha da alçaltıyor, iki santim daha alçalıyor ve ağır ağır nefes alıyor, tenini bir ter tabakası kaplıyor. Yoldan çıkmış bazı sarı saç telleri yüzünü yumuşak bir parıltıyla çerçeveleyiyor.

"Çok iyi gidiyorsun."

"Öyle miyim?" Övgüyle gözbebekleri büyür ve birkaç santim daha aşağı iner. "Oh lanet... lanet..."

"Çok güzelsin amına koyayım. Çok iyi bir kız gibi sikimi boğuyorsun." Uzanıp meme ucunu vahşice büküyorum, zevkiyle birlikte acıya dokunmayı ne kadar sevdiğini biliyorum.

Karım başını geriye atarak inliyor ve ben de onu sonuna kadar itiyorum.

İniltisi havada yankılanırken oflayıp pufluyor ve ellerim hafifçe titreyerek yanlarıma tutunuyor.

Alışmasına izin verdim. İkimiz de sertçe nefes alıyoruz, onunki erotik seslerle yankılanıyor.

"Benim için rahatla, bebeğim." Belini nazıkçe okşuyorum. Bana bakıyor ve kasları gerginliğini kaybediyor. Yumuşadığını hissettiğimde, yavaşça içine giriyorum, sıkı itişler. Miyavlıyor ve klitorisini kasıklarına sürtüyor.

Onun zevk sesleri havada yankılanırken ritmim derinleşiyor. Klitorisini kasıklarına her çarptığında kesik kesik nefes alıyor.

"Nasıl hissediyorsun, güzelim?" "İyi. Çok iyi hissediyorsun."

Duruyorum ve o inliyor.

"Binin bana, Bayan King. Beni ne kadar istediğinizi göreyim."

Bir elini karnıma koyarak geriye uzanıyor ve kendini yukarı kaldırırken kalçamı kavlıyor, sonra tekrar aşağı düşüyor.

Dudaklarının köşesini dişlerinin arasına alırken boğuk bir ses çıkarıyor. Çok geçmeden ritmini buluyor ve yavaş, şehvetli vuruşlarla aşağı yukarı inip çıkıyor.

Hem ne kadar sıkı hissettirdiğini hem de bana binişini, göğüslerinin zıplamasını, ellerinin tenimi okşamasını gördüğümde patlama noktasındayım.

"Tanrım, gerçekten çok iyi hissediyorsun, Eli," diyor muhtaç bir sesle. "Becer beni. Beni sikmene bayılıyorum."

"Böyle mi?" Yere düştüğünde itiyorum ve öne doğru yığılıyor.

"Evet, evet... daha fazla..."

"Lanet bir tanrıça gibi görünüyorsun."

"Oh Tanrım, evet!" Ben derin darbelerle içine girerken klitorisini kasıklarına sürtüyor.

"Seni dölle dolduracağım, böylece sadece benim olduğunu bileceksin, karıcığım."

"Evet... Lütfen..."

Dudakları aralanıyor ve etrafımda sıkılaşıyor, bu yüzden oturuyorum, elimi saçlarına batırıyorum ve horozumun etrafında paramparça olurken aç, şiddetli bir öpücük için onu aşağı itiyorum.

Kalçalarını döndürüyor ve bana binmeye, beni sağımaya, etrafımda kenetlenmeye devam ediyor.

Tüm bu süre boyunca beni çılgınca bir tutkuyla öpüyor. Karım da en az benim kadar doyumsuzdur ve asla doymaz.

"Benimle gel," diye fısıldıyor ağzıma karşı, sikimin etrafında kenetlenirken. "Lütfen, lütfen."

Daha derine itiyorum, bir elimi boğazına doluyorum ve sonra o inlerken ben de inliyorum.

Orgazmın acelesi beni kör edici bir güçle vuruyor. Onu anlamsızca öperken içine boşalıyorum.

Zayıf kollarını bana doluyor ve bir anlığına tek vücut oluyoruz.

Bir anlığına, öpüşürken ve o bana sarılırken, normal olduğumuzu düşünmeyi seçiyorum.

Sıradan. Basit.

Bir an için, karım için iki seçeneğim olduğunu unutmayı seçiyorum.

Ya onun yok oluşunu izleyin ya da onu bir akıl hastanesine yatırın ve geri dönüşü olmayan yolda parçalanışını izleyin.

Şimdi ya da birkaç gün sonra normal görünebilir. Şanslıysak birkaç hafta, ama bu bir yanılsama.

Gizli delikleri olan bir güvenlik ağı.

Baskı altında çatlayacak dengesiz bir köprü.

Onu banyoya götürdüğümde bile uyuşuk, hissiz ve sadece yarı mevcut görünüyor.

Nabızı yavaş, gözleri odaklanmamış ve vücudu kaskatı.

Musluğu açıp sıcaklığı kontrol ettikten sonra onu küvete yerleştiriyorum, sersemlemiş haldeyken başını kenara çarpmaması için dengede tutmaya dikkat ediyorum.

Duş jelini almak için uzaklaşmaya başlamıştım ki bir el bileğimi kavradı.

"Hey, Eli?"

"Evet?" Onunla yüzleşiyorum ve bir an için o kadar ışıltılı, o kadar güzel görünüyor ki, işe yaramaz acı patlıyor

organım göğüs kafesimin arkasına sıkışmıştı.

Dürttüğü, kışkırttığı ve hayat verdiği bir organ, şimdi sadece onun varlığında atıyor gibi görünüyor.

Sözleri banyoyu buhardan daha yoğun bir şekilde dolduruyor. "Hadi bir bebeğimiz olsun."

Mantıksız ve tamamen saçma ama üç gün önce banyoda söylediğim sözleri geri almıyorum.

Eli beni görmezden geldi, 'bunu sonra konuşuruz' diyerek beni tokatladı ve ardından tüm konuyu halının altına süpürmeye devam etti.

Sahile gidiyoruz, yüzüyoruz, bronzlaşıyoruz ve porno yıldızlarından daha fazla seks yapıyoruz - çünkü doyamıyorum ve hamile kalabilmem için onu cesaretlendirmek istiyorum.

Çok mu umursamaz davranıyorum? Dengesiz bir anneyle yaşayacak olan çocuğa çok mu haksızlık ediyorum?

Muhtemelen. Ama aynı zamanda bu anları herhangi bir yöntemle kazımak için de çaresizim.

Kimin ne dediği umurumda değil. Kendimi en iyi ben tanıyorum ve zamanımın sınırlı olduğunun farkındayım. Yanılmıyorsam, en son hastanede uyandığımda hayatımın iki yılını kaybetmiştim ve durumumun ne kadar dejeneratif olduğuna bakılırsa, bu sefer hafıza kaybından daha kötü olacak.

Bu sefer, yorgun dal sonunda benim ağırlığım altında kırılabilir.

Bu yüzden son birkaç günümü elime geçen her anın tadını çıkararak geçirdim. Her manzaranın, her dokunuşun ve her etkinliğin.

Yürüyüşe çıktık, piknik yaptık ve Sam'i bahane olarak kullanmama gerek kalmadan benim yemeğimi yedi. Bu yüzden ona yemek yapmamın sorun olup olmadığını sorduğumda, başından beri benim yaptığımı bildiğini açıkladı.

Ben çöpe atmadan önce pastamdan bir dilim yiyen oydu.

Onu daha rahat ve kendisi hakkında daha açık görmek garip. Eli burada çocukluğundan, büyükannesi ve büyükbabasıyla olan bağından ve Kral'ın ismi için mükemmel bir varis olmak için erken yaşta kendisine yaptığı baskıdan bahsetti.

Bu son birkaç günün kendisi için izin aldığı tek fırsat olduğunu itiraf etmesi onun için çok üzölmeme neden oldu.

Onunla ilgili her şeyi özömsüyor, her bir ayrıntıyı hafızama kazıyor ve yıldızların çarpışmasını ve bu sefer onları asla unutmamayı umuyor, dua ediyordum.

Bugün beni bir dağın en yüksek tepesine götürerek en çarpıcı gün doğumuna tanıklık etmemi sağladı.

"Al bakalım." Büyük bir söğüt ağacının altındaki bir kayanın üzerine çöktüğümde bana bir şişe su uzatıyor.

Şişeyi neredeyse boşalttıktan sonra "Yarın çok ağrım olacak," diye homurdanıyorum. "Ama buna değer."

Dudakları kurt gibi sırtırken kocam sırt çantasını pürüzlü zemine bırakıyor.

Sabahın erken saatlerinde güneş ağacın yaprakları arasından süzölerek keskin yüz hatlarına sıcak bir parıltı yayıyor. Simsiyah saçları mavi bir tonda parlıyor ve gözleri bir yaz bulutu gibi hafif görünüyor.

Siyah şortu ve pürüzsüz kaslarına ikinci bir deri gibi yapışan dar beyaz tişörtüyle çok seksi görünüyor.

"Yürüyüşten mi yoksa bu sabah sen yarı uykundayken seni nasıl becerdiğimden mi bahsediyoruz?"

"İkisi de." Sırıtiyorum. "Dayanıklılığın şaka değil. Birkaç raundu nasıl tamamladığın ve yürüyüşün sonunda nasıl nefes nefese kaldığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Buna egzersiz deniyor. Daha çok yapman gereken bir şey." "Sevdiğim tek egzersiz yatakta bacaklarımı açmak ve sen bütün işi yaparken prenses olmak. O yüzden dayanıklılık antrenmanı işini sana bırakıyorum. Lütfen ve teşekkür ederim."

Kıkırdıyor, yanıma otururken sesi sabah çiyinin tatlılığıyla etrafımızda yankılanıyor. "Yani sadece sorun çıkaran bir velet değil, aynı zamanda tembel misin?"

"Duh." Başımı kucağına koyuyorum ve ona bakarken ayaklarımı kayadan sarkıtıyorum. "Çello için çok fazla zihinsel çaba harcıyorum, bu yüzden bunu yapmadığım zamanlarda, hiçbir çaba gerektirmeyen ve tercihen bol miktarda endorfin içeren aktivitelere dalmayı tercih ediyorum."

"Bu yüzden romantik komediler, sonsuz alışveriş ve korsan aşk romanları."

"Korsanlar değil. Korse yırtıcıları." "Korse ne?"

"Rippers. Kadınların korsajlarını yırttıkları için mi? Hey! Senin gibi. Onlar da zehirli. Bir ara onları okumalı ve terapiyi düşünmelisin."

"Hayır, teşekkürler."

"Hiç eğlenceli değilsin." Suratımı astım. "Genellikle hamilelikle sonuçlanıyor, biliyorsun. Aşk romanları yani. Bu gerçekçi değil, çünkü gerçek hayatta aşık olan ya da evlenen herkesin çocuğu olmuyor, hatta istemiyor bile, ama romantizmi gerçekçilik için değil kaçış için okuyoruz, bu yüzden herkes her mutlu çiftin hayatlarında küçük şeytanlara ihtiyacı olduğu şeklindeki geleneksel bilgeliği kabul ediyor."

"Anlıyorum."

"Anlıyorum? Teklif etmek istediğin tek şey bu mu?" "Başka ne teklif etmemi istiyorsun?"

"Şu efsanevi 'bunu sonra konuşuruz' lafı belki? Sonra ne kadar uzakta? Bir hafta mı? Bir ay mı? Tercihen birkaç gün,

yani şimdi?"

Saçlarımı okşuyor, dokunuşu yavaş ve nazik. "Bunu geçen sefer de konuşmamış mıydık? İkimizin de çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını anladığımız kısmı?"

"Ya hiç hazır olmazsam? Bu çocuk ihtimalini masadan kaldırır mı?"

"Gerekirse."

Çenem titriyor. "Zengin ve nüfuzlu bir ailenin altıncı neslisiniz. King Enterprises'ın ayakta kalmasının ve gelişmesinin tek nedeni sizin gibi başarılı varislerdir. Bana bir varise ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Seni tehlikeye atacaksa, hayır. İhtiyacım yok."

"Aiden Amca da aynı fikirde mi? Büyükbaban?"

"Ben onları idare ederim. Ayrıca, Creigh, Lan, Bran ve Glyn her zaman aile kayıtlarını devam ettirmek için varlar."

"Peki ya sen? Elbette sen de kendi çocuğunu istiyorsun ve ben de istiyorum, yani onu kendim yetiştiremesem bile bunu yapabiliriz-"

"Hayır." Kelimeyi derin ve sert bir sesle söyledi. "Senin sağlığın pahasına çocuk sahibi olmayacağım."

"Ama babama ona torun vereceğini söylemiştin."

"Sadece onunla dalga geçiyordum. Ciddi değildim." Duraksıyor. "Demek bu yüzden tetiklendin. Babamla çocuklar hakkında konuştuğumuzu duydun ve fazla düşünmeye başladın."

"Neden yapmayayım ki? O zaman, benim yüzümden mirasçısız kalabileceğini fark ettim ve senin zayıflığın olmak hoşuma gitmiyor. *Kimsenin zayıflığı* olmaktan hoşlanmam."

Parmakları yanağımı okşuyor. "Sen değilsin."

"Sana inansaydım bu çok tatlı olurdu," diyorum acıyla. "Sadece düşüneceğini söyle, lütfen."

"Sadece hamile kalmak için güvenliysen."

"Bu yeterince iyi." Koluna yapıştım. "Üç çocuk istediğimi nereden biliyorsun?"

"İtiraf mektubunda bundan bahsetmiştin."

Dudaklarım aralandı. "İtiraf mektubu derken neyi kastediyorsun?"

"Altı yıl önce bana yazdığın mektup." "Hayır...asla.

Onu çöpe attım."

"Onu buldum."

"Ve okudun mu?"

"Büyük olasılıkla."

"Tanrım... bu çok utanç verici." İki elimle gözlerimi saklıyorum. "Lütfen bana sadece üç çocuk kısmını hatırladığını söyle?"

"Sevgili Eli." Umursamaz bir sesle konuşuyor. "Muhtemelen sana bu mektubu neden yazdığımı merak ediyorsundur ama bu duygularımı kâğıda dökmek ve bir şekilde sana ulaşmasını ummak zorundaydım. Gördüğün gibi, yıllardır sana büyük bir aşk besliyorum ama sen bana her zaman zaman ayırmaya değmeyecek bir çocukmuşum gibi davrandın. Bu biraz canımı yaktı ama benden altı yaş büyük olduğunu ve senden çok daha genç birinden hoşlanmanın ya da onu fark etmenin senin için hem tuhaf hem de ürkütücü olduğunu anlıyorum. Bu yüzden senden ne kadar hoşlandığımı söylemek için zaman kolladım ve bu anı bekledim.

"Aslında, sanırım sana biraz aşığım. Seni her gördüğümde içimde kelebekler uçuşuyor ve kendimi bir tanrının huzurundaymışım gibi hissediyorum ve sonsuza kadar sana tapınmaktan ve yörüngende dönmekten başka bir şey istemiyorum. Tek yapman gereken bana tanrıçanmışım gibi davranmak ve söz veriyorum sonsuza dek yanında olacağım.

"Tanıdığınız kadınlar kadar olgun ve sofistike olmayabilirim, ama büyüyorum ve çok daha şık ve modaya uygunum, sadece söylüyorum. Annen aynı zamanda benim vaftiz annem ve birbirimizi çok seviyoruz, bu yüzden en havalı anne ve gelin gibi olacağız. Gelecekte çatışma olmaması ve senin statünde biriyle evleneceğin gerçeği için rica ederim.

"Babamın onayını almak için çok çalışman gerekebilir ama sana yardım edeceğim! Sert görünüyor ama gerçekten

Yavru köpek bakışlarına diren. Şimdi evlenelim demiyorum, ama belki üniversiteyi bitirdikten sonra üç ya da dört yıl içinde.

"Bilgin olsun, üç çocuk istiyorum, tercihen iki kız ve bir erkek. Kızların isimleri Sierra ve Zoey olacak. Oğlanın ismini size bırakıyorum. Ayrıca iki köpek ve üç kedi ya da üç köpek ve iki kedi istiyorum. Bu oran dahilinde olduğu sürece pazarlığa açığım. Bundan sonra bana aşık olmak için zaman ayırabilirsiniz. Ne kadar sürerse o kadar beklerim.

"Not: Gafil avlanmamanız için bir şeyi açıklamam gerekiyor. Eminim Elsa Teyze'den veya ortak arkadaşlarımızdan anksiyete ve depresyondan muzdarip olduğumu duymuşsunuzdur, ancak gerçekte durum bundan biraz daha kötü ve biraz izlemeye ihtiyacım olabilir. Ancak, yemin ederim ki çoğunlukla kendi kendime yetebiliyorum ve işe yarayacağından emin olduğum bu yeni terapi planını takip ediyorum. Endişelenecek bir şey yok. Hayatının gelecekteki aşkının artık var olduğunu biliyorsun. Ava."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Dünya açılıp beni yutabilir mi? Şimdi harika olur, teşekkürler.

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum ve sanki aptal mektubumu kelimesi kelimesine ezberlememiş gibi bana baktığını görüyorum. "Neden ezbere öğrendin ki?"

Soruyorum, deniyorum

ve boğulmuş gibi görünmemek için başarısız oldu. "İyi bir hafızam var."

"Bunu sadece bana eziyet etmek ve beni utandırmak için yaptın." "Onu yazan ben değildim."

"Ugh. Bırak utanç içinde öleyim."

Ellerimi yüzümden çekerken gülüyor. "Utanacak bir şey yok. Karşı konulmaz olduğumun tamamen farkındayım."

"Kendine gel." Karın kaslarını dürtüyorum. "Ayrıca, ondan sonra seni tamamen unutmuştum."

"Bu yüzden mi üniversitede benim ilgimi çekmek için yarışmaya başladın?"

"Evet, zaten dikkatini çekmemiş olsaydım, bunu istismar etmezdim."

"Öyle mi?"

"Bu doğru! Her yerde sen vardın." Gözlerimi kısıyorum. "Biliyor musun, senden hoşlanma cüretini gösterdiğim için bana eziyet etmek istediğini düşünmüştüm hep, ama şimdi düşünüyorum da, sen yatırımının karşılığını almadan herhangi bir şeye zaman harcayacak biri değilsin. Öyleyse neden dikkatini çektim?"

"Hafif bir ilgi olarak başladı. İleride sana karşı kullanabilmek için zayıflıklarından faydalanma düşüncesi. Kişisel bir şey değildi. Bunu herkese yaparım. Ve inan bana, eğer isteseydim seni ezebileceğim bir sürü hata, tutarsızlık ve tehlikeli bir lakaytlık buldum. Düzensiz bir şekilde fevriydin ve patolojik olarak güveniyordun. Bu iki özellik seni erken bir mezara götürebilirdi."

"Peki beni söz konusu mezara itmene ne engel oldu?"

"İnanmak istediğinin aksine, senden hiç nefret etmedim. itirafınızdan önce ya da sonra. Alınma ama benim için hiçbir önemin yoktu. Sen sadece annemin üzerine tit e d i ğ i bir çocuktun. Sana karşı bir şeyler hissetmek için hiçbir nedenim yoktu. Yine de çocukken senin varlığından açıklanamaz bir şekilde rahatsız olduğumu ve sırf yapabildiğim için sana çelme takmış ya da seni itmiş olabileceğimi hatırlıyorum. Bunun nedeni muhtemelen ailemi paylaşmaktan nefret etmem ve annemin sana benim hoşuma gitmeyecek kadar çok değer vermesiydi. Ancak sen üniversiteye girer girmez işler değişti."

"Ne anlamda?" Beni daha önce hiç düşünmediği için kırılmış gibi görünmemeye çalışarak soruyorum, ama yine de beni Cecy ve Glyn'den farklı görmediği doğru.

"Beni kışkırtmaya başladın. Defalarca. Eminim tahrik edilebilecek bir adam olmadığımı anlamışsındır. Kimse tarafından. Hele hele artık çocuk gibi görünmeyen ve o gece kulüplerinde kesinlikle çocuk gibi giyinmeyen bir çocuk tarafından. Sen ve Lan bana karşı komplo kurdukça bu ilgi daha derin bir yatırıma dönüştü. Ben

misilleme yapmak. Sen de karşılık verdin. Farkına bile varmadan, bu ilgi ham bir saplantıya ve gizemli bir ele geçirmeye dönüştü. Seni gerçekten sinir bozucu ve kontrol edilebilir bir materyal olarak görmediğim için nedenlerini anlamadım ve mantıklı bir açıklama bulamadım. Yine de senin başka biriyle olamayacağına karar verdim. Bu yüzden seninle evlendim."

"Bana karşı hissettiğin tek şey bu mu? Takıntı ve sahiplenme mi?"

"Tabii ki hayır. Her zaman sürekli bir sıkıntı vardı."

"Vay be, teşekkürler. Bir de romantizm öldü derler" diye şaka yapıyorum, bir parçam aptal kalbimin kırık kenarlarına çarpıp paramparça olsa da.

Bu salak bir ipucu alamıyor gibi görünüyor ve kendini artıklardan iyileştirmeye çalışıyor.

Şimdiye kadar Eli'nin ilgi gösterebileceğini ama sevemeyeceğini öğrenmiş olmalıydım. Var olmayan kalbini istemediğim sürece bana ihtiyacım olan her şeyi sağlayabilir - arkadaşlık ve koruma dahil -.

Ve nedense, bu düşündüğümünden daha çok acı veriyor.

Çünkü her ne kadar illüzyona tutunmaya çalışsam da, gözlerimin önünde kırıldığını görebiliyorum.

Ve sevdiğim adam muhtemelen beni bir kenara itecek ve ben zaman geçtikçe çürüyüp giderken kendi hayatına devam edecek.

İKİ GÜN SONRA EVE GIDIYORUZ. ÇOĞUNLUKLA ELİ ARADIĞI İÇİN.

İşle ilgili acil bir durum için ve kocamın beni seveceğine dair umudumun ölümünün yasını tutmak istiyorum.

Benden hoşlanıyor ama beni sevemez.

Olası bir yarışmaya hazırlanmak için üst üste dördüncü saattir çello çalmakla meşgulüm. Başarılı olsam da olmasam da pişmanlık duymamak için son bir şans yakalamam gerekiyor.

Telefonum cam sehpanın üzerinde titriyor. Duraklıyorum, duvar saatine bakarken yumuşak ses kayboluyor. Sekizi çeyrek geçiyor.

Leo bugün muhtemelen geç kalacaklarını ve akşam yemeği yemem gerektiğini söyledi ama hiç iştahım yok. Sam en sevdiğim yemeklerden ne kadar pişirirse pişirsin. Başını sallayıp beni rahat bırakırken nefret ettiğini belli ettiği bir şey.

Telefonumu elime alıyorum ve ekranda yanıp sönen bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatıyorum.

"Alo?" Cevap veriyorum. "Ava, benim."

"Vance? Eski numaran nerede?"

"Sizin tarafınızdan engellendiğinden şüpheleniyorum." "Ben seni engellemedim."

"O zaman kocan yaptı."

"Oh."

"Beni suç işlediğim gerekçesiyle Birleşik Krallık topraklarından attırdığı gibi.

Seyahat yasağı yürürlüğe girmeden önce

havaalanındayım." "Cezai suçlamalar mı? Ne haltlar dönüyor?"

"Sana onun deli olduğunu söyledim Ava. Dinle, sana ne yaptığını söylemeden gitmeye vicdanım el vermedi."

Telefonumu ölümüne tutarak ayağa kalkıyorum. "Önceki terapistimi ya da onlara ne yaptığını duymak istemiyorum-"

"Sana ne yaptığıyla ilgili!"

"Ben mi?" Kalbim küt küt atıyor ve omurgamdan terler boşanıyor.

"Üniversiteden arkadaşın Oliver'ı hatırlıyor musun?" "Evet. Güney Amerika'da bir yerde."

"Hayır. Ortadan kayboldu ama Gemma ve diğerlerinden

öğrendiklerim doğruysa Eli'nin de işin içinde olduğundan eminim."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Çünkü Oliver ortadan kaybolduktan hemen sonra Eli'la hemen ve hiçbir açıklama yapmadan evlendin. Orada bir şeyler olmalı. Sanırım seni tehdit ediyor ya da sana şantaj yapıyor."

Telefonu tutuşum gevşiyor ve her şey geri gelirken masanın üzerine düşüyor.

M Bip... bip... bip... sesinin gürültüsüyle gözleriniz yavaşça aralanıyor.

Arabanın dışında rüzgâr uğuldarken başım direksiyonun serin yüzeyinde yatıyor.

Yavaşça doğruluyorum, ayağım fren pedalında titriyor ve kalbim kulaklarımda gürültüyle çarpıyor.

Neredeyse çarpmak üzere olduğum kamyon uzakta ilerliyor, parlak kırmızı ışıkları aksi halde sessiz, loş ışıklı sokakta bir hale oluşturuyor.

Bir şekilde bir direğe çarptım ya da çarptırıldım ve şimdi yolun ortasında durmuş durumdayım. Kamyon şoförü direksiyonu kırıp beni geçmiş olmalı. Arabada biraz hasar var ama ciddi bir şey değil ve test ettiğimde sürülebilir durumda.

Ancak, belli ki biraz zaman kaybetmişim, çünkü tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ve sadece spekülasyon yapabiliyorum.

Bekle.

Kollarımla oynuyorum, göbeğime dokunuyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum. Her şey işe yarıyor. Nefeslerim arabada yankılanıyor, sık ve kekeleyerek.

O paranormal filmlerdeki gibi ölmüş ve hayalet olmuş olabilir miyim? Bitmemiş bir iş için mi burada sıkışıp kaldım? Pencereye vuruluyor ve sessizlik şiddetli bir kesintiye uğruyor. Yerimden sıçradım, kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Ayaklar.

Kafamı kaldırdığımda, kapıyı açarken açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimden rahat bir nefes geçiyor. "Ollie, beni korkuttun!"

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bakışları benim arabam ve onun yol kenarına park etmiş arabası dışında artık boş olan caddeye kayıyor.

"Evet. Neredeyse bir kamyon tarafından öldürülüyordum ama her şey yolunda."

Ayağa kalkıyorum ve ayaklarım beni bırakıyor. Ollie beni belimden tutup arabanın yan tarafına yaslıyor, eli rahatsız edici bir ritimle göbeğimi okşuyor.

Sigara, alkol ve aşırı güçlü ud kolonyası kokuyor. Boğazımın arkasına mide bulantısı getiren bir kombinasyon.

"İyi misin canım?"

"Um...evet." Kurnazca onu itmeye çalışıyorum, ama parmaklarının baskı uyguladığı yerde acı patlayana kadar zayıf tutuşu orta bölgemde sertleşiyor.

"İyi görünmüyorsun Ava. Ne var biliyor musun? Partiyi unut. Seni eve bırakayım."

"Kendi başıma sürebilirim. Ben iyiyim."

Bu sefer onu itmek için daha fazla güç harcıyorum ama üzerime çıkıp çenemi tutuyor, ince dudaklarını tehditkâr bir gülümsemeyle geriyor. "Seni götüreceğimi söyledim."

"Ve bunu kendi başıma yapabileceğimi söyledim." Kaşlarımı çattım. "Bırak beni, Ollie."

"Biliyor musun, senin sorunun tam da bu Ava. Tüm erkekleri biraz flört ettiğin, paralarını sömürdüğün ve sonra da istediğinde gitmelerini beklediğin oyuncaklara benzetiyorsun."

"Senden hiç para istemedim. Benim kendi param var." Sonunda sesim titriyor.

Savunmaya geçmeyi seçmiş olsam da, içimden bir ses kendimi bu durumdan bir an önce uzaklaştırmamı söylüyor.

Annem bana her zaman içgüdülerimi takip etmemi öğretti ve şu anda içgüdülerim Ollie'den ayrılmamı talep ediyor.

Yüzünde hırçın bir ifadeyle alanıma daldı. Onu daha önce hiç korkutucu bulmamıştım, daha çok her zaman donuma girmek için şansını deneyen saldırgan biriydi.

Ancak, olaylar artık büyük ölçüde farklı.

Boyunun ve eninin aşırı farkındayım ve onun kas geliştirmeyi kişilik tipi haline getiren spor salonu arkadaşlarından biri olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Kalçaları benimkilere sürtünüyor ve yutkunuyorum, ses havada yankılanmadan önce kapanan boğazımda sıkışıp kalıyor.

Oliver'ın sırtışı, avdan zevk almaya başlayan bir sırtlan gibi genişler.

"Bana hâlâ karışık sinyaller veriyorsun ve bunu biliyorsun. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Ne de olsa ilgi orospusu olmak senin kişiliğin."

"Senden hiç ilgi istemedim." Çenemi kaldırdım. "Geri çekil Ollie, ben de bu hiç olmamış gibi davranayım."

Bundan sonra onu hayatımdan tamamen çıkaracağım. Bunca zaman gafil avlandım ve onun yumuşak başlı görüntüsünün altında yatan hain tarafları hiç fark etmedim. Cecy'nin bir keresinde bana eski kız arkadaşını taciz ettiğine dair söylentiler olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu ondan uzak durmam için söylemişti. Dinlemiş miydim? Hayır. Çünkü onu hiçbir zaman bir gece arkadaşından fazlası olarak görmediğim için bunun benim için geçerli olmadığını düşündüm.

Belli ki yanılmışım ve Cecy'yi daha fazla dinlemem gerekiyormuş.

"Hiç olmamış gibi mi davranayım?" Midemi sıkıştıran ve geceyi rahatsız eden kısır bir kahkaha atıyor. "Reverans yapmalı mıyım, Majesteleri?"

"Eğer beni hemen serbest bırakmazsan, hiçbir şey kalmayana kadar seni yok edeceğim. Yanlış kişiyle uğraşıyorsun,

ama geri çekilmene izin vereceğim." Ona ters ters bakıyorum, hissetmediğim bir umursamazlık taklidi yapıyorum. "Etkili bir ailem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elini kaldırıp bana öyle sert bir tokat atıyor ki başım geriye düşüyor ve kulaklarımda bir vızıltı yankılanıyor. Ağzımda metalik bir tat patlıyor ve dudağımın yarıldığını ve dilimi ısırıldığını fark ediyorum.

Kendimi toparlayamadan Oliver beni çevirip sertçe arabaya doğru itiyor, sonra da daracık elbisemi çekiştiriyor. "Senin nüfuzlu ailen nerede şimdi? Belki döllerimi kirli amından temizlemek için burada olurlar. Bakalım tüm bu zahmete degecek mi?"

Gerçeklik bir tuğla yükü gibi batıyor ve ben körü körüne onu tırmalıyorum. "Dur! Bırak beni, dur!"

"Kapa çeneni, kaltak!" Başımı kaldırdı ve arabaya çarptı.

Topuklarım betonu çizirken dünya ayaklarımın altında sallanıp duruyor. Kulaklarımdaki uğultu, rüzgârın uğultusu ve çevremdeki bulanıklık sanki başka birinin başına geliyormuş gibi geliyor.

Göğüslerimi sertçe kavradığını hissedebiliyorum ama hareket edemiyorum. Nefesim kesik kesik boğuluyor ve "Yardım edin... lütfen... yardım edin..." diye fısıldadığımı duyuyorum.

"Dedim ya." Kafamı tekrar arabaya vurdu. "Kapa çeneni, seni lanet olası amcık!"

Yıldızlar görüşümde dans ediyor ve kollarım iki yanıma düşüyor. Uğuldayan rüzgâr çorak içimle eşleşirken içimdeki mücadelenin çekildiğini hissedebiliyorum.

Belki hareketsiz kalırsam, yakında biter. Belki de hatırlamam.

Belki de yarışma sırasında Bach'ın Çello Süiti No. 4'ü tamamen unuttuğum ve hatta neden orada olduğumu, bana bakan insanların kim olduğunu ve lanet olası kimliğimi unuttuğum gibi, bunu da unutacağım.

Sonsuza kadar.

Bilincim ve dejenere olmuş beynimin bir parçası gibi karanlığa gömülecek.

Eğer dışarıda bir tanrı varsa, bana zarar vermeden önce o piçi öldürmesi için bir yıldırım göndersin.

Lütfen.

"Doğru, kıpırdama ve seni uzun süre incitmek zorunda kalmayayım, amcık-" Oliver'ın sesi kesiliyor ve evrenin bana acıdığını ve beni bir uyuşukluk durumuna ittiğini düşünüyorum.

Ağırlığı arkamdan kayboluyor ve yüksek bir ses duyuyorum

thwack.

Gözlerimdeki bulanık nemi kırıştırıyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum, sırtım arabaya yapışıyor. Dudaklarım ağrıyor, başım hala çınlıyor ve bacaklarım beni zorlukla dik tutuyor ve denge için arabanın tepesine tutunmak zorunda kalıyorum.

Ama görüyorum.

Loş sokakların ortasında. Rüzgar büyük ağaçları süpürürken.

Kulaklarım keskinleşir ve bedenim uyanır.

Oliver yere yığılmış, vücudu daha büyük bir figürün altında sıkışmıştır.

Bu Eli.

Beni kurtarmasını beklediğim son kişi.

Yumruğu Oliver'ın yakasını kavırıyor ve yüzüne bir yumruk darbesi indiriyor. Kan gömleğine, boynuna ve aşağıdaki zemine sıçrarken etin betonla buluşma sesi havada yankılanır.

Eski arkadaşım konuşmaya çalışıyor ama Eli yumruğunu acımasızca tekrar tekrar yüzüne indirirken boğazından sadece boğuk hırıltılar kaçıyor. Her darbe mide bulandırıcı bir gümbürtüyle iniyor, Oliver'ın yüz hatları yumrukların ve fişkırان kanın saldırısı altında tanınmaz hale geliyor.

Olduğum yerde donup kalıyorum, soğuk esintiye rağmen sırtımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve dehşet içinde izliyorum. Oliver hayır

artık direnmiyor ya da kendini savunmaya çalışmıyor, vücudu acımasız saldırı altında gevşek ve cansız.

Eli yumruklamaya, yumruklamaya ve *yumruklamaya* devam ederken hiçbir duygu göstermiyor. Sanki durdurulamayacak bir görevdeymiş gibi neredeyse robotik görünüyor. Kendi gömleğine sıçrayan kanı ya da kurbanının tepkisizliğini fark etmiyor bile.

Tüyler ürpertici bir farkındalık elektrik şoku gibi içimde dalgalanıyor -Eli ne yaptığını hiç umursamıyor. İfadesindeki kayıtsızlık mideme bir sarsıntı gönderiyor, beni temelden sarsıyor ve rahatsız ediyor.

"E-Eli..." Sesim rüzgârın sesi kadar rahatsız edici çıkıyor.

Başını kaldırıp bakıyor, çenesi kilitlenmiş ve ifadesi o kadar soğuk ki tenimde buzun yalamasını hissediyorum. Temas birkaç saniye sürüyor ama sanki uzun dakikalarmış gibi geliyor.

Onu hiç böyle görmemiştim, şiddetinde bu kadar sistematik, sakinliğinde bu kadar korkutucu.

Sanki tecrübeli bir katile bakıyor gibiyim.

Bakışları tekrar Oliver'a kayıyor ve başını belirgin bir hoşnutsuzlukla yere eğip kaburgalarına tekme atmaya başlıyor. "İlk kez birini öldürüyorum ve hayal kırıklığına uğratacak şekilde söz verdiğim kadar coşkulu değil. Hatta hiçbir şey hissetmiyorum."

"O... o... o öldü mü?" Fısıldayarak bağıriyorum, boğazım kelimelerin etrafında kapanıyor.

Eli boyunun hizasına kadar yükselir, lekeli gömleğine onaylamaz bir ifadeyle bakar ve Oliver'a ilgi göstermeye tenezzül etmez. "Öyle görünüyor."

"Aman Tanrım... Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım..." Sonunda bacaklarım tutmuyor ve paniğin soğuk elleri beni kavrarken arabadan aşağı kayıyor ve soğuk asfalta düşüyorum. "Ambulans çağıralım. Belki yaşıyordur."

Eli önümde duruyor, sahneyi, ışığı ve oksijenin her zerresini engelliyor. "Neden onun hayatta olmasını istiyorsun?"

sana tecavüz etmeye çalıştıktan sonra?"

Ona bakarken nefesim kesiliyor. Zalim, affetmeyen bir tanrıya benziyor. İnsanların savaş zamanlarında mümkün olduğunca çok düşmanı öldürmek ve sakat bırakmak için dua ettikleri tanrı.

O da bunu kabul ederdi. Bir kalp atışında.

"Ben... Ben onun bu yüzden ölmesini istemiyorum."

"Başladığı işi bitirseydi aynı şeyi düşünmezsiniz."

Anında cevaplanmadan hemen önce Oliver'ın üzerine şimşek çakması dileğimi hatırlatınca dudaklarım aralandı.

Eli ceketini çıkarıyor ve omuzlarıma yerleştirirken önümde çömeliyor. İşte o zaman elbisemin askısının yırtık olduğunu fark ediyorum ve dişlerim takırdayacak kadar şiddetli bir şekilde titriyorum.

"Ne yapacaksın?" Fısıldıyorum. "Bu ortaya çıkarsa hapse girersin."

İfadesi aynı kalıyor; sakın, buz gibi ve korkunç derecede kontrollü.

O böyleyken ben neden dağılıyorum? Ve bir adamın canını alan ben değildim.

Onun için felaket dilemiş olsam bile.

"İşte burada yanıyorsun. Eğer bu ortaya çıkarsa, seni suç ortağı olarak ihbar edeceğim için hapse gireriz."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Bakalım kimin versiyonuna inanacaklar. Eğer hiçbir şey söylemezseniz, tüm bu olay yok olacak. Ya birlikte su üstünde kalırız ya da birlikte boğuluruz. Anlaşıldı mı?"

Bir kez başımı salladım.

"Aferin kızıma. Sır saklayacağından emindim."

Titremelerim tamamen haince bir şeye dönüşüyor. Birkaç metre ötemde bir ceset varken onun beni övmesinden rahatsız olduğuma inanamıyorum.

Ahlaki pusulam hafta sonu izinli gibi görünüyor. Alkolü ve bu gece aldığım hapi suçluyorum.

Bu ben değilim.

"Bu konuda ne yapacaksınız..." Sözümlü kesiyorum ve
Çenemi Oliver'a doğru uzatıyorum.

"Bu konuda endişelenme. İttifakımızın hayatta kalmasını
sağlamak için bana bir söz vermeniz gerekiyor."

"Ne istiyorsun?"

Başparmağıyla titreyen alt dudağıma vuruyor. "Evlen
benimle ve sırrımızı gömelim."

ELI
GEÇMİŞ

Ava'nın talimatlara uymayı ve eve gitmeyi reddetmesi sürpriz olmamalı.

Beni kızdırmayı bir spor olarak seçtiğinden beri, hayatımı cehenneme çevirmek için sık sık Landon'la entrikalar çeviren çileden çıkarıcı bir baş belası oldu.

Teorik olarak, beni kızdırma girişimlerini umursamamalıyım. Dahası, kusursuz kontrolümü bozma kapasitesine bile sahip olmamalıydılar. Bu değişimin ne zaman başladığına, onu olası bir hedef olarak ne zaman gözüme kestirdiğime dair hiçbir fikrim yok.

Bana o aptalca mektubu yazdığı gün başlamış olabilir. Hayır. Onu gerçekten de o zamanlar kendisi için en iyisinin ne olduğunu bilmeyen saf bir çocuk olarak düşünmüştüm.

Üniversiteye kaydolduktan sonra yattığım tüm kadınları uzaklaştırmayı kendine görev edindiğinde onun kötücül pembe aurasını fark etmeye başladım. Sanki ben şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi davranıyor, benden ne kadar nefret ettiğini bana ve diğer herkese söylemekte ısrar ediyor, sonra da Lan'la birlikte planlar yaparak olası tüm ihtimalleri elinin tersiyle itiyordu.

Ben de aynısını yaptım. Göze göz ve hepsi bu.

Ama gerçekten, onu daha derinlemesine incelemek, gerçekte olduğu kaotik pembe enerji topunu görmek istedim.

Onun zayıflıklarını bulup önümde diz çöktürmek istiyordum.

Ancak ne kadar çok şey bulursam o kadar derine inmek istiyorum. Sırf en kötü haline tanık olmasınlar diye en iyi arkadaşlarından saklandığını gördüm. Gözleri yardım çığılıkları atarken gülümsediğini ve güldüğünü gördüm. Aynaya bakıp adını, yaşını ve çelloya olan aşkını söylerken sanki kendi içine bakıyormuş gibi görüldüğünü gördüm.

Belki de o zaman başladı, ya da küçük penisli aptallarla dans ederken gözlerini bana diktiğinde. Muhtemelen bunun zararsız bir provokasyon olduğunu düşündü ama geri tepiyor ve hayatında çok kötü sonuçlar doğuracak.

Ava Nash yoluma hiç çıkmamalıydı. Dikkatimi çekmek için asla yarışmamalıydı.

Çünkü artık ona sahip olduğu için, bildiği dünya tersine dönecek.

Onu sahiplenmek, cezalandırmak ve canına okumak için bu gizemli duygularla hareket etmememin nedeni, eninde sonunda dağılacaklarını düşünmemdi.

Ne yazık ki onun için bu duygular, kaotik duygular ve acil bir sahiplenme ihtiyacından oluşan bir fırına dönüştü. Ve ben hala anlamlarını tam olarak kavrayamamış olsam da, o beni bu konuda harekete geçmeye itti.

Başına gelecekler için kendini suçlayabilir.

Çünkü şöyle bir şey var. Arka planda kalıp asla dinlemeyeceği tehditler savurmaktan bıktım.

Söz verdiğim tatsızlığa bizzat şahit olmasının zamanı geldi.

Arkadaşı Bonneville, aptal boşluk grubunun bir after-party'ye gideceğini açıkladı ve bana adresi vererek sormama gerek kalmadan beni davet etti. Karşı konulmaz olmanın bir ayrıcalığı da diyebilirsiniz.

Ava otoparktan çıkarken neredeyse kaza yapıyordu çünkü alkollü araba kullanan umursamaz küçük bir pislik. Korkunç bir kazada ölmemesini sağladığım için bana ödeme yapmalı.

Takip edemedim, dans pistinde ona sürtünen sarışın adamın arabasını vitese taktığını ve Ava'nın hemen arkasından ayrıldığını görüyorum.

Fark edilmemek için güvenli bir mesafeyi koruyarak peşinden gidiyorum.

Ava'yla aynı tempoda ilerliyor, tecrübeli bir sapık gibi onu takip ediyor. Küfür.

Onu takip etme izni olan tek kişi benim.

Sarışın adam, Oliver, yanlış hatırlamıyorsam, farlarını kapatıyor.

Hmm. Kızın arkadaşlık ettiği tüm ezikler gibi onu da ortadan kaldıracaktım ama dans ederlerken gözlerinde gördüğüm o pespaye bakış beni çok kızdırdı. Bakışlarıyla onu çırılçıplak soyması. Benim sahip olacağım şeye dokunabileceğini düşünme cüreti.

Evet, Ava'nın da benim gibi kendi seks hayatı var ama o dönem yakında sona erecek.

Yakında derken, bu geceyi kastediyorum.

Şu andan itibaren, benden başka kimse ona dokunmayacak. Becer onu.

Ona sahip ol.

Bu saplantının derinliklerini çözene kadar ayaklarıma kapanacak. Sonra her zaman yaptığım gibi sıkılacağım ve önceki fetihlerim gibi onu da bir kenara atacağım.

Düzelتيyorum. O benim tek fetihim olacak. Ondan önce hiç kimsenin peşinden koşmak zorunda kalmamıştım.

Bu da bunu çok daha ödüllendirici kılacak.

Oliver'ın hiçbir şeyden şüphelenmemesi için daha da geriye çekilip farklı bir dönüş yaparken parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Her ne halt ediyorsa ona odaklanmasını istiyorum ki geldiğimi görmesin.

Ava hakkında düşündüklerinin tadını çıkarmasını istiyorum, çünkü bunlar onun son düşünceleri olacak. Daha kısa olan yoldan gitmek yerine daha uzun olan yolu takip ediyorum, bu da beni otoyola çıkan yola sapmadan önce yaklaşık beş dakika geriye götürüyor.

Beni karşılayan ilk görüntü, Oliver denen herifin Ava'yı arabasına doğru itmesi ve elbisesini karıştırması oluyor.

Onun kontrolsüzce titreyen görüntüsü damarlarımda şiddetli bir ateşi tutuşturuyor.

Bu çok vahşi ve alışılmadık bir şey; hayatımda ilk kez kırmızı görüyorum.

Katil kırmızısı.

Asla geri dönemeyeceğimi bildiğim kırmızı.

Frene basıp arabayı durdurduktan sonra şaşırtıcı bir sakinlikle dışarı çıkıyorum. Muhtemelen Oliver'ın son nefesini vermek üzere olduğu düşüncesiyle keyiflendiğim içindir. Diğerleri gibi sessizce ortadan kaybolabilirdi ama o kıza dehşet saçmaya, kirli elleriyle ona dokunmaya cüret etti.

Artık onun var olduğu bir dünyaya kokuşmuş nefeslerini tükürme lüksüne sahip olmayacak.

Cinayet hakkında daha önce hiç düşünmemiştim ama plan yapmak tahmin ettiğimden daha kolaymış.

İçimde Ava Nash için son kez karakteristik olmayan bir şey yapmayacağıma dair ezici bir his var.

"Yardım edin..." gibi bir sesle inlerken görüşümü bulanıklaştıran kırmızı, puslu bir siyaha dönüşüyor.

Ben parlak zırhlı bir şövalye değilim. Ama ona yaklaşmasına izin verilen tek erkeğim.

Bu geceden sonra Ava benim olacak.

Bunu başarmak için hangi yöntemleri kullanmam gerektiğinin bir önemi yok.

Bunu yapamazsın.

Görkemli büyük salonda sessiz bir karmaşa ve fısıltılı bir heyecan uğulduyor ama benim görüşüm bulanık.

Katılımcıları.

Onlara söylediğim için mutluluğumu paylaştıklarını düşünen aileme ve arkadaşlarıma.

Çünkü babamın karşı çıkmasına ve diğer herkesin şaşkınlığına rağmen Eli ile evlenmekte ısrar ettim.

Tüm bu aylar boyunca kendimi düğün hazırlıkları ile meşgul ettim, bu yüzden kendimi neyin içine soktuğumu düşünmedim. Mükemmel gelinliğim, mükemmel mekân ve mükemmel tonda çiçekler için kafayı yedim ama bunu çok önemsediğim için yapmadım. Gösterişsiz, her türlü yöntemle mahvetmek istedim.

Mihraba ulaştığımda neredeyse elbisemin eteğine takılıyordum. Babam beni dik tutuyor ve ben de duvağın ardından onun taştan yüzüne bakıyorum. Benimle koridorda yürüyecek kişinin o olacağını söylediğinde göğsüne kapanıp ağladığım için burnum hâlâ sızlıyor.

Önceki birkaç ay boyunca hissettiğim tüm hayal kırıklığı, korku ve öfke bir anda patladı ve ağladım

bir bebek gibi. Ancak, babamın bu kararı düşünmem için yalvarmasına rağmen, bu sonucu ya da fikrimi değiştirmede.

Bu sonuçtan kesinlikle nefret ediyor ve kaderimi Eli King'e bağlamak yerine kaçak bir gelin olarak dedikodu dergilerine kapak olmamı tercih ediyor.

Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Ama korku beni bir korkak yaptı.

Nişanlımın Oliver'ı öldürdüğü gece panik atak geçirdim ve ellerimde kan görmeye devam ettim. Eli yüzünden oldu ama aynı zamanda beni bundan kurtaran da oydu.

Ve şimdi, hiçbir çıkış yolum yok.

Ben de sahte bir gülümseme takınıyorum ve o da isteksizce kolumu bırakıyor. Eli'in yaklaşan bir kasırga gibi önümüzde belirdiğini hissedebiliyorum ama babamın temsil ettiği güvenliğe odaklanıyorum. O hayatımda olduğu sürece her şeyin yoluna gireceği duygusuna.

Daha büyük bir el benimkini sarıyor ve içimi bir endişe kaplıyor. Babam Eli'ye ters ters bakıyor ve evlenmeye zorlandığım adam da bana sırtarak karşılık veriyor.

Onunla ilgili her şey gibi bu da uğursuz ve tehditkâr.

Bir an için babama her şeyi anlatmayı düşündüm. Bana yardım eder ve Eli'yi işlediği suçlardan dolayı hapse attırırdı.

Ama sonra annemle olan kavgasını hatırladım. Ne zaman tartışma konusu ben olsam nasıl da birbirlerine düşüyorlar. Eli haklı. Hayatlarından çıkmalıyım yoksa sürekli mutsuzluklarının sebebi olacağım.

O zaten benim koruyucum, bu yüzden ne şekilde çevirirsem çevireyim üzerimde gücü var.

"Kızıma zarar verirsen cesedini kimse bulamaz Kral." Baba tehdidini alçak sesle söyler.

"Resmi olarak damadın olmak için sabırsızlanıyorum Cole Amca."

Babam yumruklarını sıkıyor ama ona yumruk atamadan Eli beni kendine doğru çekiyor, böylece karşılıklı duruyoruz. Peçemin ardından uzun görünüyor, her zamankinden daha uzun. Boyu tüm alanı kaplıyor ve içime bir korku salıyor.

Ben. Yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeye rağmen yüzü taş gibi soğuk.

Onunla evlenemem. Soğukkanlılıkla bir adamı öldürdüğü için değil.

Çünkü bir gün bana d a aynısını yapabileceğinden gerçekten korkuyorum.

Benimle evlenme sebebi bana göz kulak olmak.

Hayatımı cehenneme
çevirecek.

Bana eziyet edecek.

Akıl sağlığımın son kalıntılarını da öldürecek.

İşin en trajik yanı ise ona karşı hiçbir zaman gerçekten ölmemiş olan duygularımın yeniden su yüzüne çıkması ve durumu daha da kötüleştirilmesi.

Her zaman onunla evlenmeyi hayal ettim, ama aptalca bir şekilde bunun aşk yüzünden olacağını düşündüm.

Şantaj yüzünden evlenmek yanlış. Bu bir evliliğin en uğursuz başlangıcı ve ben bunu yapamam.

Kaçmak zorundayım.

Şimdi.

Çok geç olmadan.

Eli eğiliyor ve ben nefes almayı kesiyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki eminim herkes duyabilir.

Sıcak nefesi perdenin arkasından kulağıma çarpıyor. "Beni bırakıp kaçmayı aklından bile geçirme Ava."

Parmaklarım muhteşem çiçek demetinin etrafında titriyor. Kaçmayı planladığımı nereden biliyor? Yine de fısıldıyorum, "Bunu yapamam."

"Bir seçeneğiniz olduğuna inanıyor gibisiniz ama yok. Ya kıpırdamadan durur ve düğünü yaparsın ya da gidersin. Eğer ikinci seçeneği seçersen, seni bulurum ve kimsenin seni bulamayacağı bir yere kaçırırım. Seni bir yere kilitlerim ve bir daha ne aileni ne de arkadaşlarını görebilirsin. Ve eğer baş belası olduğunu kanıtlarsan, boğazını keserim ve Oliver'inkine yaptığım gibi senin hayatına da zahmetsizce son veririm."

Geri çekilirken titriyorum, hâlâ aynı uğursuz gülümsemeyi takınıyor.

Hiç bu kadar korkmamıştım.

Evet, Eli her zaman sinsiydi ama birini öldürebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama sonra bir adamı öldüresiye yumrukladığını gördüm, bu yüzden ondan hiçbir şey beklemezdim.

Beni kaçırıp öldüreceğini söylediğinde ona inandım.

Çok gerçek sonuçları olan sahte yeminler ederken bacaklarım olduğu yerde dondu kaldı.

Hayır.

'Ölüm bizi ayırana dek' dediğimiz kısım hiç de sahte görünmüyor.

Rahip bizi karı koca ilan ediyor ve ben de iç karartıcı bir kesinlikle Eli ile ömür boyu kapana kısıldığımı anlıyorum.

Peçemi kaldırıyor ve bir kolunu belime doluyor, sonra beni kendine doğru çekiyor. Dudakları vahşi bir iddiayla dudaklarıma yapıştığında nefesim kesiliyor. Dilini içeri sokuyor ve sonra benimkini ısırıyor. Beni öylesine vahşice ısırıyor ki ağzımda metalik bir tang patlıyor, acı ve yoğun zevk birbirine karışıyor.

Beni güçlendirilmiş bir acımasızlık ve kör bir sahiplenmeyle öperken kollarında gevşek kalıyorum.

Sanki toplum içinde bir hak iddia ediyormuş gibi.

Tezahüratlar, alkışlar ve müzik, kulaklarım yüksek sesli bir vızıltıyla dolarken hiçliğe karışıyor. Başından beri bu adam tarafından tamamen ele geçirilmiştim ve şimdi artık onu durduramıyorum.

Ağzımı serbest bırakıyor ve sert bir sesle "Benim" diye fısıldıyor.

Luykusuzluk üretkenliğimi ve daha da kötüsü uyanıklığımı etkilemeye başladı.

Artık nadir bir olay ya da geçici bir durum değil. İster isteyerek ister tasarlayarak olsun, son zamanlarda uyuyamıyorum ve bunun nedeni Ava'nın uyurgezer bir şekilde ölüme gidebileceği korkusu.

Bu ilk kez olmayacaktı. Onu büyükannemin adasındaki balkonun kenarında dururken yakaladım, kollarını iki yana açmış yere gülümsüyordu.

O gülümseme hala aklımdan çıkmıyor. Hüzün ve ezici bir rahatlama, aysız bir gecede kayan bir yıldız gibi ölü mavi gözlerini aydınlattı. O kısacık anın üzerimdeki en büyük etkisi, geceliğinin rüzgârla uçtuğu gece esintisinde orada durmasıydı ve biliyordum, biliyordum ki onu geri çekmezsem düşüp ölecekti.

Benden sonsuza dek kaçacaktı.

Araba evin önünde yavaşça durduğunda burnumun kenarını çimdikliyorum ve zihinsel olarak kendimi uykusuz, işkence gibi paranoyak bir geceye daha hazırlıyorum.

Günün beşinci kahvesini içip dışarı çıkıyorum.

Henderson beni girişe kadar takip ediyor ve kapıyı açmak yerine önüne geçiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Koyu kahverengi gözleri loş ışık altında siyah görünürken, iki yanına kaçamak bakışlar fırlatıyor.

"Beni merakta bırakma." Sesim kendi kulaklarıma yorgun geliyor. "Söylemek istediğin bir şey varsa söyle ya da yoldan çekil."

"Bu sürdürülebilir değil, efendim."

"Önceliklerinizi doğru belirlemediğinizde sizi hizmette tutmak da öyle, ama işte buradayız."

"Sürekli uykusuz kalarak hayatta kalamayacağınızı çok iyi biliyorsunuz. Vücudunuz eninde sonunda kapanacak ve bunun sonuçları telafi edilemez olacaktır."

"Eminim sen ve Sam, ben tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar mülkün işlerini idare edeceksiniz."

"Sırf kendini tekrar bu duruma sokabilmek için mi?"

"Gerekirse. Her zaman el altında olmalıyım."

"O zaman neden işini bırakıp kendini onun tam zamanlı bakıcısı olmaya adamıyorsun?"

"Bunu düşüneceğim."

"Efendim!" Henderson dişlerini sıkıyor, normalde bolca sahip olduğu sabrı gözle görülür bir şekilde zorluyor. "Onun için her şeyden vazgeçerseniz, sonunda sizi bu yola zorladığı için ondan nefret edersiniz."

"İşte burada yanıliyorsun. Onu asla hor görmem." "Sahip olduğun hırsı mahvetmenin nedeni o olsa bile hayatınız boyunca sakladınız mı?" "O zaman bile."

"Bir amacın olmadan yıkıcı olacaksın."

"Benim bir amacım var. Bu o."

Hem hayal kırıklığı hem de yenilgiyle sınırlanan uzun bir iç çekiş salıyor. "Seni çocukluğundan beri tanıyorum ve hiçbir zaman şu anda olduğun gibi düşüncesizce mantıksız davrandığını düşünmedim. Eğer onun özel bir hastanede uygun yardımı almasını engellemenin

kurumunu bir koruma biçimi olarak görüyorsanız, fena halde yanıyorsunuz demektir. Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsunuz ve bu en iyisi değil. Bunun onun üzerinde önceki seferden daha kötü bir etkisi olacak ve sadece felaketle sonuçlanacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Tersliyorum. "Çünkü biliyorum. Olası tüm sonuçları inceledim ve sonuçların gayet farkındayım."

"Umurunda değil mi?"

"Onun nefret ettiği ve güvenmediği bir kuruma kapatılmasını istemiyorum. Bunu en son yaptığımızda neredeyse kendi canına kıyıyordu."

"Kilitleme kısmı olmasa bile intihara teşebbüs etme eğilimi var."

Çenem sıkıştı ve Henderson'ın suratına bir yumruk atıp onu sonsuza dek susturma isteği duydum. Ama bu, adamları kurduğu sinir bozucu bağ düşünüldüğünde karımı üzecektir.

Sık sık *Aslan burcu* ve *Aslan burcu gibi* davranarak, bilgisiz bir içe dönüklüğü benimsemiş dışa dönük bir kişinin enerjisini mükemmel bir şekilde yönlendiriyor.

Ben de şimdilik bedensel zarar vermeden onu iterek yolumdan çekiyorum. Yemin ederim, saçmalamaya devam ederse onu aya fırlatacağım.

Adımlarım yavaş ve sallanıyorum ve sonra denge için duvara tutunuyorum. Görünüşe göre daha fazla kafeine ihtiyacım var.

Sam ve Henderson dinlenmem gerektiğini söylerlerdi.

Ava'nın genellikle pratik yaptığı medya odasından gelen hafif çello sesi kulaklarımı tırmalıyor. Yüksek perdeden geliyor ve karımın müzik dünyasında bilinen z a r a f e t i n d e n yoksun.

Aksine, yoğun ve sarsıcı, mekânı bir tehlike ve aciliyet pelerini ile dolduruyor.

O yöne doğru acele ederken kaslarım geriliyor. Son zamanlarda çellonun melodileri beni telaşlandırmazken, bu

Ses, karımın çok da uzak olmayan bir versiyonunu dehşet verici bir şekilde hatırlatıyor.

Düğmeyi tutup çeviriyorum, fazla düşündüğüme dair bir umut besliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor, gürültü müziğin umutsuz notalarıyla çarpışıyor.

Karım bir sandalyeye tünemiş, etrafı cam sehpanın parçalanmış kalıntılarından oluşan tehlikeli bir denizle çevrili. Çıplak ayaklarında ve bacaklarının ön kısımlarında sanki parçaların üzerinde durmadan önce sürünmüş gibi kıpkırmızı izler var. Kanayan parmaklarıyla ölüm senfonisini çalmaya devam ediyor, yay ve teller psikoza için enstrüman görevi görüyor.

Her bir kan damlası bir zamanlar tertemiz olan halıyı lekeliyor, telefonunun kırık ekranında ve açık pembe elbisesinde koyu kırmızı lekeler bırakıyor. Dağınık saçları bile kıpkırmızı çizgilerle gölgelenmiş.

Kan etrafımızı sarıyor, bencilce bizi içine ittiğim kaosun canlı ve sarsıcı bir hatırlatıcısı.

Onu ürkütmemek için yavaşça ona doğru yürürken bir yandan da koşma, onu bu tehlikeli durumdan uzaklaştırma isteğimi bastırıyorum.

Camlar ayakkabılarımın altında çıtırdıyor, ta ki ben onun önünde durup müziğin üzerinden sert bir sesle "Ava?" diye seslenene kadar.

Yayı aniden durdu ve parmakları akort mandallarının üzerinde dondu. Yavaşça başını kaldırıyor ve hem boş hem de öfkeli gözlerle bana bakıyor. Kaybolmuş gibi görünüyorlar, ama aynı zamanda sıcak kırmızı bir kenarla dolup taşıyorlar.

Biz göz temasını sürdürürken havada gerilim çatırdıyor ve kabarcıklar oluşuyor. Ben, çünkü onun krizlerinden birini geçirip geçirmediğini anlamaya çalışıyorum.

O... Hiçbir fikrim yok. Yüzünde bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim iç karartıcı bir korkuyla bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Bir adım öne çıkıp elimi kaldırarak ona dokunuyorum, nabzını kontrol ediyorum ve normal şekilde attığından emin oluyorum.

Ava geriye doğru sarsılıyor ve çello elinden düşüp paramparça olmuş cama çarpıyor. Sandalyesi parçaları sıyrıyor ve ağırlığının altında eğiliyor ama düşmüyor.

"Dokunma bana," diyor, tüylerimi diken diken etmeye yetecek bir acılıkla.

Onu telaşlandırmamak için yerimde kalıyorum ve elimi cebime sokarak en nazik ses tonumu takınıyorum. "Sorun nedir?"

"Bana yalan söyledin. Bunca zamandır bana *yalan* söylüyordun." Kırmızı yanağını kaplarken göz kapaklarına nem yapışıyor.

"Neyle ilgili?" Sakince söyledim.

"*Her şey!*" diye bağılıyor, sesi çatlıyor. "Mantık evliliğimiz hakkında yalan söyledin. Bunun arkasındaki sebep birbirimize fayda sağlamamız değildi. Beni düğümü atmaya zorladın, böylece cinayetini bir sır olarak saklamamı sağlayacaktın. Teklifine uymazsam beni de kendinle birlikte suç ortağı olarak öldürmekle tehdit ettin."

Sikeyim.

Lanet olsun.

Karımın etrafına özenle ördüğüm duvar bir anda yerle bir olurken çenemde bir kas geriliyor.

"Başka ne hatırlıyorsun?" Gergin bir sesle soruyorum.

Onu bunların hiçbirinin olmadığına ya da hayal gücünün bir oyunu olduğuna inandırmaya çalışmak anlamsız. Onun ruhsal durumunu bu şekilde sömürmek beni hiçbir zaman rahat hissettirmedi, bu onun iyiliği için olsa bile.

"*Her şeyi* hatırlıyorum. Seninle evlenmemi nasıl sağladığını. Nikâh masasında dayken kaçmayı düşündüğümde bana benim için birini öldürdüğünü ve senin için herhangi bir sorun teşkil edersem boynumu kıracağını hatırlattın." Burnunu çekiyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Düğün günümde beni cinayetle tehdit ettin! Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Çünkü kaçıp gitmene izin veremezdim."

"Seni mihrapta mahsur bırakırsam insanların dedikodu yapmasından mı korkuyorsun?"

"Korkarım bu sana sahip olmak için son şansımdı." "Yani bana sahip olmak mı? Bana *sahip olmak mı?*"

Bu şekilde başlamış olabilir, evet, ama o zamandan beri gelişti

Özellikle de hafızasını kaybettikten sonra. Ava hayatımın onsuz yaşayamayacağım ayrılmaz bir parçası haline geldi ve bu onu bir zayıflık, bir sorumluluk, herkesin istismar edebileceği ve bana karşı kullanabileceği gevşek bir iplik haline getiriyor.

Bunca zamandır, bu ipliği kesmek ve kendimi onun yarattığı tehlikeden kurtarmak fikriyle mücadele ediyorum, ancak her seferinde, hayatımı onun güneşli, pembe temalı varlığı olmadan hayal etmeyi reddettiğim sonucuna varıyorum.

Ben de çabalarımı iki katına çıkardım. Geçmiş, hastalığını ve durumunu daha da karanlık hale getirebilecek her şeyi silmeye çalıştım.

"Ben oynadığın, sonra da sıkılınca fırlatıp attığın bir şey değilim Eli." Kanlı parmaklarıyla göğsüne vururken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "*Hissediyorum*. Duygularım ve birçok kez kırılmış ama ölmeyi reddeden bir kalbim var. Sana bu özgürlüğü vermekten bıktım. Senin isteklerinle dans etmekten ve davranışlarını kontrol etmekten bıktım."

"Tüm hatırladığın bu mu? Talepler ve kontrolcü davranışlar mı?"

"Annemle babamın benim kötüleşen durumumu tartıştıkları bir konuşmayı bana dinlettiğini hatırlıyorum. Annem beni enstitüye yatırmak istiyordu ama babam buna karşı çıktı ve terapistimi değiştirmek istedi. Bunu bilerek yaptın, böylece kavgalarının nedeni olduğum için kendimi suçlu hissedecek ve vesayetin sana geçmesine itiraz etmeyecektim. İçkiyi bırakmamı istedin ve ben buna uymayınca beni bağladın ve ayık kalmaya zorladın. Hatırlıyorum da bana

İlaçlarımı düzenli olarak aldım ve reddettiğimde, beni dışarı çıkarmanız için yalvarana kadar beni aylarca psikiyatri koğuşuna kilitlediniz. Terapistimi değiştirdiniz, birlikte eğlendiğim arkadaşlarımdan ayırdınız ve beni İngiltere'deki tüm kulüplerden kara listeye aldınız. Telefonuma takip cihazı taktınız ve bir daha araba kullanmamı yasakladınız. Her yerde beni takip eden insanlar vardı. İçki içmeme, parti yapmama, hatta tek başıma dışarı çıkmama bile izin verilmiyordu ve tek yoldaşlarım senin adamların, benim ailem, senin ailen, Ari ve Cecy idi. Dünyamı yaldızlı bir kafese dönüştürdün, bu yüzden evet, hatırladığım tek şey talepler ve kontrol edici davranışlar."

Şimdi ağlıyor. Konuştukça sesi daha da bozuldu, sonunda zar zor konuşabiliyordu.

Hatırladığı her şey hafıza kaybıyla sonuçlanan son olayından çok önce olmuş. Bu tetiği hatırlamadığı anlamına mı geliyor?

Bunu bilerek mi engelliyor?

Dr. Blaine, Ava'nın, travmaya yatkın her nöroderjik kişi gibi, olumludan ziyade olumsuzu güçlü bir şekilde vurguladığını ve bazı durumlarda gerçekliği algılanan anlatısına uydurmak için iyi anları tamamen silmeyi seçebileceğini söyledi.

Eğer karım benim hayatını mahveden ve ona yaldızlı bir kafes inşa eden büyük kötü kurt olduğumu düşünüyorsa, bu algıyı kelimelerle değiştirmem mümkün değil. Onun versiyonunu değiştirmekte ne kadar ısrar edersem, o kadar paranoyaklaşacak ve sonuç olarak beyni kapanabilir.

Merdivenlerden düşüp hafızasını kaybetmeden önce bu hatayı yapmıştım. Evet, onu benimle evlenmeye zorladığımı ama diğer her şeyin onun inandığından farklı bir nedenle gerçekleştiğini anlatmaya çalıştım.

Eşim gerçeği kaldıramadı ve tüm bu fiyasko trajediyle sonuçlandı. Bu yüzden, hiçbir koşulda, bu yolu bir daha denemeyeceğim.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Acı dolu sesi ve gözyaşlarına boğulmuş yüzü göğsüme saplanan bir cam parçasından farksız.

"Ne söylememi istiyorsun?" Sahte bir kayıtsızlıkla soruyorum.

"Mazeret mi? Bir açıklama mı? Bazı şeyleri yanlış hayal ettiğime ve zihinsel olarak düşündüğümünden daha dengesiz olduğuma beni inandırmak için bir girişim. Her zamanki gibi kendimi sorgulamamı sağlamayacak mısın? Manipülasyon ve gaz verme konusunda uzman değil misin?"

"Ne anlamı var anlamıyorum." Bir adım öne çıktım. "Yaralarını temizlememe izin ver."

"Benden uzak dur!" Yukarı doğru hamle yapar ve bir cam parçasına basarken sandalye geriye doğru devrilir.

Ayağının derinliklerine saplandığını gördüğümde donup kalıyorum, sonra iki adım geriye düşüyorum. "Ben yokum. Hareket etmeyi kes. Gidip sana yardım etmesi için Sam'i arayacağım, tamam mı?"

"Seninle konuşurken sakın çekip gitme!"

Yüzümü ona döndüğümde ayaklarım tekrar durdu. "Can kulağıyla dinliyorum." Burnunu çekiyor, acı nefes alışını sığlaştırıyor ve vücudu kontrolsüzce titriyor. "Bunca ay boyunca beni oyalayıp, beni bir kadın olabileceğime inandırarak eğlendin mi? Normal mi? Normal miydi? sen bulmak zevk içinde veren Ben umut, kalbimdeki çatlakları onarırken, çok iyi biliyorum ki

onu tekrar paramparça eder miydin?"

"Acından zevk almıyorum Ava."

"Yalancı!" diye bağırıyor. "Bana yalan söylemeyi kes! Bana eziyet etmeyi kes! Sadece dur!"

Şimdi camın üzerinde bir ileri bir geri yürüyor ve yemin ederim her bir parçanın göğsüme saplandığını hissediyorum.

"Tamam, tamam..." Teslimiyet göstergesi olarak iki elimi de havaya kaldırdım. "Ne istersen söyleyeceğim. Sadece kendine zarar vermeyi bırak. *Lütfen.*"

Onu kollarımın arasına alıp camı derisinden ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bunu yaparsam, kızgınlığının artacağını biliyorum. Tahmin edilemez bir kasırğa gibi.

Bakışlarım onun acil durum sakinleştirici iğnesini koyduğum dolaba kayıyor. Onları evdeki her odaya ve kullandığımız tüm arabalara yerleştirdik.

Merdivenlerden düştüğü zamandan sonra, bir daha asla o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğime söz verdim. Tek yapmam gereken ona iğneyi vurmak ve her şey bir süreliğine yoluna girecek.

Ta ki bazı zor kararlar vermek zorunda kalana kadar. Tekrar.

Ava duruyor ve başını eğiyor. "Bana acıyorsun, değil mi? Bir sürü sorunu olan zavallı bir kız olduğumu düşünüyorsun, bu yüzden kendini iyi hissetmek için benimle evlendin, değil mi? Her şey bir yalandı. Sözlerin, davranışların, vaatlerin. Aman Tanrım."

"Öyle bir şey değil." Bir adım ileri atıyorum, iki...

Üçüncüsünde eğildi ve kanlı eliyle büyük bir cam parçasını kaptı ve bana doğrulttu "Uzak dur!"

Siktir, siktir, siktir.

Tarih kitaplarında sık sık geçmişin sonsuz bir döngü içinde kendini tekrarladığını okurum ama bunun gerçek olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve gerçek.

Geçen sefer karımın elinde bir bıçak vardı. Bu seferki keskin ve ölümcül bir cam parçası ve şu anda derisine saplanmış durumda.

Titrer, burnunu çeker ve küçük acı iniltileri çıkarırken kan avuçlarına ve bileklerine akar, ardından mide bulandırıcı bir ritimle ahşap zemine damlar.

Destansı boyutlarda tam bir karmaşa içinde ve ona sağlayamadığım yardımı sunmayarak buna neden olduğum fikrini bir kenara itmiyorum.

Yardım, hastanede uyandığı anda onu bir enstitüye yatırmaktı. Hafızasını kaybetmiş olması ya da normal görünmesi önemli değildi. Dr. Blaine dedi ki

Bu sadece onun döngüsündeki bir evreydi ve onun döngüsü tahmin edilemez. Kendisi ve etrafındakiler için tehlike arz ediyor.

O bir yük.

Uygun bakıma ihtiyacı olan akıl hastası bir kişi.

Ailesi bile doktorla aynı fikirdeydi. Ariella ve Cecily de. Kendi annem bile fikrimi değiştirmem için sürekli yalvarıyor. Henderson ve Sam'den bahsetmiyorum bile.

Dinledim

mi?

Dinlemedin.

Bana kalp gözleriyle ve bastırılmış duygularla bakan kızı gördüm ve bu sefer farklı bir yaklaşım sergilemeye karar verdim.

Normal yaşamasına izin verin. Kanatlarını açsın ve sıradan insanlar gibi hissetsin.

Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Kabuğundan çıkmış, beni tekrar sevmiş ve sanki ihtiyacı olan tek kişi benmişim gibi bana bakıyordu. Hafıza kaybı nedeniyle, cinayet yüzünden benden korkmuyor ya da paranoyaklaşmıyordu. Onu evliliğe, rehabilitasyona ve kötü alışkanlıklarını bırakmaya zorladığımı unutmuştu.

Her zaman olması gerektiği gibi yörüngeme geri döndü. için.

Şu ana kadar bunun mümkün olabileceğini fark etmemiştim, muhtemelen büyük bir hata yaptım.

Sessiz ve hareketsiz kalıyorum, onu telaşlandırmamak için bir süre nefes almayı bırakıyorum.

Ava'nın nefes alıp verişleri yaralı bir hayvan gibi derinleşiyor ve gözleri açılıyor. "Aman Tanrım... Hayır... Hayır... Hayır..."

"Sorun nedir?"

"Hayır... Tanrım..." Sanki vurulmuş gibi eğilip karnını kucaklıyor.

"Acıyor mu? Ne oldu Ava?"

Sert hareketlerle doğruldu ve geniş gözlerle göğsüme baktı, yüzünden taze yaşlar akıyordu.

"Ben... senden beni bırakmanı istedim ve sen... sen hayır dedin ve ben... ben... seni bıçakladım! Karnındaki yara izi benim yüzümden oldu."

"Bunu yapmak istememiştin. Seni etkisiz hale getirmeye çalıştım." O kadar dikkatli konuşuyorum ki, sesim zar zor duyuluyor.

"Ama seni incittim... Ben..." Cam parçasını kavrayan eli titrerken bıçağı yanına düşürüyor. "Seni bıçakladım ve... ve... bıçak düştü ve geriye doğru adım attım ve merdivenlerden aşağı düştüm. Seni yaraladım... çok fazla kanaman vardı."

"Ben iyiyim." Gömleğimi pantolonumdan çıkarıp ona iyileşmiş yaramı gösteriyorum. "Gördün mü? Artık acı çekmiyorum."

Sulu bakışları tenime düşüyor ve yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ama acı çekiyorum. Tam burada." Göğsüne vuruyor. "Ama özellikle burası." Yumruğuyla kafasına vuruyor. "Çok acı çekiyorum. Artık dayanamıyorum."

"Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak. Sanırım bunu kabullenmemin zamanı geldi." Cam parçasını boynuna doğru itiyor.

"Ava, hayır!"

"Beni boşa yoksa kendimi öldürürüm." Başını arkaya yatırıyor ve bardağı aylardır takıntı haline getirdiğim nabız noktasına çok yakın tutuyor. Bir damla kan porselen teninden aşağı akıyor ve elbisesinin yakasını ıslatıyor.

"Tamamdır. Senden boşanacağım. Şimdi, bırak." Ona yavaşça yaklaşıyorum, kaslarım geriliyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Ve vesayeti babama mı devredeceksiniz?"

"Evet."

"Ve gitmeme izin mi vereceksin? Temelli mi?"

"Evet-" Ulaşabildiğim anda cam parçasını kaptığım gibi karşı duvara fırlatıyorum ve ardından kollarımı arkadan sararak iki elini de önünde tutuyorum.

Nefes nefeseyim, sanki maraton koşmuşum gibi nefesim daralıyor. Karım çırpınıyor, tekmeliyor ve hayvani sesler çıkarıyor.

"Eğer söz verdiğin gibi yapmazsan, intihar etmenin bir yolunu bulacağım. Kendimi bir köprüden, bir binadan ya da bir trenin önüne atarak. Bir şişe hap yutacağım ya da bileklerimi keseceğim, hatta kendimi asacağım. Eğer bana özgürlüğümü geri vermezseniz, kendimi çevrenizden uzaklaştırmak için her şeyi yapacağım. Söz veriyorum yapacağım! Söz veriyorum yapacağım!"

Sözleri, beni tekrar bıçaklamış olmasından farklı bir etki yaratmıyor.

Hayır.

Çok daha kötüler.

Birkaç ay önce, beni terk etmek için öldürmek istedi. Şimdi, sırf benden kaçmak için kendini öldürmeye hazır.

Lanet olsun.

Bir elimle onu bağlı tutarken, arkamdaki çekmeceye uzanıp ilk yardım çantasını alıyorum, sakinleştiricinin bulunduğu şırıngayı bulana kadar karıştırıyorum, sonra yavaşça koluna enjekte ediyorum.

Ava'nın hareketleri yavaşlıyor ve gözleri düşüyor. Kollarımda ağırlaşırken, bana bakarken gözünden son bir damla yaş süzülüyor. "Seninle evli kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Ve sonra hareketsiz kalıyor.

Alnımı onunkine koyuyorum ve karımın yasını son bir kez tutmaya izin veriyorum.

W Ava'yı akıl hastanesinden zorla taburcu ettiğimde herkes buna karşı çıkmıştı.

Her biri. Tek. Bir.

Babam da dahil.

Ancak, onun tekrar intihara kalkışmasını izlemeye hazır değildim. Ya da daha kötüsü, güvenliği daha da sıkılaştırmaya veya ona deli gömleği giydirmeye. Ailesi onu taburcu etmenin doğru bir çözüm olmadığını ne kadar savunursa savunsun, bu benim gözetimim altında olmayacak.

Ya da Dr. Blaine'in eşimin hem kendisine hem de çevresindekilere zararlı davranışlar sergilemeye eğilimli olduğunu söylemesi. Yani bana.

Yanılıyor.

Sam, Henderson ve ben her şeyi kontrol altına aldık. Benim varlığımdan dolayı huzursuzlanırsa, ki bu son zamanlarda çok sık oluyor, gözlerden uzak duruyorum ve Sam'in onunla ilgilenmesine izin veriyorum. Kendisi eğitilmiş bir tıp uzmanı ve terapist, ailemin onu dadı olarak işe almasının bir nedeni de bu. Benim yıkıcı davranışlarımla nasıl başa çıkacağını biliyor ve Ava nöbet geçirdiğinde onu profesyonelce idare ediyor.

Aynı zamanda, ben yanlarında olduğumda eşimin durumunun kötüleştiğini ilk fark eden ve bunu Dr. Blaine'e ileten kişidir.

Ava'nın sık sık nöbet geçirmesi nedeniyle tercih ettiğimden daha fazla uzak kalmak zorunda kaldım. Bu gece bile ofiste evrak işlerine gömüldüm ve ancak Sam karımın uyuduğunu mesajla bildirince Alan beni eve bıraktı.

Onu monitörlerden izleyeceğimiz bir gecenin daha şerefine.

İtiraf etmekten nefret etsem de Henderson bunun bir evlilik değil, ikimiz için de işkence olduğunu söylerken haklıydı.

Ava benimle birlikte olmak istemiyor ve düğünden beri benden korkmasına rağmen, cinayetten kimseye bahsetmeyeceğine yemin ederken sık sık ayrılmamızı öneriyor.

Ne zaman bundan bahsetse daha acımasız oluyorum ama bunun nedeni onu yanımda tutmak için aklıma gelen tek yöntemin bu olması. Eğer benden korkarsa, beni asla terk etmez.

Eğer benden korkarsa, hayatta kalmasının sadece bana bağlı olduğunu anlayacaktır.

Evet, Dr. Blaine'e güvenip onu beş-altı aylığına hastaneye yatırırsam ve terapi yöntemini denemesi için ona zaman tanırsam daha iyi bir eşe sahip olabileceğimin farkındayım. Hayatı benimkiyle o kadar iç içe geçmiş bir kıza sahip olacağım ki kendimi onsuz düşünemiyorum.

Ama o lanet olası karanlık hastane odasında çarşaflarla kendini boğduğu görüntüler aklımdan çıkmıyor.

Onu bir daha asla o duruma sokmazdım. Asla.

Elimi yüzümde gezdirip uzun bir iç çekiyorum, sonra da acı acı gülümsüyorum.

Bu takıntıdan kurtulup hayatıma devam edeceğimi düşündüğüm bir gün oldu, ancak karıma o kadar bağlanmayı başardım ki onu kaybetme düşüncesi boğazımı bulandırıyor.

Ava'yı merdivenlerin başında bulduğumda ayaklarım durma noktasına geliyor. Üzerinde yumuşak, kirli beyaz ipek bir elbise var ve uzun sarı saçları yüzünü bir hale gibi çerçeveleyiyor.

Kendi meleğime benziyor. Kırık kanatlar ve hepsi.

Yüzü pasif, iki eli arkasında bana bakarken hiçbir duygu göstermiyor.

Genellikle nabzını hissetmek için boğazına dokunurdum - bu, füğ durumunda olup olmadığını anlamanın en kesin yoludur. Nabız düşükse, kendinden geçmiş demektir. Sert ve güçlü atıyorsa, iyi demektir.

En azından bir süreliğine.

Ama onunla temas kurmamam gerektiğinden, Sam'e mesaj atmak için telefonuma uzanırken gitmek için dönüyorum.

"Neden bana bakamıyorsun?" diye soruyor kırılgan bir sesle, sözleri sessizlikte akıldan çıkmıyor.

"Sorun o değil." Duruyorum ama onunla yüzleşmiyorum. Son zamanlarda sesini duymak ne kadar değerli olursa olsun. Son birkaç haftadır neredeyse hiç konuşmadı.

"Ne oldu o zaman? Neden şimdi bile bana bakmıyorsun? Beni çirkin mi buluyorsun?"

Bir damla gözyaşı kirpiklerine yapışıp yanağından aşağı süzülürken dönüp nefesimin altında küfrediyorum. "Asla."

"O zaman neden benden kaçıyorsun?" Burnunu çekiyor. "Seni bir aydır görmüyorum! Ondan önce de seni haftalarca görmedim. Bu beni hastaneden taburcu ettiğinden beri oluyor. Geçirdiğim krizlerden ve intihar girişimimden öğreniyorsan bunu yüzüme söyle. Ortadan kaybolup beni endişeli ve paranoyak bırakma."

"İğrenmedim. Senden asla iğrenmem."

"Evliliğimizi asla tamamlamadın." "Sen... bana asla karınmışım gibi davranmadın" diye fısıldamadan önce burnunu çeker.

"Sana dokunmamamı söylemiştin."

"Düğün gecemizde! Çünkü korkmuştum ve kafam

karışmıştı. Evliliğimizin tamamını kastetmemiştim." O

yaklaşıyor.

Geri çekiliyorum.

Ona dokunamam.

Eğer yaparsam, durmayacağım. Onu o kadar sert ve kaba sikeceğim ki, günlerce yürüyemeyecek.

Kimse beni aziz olmakla suçlayamaz ama Oliver'ı öldürdüğüm geceden beri çekimser kaldığım için ödüllendirilmem gerektiğini düşünüyorum.

Ama kendimce sebeplerim var. Birincisi, yüzüm onu tetikliyor.

İki. Onun uyuşuk zihinsel durumundan faydalanma fikri, ki buna rıza gösterecek ya da her santimetrekaresi *hissedecek* kadar akıllı başında değil, boğazımın arkasında kötü bir tat bırakıyor.

Bu yüzden o iyileşene kadar lanet bir keşiş olarak kalacağım.

"Bana dokunmak bile istemiyorsun." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Neden? Neden beni *göremiyorsun*, Eli?"

Dönen bir çarkı andıran ışıltılı gözlerine bakıyorum.

Fırtına. "Seni görüyorum. Her şeyden ya da herkesten daha fazla." "Yalancı!" diye bağırıyor. "Yalan! Bana doğruyu söyle! Görmediğini söyle.

Bana dokunmak istiyorsun çünkü beni normal bir kadınla değiştirmeyi düşünüyorsun."

"Asla."

"Bana yalan söylemeyi kes!" Ellerini iki yanına bırakıyor ve işte o zaman elinde tuttuğu kocaman mutfak bıçağını görüyorum.

Lanet olsun!

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun Ava?" Hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

Bıçağı bana doğru tutuyor. "Bırak beni yoksa seni bıçaklarım."

"Sana söylemiştim. Karım olmadığın gün diye bir şey yok."

Dudakları titriyor. "Sana aşık olduğum için sana zarar veremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tam tersine, tam da bu yüzden yapacağınızı düşünüyorum."

"Bana özgürlüğümü geri verin ve sizinle birlikte olmak için sıraya giren kadınlara istediğinizi yapın."

"Hayır."

"Seni öldüreceğim."

"Yap hadi." Ona doğru bir adım attım. "Benden kurtulmanın tek yolu bu."

"Daha fazla yaklaşma!"

Bıçağa uzanıyorum, ama gözleri yarı kapalı, bıçağı ara sıra sallıyor. Karnımın alt kısmında acı patlarken, kulaklarımı mide bulandırıcı bir bıçak sesi dolduruyor.

Yumuşak bir soluk havada yankılanıyor ve Ava bıçağı karnıma saplanmış halde bırakıyor. Geniş gözleri, beyaz gömleğimi ıslatıp ahşap zemine damlayan kan akışını takip ediyor.

"Aman Tanrım..." Yaklaşıyor, elini bana uzatıyor, sonra tekrar geri adım atıyor. Başını sallarken taze gözyaşları daha sert düşüyor. "Bunu yapmak istememiştim... Sadece seni tehdit etmek istemiştim... Tanrım...."

"Ben iyiyim..." Geriniyorum, yaraya dokunuyorum.

"Olamaz... Ben ne yaptım...?" Titreyen bacaklarıyla geri çekilirken yerde biriken kana bakıyor.

Merdivenlere doğru.

"Ava!" O geriye doğru düşerken bağıriyorum ve unutulmaz bir *gümbürtü* kulaklarımı dolduruyor.

Bir an için tüm dünyam karardı.

Ve biliyorum, sadece biliyorum, eğer o giderse, bunun benim için de bir son olduğundan emin olacağım.

bir haftadır odamdan çıkmadım.

Yatak odamız.

Abartılı mekan şimdi onun gibi kokuyor ve pembe takıntısının kişileştirilmiş hali haline geldi.

Günler gecelere dönüşüyor ve sırf burun deliklerimi onun duş jelinin kokusuyla doyurabilmek için bocalıyor ve boş banyolar yapıyorum.

Bir noktada, tüm mantıksal düşüncelerimi kaybediyorum ve ait olduğu yere geri dönmesi için saati geri sarmanın yollarını düşünmeye başlıyorum. Benim yanıma. Ama sonra onu kollarıma aldığım son günü hatırlıyorum - kırık, güzel ve baygın.

Gelip onu almaları için ailesini aramadan önce yaralarını temizledim ve sardım.

Çünkü onun hayatı için bir tehlike olduğumu dehşetle fark ettim. Beni bir daha görürse, tehditlerini hayata geçirecek ve bu hayatta kalabileceğim bir şey değil.

Blöf yapıyor olsa bile, ki bu pek olası değil, bu riski göze alamam.

Son derece dengesizken şimdi olmaz.

Cole beni neredeyse beyzbol sopasıyla dövüyordu ve Ari, annesine benzeyen kız kardeşine sarılırken bana 'Doktoru dinlemeliydin; bak ne yaptın' diyerek hüngür hüngür ağladı.

Silver kolumu okşadı ama bir şey söylemedi. Vermek zorunda olduğum kararları çok iyi bildiğim için bir şey söylemesine gerek yoktu.

Bunu, eşim ölümün benden daha iyi bir seçenek olduğunu söyledikten sonra kollarımda bilincini kaybettiğinde anladım.

Ben de Cole'a sabah ilk iş olarak imzalı boşanma ve vesayet anlaşmalarını göndereceğime söz verdim.

Sam karımın bavullarını hazırladı ve Henderson da bavulların kamyonete yüklenmesine yardım etti, ben de çalışma odamın penceresinden karımın -eski karım olacak-benden sonsuza dek koparılmadan önce babasının kollarında baygın bir şekilde taşınmasını izledim.

Ertesi gün boşanma evraklarını babasının velayetiyle birlikte imzaladı. Avukatları boşanma işlemlerini gerçekleştirmeden önce vesayet devrini bekliyorlar.

Benimkilere ne isterlerse vermelerini söyledim. Sahip olduğum her şeyi. Gerçi bana ait bir şeyi almak isteyeceğinden şüpheliyim.

Yıllar boyunca ona aldığım tüm elbiseleri, mücevherleri, çantaları ve hatta çelloları geri gönderdi.

Sam'in bile içeri girmesine ve onları Ava'nın gömme dolabına geri koymasına izin vermediğim için eski odasında kutulara istiflenmiş durumdalar.

Henderson boşanmak için avukatım aracılığıyla mücadele etmemi istedi ama bu anlamsız. Her şeye sahip olabilir.

Bu ev hariç.

Yatağın onun tarafına uzanıyorum ve tavandan sarkan aptal neon pembe yıldızlara bakarken telefonumu çıkarıp gittiğinden beri her gün aradığım numarayı çeviriyorum.

"Beni rahat bırak Eli," diye tersliyor Ari telefonu açar açmaz.

"O nasıl?" Sessizlikte soruyorum.

"İyi."

"Detaylandır."

"Sizin zehirli yörüngenzden çıktığından beri, ama özellikle de Cecy birkaç gün önce uğradığından beri oldukça iyiye gidiyor."

"Ve?"

"Hepsi bu kadar," diyor bıkkınlıkla, sonra bir hışırtı duyuyorum, bir kapı kapanıyor ve sesini alçaltıyor. "Dinle, onu rahat bırak. Ciddiyim. Bence onu tetikliyorsun. Boşanma kâğıtlarını imzaladığında ağlama krizine girmişti ve bazen sebepsiz yere gözyaşlarına boğuluyor ve eminim ne zaman seni düşünse böyle oluyor."

Onun da bu acıyı çekiyor olmasından dolayı kendimi iyi hissetmem gerekiyor ama içimde hiçbir sevinç kıvılcımı çıkmıyor. Aksine, zırhımın çatlaklarından büyük bir acı ve her şeyi kapsayan bir kayıp duygusu sızıyor.

"Uzak duruyorum. Öyle olmasaydım, seninle telefonda konuşmak yerine orada olurdum. Baban onun tedavi planıyla ilgili ne yapmayı planlıyor?"

"Bu artık seni ilgilendirmez."

"Ariella, benimle taşak geçme. İsteklerine saygı duydum ve ondan ayrıldım ama bu perde arkasından tamamen çekileceğim anlamına gelmiyor. Ya bana anlatırsın ya da o lanet terapisti kaçırıp konuştururum."

"Peki, Tanrım." Duraksıyor. "Ava akıl hastanesine yatırılmak istiyor."

Ayağa kalkıyorum, çenem o kadar sert sıkılıyor ki acıyor. "Ailenin onu ikna ettiği gibi mi?"

"Hiç de değil."

"Ayrılmak için neredeyse kendini öldürdüğü yere isteyerek gideceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Kaçmaktan yorulduğunu söyledi. Ayrıca Dr. Blaine'in önerdiği şu yeni şok terapisi yöntemini uygulamayı düşünüyor ama babam buna karşı çıkıyor. Başarı şansının çok düşük olduğunu ve sürecin

Acı verici ve bu nedenle riske atmamalıyız ama Ava'nın bir şeyi kafasına koyduğunda nasıl olduğunu bilirsiniz."

Belli oluyor. Beni asla feda etmeyeceğim tek şeyle tehdit ederek tam olarak istediğini elde ettiğini düşünürsek.

Onun hayatı.

"Neyse, gitmem gerek. Uzak dur, Eli. Ciddiyim." Ariella telefonu kapattı. Yatağa uzanıyorum ve dış dünya tarafından bombardımana uğramamak için telefonumu kapatıyorum.

Babam muhtemelen beni projeden kovdu ve yaşam dünyasına geri dönmeye zorlamak için bir taktik olarak pozisyonumu düşürdü. Ama daha az umursayamazdım.

Hayat bir an için parlaktı, pembe renkler ve gürültülü bir kaosla doluydu, ama şimdi kasvetli, gri ve u n u t u l m a z bir sessizliğe geri döndü.

Ve bunların hiçbirisiyle yüzleşecek enerjiyi toplayamıyorum. Daha önce hiç bir şey isteyip de elde edememiştim. Tek bir şey bile.

Ve şimdi hayatıma denge katan tek kişiyi kaybettiğime göre, dünyam ekseninden kayıyor ve iç karartıcı yalnızlığın ağırlığı altında gıcırıyor.

Artık karım olmadan yaşamak için kendime güvenemiyorum.

Bana bir amaç vererek karanlığımın bir kısmını uzak tuttu. Şimdi o gittiğine göre, destansı boyutlarda bir gösteriyle her şeyi berbat etmemek için kendime güvenmiyorum.

Kapı çalınır.

"Git yoksa kovulursun, Sam." Tavana hiperfiks yapıyorum. "Sen de Henderson."

"Benim, tatlım." Annemin yumuşak sesi süzülüyor. "Lütfen kapıyı açın."

"Yalnız kalmak istiyorum," diye homurdanıyorum. İsteyeceğim son şey annemi incitmek ama kimseyle konuşacak havada değilim.

"Ne cüretle anneni geri çevirirsin, seni küstah serseri?" Babamın sesi diğer taraftan gürlüyor. "Geri çekil, tatlım."

Bang!

Kapı çözüldü, kelimenin tam anlamıyla menteşelerinden sarkıyor. Babam kalın perdeleri iterek açıyor ve güçlü ışık beni neredeyse kör ederken gözlerimi kısıyorum.

Çok uzun zamandır buraya tıkdım kaldım.

Doğrulup içimi çektim. "Ziyaretiniz için minnettarım ama yine de yalnız kalmayı tercih ederim."

"Tıraşsız yüzünle mağara adamına benziyorsun." Babam önümde durdu. "Ve kokuyorsun."

"Koşulsuz desteğin için teşekkürler baba. Gerçekten minnettarım." Uzun bir iç çekişten sonra donuk bir sesle devam ediyorum: "Sadece sinir bozucu derecede huzurlu bir boşanma süreci yaşıyorum. Burada görececek bir şey yok."

"Ah, tatlım." Annem yanıma oturuyor ve sırtımı rahatlatıcı dairesel hareketlerle okşuyor. "Duygularını ve düşüncelerini her zaman kendine sakladın, ama bazen kendini bırakman sorun değil."

"Ben iyiyim."

"İyi olmaktan başka bir şey değilsin." Babam diğer tarafıma oturdu. "Cole'un dileği yerine geldikten sonra iyiymişsin gibi davranmana gerek yok."

"Bu onun da dileği." Kelimeleri ağzından çıkarmak son derece zor. "Boşanmayı, bunun için hayatını ortaya koyacak kadar çok istiyordu."

Annem sırtımı usulca okşamaya devam ediyor. "Çok özür dilerim.

Hiç kimse bunu yaşamayı hak etmiyor."

"Biliyorum. Öğrendiğinde sonuçlarının hiç de hoş olmayacağını bile bile ona yalan söyledim. Ve haklı olduğum bir kez daha kanıtlandı."

"İkiniz için de en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Babam dizimi sıktı. "Bunda kesinlikle yanlış bir şey yok ve evliliğini kurtarmayı seçtiğin için kendini suçlamayacaksın. Cole'u suçla. O orospu çocuğu dünyadaki sorunların yarısı için suçlanmalı. Diğer yarısının sorumlusu Ronan."

Kendime rağmen gülümsüyorum.

Babamın bana öğrettiği onca şey arasında, özür dilememek her zaman listenin en başında yer aldı.

Ailesine karşı ne kadar korumacı olduğunu da biliyorum, bu yüzden Ava'nın beni bıçakladığı gerçeğini ailemden sakladım. Annemle Ava arasındaki ilişkiyi bulandırmayı ya da daha kötüsü, babamın oğluna zarar vermeye cüret ettiği için onu bok listesine koymasını reddettim.

Annem Ava'nın akli başında olmadığını anlayabilirdi ama muhtemelen o anlamazdı.

Artık bir şey fark etmiyor.

"Babası onu hayatının geri kalanını geçirebileceği akıl hastanesine yatıracak," diye alçak sesle konuşuyorum. "Karşı çıktığım tek şey gerçekleşiyor ve bunu durduracak gücüm yok ve bir plan yapsam bile onu sonsuza dek yok edebilirim."

"Bu daha kötüsü için olmayabilir, biliyorsun," diye başlıyor annem. "Senden sık sık terapistlerin önerilerine uymanı istediğimi hatırlıyor musun? Bunun nedeni Ava gibi biriyle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiş olmamdı."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Sen... yaptın mı?" "Evet. Çok daha gençken."

"Tatlım..." Babam yumuşak bir sesle söylüyor.

"Sorun yok." Gülümsüyor ama sesini bir hüznün dalgası kaplıyor. "Sanırım bunu bilecek yaşta. Annemin de akli dengesi yerinde değildi ve nadiren kriz geçiren Ava'nın aksine, annemin krizleri çok daha sık ve şiddetliydi. Babama onu hastaneye yatırması tavsiye edilmiş ama o anneme acımış ve onu hemen hastaneden çıkarmış. Bu büyük bir hataydı. Sadece bana, babanıza, diğer birkaç çocuğa ve büyükbabanıza zarar vermekle kalmadı, aynı zamanda kendine de zarar verdi. Onu çok sevdim ama bir noktada bu sevgi korkunun gölgesinde kaldı. Zamanda geri gidebilseydim, babama onu hapsetmesi için yalvarırdım. Herkesin iyiliği için. Ava'nın aynı olduğunu söylemiyorum, hayır, o kız o kadar bilinçli ki, iç açıcı. Kendisi ve çevresindeki herkes için bunu yapmak istediğini söylemek

için aradı.

Onu. Ne kadar gururlu olduğunu, insanların ona bakıcılık yapmasından nasıl nefret ettiğini biliyorsun. Tüm bunlar olmadan önce seni övüyordu çünkü ona normal biriymiş gibi davranıyordun. Baban kadar katı olduğunu biliyorum ama bu sefer belki de kırılmamak için biraz eğilmen gerekiyor."

"Ben katı değilim," diyor babam, sanki canı yanmış gibi. "Ona kötü alışkanlıklar öğrettin," diye karşılık veriyor. "Ona bütün üstün huylarımı ben öğrettim."

"Kibir ve sertlik de dahil. Sizi alkışlamalıyım."

"Kavga mı çıkarıyorsun, tatlım?"

Yaramazca gülümsüyor. "Bir kavgayla başa çıkabileceğini düşünüyor musun, Aiden?"

Annemle babamın tartışmalarını dinlerken, annemin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor.

İngiltere'deki tüm arabalar üzerimden geçerken bir köprüye bağlanmış olmaktan daha çok nefret ettiğim bu seçimi neden yaptığımı hatırladım.

Onun için.

Akıl sağlığı

için. Refahı

için. Geleceği

için.

Onun huzuru için kendi huzurumu feda ettim ve şimdi anlıyorum ki, eğer yeniden yaptıracak olsam bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Çünkü ona tahmin ettiğimden daha fazla değer veriyorum. Zaten kalbimin karanlığında kendine bir delik açmamış olsaydı bunu onun için yapmazdım.

"Baba?" Misafir odasında birbirlerinin kıyafetlerini parçalamadan önce sözlerini kesiyorum.

"Evet?"

"Beni hayatından tamamen çıkarmak istiyor. Bunu kabul edemem ve *etmeyeceğim* ama aynı zamanda onun kötüleşen durumunun sebebi olmak da istemiyorum, peki ne yapmalıyım?"

"Sakin ol. Sen bekle."

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar sürerse. Gözlerden uzak duracak ve hazır olduğuna inanana kadar ona göz kulak olacaksın."

"Ya hiç hazır olmazsa?"

"Olacak. Ava güçlüdür ve kendini toparlayacaktır. Ayrıca." Annem omzumu okşadı. "Beklemeye değer. "

Öyle.

Benim gelmem için yıllarca bekledi. Ben de aynısını yapabilirim.

Ne kadar sürerse sürsün.

"Y Dondurma ister misin? Biraz daha şeker? Sarılmak?" Cecy yanımdan soruyor, gözleri yeşim rengi bir havuz gibi

Nezaket.

"Sarılalım lütfen." Başımı omzuna yaslıyorum ve o beni yakın tutarken kollarımı ortasına doluyorum.

Son zamanlarda etrafımdaki herkesten çok fazla sarılma talep ediyorum. Muhtemelen birkaç gün içinde kuruma kabul edildiğimde istediğim kadar sarılamayacağım içindir.

Bu konuda tamamen rahat olduğumu söylemek büyük bir yalan olur, ancak bir parçam kendime 'akli dengesi yerinde değil' etiketini yapıştırma fikrinden her zaman korkacak olsa da nihayet bu deneyimi kendi başıma yaşamaya hazırım.

"Başka bir film izlemek ister misin?" Cecy, ekranda *Mean Girls*'ün jeneriği oynarken sorar.

"Elbette."

"*Bridget Jones'un Günlüğü'nün* ikinci filmi mi?" "Evet!"

"Çok tahmin edilebilirsin." Netflix'te gezinirken ve sonra filmi seçerken bana sırtıyor.

"Ben sadece rahatlatıcı şeyler konusunda dindarım." Gözyaşlarımla hücumuyla savaşıarak yüzümü omzuna sürttüm.

Son zamanlarda başıma bela olmuş gibi görünüyor. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

"Her zaman. Biz ya süreriz ya da ölürüz, unuttun mu?"

"Tabii ki. Jeremy sana el koyduğum için benden nefret etse bile."

Gülüyor. "Yaşayacak."

"Ama normal bir insan gibi mi yaşayacak yoksa bir şeyleri havaya uçurarak ve insanların varlığını mahvederek mi yaşayacak?"

"Uslu duracağına söz
verdi." "Oooh. Onu
evcilleştiriyorsun."

"Daha çok bu işte beraberiz gibi, anlıyor musun? Bir ilişkinin yürümesi için her iki tarafın da bazı tavizler vermesi gerekir."

"Bu sadece her iki tarafın da akli dengesinin yerinde olması halinde geçerlidir. Deli partnerler için bir istisna olduğundan eminim." Filmin açılış sahnesine bakıyorum ama hiçbir şey fark etmiyorum.

"Ava, sen deli değilsin," diyor Cecy yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Daha yeni mi
geliyorum?" "Ava..."

"Sorun değil. Bir engelin üstesinden gelmenin ilk adımı, onun var olduğunu kabul etmektir."

Son on gündür, yeni geri dönen tüm anılarımı düşünüyorum. Evliliğim sırasında hissettiğim kargaşa ve felç edici korku hakkında. İtaat etmez ve planına uymazsam beni öldüreceğini söylediğinde Eli'ye gerçekten inanmıştım.

Evliliğimizin ilk iki yılında verdiği sözü yerine getirmesinden korktum ve beni rehabilitasyona zorlayarak, terapistleri ve tedavileri değiştirerek, beni koğuşa yatırarak ve beni kulüp çevremden kopararak işleri daha iyi hale getirmedi.

Panik atak geçirdikten sonra elime bıçak alıp beni bırakmasını istediğim gün benim için bir kırılma noktasıydı. Ama bilmediği bir şey var, o olayın arkasındaki neden sadece hoşnutsuzluğumun zirveye ulaşması değildi. Asıl tetikleyici, berbat durumda olduğum için katılamadığım -ve onun da istemediği- bir partide onun bir videosunu görmemdi.

Söz konusu partide Gemma onun koluna dokundu ve açıkça onunla flört etti.

Pek ilgili görünmese de onu itmeye de çalışmadı.

O başka kadınlarla gezip tozarken beni eve kilitlediği için çok öfkeliydim. Yakında eve bir sevgili getirip yüzüme vuracağı paranoyasına kapılmıştım.

Bu yüzden korkmuş olsam da, o bana aynısını yapmadan önce onu yok etmeliydim. Ve en önemlisi, ondan yeterince kaçmıştım. Kafese hapsolmuş bir kuş gibi parmaklıkları parçalayıp dışarı uçmak istiyordum, bu sırada kanatlarım kırılrsa ve her yerim kan içinde kalsa bile.

Ama onu asla bıçaklamak istemedim. *Gerçekten istemedim.* Bıçağı sapladığım an bıçağı düşürdüm ve ondan fıskıran kana bakmaktan kendimi alamadım.

O zaman bile, ondan asla gerçekten nefret etmediğimi fark ettim. Benim yüzümden öleceği düşüncesi, bana yaptığı her şeyden daha fazla acı veriyordu.

Adımı bağırana kadar geri geri yürüdüğümü fark etmedim ve merdivenlerden düştüm.

Hafıza kaybına sahip olmak hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Bu bir nimetti çünkü artık Eli'den korkmuyordum ve üniversitedeki kişiliğime geri dönmüştüm ve geriye dönüp baktığımda ona karşı eski hislerim yeniden ortaya çıkmıştı. Evli olduğumuz iki yıl boyunca bu hislerimi itiraf etmeye cesaret edemedim çünkü kazara onu kışkırtıp öldürülme korkusu çok daha güçlüydü.

Bir lanet çünkü şimdi her şeyi hatırladığım için acı ikiye, üçe katlandı ve göğsüm artık kırık kalbimin parçalarını taşıyamaz hale geldi.

Evet, Eli'yi terk ettim ama ona olan hislerim boğazımın arkasına sıkışmış acı kireç gibi duruyor.

"Bu boşanmayla mı ilgili?" Cecy yavaşça sorar.

O kağıtları imzalamadan önce göğsümün kontrol edilemeyen hıçkırıklarla parçalandığını görmedi ama Ari'den her şeyi duydu.

Annem belki de beklemem gerektiğini söyledi ve hatta evlendiğimden beri Eli'den boşanmam için yalvaran babam bile belki de bunu daha sakın olduğumda yapmam gerektiğini söyledi.

Ama onları imzaladım. Gözyaşlarımla kağıtları karıştırmış olsam bile.

"Artık bitti," diye
fısıldıyorum. "Bitmesini
istiyor musun?" "Bitmek
zorunda."

"Kim demiş?" Arkadaşım omuzlarımdan tutup karşıma oturuyor. "Bu senin seçimin Ava. Eğer boşanmak istemiyorsan, boşanma."

"Bunu ben istedim. Beni bırakmazsa onu intihar etmekle tehdit ettim."

"Oh."

Gözlerimi indiriyorum. Bunu söylediğim tek kişi Cecy, çünkü ailemi endişelendirmek istemedim. "Öyle mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Eli gibi birinin boşanma belgelerini neden bu kadar kolay teslim ettiğini merak ediyordum ve şimdi anlıyorum. Senin güvenliğin için tek kırmızı çizgisini feda etmeye hazır."

"Daha çok ellerini kana bulamak istemedi. Muhtemelen sonunda o gevşek vidadan kurtulduğu için mutludur."

"Ava..." Elimi kendi elinin içine aldı. "Her şeyden önce, sen gevşek bir vida değilsin. Sen sadece kendi hatası olmadan mücadele eden birisin ve iyileşmek için nefret ettiğin bir yere kabul edilmek gibi zor bir karar verdin."

O kadar güçlü ve etkileyicisin ki bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Bu yüzden bir daha kendini küçümseyen saçmalıklar duymayacağım yoksa seni tokatlarım.

"İkinci olarak, farkında mısın bilmiyorum ama Eli seni kontrol etmek için vasin olmayı talep etmedi. Gerçekten de ailenin, Ari'nin ve hatta benim çok yumuşak olduğumuzu ve senin yararına olabilecek zor kararları alamayacağımızı düşünüyordu. Hepimiz alkolizmle ilgili sorunların olduğunu biliyorduk ama seni bırakmaya zorlarsak kırılacağından korkuyorduk. Eli öyle yapmadı. Aslında, sana bebek gibi baktığımız ve durumunun bu kadar kötüleşmesine izin verdiğimiz için bizi azarladı. Bu arada Cole Amca'dan yumruk yedi ama yine de kendi bildiği gibi yapacağını ve hiçbirimizin müdahale etmesine izin verilmeyeceğini söyledi. Kıtadan kovduğu terapist mi? Senin ve diğer hastaların gizli bilgilerini bir ilaç şirketine satmak üzereyken yakalandı, bu yüzden Eli artık senin yakınında nefes alamayacağından emin oldu.

"Psikiyatri koğuşuna ilk kabulün, sürekli panik atak ve füğ durumlarından sonra herkesin baskısı nedeniyle oldu. Cole Amca kabul etmezse onu ihmalkârlıktan mahkemeye vermek üzereydi. Sonuna kadar direndi ama bu olaydan sonra bile her gün seni ziyaret etti ve ne kadar meşgul olursa olsun seninle birkaç saat geçirdi. Bazen onu tanıdınız, bazen tanımadınız ama siz kendinizi boğmak için çarşafı kullananlara kadar her gün yanınızdaydı. Doktorun seni yoğun bakıma alması ve daha fazla gözlem altında tutması yönündeki tavsiyesine rağmen ertesi gün seni taburcu etti.

"Seni dışarı çıkarırken yoluna çıkan olursa tüm kurumu kapattırmakla tehdit etti. Bundan sonra seni tekrar kabul etmeyi şiddetle reddetti ve sana kendisi bakmayı seçti. Sam bana neredeyse hiç uyumadığını, çünkü seni tehlikeden uzak tutmak ve bizzat izlemek istediğini söyledi. Uykulu gezintilerinden sonra seni yatağına geri taşıyan oydu. Eğer bir çamur birikintisine düşersen

Sizi yıkayan ve kıyafetlerinizi değiştiren kişi. Evden alkolü yasakladı ve hatta kendisi de içmeyi bıraktı.

"Sen merdivenlerden düştükten ve hastanede anıların olmadan uyandıktan sonra, yeniden başlamaya çalıştı. Daha da kötüleşebileceğini biliyordu ama bunun yerine iyileşeceğine dair küçük bir umuda tutundu. Kimsenin sana acı veren anılarını anlatmasını yasakladı ve geçici de olsa normal bir şekilde yaşamını istedi. Uzun bir aradan sonra çello ile olan ilişkinizi yeniden canlandırdığınızı görünce, bir hayır kurumunun en iyi Patreon'u oldu ve sizi bir performansa davet etmeleri için onları zorladı. Size bir kez şans verirlerse, yeteneklerinizle onları büyüleyeceğinizi ve davetlerin organik hale geleceğini biliyordu. Mesafesini korudu, onu bıçakladığın ya da senden nefret ettiği için değil, doktor yüzünün seni tetiklediğini düşündüğü için."

Eli'nin beni kucağına aldığı, taşıdığı ve nazikçe yatağıma yatırdığı anılar kafamın içinde dönüp dururken çenem titriyor. Birkaç farkındalık da beni vurdu.

Başlangıçta benimle misyoner seks yapmadı çünkü yüzüne bakmanın beni tetikleyeceğine inanıyordu. Bunu ancak ben talep ettikten ve iyi olduğumu gördükten sonra değiştirdi.

Kıyafetlerini hiç çıkarmadı, çünkü bıçak izini görmemi ve bir şekilde o zamana dair anılarımı yeniden hatırlamamı istemiyordu.

Eli onu bıçaklamamı umursamadı. O sadece hatırlarsam incineceğimi umursuyordu.

Gözümün önünde birini soğukkanlılıkla öldüren, sonra bu cinayeti beni kendisine bağlamak için kullanan ve yanımda yanlış nefes aldıkları için zehirli sayıda insanın ortadan kaybolmasına neden olan bir adam bu kadar psikopatça sevimli olmamalı.

Yapmamalı.

"Ava... neden ağlıyorsun?" Cecy koluyla yanaklarımı siliyor.

"Çünkü beni onunla evlenmeye zorladığını unutmaya hazırım. Hatta bir parçam bunu çoktan unuttu bile. Diğer bir parçam ise beni zorlamasını sevdi, çünkü bunu istediğimi kabul etmemi yasaklayan inatçı bir gururum var. Cecy... Sanırım onu seviyorum. Hayır. Ona *aşık* olduğumdan oldukça eminim, bu yüzden her şeyi hatırladığımda ve yalanlarla karşılaştığımda yıkıldım. İhaneti ya da her şeyin yalan olabileceği gerçeğini kaldıramadım."

"Nihayet. Hepimizin yıllardır bildiği şeyi fark etmenin zamanı geldi." Gülümsüyor. "Onunla konuşacak mısın?"

Başımı çılgınca sallıyorum.

"Ava... hastaneye yattıktan sonra onu aylarca ya da yıllarca göremeyebilirsin."

"Sorun değil. Onun yüzünü gördüğümde parçalara ayrılmayacağıma ve duygusal bir karmaşaya dönüşmeyeceğime kendime güvenemiyorum. Birlikte mutlu bir aile kuracağımız imkansız bir peri masalına kendimi inandırdım ama hepsi bir yanılsamaydı."

"Bunu gerçekleştirebilecek biri varsa, o da sizsiniz."

"Şu anki halimle olmaz. Onu *bıçakladım*, Cecy. O bunu görmezden gelse bile ben yapamam. İstemedem de olsa onu tekrar incitme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Bu yüzden beynim amneziyi seçti. Ona acı çektirdiğim düşüncesi beni o kadar çok kırdı ki, anılarım sağlamken hayatta kalamazdım."

"Yani pes mi edeceksin? Öylece?"

"Aynen öyle. Onun için ve en önemlisi kendim için artık bir tehdit olmadığımdan emin olmadığım sürece, böylece bir sakatla uğraşmak zorunda kalmayacak."

"Sen sakat *değilsin*. Ve ona ne düşündüğünü söyleyebilirsin. Ari'yi ve beni araması bir gösterge ise, eminim ne kadar sürerse o kadar bekleyecektir."

"Beklemesini istemiyorum. Hayatına devam etmesi daha iyi olur." "Bu neredeyse imkansız."

"Omuzlarında çok fazla sorumluluk taşıyan bir adam. Hayatındaki bu kasvetli dönemi atlatacaktır."

"Ve sen ona izin mi vereceksin?" "Neden vermeyeyim ki?"

"Ava... üniversitede onun etrafında ne zaman bir kadın görsen öfkeli bir cadıya dönüşüyordun. Onları zehirli sineklermiş gibi kovalamayı kendine görev edinmiştin ve ikimiz de bunu onu başka biriyle görmeyi kaldıramadığın için yaptığını biliyoruz. Son birkaç aydır onunla flört eden diğer kadınlarla ilgili yaptığın cinayet planlarını düşünürsek, *hala* yapamıyorsun. Ve şimdi bana onun hayatına devam etmesini *isteyerek* izleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Yapmak zorundayım. Her şeyi bırakacak kadar olgun olmalıyım.

asla benim olmayan bir şey." Sonraki kelimelerim boğuk bir tonda çıktı. "Acıtsa bile."

"Aww, buraya gel."

Ben ona doğru usulca ağlarken Cecily bana sarılıyor.

Keşke Eli King yüzünden son kez ağlamış olsaydım.

Ama gözyaşlarım ona aitmiş gibi görünüyor.

Benimle ilgili diğer her şey gibi.

Bu orospu çocuğu doğduğu gün en büyük kızıma yaklaşıp onu dudağından öptüğü an hayatımın huzurlu olmayacağını kabul etti.

O zamanlar altı yaşında bir dangalaktı.

O anda hayatım gözlerimin önünden geçti ve yemin ederim kendimi kör bir bıçakla boğazını keserken gördüm - böylece daha çok acıyacak ve yavaş yavaş ölecekti - sonra bacaklarını kırdım ve onu bir hendeğe gömdüm.

Organları olmadan.

Bunlar karaborsada ortalama bir fiyata satılacaktır çünkü zehirli bir parazit olduğu düşünöldüğünde ev sahibi tarafından kesinlikle reddedilecektir.

Ne yazık ki, cinayet planımı uygulamak için birkaç fırsatı kaçırdım, çünkü dangalağın dangalak babası, sanki onu yalnız bulursam oğluna ne yapacağımın kokusunu almış gibi her zaman ona eşlik ediyordu.

Ben farkına bile varmadan, büyüyüp benimle savaşıabilecek bir adama dönüşmüştü. Ama otopsi geçirmez zehri araştıran adamlarım var. Elbette, orijinal planım kadar kanlı ya da göz alıcı değil, ama onu en büyük prensesimin hayatından çıkarmak için işe yarar.

İyilik için.

Ancak, aklı başına geldi ve ona boşanma izni verdi ve hatta velayet haklarını iptal etti, ben de harika diye düşündüm. Sonunda o dangalaktan kurtuldum.

Kutlama zamanı.

Ne yazık ki, bu onun sonu olmadı.

Eli 'Parazit' King iki aydır Ava'nın uyku saatinde enstitüye uğruyor ve bütün geceyi bir sürüngen gibi kapıdan onu izleyerek geçiriyor.

Şaka yapmıyorum. Bir keresinde onu iki eli cebinde yedi saat boyunca orada dururken izlemiştim.

Birkaç hafta önce doktor başucunda oturmasına izin verdi ve elini tutmaya başladı. Ayrıca ona hiç de hoşuna gitmeyen bu saçma aşk romanlarını okuyor ama annesinin etkisiyle, annesinin hoşuna gittiği için almaya devam ediyor. Sırf bu yüzden baskısı tükenmiş bir versiyonunu iki bin sterlinden fazla bir fiyata satın aldı.

Saat tutuyor ve her zaman kız uyanmadan yarım saat önce ayrılıyor. Sonra ertesi gün aynı rutin için geri geliyor. Hiçbir geceyi kaçırmaz. Koyu halkaları olduğunda ve biraz uykuya ihtiyacı varmış gibi görüldüğünde bile.

Ya da mezarına erken bir giriş.

Onu kovmaya çalıştığımda bile. Sadece itaat etmeyi reddetmekle kalmadı, aynı zamanda hem karımı hem de küçük kızımı bana karşı kışkırtmaya çalıştı.

Silver ve Ari "Resmi olarak boşanmadılar." gibi şeyler söylediler.

"Eli hakkında yasaklama emri çıkaramazsın Cole."

"Sadece o uyurken ziyaret ediyor baba. İyi davranamaz mısın? Elinden geleni yaptı, belli ki onu özliyor ve kilo verdi."

"Bir kez daha söylüyorum, yasaklama emri çıkartamazsın Cole."

Elbette yapabilirim, ama korkarım bu onu durdurmaya yetmeyecek.

Yemin ederim ki beyni, kurbanlarını öldürdükten sonra gözünü bile kırpmayan psikopatlar hakkında fikir edinmek için incelenebilir. Çok soğuk, çok hesaplı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın.

Ava'nın kendisini bıçaklamasına izin verdiği, sonra da onu düşmekten kurtarmaya çalıştığı görüntüleri görmemiş olsaydım, onu bir mezara atar ve insanlığı onun varlığından uzun zaman önce kurtarırdım.

Kızımın ona her zaman sanki dünyadaki tek erkek oymuş gibi kalp gözleriyle bakması da yardımcı olmuyor.

Ava'yı seviyorum ve eğer isteseydi ona ayı ve yıldızları verirdim ama erkek zevki iç karartıcı derecede vasat.

Neden o dangalakların dangalağı olmak zorundaydı ki?

Kabul ediyorum, kimse prensesime layık olmadığı için muhtemelen diğer ahmakların hiçbirini sevmezdim, ama en azından onlara tahammül edebilirdim.

Eli, babasının yüzüne sahip. Yani sık sık yumruk yemek için yalvarıyor.

Ona ve Aiden'a doğru adım atarken yumruğumu sıkıyorum, ayaklarım resepsiyon alanının pelüş halılarına batıyor. Kadife kanepeler duvarları kaplıyor ve hava onların çürümüş varlığıyla ağırlaşıyor.

Baba ve oğul resepsiyonun yanında durmuş, alçak sesle bir şey konuşuyorlar.

"Gün boyunca burada ne yapıyorsun?" Sesimi yükselterek Aiden'ı işaret ediyorum. "Peki o neden burada?"

"Ziyaret etmek istedi," diyor Eli, bakışları arkamda gezinirken

sanki onu koridorda görebiliyormuş gibi. "Bugün yeni terapinin ilk aşamasının son günü. Her zamankinden daha mı uyuşuk?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak ve soruya cevap ver, Nash," diyor Aiden. "Saygılı davranıyor ve eğer

Senin iğrençliğine k a t l a n m a k için harcadığı çabayı takdir etmiyorsan, dişlerini dökerim."

Onunla burun buruna geldim. "Denediğini görmek isterim." "Lütfen dur." Eli uzun bir iç çekti. "Ben bu işin içinde değilim.

Her zamanki didişme havanızda değilsiniz ve karım hakkında konuşmayı tercih ediyorsunuz."

"Eski karım."

"Boşanma işlemi henüz tamamlanmadı," diyor açık açık. "Yakında olacak."

"O zamana kadar, o benim karım."

"Bu düzeyde bir yanılısamayı nereden öğrendiğini merak ediyorum." Aiden'a ters ters baktım. "Yine senin iğrenç nüfuzun."

"Bunun için teşekkürler."

"Cole Amca," diyor Eli. "Lütfen."

"Amca deme bana. Ve Dr. Blaine onun başlangıçta beklediğinden daha iyi olduğunu söyledi."

"Dr. Blaine ile zaten konuştum. İşin teknik yönüyle ilgilenmiyorum ve gerçek hayatta nasıl olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Onun durumu üzerindeki kontrolünü kaybetmekten ve onu eskisi gibi her zaman izleyememekten nefret ettiğini söyleyebilirim. Ayrıca, onu incitmemek için kendisini tekrar onun hayatına zorla sokmamak için tüm kısıtlamalarını kullandığını da söyleyebilirim.

Bu yönüne saygı duyuyorum. Onun iyiliğini her zaman kendi iyiliğinden önce tutmasına da saygı duyuyorum.

Nihayetinde, yine de o dangalağı tüm kalbimle küçümsüyorum. Bunun için babasını suçlayabilir.

Uzun bir iç çekiyorum. "Yavaş yavaş iyileşiyor. Üç haftadır nöbet geçirmedi ve düşük doz ilaç uyusukluk evrelerinin seviyesini azaltmaya yardımcı oldu. Silver ve Cecily onunla birlikte, saçma sapan bir film hakkında konuşuyorlar. Ari muhtemelen üniversiteden sonra onlara katılacak. Şimdi, o seni görmeden gitsen iyi olur."

Başını sallıyor. "Daha sonra döneceğim." "Gelmemeni tercih ederim."

"Olacağım." Babasına bir bakış attı. "Seni dışarıda bekleyeceğim. Fazla kalma, onun da seni görmemesi en iyisi."

Aiden ve ben oğlunun, hem baba hem de oğulun mükemmel olduğu o sinir bozucu kibirle dışarı çıkışını izliyoruz.

Eli'nin acı çektiğini bilmeseydim, dış dünyaya yansıttığı sakinlik seviyesiyle tamamen normal olduğunu düşünürdüm.

"Oğlumu ortadan kaldırmanın yollarını düşünmeyi bırak." Aiden önümde durarak görüşümü etkili bir şekilde engelliyor. "Ve hayır, onu zehirleyemezsin."

"Yirmi üç yıl önce istediğim gibi onu kızımdan uzak tutmalıydın. Bütün bu karmaşa senin yüzünden."

"Saçmalık. Bütün bu karmaşa, kızınızın kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğunu kabul etmeyi reddettiğiniz için oldu ve eğer bu onun hayatını Eli'ninkine bağlamak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Cesedimi çığnemen lazım."

"Oğlumun mutluluğu için ayarlanabilir."

"Bu bir tehdit mi?"

"Belki."

Gergin bir nefes vermeden önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Dinle, otuzbirci, onu her gördüğünde onu tehdit etmeye çalışman umurumda değil, ama artık durum farklı. Kilo kaybetti. Zar zor yemek yiyor, uyuyor ya da düzgün çalışıyor. Creighton onunla kalmak için Amerika'dan geri döndü ve Elsa onun için çok endişeleniyor. *Ben de* onun için endişeleniyorum. Her gün işe geldiğinde, her an kalbi durabilecek işlevsel bir zombi gibi görünüyor. Onu hayatta kalmaya iten tek şey Ava. Eğer ben Ava'nın onu bıçakladığı gerçeğini görmezden gelebiliyorsam, siz de saçma önyargılarınızı görmezden gelebilirsiniz."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana bıçaklama olayını mı anlattı?"

"Bilmemem için elinden geleni yaptı ve ben de karanlıkta olduğuma inanmasına izin verdim. İkimiz de bunu Ava'yı benim gazabımdan korumak ve ilişkimizin lekelenmesini önlemek için yaptığını biliyoruz, o yüzden piçlik yapmayı bırak ve çocukları rahat bırak, olur mu?"

Eğer Aiden Silver'ın ilk valsini benden çalmasaydı bu mümkün olabilirdi. Ya da onun ilk nişanlısı olduğu gerçeği, sahte bile olsa, var olmasaydı.

Ve hayır, bunu hala unutmadım ve asla unutmayacağım.

Aiden karanlık bir ses tonuyla, "Oğluma zorluk çıkarma yoksa senin için gelirim, Nash," diyor.

"O zaman benim için gel, Kral."

Birkaç dakika daha birbirimize bakıyoruz. Ayrılmasının tek nedeni biricik oğlunun onu arıyor olması.

"Ömür boyu dünür olacağız, Nash. Umarım Remi ve Ari için de zihinsel olarak hazırsındır, çünkü onlar zaten arka planda gerçekleşiyor."

Aiden, ben onu duvara yapıştırıp boğarak öldürmeden önce uzaklaşıyor. Puşt herif beni kışkırtmaya bayılıyor, o yüzden son söylediğim doğru *değil*.

İlk bölümde olduğu gibi zorlanıyorum.

Ve hayır, Eli'ı hala kabul etmiyorum. Babasından biraz daha katlanılabilir olsa bile.

Yerel dükkândan saçma sapan isimli kahveler aldıktan sonra Ava'nın odasına geri dönüyorum.

Kahkahaları duyduğumda adımlarım durdu. Aman Tanrım. Kızımın bu kadar özgürce güldüğünü ve sesinin bu kadar mutlu çıktığını duymayalı uzun zaman olmuştu.

Doğduğundan beri küçük bir sosyal kelebektir, ancak ışığı kafasındaki anormal nöronlar tarafından elinden alındı.

Sahip olduğu nöronlar çünkü ben üreyip ona hatalı genler aktaracak kadar bencildim.

Ama Silver haklı. Başka türlü olmasını istemezdim. Ne olursa olsun küçük mucizemizi sevecektik.

Ancak Ava, özellikle ergenlik yıllarında ve sonrasında çok fazla mücadele etti ve benim tatlı kızım saklanmak için elinden geleni yaptı ve çok uzun süre inkar etti.

Şimdi yavaş yavaş iyileşiyor. Ava bu iğrenç terapi yönteminin getirdiği acıyı umursuyor gibi görünmüyor. Hatta öyle bir umutla yaklaşıyor ki, en başta bu deneye karşı çıktığım için beni utandırıyor.

Kızım benden ve annesinin toplamından çok daha güçlü. Geçmişte kara deliklere düşmüş olabilir, ancak şu anda sadece iyileşmek istemiyor, aynı zamanda bunun için çok çalışıyor.

"Bu arada Cecy," diyor Ava. "Geçen sefer bana getirdiğin kitabı okumaya başladım ama sanki daha önce okumuşum gibi. Ama hatırlamıyorum."

Bir duraklama oldu ve lanet ettim. O piç Eli onun için okumuş olmalı.

"Oh, kim bilir?" Cecily beceriksizce gülüyor. Annesi Kim kadar dürüst ve şefkatli ve bu da onu yalan söyleme konusunda berbat yapıyor.

"Yine zaman mı kaybediyorum?" Ava ürkmüş bir sesle soruyor. "Eğer öyleyse lütfen söyle."

"Hayır, hayır," diyor Silver. "Sen uyurken kitabı yüksek sesle okumuş olabilirim."

"Ah, bu mantıklı." Küçük bir iç çekti. "Hey, anne?"

"Evet?"

"Eli hiç beni sordu mu?"

Aralık kapıdan bakıyorum ve Ava'nın yüzündeki umutlu ifade beni neredeyse felç ediyor.

Yüce İsa.

O gerçekten seviyor ve dangalak,
değil O mu?I boşanma kağıtlarını
imzaladığında gözyaşlarına inanmalıydı-

Sözlerinden ya da vücudundaki çok sayıda yaradan daha dürüsttüler.

"Evet, öyle." Silver gülümsüyor. "Sürekli olarak."

Cecily gereksiz yere, "Hâlâ beni ve Ari'yi rahatsız ediyor," diyor. "Ama bir kez bile ziyaret etmedi." Ava'nın fısıltıları

kovaya şeker atıyor, dudaklarını bir çocuk gibi büzüyordu.

"Onu görmek istemediğini sanıyordum?" Silver soruyor.

"Gelmem. Ama bu hiç ziyaret etmemesi gerektiği anlamına gelmiyor." "Tam bir çelişkinin Ava." Cecily gülüyor.

"Buraya gelirse onunla tanışır mısınız?"

"Hayır."

Kapıyı açıyorum ve yenilenmiş bir umutla yukarı bakıyor. Beni görünce yüz ifadesi biraz düştü ama sonra gülümsedi. "Baba, nerelerdeydin?"

"Size kahve getirdim kızlar." Ona bir fincan uzattım. "En sevdiğin marshmallowlu sıcak çikolata."

"Teşekkürler, baba." Fincanı iki elinin arasına alıyor. "Her şey için. Anneme ve Cecy'ye de. Ari'ye de. Desteyiniz olmasaydı bunu yapamazdım."

"Benden asla kurtulamayacaksın." Cecily ona sarılır.

"Sürekli İngiltere'ye gidip gelmeye devam edersen Jer'in benden k u r t u l a c a ğ ı n d a n eminim."

Cecily güler. "Hayatta kalacaktır. Ayrıca, arkadaşları için de aynısını yapardı, o yüzden anlıyor. Gerçekten."

Onlar ileri geri konuşmaya devam ederken ben karımın yanındaki kanepeye oturuyorum ve o da başını omzuma yaslarken kolunu benimkiyle birleştiriyor.

"Her şey yolunda mı yakışıklı?" diye soruyor alçak bir sesle.

Silver'ın benim bir şey söylemememe gerek kalmadan ruh halimi ölçebilmesini seviyorum. Söylediklerimi nasıl anladığını ve bunları beni yatıştırmak ve teselli etmek için nasıl kullandığını.

Bu kadın sekiz yaşımdan beri benim her şeyim oldu. Aradan kırk yıldan fazla zaman geçti ve o hâlâ benim güvenli alanım, tıpkı benim de onunki olduğum gibi.

Hala her zaman onunla birlikte olmak için sıcak kanlı bir ihtiyaç duyuyor. İnsanlar evliliğin zamanla monotonlaştığını ya da sıkıcı bir hal aldığını söylüyorlar ama bunun nedeni evliliği ya da ebeveynliği bizim yaşadığımız gibi yaşamamış olmaları. Aksine, bu bizi daha güçlü ve yakın kıldı.

Ava bizim mucizemizdi. Yanlış bir başlangıçtan ve uzun bir ilişkiden sonra sahip olduğumuz çocuk, bu yüzden acı çekmesi bizi her şeyden çok incitti ve bazı şeyler hakkında tartışmış olabiliriz, ama sonuçta bizi bir aile olarak bir araya getirdi.

Ari bile son birkaç ayda katlanarak olgunlaştı. Yine de kız kardeşi gibi onun da berbat bir erkek zevki var.

Silver'in yaşlandıkça daha da derinleşen ve bilgeleşen parlak gözlerine bakıyorum. "Kızlarımız hakkında korkutucu gerçeklere ulaşıyorum."

"Gibi mi?"

"Sanki gitmelerine izin vermek zorundaymışım gibi."

"Aww, çok yaşa." Kolumu okşuyor. "Bunu şimdi fark etmene şaşırdım."

"Bu hiç komik değil. Sanırım orta yaş krizi geçiriyorum, kelebek."

"O zaman her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden birlikte geleceğiz."

"Öyle yapacağız. Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?"

"Tekrar duymak acı vermiyor. Ben de seni seviyorum." Beni usulca öpüyor.

"Bir oda bulun çocuklar," diyor Ava ve sonra onun ve Cecily'nin kıkırdadığını duyuyorum.

Ama karımı öpmeyi bırakmıyorum.

Çok uzun zamandır karanlıktayız, bizi tekrar karanlığa itmeyi reddediyorum.

Ve o haklı. Bunu da atlatacağız.

Silver yanımda olduğu sürece cehenneme gidip gelebileceğimden hiç şüphem yok.

Hatta Eğer o anlamına gelir yapmak zor kararlar böyle Eli ile ilgili cinayet planlarımı iptal etmek gibi.
Kızımın mutluluğu için.

BEN

Eli'ı öldürmeyebilirim.

AIDEN

Sonunda aklın başına geldi mi?

Beni pişman etme.

XANDER

Aman Tanrım. Sonunda Eli'yi damadın olarak kabul ediyor musun?

AIDEN

Uzun zaman önce olması gerektiği gibi. Yıllardır evliler.

Ben olsam ona henüz damat demezdim. Bu sadece bir deneme süresi. Daha sonraki bir tarihte cinayet planlarıma geri dönebilirim.

LEVI

Ne yazık ki, kızınız o piçi seviyorsa hiçbir şey yapamazsınız.

XANDER

Bir de bana sor, Kaptan. Cecy'min şimdiye kadar sıkılacağını umuyordum ama kertenkeleyle evlenmeyi planlıyor.

AIDEN

Kertenkeleyi balık tutmaya göturdün, sadece ikiniz. Jeremy'den hoşlandığını itiraf et, tıpkı Levi'nin dövmeli adamı sevdiği gibi.

LEVI

Adı Nikolai, köylü. Ve kuzeninden daha katlanılabilir biri.

XANDER

Kızımın iyiliği için Jeremy ile o bağ kurma gezisine zorlandım. Hiç hoşuma gitmedi.

RONAN

Üzgünüm geciktim. Beni özlediğini biliyorum. Hey @Cole.Nash, lütfen kırmızı halıyı ser ve şansına şükret. Yıldızlar. Benim güzel oğlum Remi, senin şu cehennemlik kızın Ari ile evlenmek istiyor. Çeyizi kabul ediyorum. birkaç bina şeklinde.

Lanet olası cesedimi çiğnemen
lazım.

AIDEN

Geleceğini söylemiştim. RIP.

XANDER

*patlamış mısır
getirir*

LEVI

Ne diyebilirim ki? Çocuklarımız bize çekmiş.

"H Doğum günün kutlu olsun!"

Canlı pembe konfetilerin eğlenceli bir patlaması Havaya karışıyor, yanaklarımı hafifçe gıdıklayan ve elbiseme yerleşen tuhaf dallarıyla boşluğu dolduruyor.

Ailemin zarif resepsiyon alanı sanki on altıncı yaş günümümüş gibi beyaz ve pembe balonlarla süslenmiş.

Her şeyin ortasında, bu özel gün için merkez görevi gören, kabarık şekerlemelerle süslenmiş yüksek bir pasta duruyor. Sanki bir hayal dünyasına adım atmışım ve etrafım en sevdiğim insanlarla çevriliymiş gibi hissediyorum.

Bugün benim yirmi dördüncü doğum günüm ama aynı zamanda klinikten resmen taburcu olduğum gün.

Ben istediğim ya da Papa doktorlara baskı yaptığım için değil, Dr. Blaine kendim ya da başkaları için bir tehdit oluşturmadan toplum içinde düzgün bir şekilde işlev görebileceğime karar verdiği için.

Görünüşe göre, deneysel terapi ile beklentilerini aştım. Yine de her şey güllük gülistanlık değildi. Birçok kez pes edecek gibi oldum ve itiraf etmek istediğimden daha fazla ağlayarak uyudum, özellikle

Çünkü çok yalnızdım ve bir Teneke Adam'ı özlüyordum.

Asla ilaçsız yaşayamayacak olsam da, nöbetlerim kontrol altında ve yönetilebiliyor. İki aydır hiç kriz geçirmediğim ve kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Sanki ayla başa çıkabilir ve yıldızlara sarılabiliyordum gibi.

İstersem çelloyu profesyonel olarak sürdürebilirim. Elbette, bir izleyici ve jüri önünde sahneye çıkma düşüncesi beni biraz korkutuyor, ancak hayatımın kontrolünü elime alıp en iyisini yapmazsam tüm bu ilerleme boşa gidecek.

"Herkes teşekkürler!" Babam ve annemden gelen kocaman pembe yıldız çiçeği buketini kabul ederken gülümsüyorum.

Ari ve Cecy beni kucaklayarak boğdular.

Glyn bana sarılmak için onları itiyor ve sanırım boynumda burnunu çektiğini duyuyorum. Sonra sıra Anni'ye geliyor. Ciyak ciyak bağırıyor. "Elbisene bayıldım kızım!"

"Seninki çok çarpıcı!" Kabarık tül kumaşa dokunuyorum. "Ama fiyonk neden çözülmüş?"

Kızardı.

"Benim hatam." Creigh bir elini kalçasına koyarak onu kendine doğru çekiyor.

"Cidden, kendine hakim ol." Gözlerimi deviriyorum. "Bu benim doğum günü."

"Ve?" diye soruyor poker suratıyla.

"Creigh!" Anni usulca azarlıyor, yüzü hala kıpkırmızı, sonra ağzından kaçırıyor, "Buraya kalıcı olarak taşınıyoruz, bu yüzden bir sürü alışveriş yapacağız. Sabırsızlanıyorum!"

"Sonunda, kızım!"

"Ben de geri taşınacağım. Eninde sonunda." Lan, Creigh'i omuzlarından tutuyor. "Ayaklarıma güller atmana ya da aşırı heyecanlanmana gerek yok."

"Heyecanlı mısın?" Remi ağır ağır nefes alıyor. "Daha çok dehşete düşmüş gibiyim. Getireceğin dramı ve mahvedeceğin hayatları sadece hayal edebiliyorum."

"Belki de seninkiyle başlamalıyım, Rems. Buna ne dersin?"

Remi telefonunu kulağına dayar. "Anne, gel beni al."

"Kes şunu, Lan." Ari, Remi'nin yanında durur ve bir kolunu beline sarar. "Yoksa dişlerini dökerim."

"Biz konuşurken tir tir titriyorum," diyor Lan soğukkanlı bir ses tonuyla.

Remi onun elinden kurtulmaya çalışırken bile babamın gözlerini Ari'ye diktiğini görebiliyorum. Ari'nin değişen ruh hali göz önüne alındığında, son birkaç ay içinde bir öge haline geldiklerinden eminim.

Kız kardeşimle sadece eşzamanlı regl dönemlerimiz değil, görünüşe göre eşzamanlı kalp kırıklıklarımız da var.

Gerçi o son zamanlarda mutlu sonunu bulmuş gibi görünüyor, ben ise hala cesur bir görüntü sergilemeye çalışıyorum.

Şimdi bile, etrafım arkadaşlarım ve ailemle çevriliyken, sevildiğimi, takdir edildiğimi ve onlara sahip olduğum için çok şanslı olduğumu hissederken, göğsümde büyüyen kara çukuru kovamıyorum.

Zamanla onu unutacağıma inanıyordum. Belki hemen değil ama eninde sonunda.

Uykuya daldığımda onun sıcaklığının beni sardığını düşünmeyeceğim bir gün mutlaka olacaktı. Uyandığımda kendimi ona inanılmaz derecede yaklaştım ya da yatakta kahvaltı ederken hayal etmeyeceğim.

Artık onu düşünmeden banyo yapamıyorum, uyuyamıyorum, filmlerimi izleyemiyorum ve hatta aşk kitaplarımı okuyamıyorum. Tüm romanlarımın kahramanı o. Sanırım uzun zamandır öyle.

Başımı onun kucağına koyduğumda bana o kitapları okuduğunu hayal ediyorum. Rüyamda Eli yanaklarımı okşuyor, alnımdan öpüyor ve bana derin, yatıştırıcı bir sesle "İyi uykular" diyor.

Ve bir şekilde, ben de bunu yapıyorum.

Bu şekilde olmamalıydı.

Kendimi bildim bileli ona aşırıksam ne olmuş? Gencim ve şimdiye kadar hayatıma devam edebilmeliydim.

Zehirliliği fark edebilmeli ve ondan kaçmayı seçebilmeliyim.

Ondan.

Yine de görünmez bir iple geri çekilmeye devam ediyorum.

Ve en son istediğim şey onu kesmek.

Buketimi porselen bir vazoya koyduktan sonra bir içki almak için mutfağa gidiyorum.

Ancak bulduğum şey, Jeremy'nin en iyi arkadaşımı duvara kapatıp yüzünü yemesi.

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz," diye homurdanarak buzdolabını açıyorum, bir kutu limonata tonik alıyorum ve bir bardakta diyet kola ile karıştırıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar Cecy.

"Seni bunca zaman çaldığı için benden özür dilemeli," diye karşılık veriyor Jeremy ona sarılırken.

"Jer!" Göğsüne vuruyor. "Bunu konuşmuştuk."

"Özür dilerim," diyorum bir süre durakladıktan sonra. "Gitmesine izin vermenin senin için zor olduğunu biliyorum ve onu sevmesen ve isteklerine saygı duymasan buna izin vermezdin. Bu yüzden teşekkür ederim. Gelecekte onun zamanından çok fazla çalmayacağıma söz veriyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Özrün kabul edildi."

"Ava..." Yutkunuyor. "Sen de benim için aynısını yapardın, o yüzden bunu bir güçlükmiş gibi gösterme."

"Seni hafife almıyorum, Cecy. Sana sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum." İç çektim. "Şimdi, ağlamaya başlamadan önce durmalıyım."

"Lütfen yapma," diyor Jeremy. "Yoksa benimle birlikte gitmez."

"Yapmayacağım, seni ahmak." Ona ters ters baktım. "Ona zarar verirsen boğazını keserim. Anladın mı?"

Cecily gülüyor. Jeremy'nin kaşları bu noktada neredeyse saç çizgisine geliyor.

"Onun çok mutlu ilişkisi hakkında endişelenmek yerine, neden kocanla konuşup kendi ilişkini düzeltmiyorsun? Hepimiz çok daha rahat ederiz."

İçkimden bir yudum alıyorum ve biraz daha limonata ekliyorum, içim gibi acı olsun diye. "Düzeltilecek bir ilişki yok. Ve yakında benim eski kocam olacak."

"Ne kadar yakında? Çünkü her gece sizi ziyaret etmesi, sizi eski sevgilisi olarak gördüğü anlamına gelmiyor."

"Jeremy, bunu ona neden söyledin?" Cecily alay ediyor. "Sana bunun bir sır olduğunu söylemiştim."

"Bilmeyi hak ediyor."

"Bekle." Bardak elimde titriyor. "Eli ziyaret etti mi?" "Her gece," diyor Jeremy. "Saat gibi." "Cecy mi?"

Nefes nefese kalıyor. "Sana söylememizi istemedi ve doktor bile başlangıçta bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü çünkü seni tetikleyebilirdi."

"Geçen hafta orada mıydı?"

"Evet."

"Bir hafta önce mi?"

"Evet."

"Bir ay önce mi?"

"Uh-huh."

"'Her gece' kısmını kaçırdın mı?" Jeremy kaşlarını çekerek soruyor. "Tuhaf bir en iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum ama seninki Nikolai'nin tuhaflık seviyesiyle yarışabilir, Lisichka."

"Kaba olmayı bırak."

"Kötü niyetli değilim. Gerçekten endişeliyim." Yüzümün önünde bir el sallıyor. "İyi misin? Sesimi duyabiliyorsan göz kırp."

"Ziyarete geldiğinde ne yaptı?" Cecily'ye soruyorum, daha doğrusu bir çırpıda ağzımdan kaçırıyorum.

"Başlangıçta bütün gece dışarıda durdu. Sonra başucuna oturdu ve sana kitap okudu."

"Aman Tanrım." Bunca zamandır onu rüyamda gördüğümü sanıyordum ama gerçekten oradaydı.

İncindim, çelişkiye düştüm ve hiç ziyaret etmediği halde bunu dini olarak yaptığını öğrendiğim için kalbim kırıldı.

Beş ay boyunca beni görmeye geldi. Her gün.

Belki de ben ona olan kalıcı hislerimin içinde bocalarken o hayatına devam etmiştir diye düşündüm, ama bunca zamandır oradaysa böyle bir şey olamazdı, değil mi?

Göğsümden bir ağırlık kalkıyor ve sanki biri bana yeni bir hayat üflemiş gibi içime ezici bir umut doluyor. Birikiyor, kıvrılıyor ve çürük kalbime beklenti melodileri fısıldıyor.

Kulağa ne kadar saçma gelse de.

Gecenin geri kalanında onu düşünmeye devam ettim, yani her zamankinden daha fazla.

Gururum ona gitmemi yasaklıyor. Ya da belki de tüm bunların sadece hüsnükuruntu olmasından korkuyorum. Ya tüm bunlar geri teper ve sonunda incinen ben olursam?

Telefonum titrediğinde Remi ve Lan'ın saçma sapan konuşmalarını dinliyordum.

Onun adını gördüğümde kalbim neredeyse yere düşecekti. İki kalple çevrili 'Teneke Adam'.

Çok umutsuz bir vakayım. Evden ayrıldıktan sonra değiştirmedim, çünkü muhtemelen hiç aramadı ya da mesaj atmadı.

TIN MAN

Doğum günün
kutlu olsun.

Sözlerini tekrar tekrar okurken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hepsi bu mu?" yazıp siliyorum. 'Ben de varlığımı unuttuğumu sanıyordum' yazıp siliyorum. "Neden hala kalbimi kırma yeteneğine sahipsin, seni lanet dangalak?

Sil.

Doğum günüm olduğunu biliyor ve aklı başında herkes gibi bir hediye vermek yerine bana b i r hediye göndermeyi tercih etti.

kuru metin.

BEN

Kalan eşyalarımı almaya geliyorum.

Sam zaten her şeyini aldı ve ailene gönderdi.

Her şeyi değil. Birkaç şey eksik.

Not
edildi.

Anlaşıldı mı? *Anlaşıldı mı?*

Bu lanet Teneke Adam'ın nesi var böyle? Benim için savaşmayı bırakmış olabileceğinin farkına varmak boğazımdan aşağı mide bulantısı gönderiyor.

Yine de herkes gittikten sonra babamın şoföründen beni eskiden evim dediğim yere bırakmasını istiyorum.

Araba evin önünde durduğunda ciğerlerim melankoliyle doluyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bu evin her köşesinde yaşadığım anılar beni yutuyor ve nedense hepsi mutlu anılar.

Hepsi güvende ve korunuyor olmanın değerli hissiyle ilgilidir. Değer verilme ve sevilme.

Evliliğimizin ilk birkaç yılı her ne kadar paranoya ile dolu olsa da, hafıza kaybıyla uyandıktan sonraki dönem hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Bu yüzden onu kaybetme düşüncesi beni dehşet içinde titretiyor.

Sam ve Leo'yu girişte beklerken bulduğumda derin ve keskin nefesler alıyorum. Ben arabadan i n e r k e n ikisi de gülümsüyor.

İkisine de sarılıyorum. "Çocuklar! Sizi çok özledim."

Sam her zamanki züppeliğiyle "Seni geçen hafta gördük," diyor ama kolumu şefkatle okşuyor.

"Bu bir hafta çok uzun." Uzaklaşırken sırtıtıyorum.

Her ikisi de beni düzenli olarak ziyaret ettiler ancak "Evdeki herkes nasıl?" soruma genellikle değerli patronlarını asla içermeyen belirsiz cevaplarla karşılık verdiler.

"Doğum günün kutlu olsun." Sam arkasını işaret ediyor. "Filmlerini izlerken sarılman için sana çok pembe bir tığ işi battaniye yaptım."

Leo, "Bahçıvanın deyimiyle 'çirkin bitkilerinizi' baltayla kesilmekten kurtardım," diyor.

"Çok tatlısınız çocuklar!"

"Almak istediğin birkaç şeyden bahsetmiştin?" Sam merakla sordu. "Önemli bir şey kaçırdığımı hatırlamıyorum."

Dikkatim dağılmış bir şekilde, patronlarını görebilecekmişim gibi arkalarından bakarak, "Uh, gördün," diyorum.

"Ne?" Leo sorar.

"Um... bilirsin, şu saksı bitkileri. Onları almak istiyorum."

Sam kaşlarını kaldırarak, "Anlıyorum," dedi. "Onları size gönderebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Belki de önce onlara bir göz atmak istersiniz?" Leo diyor ki.

"Harika bir fikir!"

Leo bana eşlik ederken Sam bazı ev işlerini halletmesi gerektiği için geride kalıyor. Eli'nin evde olup olmadığını sormamak için kendimi zor tutuyorum.

Geleceğimi duyunca gittiğini söyleme sakın.

Seraya girer girmez dudaklarım uçukladı. Şimdiye kadar çoktan ölmüş olacağını düşündüğüm melez bitkiler bu enfes yataklara dönüşmüş. Sadece bu da değil, seranın tamamını kaplayacak kadar çoğalmışlar.

Uzun yaprakları ve rengarenk gülleri mekanı küçük bir cennet gibi gösterir.

"Aman Tanrım, Leo! Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır." Başının arkasını kaşıyor. "Bahçıvanın onları baltalamasını sadece bir kez engellemek zorunda kaldım. Aslında Boss onları kurtardı ve bunun gerçekleşmesini sağladı. Bahçıvan

Aynı fikirde olmayınca onu kovdu ve onları şu anki haline getiren başka birini buldu."

Çenem titriyor. Beni görmeyi reddediyorsa neden bunu yapmaya devam ediyor?

"O burada mı?" Fısıldıyorum.

"Çalışma odasında." Leo duraklar, sonra tereddüt eder.

"Onu görmek istiyor musun?"

"Hayır. Burada olduğumu bildiği için beni karşılamaya gelmedi." Ağır bir iç geçirdi.

"Ne?" Bir yaprağıyla oynayarak soruyorum. "Bu noktada çok saçma." "Saçma olan ne?"

"Buraya kadar efsanevi kayıp şeyler için geldin ama ona gitmeyi reddediyorsun ve o da sana karşı hisleri olduğunu kabul etmek yerine üniversiteden beri etrafındaki erkekleri ortadan kaldırıyor."

"Eli üniversiteden beri bana karşı bir şeyler mi hissediyor? Ciddi misin sen?" "Kalp krizi gibi. Söz konusu hisler konusunda kafası karıştı,

Bu yüzden tercih ettiği çözüm her türlü rekabeti ortadan kaldırmak oldu." "Sadece küçüklük yapıyordu."

"Onun olası tüm ilişkilerini sabote ettiğinizde de sadece önemsiz miydiniz?"

"Hayır," diye yüksek sesle itiraf ettim. Onu başka biriyle görmekten gerçekten hoşlanmıyordum. Üstelik o da aynısını yaparak beni cesaretlendirdi ve çok geçmeden bu zehirli kalıba girdik.

"İşte bu yüzden, tüm o anormal eylemlerin arkasında senin olduğunu bile bile buna izin verdi."

"Biliyor muydu?

Nasıl biliyordu?"

"Landon."

"O lanet hain!"

"Aşk Tanrısı olduğunu söyledi."

"Grotesk bir tane."

"Sen öyle diyorsan." Leo başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Kapı arkasından kapandıktan sonra, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca orada durup

camdan eve bakıyorum.

Nedense görünmez bir ipin beni acımasız bir şiddetle çektiğini hissediyorum.

Belki de Eli'yi son bir kez daha görmeliyim, sadece onu lanetlemek ve bu yükü üzerimden atmak için.

Ne var biliyor musun?

Kapıya doğru fırladım.

Doğum günümü ve yeni başlangıcımı mahvetmeye nasıl cüret eder?

Bana zarar verecekse ne cüretle bu kadar düşünceli davranır-

Kapıyı açtığımda elim kolda dondu kaldı.

Bedenimin altından bir elektrik vızıltısı akıyor ve kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, ayaklarımın dibine düşmemesine şaşıyorum.

Eli uzun boyu ve korkutucu ihtişamıyla karşımda duruyor.

Siyah bir pantolon ve eskisi gibi omuzlarını pek zorlamayan beyaz bir tişört giyiyor. Kilo vermiş ama yüzü bir şekilde daha da güzelleşmiş.

Belki de sadece onu özlediğim içindir.

Onu öpmek istiyorum.

Onun koyu gri gözlerinde yeniden boğulmak için. Yeniden başlamak için.

Her şeye rağmen.

Ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum çünkü o kadar da çaresiz değilim.

Aslında, *o kadar* çaresizim. Bir dokunuş için, parmaklarının bir sıyrığı için bile.

Onu içimdeki her şeyle istiyorum. Onu yarım kalan akıl sağlığım ve bir zamanlar kırdığı, ancak onun koşulsuz ilgisi ve koruyuculuğu sayesinde onarılabilen kalbimle seviyorum. Son beş ay korkunç bir cehennemdi çünkü ona dokunamıyordum.

Yüzümü boynuna gömüp onu koklayarak uykuya dalamazdım.

Bana bakarken gözlerindeki bakışı göremedim.

Bunca zaman açlık çektim, özlem duydum, tamamen ve tamamen kayboldum, kalbim kırıldı ve yenildim.

Yine de onun düşüncesi beni kendim üzerinde daha çok çalışmaya itti. Artık onu incitmemek ya da onun zayıflığı olmamak için bütün olmak istiyordum.

Benim için yaptığı tüm fedakârlıkların boşa gitmemesi için iyileşmek istedim ama kendimi aptal durumuna düşürme korkusuyla bunların hiçbirini yüksek sesle itiraf edemiyorum.

Tekrar.

"Burada ne yapıyorsun?" Kısık bir mırıltıyla sordum.

"Henderson düştüğünü söyledi ama açıkça yalan söyledi."

Gözleri

Gözlerini gözlemci bir yoğunlukla boyumdan aşağı gezdirirken inceliyor. Yorgun bir iç çekişle arkasını döndüğünde an çok erken sona eriyor. "Saçından çekileceğim."

Arnavut kaldırımında sağlam adımlarla yürürken sırt kasları gömleğine doğru geriliyor.

Bekle.

Bir adım öne çıkıyorum.

Bekle.

Kafamın içinde çılgılık atıyorum.

"Bekle," diye fısıldıyorum ama beni duymuyor ve uzaklaşmaya devam ediyor.

Ulaşılmaz.

Hayatımın

dışında.

"Eşyalarımı geri istiyorum!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Aniden durdu ama arkasını dönmedi. "Sam'e sorun, o sizin için halleder."

"Benim saatim. Hani şu taktığın," diye geveledim. "Onu ben aldım, Elsa Teyze değil ve artık onu takmanı istemiyorum. Geri ver onu!"

Bana bakıyor, sesi derin, pürüzsüz ve şifreli. "Hayır."

"Sana söyledim, ben bunu başarmış biriyim."

"Biliyorum. Annem birkaç yıl önce bundan bahsetmişti. O artık benim ve benim olanı kimseye vermem."

"Ben de bir noktada senin olduğumu düşünmüştüm ama sen benden vazgeçmekte bir sakınca görmedin."

Sesimdeki, uzuvlarımdaki, içimdeki titremeden nefret ediyorum.

Ama en nefret ettiğim şey, onunla bir daha asla birlikte olamama ihtimalim.

Doktorların, o olmasaydı kendimi asla düzeltemeyeceğimi söylemesine ihtiyacım yok. O bana bir amaç verdi, uğruna savaşılabilecek bir şey. Ayrıca evliliğimiz boyunca benim için pek çok kez savaştı.

Sakinleştikten ve benim için yaptığı her şeyi hatırladıktan sonra ve Sam bana uykusuz geceler geçirdiğini, benim rahatım için yaptığı tüm fedakârlıkları anlattıktan sonra, benim de savaşmam gerektiğini biliyordum.

Kafamı toparlamadan her şeyi bitirmem adil değil. Onu terk etmek istemiyorum. Ona havadan daha çok ihtiyacım varken olmaz. Sunduğu koşulsuz rahatlığa ve güvenliğe ihtiyacım var. Beni sevmese bile önemsiyor. Ve bu da Yeterince.

Şimdilik.

Yüzünü tamamen bana dönüyor, çenesinde bir kas çalışıyor. "Senden asla vazgeçmedim. Sadece istediğin şeyi sana sundum."

"Boşanma mı?"

"İstediğin buydu Ava." Sesi kararıyor. "Bunun için hayatını tehlikeye attığını hatırlatabilir miyim?"

"Bu benim için yaptıklarını, bunca zaman benimle nasıl ilgilendiğini ve beni her gün nasıl ziyaret ettiğini öğrenmeden önceydi. Beni mutlu etmek için her şeyi yaptın ve karşılığında hiçbir şey istemedin ve bunun senin için ne kadar alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Ben nasıl bir istisnayım. Senin fedakârlıklarını hafife almıyorum."

"Ve bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Her şeyi değiştirir."

Bana doğru adım atıyor, duyguları içinden taşıyor. her adımda. Bu bir tutku, hayranlık ve arzu girdabı,

ama çoğunlukla umut.

Benimki kadar ezici ve görkemli.

"Benimle taşak geçme." Önümde durdu, göğsü sert nefesleriyle inip kalkıyordu. "Eğer bu senin intikam yönteminse-"

"Beni seveceğini söyle. Ne kadar uzun sürerse sürsün sevmeye çalışacağını söyle. Bana ilginin, hayranlığının ve korumanın bir gün aşka dönüşeceğini ve boşanmayı unutacağımı söyle."

Başını sallıyor.

Kalbim düşüyor.

"Beklemene gerek yok." Yanağımı okşuyor ve tenim bu temasla tutuşuyor. "Sen benim kalbimi, bedenimi ve ruhumu çoktan ele geçirdin Ava. Ne zaman başladığına dair hiçbir fikrim yok ama bir noktada sana olan sahipleniciliğim ve saplantım, seni korumak için seni kaybetmeye hazır olduğum bir duygu cehennemine dönüştü. İşte o zaman seninle ilgili her şeye aşık olduğumu fark ettim; ister pembeye, ister şekerpareye, isterse de sevimsiz kitap ve filmlere olan takıntın olsun. Sensizlik dünyamı renkten yoksun bıraktı ve karanlıktaki tek ışığının sen olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yüzden senin için öldürdüm ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Seni elimde tutabilmek için herkesi öldürebilirim. Belki bu sevginin en sağlıklı şekli değil ama sahip olduğum tek şey bu. Yavaşça uyandırdığın kalp tamamen senin ve istediğin gibi kullanabilirsin."

Gözlerimden yaşlar süzülürken bulanık bir görüşle ona bakıyorum.

Eli beni seviyor.

Bunca zamandır bana *aşık*mış. Gerçek şu ki, benim için yaptıklarını öğrendiğimden beri bundan şüpheleniyordum ama umut etmeye cesaret edemiyordum. Ancak şimdi, tüm küçük kız hayallerim çatırdıyor.

"Ya kalbini kırarsam?" Kırılğan bir sesle fısıldıyorum.

"Beş ay önce benimle olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylediğinde bunu zaten yaptın, ama ne olursa olsun. Eğer yıllar önce seninkini kırdığım zaman için bunu tekrar yapmak istiyorsan, şimdi tam zamanı."

Başımı çılgınca sallıyorum. "Acı ve kalp kırıklığı taşımaktan bıktım. Temiz bir sayfa açmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Ayrıca, seni asla incitmek ya da acı çektirmek istemedim. Evet, bir ara intikam almayı düşündüm ama hiçbir zaman bunu gerçekleştirme noktasına gelmedim. Buna dayanamazdım. O gün çözülmemin nedeni, benim için yaptığın fedakârlıkları bilmemem ve son aylarda yaptıklarının yalan olmasından ya da bana acımandan korkmamdı."

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyor. "Sana hiç acımadım. Senden bir şeyler saklamış olabilirim ama bunun nedeni seni tetikleme ya da merdivenlerden düşmeden önce yaşadığın olaylara itme fikrini reddetmemdi. Birlikte yaptığımız her şeyde samimiydim."

"Bunu artık biliyorum." Elimi uzattım ve yüzünü avuçladım. "Seni bıçakladığım için özür dilerim."

"Bunu yapmak istememiştin."

"Yine de seni bıçakladım ve bu beni de en az senin kadar, hatta daha fazla incitti. Bu yüzden, bilinçli ya da bilinçsiz, sana bir daha asla acı çektirmeyeceğimden emin olmadan seni göremezdim."

"Seninle gurur duyuyorum, güzelim. Geçtiğimiz beş ayın zor geçtiğini biliyorum ama çok iyi başardın."

İçimden bir endorfin dalgası geçiyor, ama onu ve gözyaşlarımı akıtmaya zorluyorum. "Bunu kendim için yaptım, ama aynı zamanda senin için de. Bizim için. Her gece yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni ittiğim zamanlarda bile bana destek olduğun için. Bunun benim için anlamı *çok büyük*."

"Ben hep orada olacağım." Yanağımlı, burnumu, ağzımın kenarını okşuyor, tüm gözyaşlarımı o kadar yumuşak ve sevgi dolu gözlerle siliyor ki içinde boğulmak istiyorum.

"Daha kötü olsam bile mi?"

"Özellikle kötüleşirsen." "Seni istemesem bile mi?"

"O zaman bile. Gerçi çocukluğundan beri beni istiyordun. Bunun değişeceğini hiç sanmıyorum."

"Bu doğru." Yavaşça sönmeden önce gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum. "Seni intihar etmekle tehdit ettiğim için özür dilerim. Bir daha asla olmayacak."

Başını sallıyor, gözlerinin arkasından bir acı parıltısı geçiyor.

İşte o zaman onu çok derinden incittiğimi anladım, muhtemelen geçmişte onun beni incittiği kadar.

Teneke Adam hissediyor ve bu benim yüzümden.

"Seni seviyorum Eli. Küçük bir kız olduğumdan beri sana aşığım. Safça bir aşk olarak başlayan şey, senin için her şeyi yapabileceğim bu kontrol edilemez aşka dönüştü. Buna geçmişteki tüm acıları unutmak da dahil."

"Bunu yapar mısın?" diye mırıldanıyor.

"Bir kalp atışında. Çok uzun zamandır ayrıyız. Birbirimizi de çok uzun süre yanlış anladık. Bence birlikte yeni bir hayata başlamamızın zamanı geldi."

"Birlikte," diye yineliyor ve sonra dudakları benimkilere değiyor.

Başlangıçta tatlı bir öpücüktü ama sonra derinleştirdi, nefesimi ve geleceğimi çaldı.

Hayatımın aşkı geleneksel olmayabilir, ama o tamamen benim.

M Eli beni yatak odamıza taşıırken dudakları dudaklarımı yutarken inlemelerim koridorda yankılanıyor.

Muhtemelen sesimi alçaltmalıyım, özellikle de Sam ve Leo giriş holünün önünden geçerken sırtıp boğazlarını temizledikleri için. Ama dürüst olmak gerekirse, çok mutluyum. Ve tahrik oldum.

Beş ay boyunca kocama dokunamamış olmam tam bir rezalet.

Eli hala dilini benimkine çarptırarak fermuarıma uzanıyor ve aşağı kaydırıyor, parmakları sıcak tenimi sıyrıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Tanrım, seni çok özledim," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı. "Kokunu, tadını özledim." Şişmiş dudaklarımı yalıyor, sonra dişlerini alt dudaklarıma geçiriyor, sonra da burnumu öpüyor. "Dudaklarını, burnunu, gözlerini, vücudunu, kahkahalarını ve hatta lanet olası şımarık davranışlarını. Her şeyini özledim."

Dudakları beni öptüğü her yerde bir karıncalanma savaşını tetikliyor ve her yerim hem hayranlık hem de sınırsız heyecanla zonkluyor,

Beni yatağa yatırdığında kollarımı boynuna doluyorum, yanağını, burnunu, göz kapaklarını öpüyorum ve sonra dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Ben de seni çok ama *çok* özledim, bu beni deli ediyordu."

"Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksınız, Bayan King." "Asla."

Burnumun ucuna son bir öpücük konduruyor, sonra başını eğip beni teker teker soyuyor, sonra göğüslerimin vadisine doğru öpücükler konduruyor, sonra sert meme uçlarımı o kadar uzun süre emiyor ki biraz boşalıyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, çok uzun zaman oldu.

Gömleğini tuttum ve ikimiz de çırılçıplak kalana kadar onu beceriksizce soydum. Allah kahretsin. Kocamın ağzımı sulandıracak kadar seksi olduğunu neredeyse unutuyordum. Onu asla unutamadığıma ve unutamayacağıma şaşmamalı.

Şimdiye kadar sahip olduğum tek tip o ve başka hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Ben dövmesini o k ş a r k e n kasları dokunuşumla geriliyor ve esniyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Nefes veriyorum.

"Anka kuşu sensin." Boğazımı öpüyor, nabzımı emiyor ve ben de eğilerek ona daha fazla erişim izni veriyorum.

"Ben mi?"

"Siz hastalığınızın küllerinden doğabilecek güzel ve efsanevi bir varlıksınız."

"Peki ya hayat ağacı?" Boğazımı emmeye ve yutmaya devam ederken sözlerim bir iniltiyle sona eriyor.

"O benim. Her seferinde senin yeniden doğuşunu kontrol altına alabileceğime inandım."

"Oh, Eli." Yanaklarını kavrayıp onu öpüyorum, dilimi dişlerinin arasına sıkıştırıp onunkini emiyorum.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım

var.

Onsuz yaşayamam.

"Sik beni," diye nefes nefese dudaklarına yapışıyorum. "Aylardır perhiz yapıyorum ve bunun işkenceden farkı yok."

Kıkırdıyor, sesi bir ninni gibi etrafımızda yankılanıyor. Suratımı astım. "Bu hiç komik değil."

İşaret parmağını kıvrırıyor ve burnuma vuruyor. "Hiç de değil."

"O zaman neden gülüyordun?"

"Bir kez olsun aynı fikirde olmamız hakkında. Sensiz geçen beş ay beni neredeyse bir deliye dönüştürüyordu."

"Bu... başka kadın olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Bebğim. Sen bana sahipken başka kadınları düşünecek kapasitem olduğunu mu sanıyorsun?"

"Güzel. Çünkü ben kıskanç bir tipim ve senin kadar sahiplenici olabilirim."

"Öyle mi? Neredeyse yakalayamayacaktım."

Gülme sırası bende, ama içime kayarken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakaladığında bir inlemeyle sona eriyor. Bacaklarımı daha geniş açıp kalçalarına doluyorum ve topuklarımı onun sıkı kaslarına gömüyorum.

Aman Tanrım.

Aleti çok büyük geliyor ve dudakları benimkinden ayrılırken inliyorum, aramızda bir tükürük izi bırakıyor.

"Çok sıkısiniz, Bayan King." Biraz dışarı çekerken geriliyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Amcığınız beni eve davet ediyor, değil mi?"

"Evet..." İnliyorum, iç organlarım can havliyle onun etrafında kenetleniyor.

"Tekrar." Kayarak çıkıyor, sonra tekrar giriyor. "İşte bu kadar."

Çok iyi bir kız gibi sikimi al." "Oh Tanrım."

"Tekrar." Ben onun adını o kadar yüksek sesle inleyene kadar aynı hareketi tekrarlıyor ki, bütün evi yıkmadığıma şaşıyorum. "Bana benim olduğunu söyle."

"Senin. Her zaman, senin...oh kahretsin..."

"Tekrar." Sonuna kadar sokuyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar görüyorum.

"Eli!"

"Adımı haykırdığında çok güzel oluyorsun. Çok bağımlılık yapıcı. Bu amcığı bir daha asla terk etmeyeceğim." Aramıza uzanıyor ve klitorisimi okşuyor. "Amcığım."

Derin, kontrollü itişler ve çılgınca, sert bir ritim arasında gidip gelirken zevk dalgası korkutucu yüksekliklere tırmanıyor. Onun çılgınlığına karşı koyamıyorum.

Bizden.

"Gitmiyorum," diye fısıldıyorum çenesinden, dudaklarından, yanağından öperken. "Bir daha *asla*."

"Aferin kızıma."

Bu övgü bedenimi duygu ve şehvet çılgınlığına sürüklüyor.

Orgazm göz kamaştırıcı bir yoğunlukla üzerimden geçerken ona sımsıkı tutunuyorum. Etrafında kenetleniyorum ve o da beni takip ederken derin küfürler ediyor. Dölünün içime dolduğunu hissedebiliyorum ama tek odaklanabildiğim benimkini arayan dudakları.

Beni ilk ve son öpüşmemizmiş gibi öpüyor. Aynı anda.

Beni öpmeyi hiç bırakmayacakmış gibi öpüyor.

Bu anda dayanılmaz derecede yakıcı bir şey var. Ben kendimi onun içine oyarken, o da kendini içimin derinliklerine kazıyor.

Birlikte olmadığımız bir gelecek yok. Ben buna inanıyorum. Bunu gözlerinde görüyorum, bana iç açıcı bir yoğunlukla bakıyor ve bu tamamen Eli'a ait.

"Sizi seviyorum, Bay King.

Tamamen sizinim." "Ben de sizi seviyorum, Bayan King."

Ve sonra beni tekrar öpüyor.

Onun içine düşünüyorum ve yeni hayatımızı mutlu, ağlamaklı bir gülümsemeyle karşılıyorum.

EPİLOG 1-AVA

ÜÇ AY SONRA

T Jeremy mihrapta Cecily'yi öperken, daha doğrusu yüzünü yerken salon alkıştan yıkılır.

Ari, Glyn, Anni ve Mia ile birlikte yuhalayıp alkışlarken ve tüm sesleri çıkarırken gözlerim yaşıyor. Hepimiz pembe nedime elbiseleri giymiştik-evet, bu benim fikrimdi.

Ama yine de Cecy işin strateji kısmını bana bıraktı ve ben de aşırıya kaçıp planlamacıların başını ağrıtmış olabilirim.

Her neyse, gümüş saçları ve zarif makyajıyla onu gerçek bir peri masalı prensesi gibi gösteren çarpıcı Vera Wang elbisesini seçmesinin nedeni benim. İlerisi için aklıma gelen tüm fotoğrafçılık fikirleriyle çok eğleneceğim.

Jeremy'nin tarafında Nikolai, Kill, Gareth -Kill'in ağabeyi- ve daha önce hiç görmediğim başka bir adam kıkırdıyor ve yumruk tokuşturuyor.

Nikolai ve Bran tam iki ay önce muhteşem bir Toskana düğünüyle evlendiler çünkü Nikolai Jeremy'den sonra evlenmeyi *reddetti*. Tahminimce Bran'ın kocası olması için çok hevesliydi. Ben hiç

Arkadaşımlı Nikolai'ye sonsuz aşkını itiraf ettiği zamanki kadar mutlu gördüm.

Sadece bu da değil, Kill ve Glyn gelecek ay evlenecekler. Lan ve Mia altı ay içinde. Anni ve Creigh bir yıl sonrası için tarih belirlediler. Ari'nin de söz hakkı varsa muhtemelen kısa bir süre sonra evlenecek.

Katılmam gereken bir sürü düğün var. Bugünlerde en sevdiğim parti türü.

Bu New York düğünü çok başarılı oldu. Daha fazlası için sabırsızlanıyorum.

Jeremy Cecy'nin elinden tutup alkışlar arasında salondan çıkarken ben ve kızlar çiçek yaprakları fırlatıyoruz.

Kim Teyze omzunu okşarken Xan Amca'yı gözyaşlarını silerken yakalıyorum. Cecy'den fikrini değiştirmesini ve Jeremy dediği 'kertenkele'den ayrılmasını geçen hafta on kez istemiş ama reddedilmiş.

İşin iyi tarafı, Adrian'la -Jeremy ve Anni'nin babası- Aiden Amca'dan daha iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Creigh'in düğününde drama olacak. Şimdiden söyleyebilirim.

Güvenliği ve kilisenin etrafında dolaşan farklı taş suratlı korumaları görmezden gelmeye çalışıyordum. Mafyanın kurallarına göre bir Rus Ortodoks kilisesi.

Xan Amca'yı kızdıran bir başka şey. Bence bunun Protestan kalbiyle ilgisi yok, daha çok kızının hoşuna gitse de gitmese de örgütle evleneceği gerçeğiyle ilgisi var.

Ama yine de Cecy'nin umurunda değil gibi görünüyor. Kayınvalidesiyle çok tatlı bir ilişkisi var ve Jeremy'nin daha korkunç görünümlü bir versiyonu olan kayınpederi de onun üzerine titriyor.

Bugün hiç durmadan gülümsüyor ve tam bir kraliçe gibi parlıyor.

"Cecy'yi takip edip çiçekleri bana verdiğinden emin olmalıyım," diyor Ari, sonra Remi'ye göz kırptıyor. "Gördün mü? Geleceğimiz için çok çalışıyorum."

Gülümsemesini gizlemeye çalışır ama beceremez. Ari de sırtarak onu yanağından öper ve yeni evlilerin arkasından koşar.

Annem gülerken babamın omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan yaşlı bir adam gibi iç çektiğini görüyorum.

Bazı şeyler asla değişmez.

"Bu ay için sosyal kelebek olmayı bıraktın mı?" Eli yanıma kayarak bir kolunu ortama doladığında ılık nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Ona bakıyorum ve biraz daha derin bir aşka düşüyorum. Bakışlarım onun nefes kesici varlığına çekiliyor, yakışıklı formunun her ayrıntısını içime çekiyorum. Smokininin keskin hatları yüzünün keskin açılarını vurgulayarak onu daha da çarpıcı hale getiriyor. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, her bir tutam zahmetsiz bir zarafetle yerine oturuyor. Normalde fırtınalı ve yoğun olan delici gri gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca seyahat ediyor, adada gereğinden fazla kalıyorduk. Konuşuyor ve birbirimizi daha iyi ve daha samimi bir düzeyde tanımaya çalışıyorduk.

Onunlayken kendimi hiç bu kadar canlı, el üstünde tutulmuş ve sevilmiş hissetmemiştim.

Onu her gördüğümde kanserli bir korkuya kapılır ve kendime olan güvenimi kaybederdim. Onu görmek bana kırık kalbimi hatırlattığı için bir acı iğnesi ile enjekte edilirdim.

Ona sahip olamayacağımı anladıkça acı daha da büyüdü ve acıya dönüştü. O güneş gibiydi ve ben onun yörüngesinde dönmem gerektiğini ama asla yaklaşmamam gerektiğini, yoksa yanacağımı düşünüyordum.

Ama benim onun hayatının ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğumu sözlerden çok eylemleriyle kanıtladı; tıpkı benim gibi o da ben yokken zar zor ayakta durabiliyor.

Kocamın kim olduğu konusunda hayal görmüyorum. Vance'in buraya indiği anda ortadan kaybolduğunu biliyorum.

Melbourne ve kimsenin nerede olduğuna dair bir fikri yok.

Eli'nin düzenlediği bir baŗka kaybolma vakası ama bunu sormakla ilgilenmiyorum. Belki ben de onun kadar ahlaken    m ŗ durumdayım,       baŗka bir kadın ona yaklaŗsa ben de aynısını yapardım.

Papyonunu düzeltiyorum, tırnaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum. "Gün daha yeni baŗlıyor. Hâlâ resepsiyonumuz ve fotoğraflarımız var."

"Kaç fotoğraf?"

"  ok sayıda. Mümkün olduğunca çok."

"Yeterince fotoğraf alb m n z yok mu? Hem dijital *hem de* fiziksel?"

"Asla yeterince anı yok. Baŗarılarıma dönüp baktığınızda tüm bu anları dondurduğum için bana teŗekk r edeceksiniz."

"Bu anlar için *seni* feda etmem gerekiyorsa hayır." Belimi sıkıca kavradı. "Evlilik ihmali yaŗıyorum, Sayın Yargıç."

Gülüyorum ve sonra mırıldanıyorum, "Bu sabah ilk iŗ beni gerçekten becerdin, Eli. Ben zar zor uyanıkken. *Bu* nasıl bir ihmal?"

"Mmm. Ama her zamanki gibi kahvaltıda amını yememe izin vermedin. Açlıktan  l yorum."

"Eli!" Neyse ki boŗ olan çevremize bakarak fısıltıyla bağırıyorum. "Bir kilisedeyiz."

"Ve biz evliyiz. Kilisenin bu kutsal birlikteliği onayladığına eminim."

"Eğer sözlerin kutsal değilse."

"Geç kahvaltıya evet mi diyorsun?" Kaŗlarını kaldırıyor. "Sonra, tamam mı?"

"Alıŗkanlıklarım olmadan düzgün  alıŗamayacađımı biliyorsun."

Gülüyorum, ses bir neŗe senfonisi gibi etrafımızda yankılanıyor. Dürüst olmak gerekirse, sabah rutini konusunda son derece ısrarcı olabiliyor. Onu sabah kahvaltım ile uyandırmaya  alıŗsam da fark etmiyor.

Dudaklarını sikinin etrafında dolaştırıyor ya da beni sikip sikmediğini. Güne başlamadan önce her zaman beni yemesi gerekir.

Şikayet ettiğimden falan değil.

"Bu hiç komik değil," diye homurdanıyor. "Bu düğünün bitmesini ve seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Sizi her yerde yiyip bitireceğim Bayan King."

"Mutfak tezgahı olmaz yoksa Sam küplere biner."

"O zaman Sam kovulur."

"Arkadaşımı kovamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Alay ediyor. "Henderson ve Sam'den oluşan yalnız ve antisosyal bir kulübü nasıl arkadaş edindiğiniz ve hatta devam ettirdiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen seni kendime aşık ettiğim gibi. Ben karşı konulmazım."

"Öylesin." Burnumun ucunu öpüyor ve eriyecekmişim gibi hissediyorum.

Tanrım. Neden en ufak bir dokunuşla beni bir duygu birikintisine dönüştürme yeteneğine sahip?

"Hey, Eli?"

"Evet?"

"Son zamanlarda uyurgezerlik mi yapıyorum?" Duraksıyor. "Neden soruyorsun?"

"Sanmıyorum, ama bir şeyden ne kadar emin olursam, o kadar doğru değildir. Bana doğruyu söyle. Benim çıkarım için gerçeği gizlemeye çalışma, lütfen."

"Bir ay önce bir kez oldu ama Dr. Blaine'in dediği gibi yarışma provalarınızın stresinden kaynaklanıyordu. Kısa ve normaldi. Endişe verici bir şey değildi."

"Bunun tek olduğuna emin misin?"

"Eminim."

"Belki de farkında olduğun tek şey budur."

"İmkansız, seni gözümün önünden ayırmadığımı düşünürsek, güzelim."

Bir nefes bırakıyorum.

"Neden endişeleniyorsun?" Yanağımı, saçımı, nabız noktamı okşuyor; ruh halimi bu şekilde ölçebildiğini öğrendim. "Hapların etkisinin azaldığına inanıyor musun? Bir şeylerin ters gittiğini hissediyor musun?"

Tanrım. Onun şefkatli, koruyucu yönünü ve rahatsızlığım ile ilgili en ufak bir ipucunda kolayca ortaya çıkmasını seviyorum.

"Hayır ve hayır, işte bu yüzden endişeliyim." Bir nefes daha veriyorum. "O kadar mutluyum ki bazen bunun bir simülasyon olduğuna ve bir gün acımasız gerçekliğime uyanacağıma inanıyorum."

"Sen gerçeksın." Dudaklarını benimkilere değdiriyor ve alınlarımızı birbirine yapııştırıyor. "*Biz gerçeğiz, bebeğim.*"

Gülümsüyorum ve burnunu yanağıma değdiriyorum. "Biliyorum, ama daha fazlasını istiyorum."

"Ne istersen. Eğer Ay'ı istersen, ayaklarının altına sererim."

"O kadar aşırı bir şey değil." Tereddüt ediyorum. "Ben... çocuk istiyorum."

Çocuklarımız."

"O zaman onları alacaksın. Üçünü de."

"Gerçekten mi?"

"Hayır diyeceğimi mi sandın?"

"Evet, şey. Son konuştuğumuzda bu fikre bu kadar açık değildin."

"O farklı koşullar altındaydı. Şimdi daha iyisin. Daha güçlüsün. Daha canlı. Eğer çocuk istiyorsan, seni istediğin kadar çocukla hamile bırakabilirim."

"Peki ya sen? Bu sadece benim için mi?"

"Hayır. Bu benim için de." Ereksiyonunu karnıma sürüyor. "Gördün mü? Seni bebeğimle doldurma fikri beni sertleştiriyor."

"Bebatsın." Gülüyorum.

Gülümsüyor. "Bu bir yana. Ben sadece sen onların annesi olursan çocuk istiyorum."

"Onlar için başka bir baba istemezdim." Bir öpücük çaldım. "Şimdi diğerlerine katılalım."

"O kadar hızlı değil." Beni kollarının arasına aldı. "Sizi hamile bırakmaya çalışmalıyız, Bayan King."

Beni bir yan odaya götürüp tam da bunu yaparken kahkahalarım havayı dolduruyor.

Bu adam için kendime karşı savaştım ama bu sadece onu daha çok sevmemi sağladı. Artık savaşmadığıma göre, onu her gün daha çok sevmek daha kolay.

Bu adam kalbimin ve ruhumun sahibi. Ve başka türlüünü de istemezdim.

EPİLOG 2-ELİ

ON YEDİ AY SONRA

"Sanırım öleceğim."

Karımın sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.
"Ben burada olduğum sürece olmaz."

"Üç ç o c u k istediğimi söylediğimde aynı anda demek istememiştim."

"Biliyorum."

"Hepsi senin yüzünden, piç kurusu." Küçük Sierra meme ucunu emerken dik otururken gözlerini kapatıyor.

Seth'in elinden biberonu dikkatlice alıyorum ve yaramaz kız kardeşi Zoey'nin yanında yatması için onu beşiğe taşıyorum.

Üçüzler neredeyse dört aylık oldular, bu da bize ağlayarak uyandıklarına dair kabuslar gördürmek için mükemmel bir yaş.

Uyku mu? Bunun tanımını kaybettik.

Evet, Sam yardım ediyor ve bir dadımız var ama eşim kendi deyimiyle 'annelik sorumluluklarını' bir başkasına devretme fikrini reddediyor.

Ve bu, o üçüyle birlikte en zor doğumlardan birini yaptıktan ve doğum bütün bir gece sürdükten sonraydı. Belki de

onu tek parça halinde çıkarmazsa doktoru öldürmekle tehdit etmiş.

Üç koca insanı doğurmak gibi üstel bir işi bitirdiğinde bitkin düşmüş, dudakları çatlamış ve yüzünün rengi solmuştu ama hemşire bebeklerimizi kucağımıza verir vermez gülümsüyor ve ağlıyordu.

İşte o anda artık sorumlu olmam gereken koca bir ailem olduğunu fark ettim. İki güzel kız ve bir oğlan. Ve en önemlisi, anneleri.

Ava onlara şans diyor çünkü hamile olduğunu öğrendiği gün uluslararası ello yarışmasını kazanmış.

Ayrıca hamile olduğu dönemde Londra'nın en zengin orkestralarından biriyle sahne alması için çağrıldı. Üç kez.

Eğer doğum yapmamış olsaydı, şu anda Paris, Viyana ve Berlin'de sahne alıyor olacaktı.

Ama bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi 'ailemize' odaklanmayı seçiyor.

Ayrıca annesinin yardımıyla ruh sağlığı yardım kuruluşlarında yer almak istiyor.

Eşim kendi kendine çıktığı iyileşme yolculuğuna başladığından beri çok hırslı.

Evet, depresyona girdiği ya da kafasının içinde kaybolduğu günler oluyor ama bunlar çok az. Bir yıldan fazla zamanımı aldı ama artık onun nöbetleri hakkında endişelenmiyorum, onlardan ya da kendine zarar verebileceği ihtimalinden korkmuyorum.

Ayrıca, kendini kötü hissetse bile, genellikle beni arıyor ya da ofisime geliyor ve arkadaşlığıma ihtiyacı olduğunu söylüyor. Artık kim olduğunu saklamıyor ya da utanmıyor.

Ava aktif olarak Dr. Blaine'i arıyor ve gerekirse geleceğimiz için kendisini tekrar enstitüye kabul etmeye hazır olduğunu söyledi.

Kademeli olarak kendini kabul etmesi onu daha güzel ve çıldırtıcı hale getirdi. Fiziksel olarak ondan bir günden fazla uzak kalamıyorum, yoksa şiddetli yoksunluk belirtileri hissediyorum.

Alkolizmle ilgili sorunlar yaşayan o olabilir ama benim ona olan bağımlılığım çok daha kötü.

Tek fark şu ki, ben hiç ayık olmak istemiyorum.

Her zaman bir anlam duygusundan yoksun olduğumu hissettim. Bu kadın kaotik bir şekilde buldozer gibi kalbime girene kadar bir amaca, hedefe ve koruma ihtiyacına sahip olmanın ne anlama geldiğini fark etmemiştim.

Gülümseyerek uzun dakikalar boyunca kızımızı kucağına alıp usulca horlarken onu izliyorum.

Sierra'yı nazıkçe çıkarıyorum ve Ava irkilerek uyanıyor. "Ne...? Ben buradayım bebeğim..."

Kızımızı beşiğine götürmemi izlerken birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve sonra sütyenini ve önlüğünü yukarı çekiyor.

"Uyuyorlar mı?" diye mırıldanıyor yanıma doğru yürürken.

"Sonunda."

Karım başını omzuma yaslarken memnun bir iç geçiriyor. "Aynı anda üç çocuk için hâlâ senin spermini suçluyorum."

"Hayatımızın geri kalanında bunu telafî edeceğim."

"Sen daha iyisin." Kollarını belime doluyor ve yanıma sokuluyor. "Neyse ki annem ve Elsa Teyze birlikte büyüyeceklerini söylediler ama umarım onlar bunu yaparken ben de tek parça halinde kalırım."

"Sana bir şey olursa bana hesap vermek zorunda kalacaklar."

Kıkırdıyor ve bu bile kulağa çok neşeli, iki yıl önceki karımdan çok farklı geliyor. "Çocuklarınızla kavga ettiğinize inanamıyorum."

"Siz birinci sıradasınız, onlar ikinci. A l ı ş m a l a r ı gereken bir şey. Şimdi anlıyorum ve katılıyorum

Babamın davranışları
tamamen." "Ne
hakkında?"

"Creigh ve ben her zaman biliyorduk ki, o bizi sevse de biz onun anneme olan sevgisinin yanında hep ikinci planda kalacaktık."

"Sanırım babam da aynı, ki bu iyi bir şey. Ari ve ben gittiğimize göre en azından birbirlerine sahipler." Bana sırtıyor. "Bebeklerimiz evlendiğinde biz de birbirimize sahip olacağız."

"Saçmalık. Kızlarımı hiçbir zavallıya vermeyeceğim."

Bir kahkaha patlatır. "Ve şimdi babamın yerinde sen varsın. Tebrikler."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O gün geldiğinde bundan çok keyif alacağım. Babam da öyle."

"Uzun süre bekleyeceksiniz çünkü o gün bizim hayatımızda yok."

"Uh-huh." Başını göğsüme yaslıyor. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Ne için?"

"Beni sevdiğin için, bana bu değerli bebekleri, çılgın köpeği ve diva kediye verdiğin için teşekkür ederim. Etrafımdan tamamen habersiz olduğum zamanlarda bile benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Sabrınız, koşulsuz desteğiniz ve beni normal görüp davrandığınız için teşekkür ederim. Bana bu güzel hayatı armağan ettiğin için teşekkür ederim."

Yanağını okşuyorum. "Bunu başka biriyle yapmazdım."

"Sizi seviyorum, Bay King."

"Ve sizi seviyorum, Bayan King." Şimdi.

Sonsuza kadar.

O her zaman benim karım olacak. Benim karım.

SON

Beautiful Venom için ön sipariş

Bu kitapta yer alan çiftlerin kitaplarına göz atabilirsiniz:

Cecily Knight & Jeremy Volkov: Gazap Tanrısı

Aiden & Elsa King: Sapkın Kral

Cole & Silver Nash: Acımasız İmparatorluk

SIRADA NE VAR?

God of War'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartıŖmaya susadıysanız, [Rina Kent'in Spoiler Odası](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada, gizli bir cemiyette geçen karanlık bir hokey romantizmi olan [Beautiful Venom](#) var. Daha fazla bilgi için rinakent.com adresine gidin.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

[Rina Kent Kitapları](#)

[Okuma Sırası](#)

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *USA Today*, uluslararası ve 1 numaralı Amazon çoksatan yazarıdır.

Özür dilemeyen anti-kahramanlar ve kötü adamlar yazmasıyla tanınıyor çünkü genellikle kimsenin desteklemediği erkeklere aşık oluyor. Kitaplarına bir tutam karanlık, bir tutam endişe ve sağlıksız dozda yoğunluk serpiştirilmiştir.

Londra'daki özel günlerini, genişleyen evrenine kargaşa katmak için şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda Rina seyahat eder, yürüyüş yapar ve kedileri tam bir Kedi Leydi tarzında şımartır.

**Rina'yı aşağıda
bulabilirsiniz:**

[Web Sitesi](#)

[Bülten Okuyucu](#)

[Grubu](#)

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Rina Kent Yazar](#)

[Notu](#)

[Tanrıların Mirası Ağacı](#)

[Çalma Listesi](#)

1. [Ava](#)
2. [Ava](#)
3. [Ava](#)
4. [Ava](#)
5. [Eli](#)
6. [Ava](#)
7. [Ava](#)
8. [Eli](#)
9. [Ava](#)
10. [Ava](#)
11. [Ava](#)
12. [Ava](#)
13. [Eli](#)
14. [Ava](#)
15. [Ava](#)
16. [Eli](#)
17. [Ava](#)
18. [Ava](#)
19. [Eli](#)
20. [Ava](#)
21. [Ava](#)
22. [Ava](#)
23. [Eli](#)
24. [Ava](#)
25. [Eli](#)
26. [Ava](#)
27. [Ava](#)
28. [Ava](#)
29. [Eli](#)
30. [Ava](#)
31. [Ava](#)
32. [Ava](#)
33. [Eli](#)
34. [Ava](#)

- 35. [Ava](#)
- 36. [Eli](#)
- 37. [Ava](#)
- 38. [Eli](#)
- 39. [Eli](#)
- 40. [Eli](#)
- 41. [Ava](#)
- 42. [Cole](#)
- 43. [Ava](#)
- 44. [Ava Epilog](#)
- [1-Ava Epilog 2-](#)
- [Eli](#)

[Sırada Ne Var?](#)
[Ayrıca Yazar:](#)
[Rina Kent Yazar](#)
[Hakkında](#)

